

ประวัติศาสตร์

ของคริสเตียน

ผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

ภาคที่ 1

โดย

จอห์น ฟ็อกซ์

อาร์มภพ

คำนำ

ชีวประวัติของอาจารย์จอห์น ฟ็อกซ์

ผู้ประพันธ์ต้นฉบับเรื่อง “ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน”

บทที่ 1

ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพจากการข่มเหงในระยะแรกที่ได้เกิดขึ้น

อย่างกว้างขวางภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโร

เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ความทนทุกข์ทรมานและการพลีชีพของพวกอัครสาวก

และผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

บทที่ 2

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในยุคต้นที่เกิดขึ้นทั้ง 10 ครั้ง

การข่มเหงยุคต้น โดยทั่วไปเป็นครั้งแรกภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโร

ในปี ค.ศ. 67

การข่มเหงยุคต้น โดยทั่วไปครั้งที่ 2 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิโดมิเทียน

ในปี ค.ศ. 81

การข่มเหงยุคต้น โดยทั่วไปครั้งที่ 3 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิทราเจน

ในปี ค.ศ. 108

การข่มเหงยุคต้น โดยทั่วไปครั้งที่ 4 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิ

มาคัส ออเรลิอุส แอน โทนิอุส ในปี ค.ศ. 162

การข่มเหงยุดัน โดยทั่วไปครั้งที่ 5 เริ่มตั้งแต่การปกครองของจักรพรรดิ เซ็ฟเวอรัส
ในปีค.ศ. 192

การข่มเหงยุดัน โดยทั่วไปครั้งที่ 6 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิ แม็คซ์ลิมีส
ในปีค.ศ. 235

การข่มเหงยุดัน โดยทั่วไปครั้งที่ 7 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเดลีอัส
ในปี ค.ศ.249

การข่มเหงยุดัน โดยทั่วไปครั้งที่ 8 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิวาเลียเรียน
ในปี ค.ศ. 257

การข่มเหงยุดัน โดยทั่วไปครั้งที่ 9 เริ่มต้นขึ้นภายใต้การปกครองของจักรพรรดิออริเลียน
ในปี ค.ศ. 274

การข่มเหงยุดัน โดยทั่วไปครั้งที่ 10 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิไดโอคลีเทียน
ในปี ค.ศ.303

- จักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราช

บทที่ 3

การข่มเหงคริสเตียนในแคว้นเปอร์เซีย

การข่มเหงภายใต้อิทธิพลของนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียน

การข่มเหงภายใต้การปกครองของจักรพรรดิจูเลียนผู้ถึงความเชื่อ

การข่มเหงพวกคริสเตียนภายใต้อิทธิพลของพวกก้อธส์
(ชนเผ่าเยอรมันที่รุกรานจักรวรรดิโรมันในช่วง ค.ศ. 300 -500)

- ยุคกลาดิเอเตอร์

การข่มเหงพวกคริสเตียนภายใต้อิทธิพลของพวกแวนดัลส์
(ชนพื้นเมืองชาวเยอรมันที่บุกเข้าไปทำลายตำราและผลงานทางด้านศิลปวัฒนธรรม
ในแผ่นดินกอล สเปน แอฟริกาเหนือ และกรุงโรมในช่วง ค.ศ. 400 -500)

การข่มเหงตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 5 จนถึงสิ้นศตวรรษที่ 7

การข่มเหงตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 ไปจนถึงเกือบสิ้นศตวรรษที่ 10

การข่มเหงในศตวรรษที่ 11

บทที่ 4

การข่มเหงโดยสันตะปาปาและคณะบาทหลวงในสมัยนั้น

การข่มเหงคริสเตียนกลุ่มวอลเด็นส์ในประเทศฝรั่งเศส

การข่มเหงพวกออลบิเจนส์

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศฝรั่งเศส

ทั้งที่เกิดขึ้นก่อนและระหว่างสงครามกลางเมือง

การสังหารหมู่ที่น่ากลัวในประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ.1572

การข่มเหงตั้งแต่มีการยกเลิกพระราชโองการเนนเท็ส

จนถึงการปฏิวัติฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1789

การพลีชีพของจอห์น คาล์ส

บทที่ 5

จุดกำเนิด การเปลี่ยนแปลง และความโหดร้ายของศาลสอบสวนและลงโทษ

- เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในพิธีออโต ดาเฟ ครั้งหนึ่ง
- การทรมาน 3 ครั้ง
- ความโหดร้ายทารุณของศาลสอบสวนและลงโทษ
- ในประเทศสเปนและโปรตุเกส
- การพบความชั่วช้าบางอย่างของศาลสอบสวนและลงโทษ
- ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหง ดร. อิกิไดโอ

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหง ดร.คอนสแตนติน

การพลีชีพของนิโคลาส เบอร์ตัน

เหตุการณ์เกี่ยวกับวิลเลียม การ์เดนเนอร์

เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต และการทนทุกข์ทรมานของวิลเลียม ลิธโกว

ประวัติของโรเบิร์ต โอเกีเออร์กับภรรยาของท่านและ
 เบาดิคอนกับมาร์ตินซึ่งเป็นบุตรชายของพวกเขา ซึ่งถูกเผาที่เมืองลิซซ์

การรายงานเหตุการณ์โดยย่อเกี่ยวกับการสังหารหมู่ที่เมืองแวลซี
 ในเขตแชนแปญในประเทศฝรั่งเศส

เหตุการณ์โดยย่อเกี่ยวกับเมืองแซนเซอระระหว่างที่ถูกปิดล้อม

เกร็ดชีวิตเกี่ยวกับกาลิเลโอ

บทที่ 6

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศอิตาลีภายใต้อำนาจของศาสนจักร โรมันคาทอลิก
 โดยมีสันตะปาปาเป็นประมุข

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้น โบฮีเมีย และ
ในประเทศเยอรมันภายใต้อำนาจของสันตะปาปา
- คนสำคัญบางคนที่ได้พลีชีพในการประหารชีวิตครั้งนี้

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิต การทนทุกข์ทรมานและการพลีชีพของจอห์น ฮัสส์
ซึ่งถูกเผาที่เมืองคอนสแตนซ์ในประเทศเยอรมัน

เหตุการณ์เกี่ยวกับการทนทุกข์ทรมานและการพลีชีพ
ของเจ rome แห่งกรุงปราก ซึ่งถูกเผาที่เมืองคอนสแตนซ์ ในประเทศเยอรมัน

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศเนเธอร์แลนด์

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้นลิทัวเนีย

สรุปเหตุการณ์เกี่ยวกับการถูกข่มเหงที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนในประเทศออสเตรียหรือ
เอธิโอเปีย

เหตุการณ์บางอย่างเกี่ยวกับการข่มเหงที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่น

สรุปเหตุการณ์เกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหงที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนในประเทศตุรกี

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้นกาลาเบรีย

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในหุบเขาไพค์มอนต์ตรงบริเวณเซิงเขาแอลป์.....

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงทั้งหลายในเมืองเวนิซ

เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่น่าสนใจหลายคนที่ได้พลีชีพในส่วนต่าง ๆ
ของประเทศอิตาลีเพราะเหตุจากความเชื่อของพวกเขา

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงในดินแดนของขุนนางชั้นมาร์ควิสแห่งเมืองซาตูเซ็ส

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงต่าง ๆ ในหุบเขาไพค์มอนท์ในศตวรรษที่ 17

อาร์มบอท

นี่เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ไม่มียันต์สลาย

เพราะเป็นวรรณกรรมภาษาอังกฤษชิ้นเอกซึ่งเป็นอมตะยอดเยี่ยมตลอดกาล

เป็นหนังสือที่ชวนติดตามราวกับนวนิยายเพราะถูกเขียนขึ้นทั้งด้วยอารมณ์ที่เร่าร้อนรุนแรงและนุ่มนวลอ่อนหวาน

หนังสือเล่มนี้บอกเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นบางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่นำหาวาดหัววันที่สุดในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน

เป็นหนังสือที่ทำให้เราทราบถึงห้วงเวลาที่ “กลุ่มคนซึ่งเปรียบเสมือนกองทัพอันสง่างาม ทั้งผู้ชายและเด็กชาย ผู้หญิงสูงอายุและหญิงสาว พวกกันป็นปายขึ้นสู่สวรรค์อย่างสูงชันท่ามกลางกษัตริย์ทรายรอบด้าน ต้องเผชิญความยากลำบาก และความเจ็บปวดครวคร่าอย่างแสนสาหัส”

“ภายหลังจากที่มีพระคัมภีร์แล้ว

ก็ไม่มีหนังสือเล่มใดที่สามารถมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและอารมณ์ของกลุ่ม โพรแตส

แตนท์ในยุคแรกได้อย่างลึกซึ้งเท่ากับหนังสือ “ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน”

หนังสือเล่มนี้ยังทรงพลังและมีคุณค่าอยู่เสมอแม้ในยุคปัจจุบันก็ตาม

มันเป็นยิ่งกว่าบันทึกเกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหง แต่เป็นแหล่งของการโต้แย้ง เป็นที่รวมของความรักอันซาบซึ้ง และเป็นที่มาของการจำเริญขึ้นสู่ความไพบูลย์”

-- เจมส์ มิลเลอร์ คีออดด์ จาก วารสาร “อิงลิชโพส”

หนังสือของฟ็อกซ์เกี่ยวกับคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิต ความทนทุกข์ทรมาน

และความตายอย่างผู้พิชิตของคริสเตียนในยุคแรกและกลุ่มโปรแตสแตนท์ผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

“ก่อนที่หนังสือ “ฟิลกริม โพรเกรส” (ความก้าวหน้าของผู้แสวงหาเมืองอันประเสริฐ) จะอุบัติขึ้นมานั้น ผู้คนทั่วไปแทบจะไม่มีหนังสือที่ทรงคุณค่าอย่างน่าอ่านยิ่งไปกว่าพระคัมภีร์

และหนังสือของฟ็อกซ์เกี่ยวกับคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน
เราจะสามารถเข้าใจได้ถึงเรื่องราวอันน่าประทับใจอย่างลึกซึ้งที่ถ่ายทอดออกมาจากหนังสือเล่มนี้
เป็นหนังสือที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งในการหล่อหลอมลักษณะของประเทศอังกฤษให้ออกมาเป็นอย่างที่เห็นกันอยู่ใน
ทุกวันนี้ คนที่สามารถอ่านเองได้ก็จะได้เรียนรู้ถึงความโศกเศร้าทารุณที่เกิดขึ้นกับกลุ่ม
โปรเตสแตนต์ผู้ปฏิรูปลัทธิความเชื่อของเขาได้อย่างละเอียด
คนที่ไม่รู้หนังสือสามารถจะจินตนาการถึงเครื่องมือที่ใช้ในการทรมานได้จากการพรรณนาให้เห็นภาพมโนภาพออก
มาได้ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดัดแขนขาให้ข้อต่อหลุดออกจากตัว กระจกเหล็กใช้ย่างไฟ น้ำมันเดือด
และการที่ผู้บริสุทธิ์จะต้องปลดปล่อยวิญญาณออกไปจากร่างท่ามกลางเปลวไฟนั้น
ให้เรานำคนที่เพิ่งตื่น ไปสู่ชีวิตใหม่ซึ่งเป็นชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณและชีวิตที่ประกอบด้วยสติปัญญา
โดยการชักนำให้คนหลายชั่วอายุตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยชรามาร่วมกันศึกษาและใคร่ครวญหนังสือเล่มนี้
เพื่อให้เรื่องราวต่างๆ

ในหนังสือเล่มนี้ซึมซาบเข้าไปหล่อหลอมหลักความเชื่อของแต่ละบุคคลให้แข็งแกร่งจนเกือบจะมีอิทธิพลเท่ากับ
บทเพลงประจำใจและธรรมเนียมประจำชาตินั้น โดยส่วนรวม”

-- คีกลาส แคมป์เบลล์ จากหนังสือ

“พวกพuritans (กลุ่มที่ยึดมั่นในความเชื่อที่ถูกต้อง) ในประเทศฮอลแลนด์ อังกฤษ และอเมริกา”

“หากเราจะตัดเรื่องความบาดหมางที่เกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจระหว่างคริสตจักรต่างๆ ออกจากหนังสือเล่มนี้
เราก็จะยังคงเห็นร่องรอยที่แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะแสวงหาเสรีภาพฝ่ายจิตวิญญาณ
ซึ่งท้าทายต่อระเบียบแบบแผนอันเคร่งครัดที่ครอบงำคุณธรรมและเหนี่ยวรั้งการรู้จักใช้ความคิด
ในช่วงต้นของรัชกาลพระนางเอลิซาเบ็ธ”

-- เฮนรี มอร์เลย์ จากหนังสือ “อิงลิช ไรท์เตอร์”

“ภายหลังจากที่มีพระคัมภีร์แล้ว ก็ไม่มีหนังสือเล่มใดที่สามารถมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและอารมณ์ของโปรเตส
แตนต์ในยุคแรก ได้อย่างลึกซึ้งเท่ากับหนังสือ “ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน”
หนังสือเล่มนี้ยังทรงพลังและมีคุณค่าอยู่เสมอแม้ในยุคปัจจุบันก็ตาม
มันเป็นยิ่งกว่าบันทึกเกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหง แต่เป็นแหล่งของการโต้แย้ง เป็นที่รวมของความรักอันซาบซึ้ง
และเป็นที่มาของการจำเริญขึ้นสู่ความไพบูลย์”

-- เจมส์ มิลเลอร์ คีดด์ จาก วารสาร “อิงลิช โพรส”

คำนำ

ชีวิตคนเราเมื่อผ่านพ้นไปแล้วย่อมกลายเป็นบันทึกเกี่ยวกับประสบการณ์และหลักในการดำเนินชีวิตของคนรุ่นก่อนเพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาไว้เป็นอุทาหรณ์ ถ้าเราจะย้อนมองอดีตเพื่อดูการถ่ายทอดทางสติปัญญาเท่านั้น เราย่อมไม่สามารถจะเห็นบทเรียนที่สะท้อนให้เห็นถึงสัจธรรมและความบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตได้ แต่เราจะพบสัจธรรมและความบริสุทธิ์เหล่านี้ได้ในชีวิตและความตายของคนเหล่านั้นที่ได้ผนึกกำลังกันเป็นกองทัพของคนที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

นักปรัชญาของโลกคิดว่าไม่มีใครที่จะรับรู้ถึงสวรรค์หรือแผ่นดินโลกได้ดีกว่าวีรชนที่กำลังต่อสู้กับความยากลำบาก

แต่เราจะต้องเน้นในเรื่องนี้ให้มากยิ่งขึ้นไปอีกจึงจะสามารถอธิบายชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของคริสเตียนที่ยอมพลีชีพจนมีชัยชนะในการต่อสู้กับโลก เนื้อหนัง และพญามารนั้น

เรามองเห็นสภาพจิตวิญญาณที่สูงส่งในตัวของคนเหล่านั้นซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นจากแรงจูงใจอันเย่อหยิ่งจากการพึ่งพาตนเอง หรือจากการเพิกเฉย แต่เกิดจากฤทธิ์อำนาจแห่งความจริงนั้น

คนเหล่านั้นเป็นพยานแก่ผู้ใดคนหนึ่งด้วยชีวิตของเขาเพื่อว่าด้วยอำนาจของความดีนี้

ความชั่วแม้จะอยู่ในสภาพที่ชั่วร้ายที่สุดก็ยังไม่สามารถบดบังความงดงามของความดีของพวกเขาเหล่านั้นได้ เขาได้ต่อสู้กับความชั่วเพื่อจะส่องสว่างให้รัศมีไกลออกไปยิ่งขึ้น

นี่เป็นการเสียสละตนเองซึ่งไม่ได้เกิดจากความหยิ่งผยองหรือความคึกคะนองใดๆ แต่เกิดจากการถ่อมใจ

และเป็นการเสียสละที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความมมงายหรืออคติอัน โง่เขลา

แต่ตั้งอยู่บนความเชื่อซึ่งมีพื้นฐานอย่างมั่นคง

และไม่ได้มีแรงผลักดันจากความเกลียดชังหรือการดูถูกดูหมิ่นมนุษย์ซึ่งอยู่ฝ่ายตรงข้าม

แต่มีแรงผลักดันมาจากความรักในพระเจ้า ที่จริงแล้วชัยชนะของพวกเขาที่ได้มีชัยชนะเหนือโลกก็คือ

ความเชื่อของพวกเขาตัวเอง เป็นความเชื่อซึ่งพวกเขายอมรับว่า
ในอนาคตนั้นมีมรดกที่แท้จริงรอเขาอยู่จึงทำให้พวกเขาสามารถเสียสละสิ่งสารพัดเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ไม่ว่าจะ
เป็นบ้านหรือที่ดิน ลูก ๆ และความสัมพันธ์ต่าง ๆ กับผู้คนรอบข้าง ใจแล้ว
แม้แต่ชีวิตของเขาเองด้วย โดยการไม่ยอมทรยศต่อมโนธรรมประจำใจและต่อพระเจ้าของเขา

อันที่จริงแล้วประวัติศาสตร์การยอมพลีชีพของคริสเตียนก็คือประวัติศาสตร์ของคริสเตียนนั่นเอง
ประวัติศาสตร์เหล่านี้ที่เกิดขึ้นในสนามกีฬา บนไม้ที่ปักอยู่บนพื้นเพื่อเผาคนทั้งเป็น และในคุกมืด
แต่ท่ามกลางเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ความเชื่อในพระคริสต์ได้รับชัยชนะอย่างงดงามที่สุด
ความยิ่งใหญ่ในหนังสือเล่มนี้ขอมอบให้แก่ผู้มีชื่อเสียงอันงดงามในบทบาทของคริสเตียนผู้อุทิศชีวิตและยอมพลี
ชีพเพื่อความเชื่อของตน

ชีวประวัติของ อาจารย์จอห์น ฟ็อกซ์

ผู้ประพันธ์ต้นฉบับเรื่อง "ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน"

จอห์น ฟ็อกซ์เกิดที่เมืองบอสตัน ในมลรัฐลินคอล์นเชียร์ แห่งประเทศอังกฤษเมื่อปี ค.ศ. 1517
บิดามารดาของท่านเป็นที่นับหน้าถือตามาก บิดาของท่านเสียชีวิตตั้งแต่ท่านยังเยาว์วัย
และแม้ว่ามารดาของท่านจะแต่งงานใหม่ ท่านก็ยังอาศัยอยู่ได้ชายคาของมารดาและบิดาบุญธรรมจนกระทั่งอายุ
16 ปีจึงได้ถูกส่งไปไปเรียนที่วิทยาลัยบราซีโนส ในเมือง ออกซ์ฟอร์ด
ท่านได้รับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตในปี ค.ศ. 1538 และได้เป็นมหาบัณฑิตในปี ค.ศ. 1543
และในปีเดียวกันนี้เองท่านก็ได้รับเลือกให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของวิทยาลัยแมกดาเล็นเนื่องจากสติปัญญา
อันล้ำเลิศและความมีน้ำใจอันงดงามของท่านซึ่งเป็นที่ประจักษ์กันโดยทั่วไป

ขณะที่ท่านกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนั้นท่านเป็นคาทอลิกที่รื้อนร้อน
หลังจากนั้นท่านก็ยังรื้อนร้อนอีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง และดำเนินชีวิตที่เคร่งครัดศีลธรรม
ดูเหมือนว่าความเป็นอัจฉริยะของท่านนั้นเริ่มต้นด้วยการประพันธ์บทกวี
จากนั้นท่านก็มุ่งความคิดไปสนใจเรื่องราวที่มีเนื้อหาสาระหนัก ๆ มากยิ่งขึ้น
ท่านได้ทำการค้นคว้ามากมายในเรื่องบันทึกต่าง ๆ เกี่ยวกับคริสตจักรและบันทึกต่าง ๆ ของพวกบรรพบุรุษ
และเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ ท่านได้ศึกษาพระคัมภีร์บริสุทธ้อย่างรื้อนร้อนและเปิดเผย

ท่านจึงมีแนวโน้มเพียงไปเข้าข้างกลุ่มปฏิรูปศาสนาซึ่งขณะนั้นกำลังก่อตัวขึ้นก่อนที่ท่านจะรู้จักกับคนกลุ่มนี้เสียอีก

ปัญหาในชีวิตของท่านได้เริ่มต้นขึ้นแล้วเพราะท่านพยายามที่จะค้นหาสาเหตุของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างกลุ่มลัทธิความเชื่อต่าง ๆ ในที่สุดท่านก็ได้สำนึกถึงความผิดมากมายของคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิก และด้วยความร้อนรนอย่างนี้เอง ท่านจึงได้อุทิศตัวในการศึกษาค้นคว้าของท่านอย่างจริงจัง

ท่านได้อ่านหนังสือภาษากรีกและภาษาละตินของพวกบรรพบุรุษ

พร้อมทั้งได้อ่านบันทึกรายงานการประชุมสภาทุกครั้ง และข้อเขียนต่าง ๆ ทางวิชาการ

นอกจากนี้ท่านยังได้ศึกษาจนเชี่ยวชาญภาษาฮีบรู

และเพื่อจะผ่อนคลายจากการศึกษาค้นคว้าอย่างขมุกขมัวนี้เอง ท่านจึงหลบไป

เดินอริษฐานต่อพระเจ้าด้วยน้ำตาและเสียงทอดถอนใจที่ป่าละเมาะใกล้ ๆ กับวิทยาลัยในยามค่ำคืน

ซึ่งทำให้เริ่มเป็นที่สงสัยกันว่าท่านกำลังเอาใจออกห่างคริสตจักรแห่งกรุงโรมเสียแล้ว

ในที่สุดท่านได้ยอมรับข่าวประเสริฐอย่างเปิดเผย หลังจากนั้นไม่นานท่านถูกไล่ออกจากวิทยาลัยแห่งนั้น เพื่อน

ๆ และแม้แต่บิดาบุญธรรมของท่านก็เกิดความกลัวที่จะเห็นด้วยกับท่าน ท่านถูกกดขี่ข่มเหงและถูกทอดทิ้ง

ท่านเองก็ขัดสนมาก เมื่อเซอร์ โทมัส ลูซี เสนอตัวที่จะอุปถัมภ์ค้ำจุนท่าน

ท่านจึงได้เป็นอาจารย์ประจำครอบครัว โทมัส ลูซี

บ้านของตระกูลนี้อยู่ไม่ไกลจากบริเวณที่เป็นฉากชีวิตในวัยเด็กของวิลเลียม เช็คสเปียร์ กวีผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

(พอกซ์ตายขณะที่เช็คสเปียร์อายุได้สามขวบ)

หลังจากนั้นไม่นานท่านก็แต่งงานกับสุภาพสตรีชาวเมืองโคเวนทรี และเป็นอาจารย์ประจำครอบครัว โทมัส ลูซี

ต่อไปจนกระทั่งลูกศิษย์ของท่านโตเป็นผู้ใหญ่กันหมด

ท่านและภรรยาได้กลับไปอาศัยที่เมืองโคเวนทรีอยู่พักหนึ่ง แล้วก็ย้ายไปยังกรุงลอนดอนก่อนที่เฮนรีที่ 8

จะสิ้นพระชนม์เพียงไม่กี่ปีเท่านั้น เมื่อท่านต้องมาอยู่เมืองหลวงโดยไร้ญาติขาดมิตร และไม่มีเงินเลย

ท่านก็อับจนหนทางอย่างที่สุด

แต่ท่านก็ได้รับการบรรเทาจากสภาพอันขัดสนนี้ในลักษณะพิเศษที่เหนือธรรมดาจริง ๆ คือ

วันหนึ่งในขณะที่ท่านกำลังนั่งทอดอาลัยตายอยากราวกับซากศพอยู่ในคริสตจักรเซนต์เปาโลเพราะเกือบจะอดตายอยู่แล้ว

ทันใดนั้นมีคนแปลกหน้าคนหนึ่งซึ่งท่านเองก็จำไม่ได้เหมือนกันว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อนได้เข้ามานั่งข้าง ๆ ท่าน

และได้อาเงินจำนวนมากมาใส่ไว้ในมือของท่าน ทั้งยังได้เตือนสติท่านให้เข้มแข็งและมีใจกล้าหาญ

เพราะอีกไม่กี่วันพระเจ้าจะทรงให้ท่านมีหนทางที่จะดำรงชีวิตรอดต่อไปได้

ภายหลังพ็อกซ์ได้พยายามที่จะค้นหาชื่อของผู้ส่งข่าวที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาผู้นี้ แต่ก็ไร้ผล

เรื่องนี้ก็ยังคงเป็นความลึกลับต่อไป อย่างไรก็ตามคำพยากรณ์นั้นก็เกิดขึ้นจริงๆ

หลังจากที่เหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นได้เพียง 3 วัน

ท่านก็ได้รับการเชื้อเชิญจากท่านผู้หญิงแห่งริชมอนด์ให้เป็นอาจารย์สอนหลาน

ๆของนางซึ่งเป็นบุตรและธิดาของท่านเอิร์ลขุนนางชาวเมืองเซอร์รีย์ ขณะนั้นท่านเอิร์ลและบิดาคือ

ท่านดุกแห่งนอร์ฟอล์กถูกคุมขังเป็นนักโทษอยู่ในหอคอยเนื่องจากความอิจฉาริษยาและความอกตัญญูของกษัตริย์ในเวลานั้น ฟ็อกซ์ ได้อาศัยอยู่กับตระกูลนี้อย่างสงบสุขที่ เรเกตในเมืองเซอร์รีย์ ในรัชกาลกษัตริย์เฮนรี่ที่ 8 ช่วงสุดท้าย รัชกาลของกษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 6

และบางช่วงในรัชกาลของพระนางแมรี่ผู้ซึ่งมอบอำนาจทุกอย่างให้อยู่ในมือของพวกเขาบทเพลง

ในไม่ช้าความเจริญรุ่งเรืองของ ฟ็อกซ์ ก็ได้ก่อให้เกิดความอิจฉาริษยาและเกลียดชังท่ามกลางผู้คนเป็นอันมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดร.การ์โดเนอร์ ซึ่งขณะนั้นดำรงสมณศักดิ์เป็นบิชอปแห่งวินเชสเตอร์

และฟ็อกซ์คงจะหนีไม่พ้นบั้นปลายที่น่ากลัวไปไม่ได้แน่

ถ้าไม่ใช่เพราะลูกศิษย์คนหนึ่งของท่านซึ่งเป็นท่านดุกแห่งเมืองนอร์ฟอล์กได้ปกป้องท่านไว้ อย่างไรก็ตามเมื่อการข่มเหงของการ์โดเนอร์รุนแรงยิ่งขึ้น ท่านก็เห็นว่า จำเป็นที่จะต้องออกไปจากประเทศอังกฤษเสียแล้ว แม้ท่านดุกแห่งเมืองนอร์ฟอล์กก็ยังเกลียดความตั้งใจของท่านไม่ได้

ท่านดุกจึงได้จัดเตรียมทุกสิ่งที่จะอำนวยความสะดวกในการเดินทางของท่าน

ฟ็อกซ์และภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์จึงได้โดยสาร ไปบนเรือที่แล่นออกจากเมืองอิปสวิส พร้อมด้วยผู้อพยพคนอื่นๆ

อีกมากมาย แต่เรือลำนั้นเผชิญกับลมพายุอันแรงกล้าพัดกลับมายังท่าเรือนั้นอีก

และผู้โดยสารทั้งหลายจึงพากันขึ้นฝั่งด้วยความยากลำบากและนำหวาดหวั่น

ฟ็อกซ์ได้ข่าวว่าการ์โดเนอร์กำลังตามล่าชีวิตท่าน ดังนั้นแม้ว่าพายุยังแรงอยู่

ท่านก็ได้พุดจาหว่านล้อมให้กัปตันออกเรือไปที่ไหนก็ได้

อีก 2 วันต่อมาพวกเขาเดินทางมาถึงนิวพอร์ตในเมืองแฟรนเคอร์ส

ซึ่งฟ็อกซ์และคณะของท่านได้เดินทางต่อไปยังเอนท์เวิร์พ และแฟรงค์พอร์ต

และในที่สุดก็ได้มาถึงเมืองบาเซิลในประเทศสวิสเซอร์แลนด์

พวกเขาได้พบชาวอังกฤษมากมายที่ได้ถูกบีบบังคับให้หนีไปลี้ภัยอยู่ที่นั่นเนื่องจากการข่มเหงอย่างรุนแรงนั้น

ฟ็อกซ์ได้เริ่มงานเขียนหนังสือชื่อ “ประวัติเกี่ยวกับกิจการและอนุสรณ์สถานของคริสตจักร”

ซึ่งได้ตีพิมพ์เป็นภาษาลาตินที่เมืองบาเซิล ในปี ค.ศ. 1554 และตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1563

ในขณะที่พวกมันนั้นเองลัทธิความเชื่อแบบปฏิรูปก็กลับมาเจริญรุ่งเรืองในประเทศอังกฤษอีกครั้ง
ขณะที่บทบาททางการเมืองของพวกบาทหลวงก็ลดลงเนื่องจากการสิ้นพระชนม์ของพระนางแมรี
เมื่อพระนางเอลิซาเบ็ธขึ้นครองราชย์
ฟ็อกซ์ก็กลับไปยังประเทศอังกฤษอีกและได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากท่านดุกแห่งนอร์ฟอล์กผู้ศิษย์เก่าของ
ท่าน และเมื่อท่านดุกถึงแก่อนิจกรรม ท่านก็ได้รับบำนาญตกทอดจากขุนนางผู้เคยอุปถัมภ์คำของท่าน
ความรุ่งเรืองของท่านไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นี้ ซิซิล
ซึ่งเป็นราชเลขาธิการส่วนพระองค์ได้แนะนำให้คุณรู้จักกับพระนางเอลิซาเบ็ธ
พระนางได้ทรงคะยั้นคะยอให้ท่านเป็นยอมรับตำแหน่งนักเทศน์หลวงแห่งชิพตัน
ซึ่งอยู่ในเขตคริสตจักรใหญ่แห่งเมืองซาลิสเบอรี ท่านทนรับร่ำไม่ไหวจึงทูลตอบรับไปด้วยความเกรงใจ
แต่นี่กลับเป็นโอกาสให้ท่านสามารถอุทิศตนในการปรับปรุงและเพิ่มเติมงานเขียนที่น่าชื่นชมของท่านเกี่ยวกับ
การยอมพลีชีพของคริสเตียนนั้น

ด้วยความอดสาหะอย่างน่าอัศจรรย์ประกอบกับการศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่องจึงทำให้งานเขียนที่มีชื่อเสียงเล่มนี้
สำเร็จลงได้ภายในเวลา 11 ปี และเพื่อจะให้ถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นท่านจึงไม่ยอมว่าจ้างคนมาช่วยคัดลอกเลย
แต่ได้เขียนทุกบรรทัดของหนังสือเล่มใหญ่นี้ด้วยมือของท่านเอง และได้ทำการค้นคว้าและคัดลอกบันทึก
และเอกสารทุกอย่างด้วยตัวของท่านเองทั้งสิ้น
แต่เพราะความยากลำบากอย่างเหลือเกินนี้เองท่านจึงไม่มีเวลาว่างจากการศึกษาค้นคว้านี้เลยและไม่มีเวลาพักผ่อน
หรือสนุกสนานเพลิดเพลินซึ่งเป็นการต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์
สุขภาพท่านจึงทรุดโทรมและร่างกายของท่านก็ผ่ายผอมลง สังขารของท่านเปลี่ยนแปลงไปจนแม้แต่เพื่อน ๆ
และญาติ ๆ ของท่านที่เคยพบปะท่านเป็นครั้งคราวท่านนั้นแทบจะจำท่านไม่ได้เลย ถึงแม้ว่าท่านชอบผอมลง
เนื้อหนังก็เหี่ยวแห้ง และเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทุกวัน
แต่การศึกษาค้นคว้าอย่างหนักของท่านก็ยังคงดำเนินต่อไปอย่างขะมักเขม้นด้วยความมานะบากบั่นเช่นเดิม
และไม่เคยโน้มน้าวตัวเองให้ลดการทำงานตามปกติในให้น้อยลงไป

เมื่อพวกบาทหลวงมองเห็นลางหน้าถึงอันตรายอย่างใหญ่หลวงที่หนังสือประวัติศาสตร์ของฟ็อกซ์เกี่ยวกับความ
เชื่อผิด และความทารุณโหดร้ายต่าง ๆ ของพวกคาทอลิกจะย้อนรอยให้เห็นต้นกำเนิดของพวกเขา
พวกเขาจึงได้ใช้เล่ห์เหลี่ยมและสรรพกำลังทั้งหมดของพวกเขาเพื่อจะบั่นทอนชื่อเสียงของฟ็อกซ์ให้ค่อยลง
ความอาฆาตของพวกเขาเฝ้ากลับกลายเป็นหมายสำคัญสำหรับการรับใช้ของฟ็อกซ์และคริสตจักรของพระเจ้าไ
ดยทั่วไปด้วย และในที่สุดก็กลับทำให้หนังสือของท่านมีคุณค่ายิ่งขึ้นในตัวของมันเอง

และได้กลายเป็นแรงจูงใจให้ฟ็อกซ์มุ่งความสนใจไปที่ความถูกต้องแม่นยำและความแน่นอนของข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เขาได้บันทึกไว้นั้นรวมทั้งความเชื่อถือได้ของบุคคลทั้งหลายที่ได้ให้ข้อมูลแก่ท่าน

หลังจากที่ฟ็อกซ์ได้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และอำนวยความสะดวกอย่างยิ่งต่อเพื่อนบ้าน และผู้คนรอบข้าง ทั้งคนยากจนและคนมั่งมี ทั้งความต้องการฝ่ายกายและความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณมาเป็นเวลานาน ท่านก็ได้ปล่อยวิญญาณจิตของท่านไปหาพระเจ้าเมื่อวันที่ 18 เมษายน 1587 รวมสิริอายุได้ 70 ปี ท่านได้รับการเตือนล่วงหน้าถึงจุดจบในชีวิตของท่านที่กำลังใกล้เข้ามาแล้ว และท่านก็มั่นใจอย่างเต็มที่ว่ามันใกล้เข้ามาจริง ๆ ท่านจึงได้สั่งให้บุตรชายทั้ง 2 คนออกไปจากบ้านเพื่อจะหลีกเลี่ยงที่จะทำให้พวกเขาต้องเศร้าโศกเสียใจ ก่อนที่ลูก ๆ จะกลับมาวิญญาณจิตของท่านก็ได้ลอยสู่สวรรค์ไปแล้วตามที่ท่านได้มองเห็นล่วงหน้านั้น ท่านได้ถูกฝังไว้ในเวทียุทธศาสน์ของคริสตจักรเซนต์โกลด์ที่เมืองครีฟเฟิลเกท ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ท่านเคยเป็นนักเทศน์อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งในตอนต้นรัชกาลของพระนางเอลิซาเบ็ธ

ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

บทที่ 1

ประวัติศาสตร์ของคริสเตียนผู้ยอมพลีชีพจากการข่มเหงในระยะแรกที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโร

ในหนังสือพระกิตติคุณของท่านมัทธิวบทที่ 16 นั้น พระคริสต์ทรงได้ยื่นคำขอรับของซีโมน เปโตรที่ได้ยอมรับอย่างเปิดเผยเป็นครั้งแรกว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงรับรู้ถึงพระหัตถ์อันลึกลับล้ำของพระบิดาในเรื่องนี้นั้นจึงได้ทรงตรัสเป็นนัยเกี่ยวกับชื่อของเปโตร โดยทรงเรียกท่านว่า ศิลา

และบนศิลานี้พระองค์จะทรงสร้างคริสตจักรอันแข็งแกร่งของพระองค์ไว้จนกระทั่งประตูนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้ ให้เราพิจารณาด้วยคำเหล่านี้ใน 3 ประการด้วยกัน ประการแรกคือว่า พระคริสต์จะทรงตั้งคริสตจักรในโลกนี้ ประการที่ 2 คือว่า คริสตจักรเดียวกันนี้จะถูกต่อต้านและถูกปฏิเสธจากโลกและจากอำนาจแห่งนรก และประการที่ 3 คือว่า แม้ว่าพญามารจะพยายามทำอะไรก็ตามคริสตจักรก็ยังคงดำเนินอยู่สืบไปเป็นนิรันดร์

เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ความทนทุกข์ทรมาน

และการพลีชีพของพวกอัครสาวกและผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

คงไม่ใช่ฐานะอะไรของเราที่จะไปเพิ่มเติมชีวิตประวัติองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังการถูกตรึงไม้กางเขนก็ตาม

แต่ก็จะขอชักนำผู้อ่านความวุ่นวายใจของพวกยิวที่เกิดขึ้นจากการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์

แม้ว่าอัครสาวกคนหนึ่งจะทรยศต่อพระองค์ แม้ว่าจะอัครสาวกอีกคนหนึ่งปฏิเสธพระองค์ทั้ง

ๆที่ได้ให้สวดสาบานไว้อย่างแข็งขัน และแม้ว่าคนอื่น ๆจะทอดทิ้งพระองค์ (ยกเว้น

“สาวกคนนั้นซึ่งเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิตประจำการ”)

แต่ประวัติศาสตร์การฟื้นคืนพระชนม์นั้นก็ให้ความหวังใจอันใหม่แก่พวกสาวกทั้งหลาย

และหลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเข้ามากระทำภารกิจของพระองค์แล้ว

ก็ได้ทำให้พวกสาวกเกิดความมั่นใจอันใหม่ในใจของเขาด้วย

ฤทธิ์อำนาจที่สวมทับลงไปบนพวกเขาเหล่านั้นทำให้เขามีใจกล้าที่จะประกาศพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า

ซึ่งทำให้ผู้นำของพวกยิวสับสนวุ่นวายและทำให้พวกต่างชาติต้องตกตะลึง

1. สเทเฟน

สเทเฟนเป็นคนหนึ่งในท่ามกลางคริสเตียนยุคต้นผู้พลีชีพเป็นคนแรก ๆ

ท่านได้รับเลือกให้เป็นผู้ดูแลการงานของคริสตจักรคริสเตียนแห่งแรกพร้อมกับผู้ดูแลการงานคนอื่น ๆ อีก 6 คน

นอกจากนี้ท่านยังเป็นนักเทศน์ฝีปากเอกและประสบความสำเร็จในการเทศนาอย่างมาก

พวกผู้นำศาสนาที่มาจากธรรมศาลา 5 แห่งของชาวยิวจึงมาได้เถียงกับท่าน

แต่ท่านก็ได้แย้งด้วยเหตุผลจนสามารถเอาชนะพวกเขาทั้งหมด โดยใช้ความถูกต้องในหลักคำสอนของท่านและพ

ลังในการโต้แย้งของท่าน

ซึ่งทำให้พวกเขาโกรธแค้นจึงได้คิดสินบนพวกพยานเท็จให้มารุมปรักปรำท่าน โดยพากันกล่าวหาว่าท่านได้หมิ่น

นประมาทพระเจ้าและโมเสส เมื่อท่านถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าสภา

ท่านก็ได้แก้คดีให้แก่ตัวท่านเองและแก่องค์พระเยซูคริสต์ผู้เสด็จกลับสู่สวรรค์แล้วได้อย่างยอดเยี่ยม

แต่การกระทำเช่นนี้ทำให้พวกผู้พิพากษาเดือดดาลเป็นอันมากจึงได้ตัดสินลงโทษท่านตามอำเภอใจของตนเอง

ทันใดนั้นสเทพนก็เห็นนิมิตบนท้องฟ้าปรากฏเป็นพระเยซูในสภาพที่เปี่ยมด้วยสง่าราศีกำลังประทับยืนอยู่เบื้อง
ขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า นิมิตนี้จับใจท่านมากจนท่านต้องอุทานออกขึ้นมาว่า "คูเถิด
ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุครมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า"
สิ่งนี้เองที่ทำให้ท่านถูกปรับโทษหนักยิ่งขึ้นไปอีก และเมื่อท่านถูกลากออกไปนอกเมืองแล้ว
พวกเขาก็เอาหินขว้างท่านจนตาย

สเทพนต้องพบจุดจบเนื่องจากลักษณะนิสัยที่สัจย์ซื่อของท่านในการเทศนาข่าวประเสริฐอย่างตรงไปตรงมาด้วย
ใจกล้าหาญแก่ผู้ทรยศและฆาตกรผู้ประหารชีวิตพระเยซูคริสต์
และความตายของท่านได้ก่อให้เกิดการข่มเหงคริสเตียนอย่างกว้างขวางโดยทั่วไปดังที่ท่านลูกาได้เขียนไว้ว่า
“คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม
และศิษย์ทั้งปวงนอกจากอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย” คริสเตียนประมาณ
2,000 คนรวมทั้ง นิกานอร์ผู้ดูแลแรงงานคนหนึ่งของคริสตจักรในจำนวน 7
คนนั้นต่างก็ยอมพลีชีพระหว่างการข่มเหงที่ก่อตัวขึ้นจากความตายของสเทพน

2. ยากอบ (ยากอบใหญ่)

คนต่อมาที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อที่เราจะได้รู้จักตามที่ท่านลูกาได้บันทึกไว้ในพระธรรมกิจการคือ
ยากอบบุตรเศเบดี ซึ่งเป็นพี่ชายของยอห์นและเป็นญาติขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะมารดาของท่านที่ชื่อ
ชาโลมี นั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องกับนางมารีย์หญิงพรหมจารีย์ การพลีชีพเพื่อความเชื่อในครั้งที่ 2

นี้ไม่ได้เกิดขึ้นจนกระทั่ง 10 ปีหลังจากที่สเทพนได้ตายไปแล้ว เมื่อเฮโรด

อากริปปาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าการแคว้นยูเดียไม่นานนัก

เขาก็เริ่มมีแนวความคิดที่จะเอาใจพวกยิวจึงได้ทำการข่มเหงคริสเตียนอย่างรุนแรง

และตั้งใจจะจัดการข่มเหงด้วยวิธีการโหดร้ายของคริสเตียน เราไม่ควรจะมองข้ามเรื่องราวที่ถ่ายทอดโดย
คลีเมนต์ อเล็กซานดรินัส

ซึ่งเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในยุคต้น ท่านได้เขียนว่า ขณะที่ยากอบถูกนำตัวไปยังสถานที่เพื่อการพลีชีพนั้น
ผู้ที่กล่าวหาท่านก็ได้กลับใจจากการกระทำอันน่ารังเกียจของตนอย่างน่าอัศจรรย์

เนื่องจากเขาได้เห็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างเหนือธรรมชาติของท่านอัครสาวกผู้นี้

ผู้กล่าวหายากอบได้ทรุดลงแทบเท้าท่านและอ่อนวอนขอการอภัยโทษจากท่าน

เขาถึงกับยอมประกาศตัวเป็นคริสเตียนและตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่ายากอบไม่ควรจะสวมมงกุฎแห่งการพลีชีพต
มล้ำพัง ดังนั้นทั้งสองคนจึงถูกตัดศีรษะในเวลาเดียวกันนั่นเอง

อัครสาวกผู้ยอมพลีชีพเป็นคนแรกนี้ได้รับจอกแห่งการข่มเหงด้วยความชื่นชมยินดีและความเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง

และเป็นจอกที่ยากอบได้เคยทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าท่านพร้อมจะดื่มแล้ว
ต่อมาทิมม่อนก็พลีชีพที่เมืองฟิลิปปี และพาร์มีนัสพลีชีพที่เมืองมาซิโดเนียในเวลาไล่เลี่ยกัน
เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 44

3. ฟิลิป

ฟิลิปเกิดที่เมืองเบ็ธไซดาในแคว้นกาลิลี ในช่วงแรกนั้นท่านได้รับการขนานนามว่า “สาวก” คนหนึ่ง
ท่านเป็นผู้ที่ได้ทำการประกาศอย่างขะมักเขม้นในแถบเอเชียตอนเหนือ
และขอมทนต่อการพลีชีพที่เมืองเฮลิโอฟริส ในแคว้นไฟร์เกีย ท่านถูกเขี่ยนอย่างรุนแรง ถูกทิ้งไว้ในคุก
และถูกตรึงกางเขน เมื่อปี ค.ศ. 54

4. มัทธีว

มัทธีว ซึ่งเกิดที่เมืองนาซาเร็ธนั้นเคยทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นคนเก็บภาษีมาก่อน
ท่านได้เขียนหนังสือพระกิตติคุณเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งต่อมายากอบ
(ยากอบน้อย) ได้แปลออกมาเป็นภาษากรีกในภายหลัง มัทธีวทำการรับใช้อยู่ในแถบพาร์เธียและเอธิโอเปีย
แล้วท่านก็ขอมพลีชีพที่ประเทศเอธิโอเปียโดยการถูกฆ่าด้วยขวานค้ำยาวในเมืองนาดาบาเมื่อปีค.ศ. 60

5. ยากอบ (ยากอบน้อย)

มีบางคนเชื่อว่ายากอบเป็นพี่ชายของพระเยซูคริสต์ซึ่งเกิดจากภรรยาคนก่อนของโยเซฟ
เรื่องนี้เป็นที่น่าสงสัยยิ่งนัก
และช่างสอดคล้องอย่างเหลือเกินกับความเชื่อในเรื่องที่เหนือธรรมชาติของคาทอลิกที่ว่านางมารีย์ไม่มีบุตรคนอื่น
นอกจากองค์พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ยากอบได้รับแต่งตั้งให้ดูแลคริสตจักรต่าง ๆ
ในกรุงเยรูซาเล็ม และท่านยังเป็นผู้เขียนพระธรรมยากอบอีกด้วย เมื่อท่านอายุ 94
ปีท่านได้ถูกพวกยิวทุบตีและเอาหินขว้าง
และในที่สุดท่านก็ถูกตีด้วยกระบองที่ใช้ทำความสะอาดผ้าที่ฟุ้งทอเสร็จจนสมองแตกกระจาย

6. มัทธีอัส

เรารู้จักเกี่ยวกับมัทธีอัสน้อยกว่าสาวกท่านอื่น ๆ ทั้งหมด
เราทราบแต่เพียงว่าท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกแทนยูดาส
ท่านได้ถูกหินขว้างที่กรุงเยรูซาเล็มและหลังจากนั้นก็ถูกตัดศีรษะ

7. อันครูว์

อัครสาวกผู้พลีชีพคนนี้เป็นน้องชายของเปโตร

ท่านได้เทศนาข่าวประเสริฐแก่ประชาชนหลายประเทศในทวีปเอเชีย เมื่อท่านได้ไปถึงเมืองอีเดซซาเจ้าเมืองชื่อ อีเกียสได้ข่มขู่ท่านเพราะท่านเทศนาต่อต้านรูปเคารพต่าง ๆ ที่

ชาวเมืองนมัสการอยู่ อันครูว์ก็ยังคงไม่ลดละในการเผยแพร่หลักคำสอนของท่าน

เจ้าเมืองจึงออกคำสั่งให้ตรึงท่านเสียที่กางเขน แต่เป็นกางเขนที่ปลายทั้ง 2 ข้างถูกปักไว้บนพื้นดิน

ท่านได้ประกาศก้องแก่พวกที่ให้ร้ายท่านว่า

ตัวท่านเองคงจะไม่กล้าเทศนาสง่าราศีแห่งกางเขนเป็นแน่ถ้าท่านกลัวที่จะตายบนกางเขนนั่น

เมื่อพวกเขาเข้ามาจับท่านตรึงที่กางเขน

ท่านก็กล่าวว่าท่านอยากได้กางเขนและมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะโอบกอดกางเขนนั่นไว้

ท่านได้ถูกตรึงไว้อย่างแน่นอนหนักกับกางเขนไม่ใช่ด้วยตะปู แต่ถูกผูกไว้ด้วยเชือกเพื่อท่านจะตายช้าลงไปอีก

ท่านทนอยู่ในสภาพนี้นานถึง 2 วัน

แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวปากของท่านก็ยังไม่หยุดที่จะเทศนาข่าวประเสริฐแก่ประชาชนที่มานมุงดูท่าน

เพราะเป็นโอกาสสุดท้ายที่ท่านจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ แล้วท่านก็สิ้นลมหายใจในที่สุด

8. มาระโก

มาระโกถือกำเนิดจากบิดามารดาชาวยิวในตระกูลเลวี

เชื่อกันโดยทั่วไปว่าท่านได้กลับใจมาเป็นคริสเตียน โดยการเป็นพยานของเปโตรซึ่งเป็นผู้ที่มาระโกได้รับใช้ในฐานะผู้คัดลอกข้อความให้

มาระโกเขียนหนังสือพระกิตติคุณของท่านเป็นภาษากรีกภายใต้การควบคุมดูแลของเปโตรนั่นเอง

มาระโกถูกชาวเมืองอเล็กซานเดรีย

นุ ครอบงำอยู่ถึง ลากกันไปลากกันมาจนร่างแหลกเหลวไม่มีชิ้นดีต่อหน้า เสราฟิส

รูปเคารพอันเคร่งขรึมของคนเหล่านั้น

ท่านจบชีวิตของท่านลงในลักษณะนี้ด้วยน้ำมือที่ไร้ความเมตตาปราณีของเขาเหล่านั้นเอง

9. เปโตร

เมื่อเฮโรด อากริปปาได้สั่งให้ประหารยากอบใหญ่แล้ว เห็นว่าเป็นที่พอใจของพวกยิว

เฮโรดจึงตัดสินใจที่จะฆ่าเปโตรเป็นคนต่อไป เพื่อจะเอาใจประชาชนเหล่านั้น

เปโตรจึงถูกจับและถูกขังไว้ในคุก แต่มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปล่อยตัวท่านออกไป

ทำให้เฮโรดโกรธแค้นมากจนได้สั่งให้ประหารพวกทหารยามที่เฝ้าคุกใต้ดินซึ่งคุมขังท่านไว้ในวัน

หลังจากที่เปโตรทำการอัศจรรย์มากมายแล้ว ท่านก็ได้เดินทางกลับไปยังกรุงโรม

และที่กรุงโรมนี่เองท่านได้เอาชนะเหล่ากษัตริย์ของซีโมน มากัส และทำลายเวทมนตร์ของเขาเสีย ซีโมน มากัส
ผู้นี้เป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิเนโร เปโตรสามารถชักนำให้คนรับใช้ผู้หนึ่งของจักรพรรดิ
เนโรกลับใจมาเป็นคริสเตียน ทำให้เผด็จการผู้นี้เดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจนได้บัญชาให้จับกุมเปโตรกับเปาโลไว้
ในระหว่างที่พวกเขาถูกคุมขังอยู่นั้น พวกเขายังได้ชักนำผู้คุมทหารยาม 2 คนและคนอื่น ๆ อีก 47
คนให้กลับใจเสียใหม่

เมื่อได้รับการปล่อยตัวออกมาแล้วจักรพรรดิ เนโรก็ยังหาช่องที่จะประหารชีวิตเปโตร
ประชาชนที่ทราบข่าวก็ขอร้องให้เปโตรหนีออกจากเมืองไปเสีย
เมื่อประชาชนขอร้องหนักเข้าในที่สุดเปโตรทนรับร่ำไม่ไหวจึงได้เตรียมตัวเพื่อจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าครั้งส
าคัญนี้ แต่เมื่อมาถึงประตูเมืองท่านก็เห็นองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมาหาท่าน เปโตรจึงได้นมัสการและทูลว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปไหนหรือ?” พระองค์ตรัสตอบว่า
“เรามาเพื่อจะถูกลงโทษอีก”
ด้วยคำตอบนี้เปโตรก็เข้าใจได้ทันทีว่าถึงเวลาแล้วที่ท่านจะต้องรับการทรมานทุกข์ทรมานอันยิ่งใหญ่
ดังนั้นท่านจึงกลับเข้าไปในเมืองอีก เปโตรได้ถูกขังอยู่ในคุกนานถึง 9 เดือนแล้วท่านก็ถูกนำตัวไปประหารชีวิต
หลังจากที่ถูกเขียนอย่างรุนแรงแล้วท่านก็ถูกลงโทษ เจโรมได้เปิดเผยว่า
เปโตรถูกตรึงกางเขนโดยเอาหัวลงพื้น ขาของท่านชี้ขึ้นไปข้างบน ซึ่งเป็นไปตามคำขอร้องของท่านว่า
ตัวท่านเองไม่สมควรที่จะถูกตรึงในลักษณะเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน

10. เปาโล

อัครสาวกผู้ยอมสละชีวิตผู้นี้เป็นชาวยิวในตระกูลเบนยามิน เกิดที่เมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลิเซีย
ตอนแรกนั้นท่านเป็นศัตรูสำคัญและเป็นผู้ข่มเหงคริสเตียน
แต่หลังจากที่ท่านได้กลับใจเสียใหม่อย่างน่าอัศจรรย์แล้วท่านก็ได้สนับสนุนการประกาศของคริสเตียนอย่างเต็มที่
ที่ เปาโลและบารนาบัสเกือบจะถูกหินขว้างให้ตายที่เมืองอิโคเนียมโดยพวกยิวที่โกรธแค้น
พวกเขาจึงหนีไปยังแคว้นลิคาโอเนีย ที่เมืองลิสตราเปาโลได้ถูกขว้างด้วยหินอีก
จากนั้นก็ถูกลากออกไปนอกเมืองและถูกทิ้งไว้ให้ตาย อย่างไรก็ตามท่านได้ฟื้นขึ้นมาด้วยความยินดี
และได้หนีไปยังเมืองเดอร์บี นอกจากนี้ทั้งเปาโลกับซิลาสยังได้ถูกขังและถูกเขียนที่เมืองฟีลิปปี และทั้ง 2
ท่านก็ยังถูกข่มเหงอีกที่เมืองเธสะโลนิกา ต่อมาเปาโลก็ถูกจับที่กรุงเยรูซาเล็ม และถูกส่งตัวไปยังเมืองซีซาริยา
แต่ท่านได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์ที่กรุงโรม ท่านได้ถูกคุมขังเป็นนักโทษอยู่ที่นั่นต่อไปอีก 2 ปี
เมื่อได้รับอิสรภาพแล้วท่านก็ไปเยี่ยมคริสตจักรทั้งหลายในประเทศกรีกและในกรุงโรม
เปาโลได้เดินทางไปเทศนาในประเทศฝรั่งเศสและสเปน

แต่เมื่อท่านกลับไปยังกรุงโรมท่านก็ถูกจับกุมอีกครั้งและได้พลีชีพด้วยการถูกตัดศีรษะตามคำบัญชาของจักรพรรดินโร

11. ยูดา

ยูดาเป็นน้องชายของยากอบ (เล็ก) คนทั่วไปเรียกท่านว่าซัดเดอัส ท่านได้ถูกตรึงกางเขนที่เมืองอึเดสซ่าในปี ค.ศ. 72

12. บาร์โธโลมิว

บาร์โธโลมิวได้เทศนาในหลายประเทศ และเป็นผู้ที่แปลพระกิตติคุณมัทธิวเป็นภาษาอินเดีย แล้วท่านก็ได้เผยแพร่พระกิตติคุณเล่มนี้ในประเทศอินเดียนั้นเอง แต่ในที่สุดท่านได้ถูกทุบตีอย่างทารุณและถูกจับตรึงกางเขนโดยพวกโดยพวกที่นมัสการรูปเคารพซึ่งไม่ยอมอดทนอีกต่อไปแล้ว

13. โธมัส

ที่เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า แผลด โธมัสได้เทศนาข่าวประเสริฐในประเทศพาร์เธีย (โบราณ) และประเทศอินเดีย ซึ่งการเทศนาในดินแดนเหล่านี้ได้ทำให้พวกนักบวชโกธเค้นเป็นอย่างยิ่ง ท่านจึงได้พลีชีพโดยการถูกแทงด้วยหอกจนทะลุ

14. ลูกา

ลูกาเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ได้เขียนหนังสือพระกิตติคุณชื่อเดียวกันกับท่าน ลูกาได้เดินทางกับเปาโลไปหลายประเทศด้วยกัน เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าท่านถูกจับแขวนคอใต้ต้นไม้กอกเทศโดยพวกนักบวชที่บูชารูปเคารพในประเทศกรีก

15. ซีโมน

ซีโมนผู้มีชื่อสกุลว่า เกลเท ได้เทศนาข่าวประเสริฐในประเทศมอริทานีซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของแอฟริกา และดินแดนอื่นๆ ในทวีปแอฟริกา และแม้แต่ในประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ท่านถูกตรึงกางเขนในปี ค.ศ. 74

16. ยอห์น

ขอห์นเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในฐานะที่เป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นอัครสาวก เป็นคนของพระเจ้า เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และเป็นผู้ที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของคุณ ท่านได้รับการขนานนามว่า สาวกที่พระองค์ทรงรัก ขอห์นเป็นพี่ชายของยากอบ (ยากอบใหญ่) เดิมที่ท่านเคยเป็นสาวกคนหนึ่งขอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ภายหลังท่านไม่ได้เป็นแค่เพียงคนหนึ่งให้อัครสาวก 12 คนเท่านั้น แต่ยังเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสาวก 3 คนที่พระคริสต์ได้ทรงสนทนาคำถ้อยคำที่ลึกซึ้งที่สุดในชีวิตของพระองค์

ขอห์นได้ตั้งคริสตจักรที่เมืองสมออร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย เมืองเลาดีเซีย และที่เมืองธียาทிர่า ซึ่งเป็นคริสตจักรทั้งหลายที่ท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ส่งไปถึงนั่นเอง

เมื่อท่านอยู่ที่เมืองเอเฟซัสนั้น จักรพรรดิโดมิเทียนได้บัญชาให้จับท่านมัดไว้แล้วให้นำตัวไปยังกรุงโรม ซึ่งที่นั่นท่านได้ถูกพิพากษาให้ถูกทิ้งลงในกระทะน้ำมันเดือด แต่ได้เกิดการอัศจรรย์ขึ้นท่านจึงรอดพ้นมาได้โดยที่น้ำมันเดือดไม่ได้ทำอันตรายท่านเลยแม้แต่น้อย

เมื่อโดมิเทียนเห็นว่าไม่สามารถจะประหารท่านให้ตายได้ จึงเนรเทศท่านไปที่เกาะปีทมอสโดยให้ท่านไปทำงานในเหมืองแร่ในปี ค.ศ.73

อย่างไรก็ตามจักรพรรดิเนอว่าซึ่งครองราชย์ต่อจากโดมิเทียนได้ระลึกถึงท่าน แต่ทรงถือว่าท่านได้พลีชีพแล้ว เนื่องจากได้ถูกประหารชีวิตไปแล้วถึงแม้ว่าจะไม่ได้ผลเลยก็ตาม

ขอห์นเป็นอัครสาวกคนเดียวที่รอดพ้นจากความตาย อย่างเหี้ยมโหด และมีชีวิตยืนยาวที่สุดในการจำพวกอัครสาวก ตอนที่เสียชีวิตนั้นท่านมีอายุเกือบ 100 ปี

บทที่ 2

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในยุคต้นที่เกิดขึ้นทั้ง 10 ครั้ง

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปเป็นครั้งแรกภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโร ในปี ค.ศ. 67

การข่มเหงครั้งแรกในยุคต้นของคริสตจักรนั้นเกิดขึ้นในปี 67 โดยเนโร จักรพรรดิคนที่ 6 แห่งกรุงโรม ผู้ปกครองคนนี้ได้ครองราชย์อยู่นาน 5 ปีซึ่งเป็นเกียรติแก่ตนเองในช่วงแรกนั้นเพราะพระองค์มีความอดกลั้นเป็นอย่างยิ่ง

แต่ต่อมาพระองค์ก็กลับยอมแพ้ให้แก่อารมณ์อันฟุ้งซ่านและความโหดร้ายป่าเถื่อนของตนเอง ความโหดร้ายทารุณต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกคริสเตียนในระหว่างการข่มเหงครั้งแรกนั้น

แม้แต่ชาวโรมเองก็ยิ่งเห็นอกเห็นใจคริสเตียน

จักรพรรดิเนโรได้สรรหาวิธีการประหารด้วยความโหดร้ายอย่างพิสดารที่สุด และได้คิดประดิษฐ์การลงโทษเหยื่อของพระองค์ในทุกรูปแบบ บางคนพระองค์สั่งให้เขียนหนังสือตัวปาร์ดตัวของเขาไว้ให้แน่นแล้วปล่อยฝูงสุนัขออกตามล่าจนกว่าพวกเขาจะเหนื่อยจนขาดใจตายไปเอง

คริสเตียนบางคนก็ให้จับมาสวมเสื้อที่ถูกทำให้แข็งด้วยขี้ผึ้งติดแน่นไว้กับแกนไม้ที่หมุนได้รอบ แล้วนำตัวไปย่างในสวนของพระองค์เพื่อมองดูคนเปล่งแสงออกมาได้

การข่มเหงด้วยวิธีการเช่นนี้ได้เกิดขึ้นทั่วไปในจักรวรรดิโรมันแต่กลับปลุกเร้าให้จิตวิญญาณของความเป็นคริสเตียนเพิ่มมากยิ่งขึ้นแทนที่จะทำให้ลดน้อยลง ทั้งเปาโลและเปโตรต่างก็ได้พลีชีพในการข่มเหงครั้งนี้ รวมทั้งคริสเตียนคนอื่น ๆ ซึ่งชื่อของพวกเขาไม่ได้ถูกถ่ายทอดไปยังคนรุ่นหลัง

ส่วนใหญ่แล้วคนในกลุ่มนี้เป็นคนที่กล้าใจใหม่และเป็นสาวกของท่านทั้งสองนั่นเอง

ในบรรดาความบ้าคลั่งอย่างโหดเหี้ยมนั้น จักรพรรดิเนโรได้บัญชาให้เจ้าหน้าที่ของพระองค์เผากรุงโรมเสีย ขณะที่กรุงโรมกำลังลุกไหม้ในเปลวไฟนั้น พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปเล่นพิณบนหอคอยแมซิเนส และร้องเพลงชื่อ การเผาเมืองทรอย และป่าวประกาศว่าพระองค์อยากให้ทุกสิ่งมอดไหม้ไปก่อนที่พระองค์จะตาย

ในบรรดาตึกรามบ้านช่องและราชวังหลายหลังที่ตั้งตระหง่านอย่างสง่างามซึ่งกำลังลุกไหม้อยู่ในกองเพลิงนั้นก็รวมไปถึงสนามกีฬา "เซอร์คัส" (ซึ่งใช้เป็นสถานที่สำหรับแข่งขันกีฬาของเมืองนั้น มีความยาวครึ่งไมล์ รูปร่างเป็นวงรี และมีแถวเก้าอี้ที่สูงลดหลั่นกันขึ้นไปเป็นแถวๆ สามารถจุคนดูมากกว่า 100,000 คนได้อย่างสบาย) ผู้คนหลายพันคนกำลังจวนตายอยู่ในกองเพลิงนั้น

หรือไม่กี่ถูกฝังอยู่ใต้ซากปรักหักพังนั่นเอง ไฟที่เผาผลาญอย่างน่ากลัวนี้ได้เผาอยู่นานถึง 9 วัน

เมื่อเนโรพบว่าได้เกิดความเกลียดชังอย่างรุนแรงต่อพระองค์ จึงได้ตัดสินใจที่จะโยนความผิดทุกอย่างไปให้พวกคริสเตียน ทั้งเป็นการแก้ตัวให้กับตนเองและเป็นโอกาสในการข่มเหงอย่างบ้าคลั่งต่อไปด้วย

แต่ความป่าเถื่อนของปีศาจในร่างมนุษย์ผู้นี้ก็ยังไม่สามารถจะบดขยี้ความเชื่อที่พระองค์เกลียดชังให้แหลกลาญได้ แต่กลับยิ่งเป็นเหตุให้ความเชื่อนั้นแพร่ขยายออกไปมากยิ่งขึ้นภายใต้การคุ้มครองดูแลอย่างดีจากพระเจ้า

ซากปรักหักพังที่มอดไหม้ของสนามกีฬา "เซอร์คัส" ที่เคยงามสง่า

ร่างกายอันนองเลือดของคริสเตียนที่ถูกเข่นฆ่า เมืองที่รกร้าง

สิ่งต่างๆเหล่านี้เมื่อเปรียบเทียบกับความอ่อนสุภาพ และชีวิตที่ไร้พิษภัยของคริสเตียน

ก็ทำให้ประชาชนเกิดความชื่นชมพวกคริสเตียนขึ้นมา

ในบรรดาคริสเตียนเป็นอันมากที่ต้องพลีชีพไปในระหว่างการข่มเหงครั้งนี้ ก็รวมไปถึงอาจารย์เปาโลและเปโตร อีเรสตัสข้าราชการสำนักแห่งเมืองโครีนธ์ อริสทาร์ซัสชาวเมืองมาซิโดเนีย

โทรมัสผู้เป็นชาวเอเฟซัสโดยกำเนิดและเป็นชาวต่างชาติโดยศาสนาซึ่งเป็นผู้ที่กลับใจใหม่เพราะเปาโลและเป็นผู้ร่วมทำการกับท่าน โยเซฟที่เรียกกันโดยทั่วไปว่าบารซาบาส และอานาเนียสซึ่งเป็นผู้ปกครองคูแกลคริสตจักรแห่งเมืองคามัสกัส รวมทั้งสาวกทุกคนในจำพวกสาวก 70 คนนั้นด้วย

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 2 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิโดมิเทียน ในปี ค.ศ. 81

จักรพรรดิโดมิเทียนมีนิสัยที่เอนเอียงไปสู่ความโหดเหี้ยมโดยธรรมชาติ เริ่มต้นด้วยการสังหารน้องชายของตนเอง จากนั้นก็ได้ทำการข่มเหงพวกคริสเตียนเป็นครั้งที่ 2 ความบ้าคลั่งของพระองค์ก็มีอยู่เป็นอันมากจนกระทั่งได้สั่งประหารคณะผู้ปกครองโรมันไปหลายคน บางคนก็สืบเนื่องจากความอาฆาตแค้นส่วนตัว และบางคนก็เพื่อจะไ้ยึดทรัพย์สินของเขามาเป็นของตนเองเสีย พระองค์ยังได้สั่งให้ฆ่าเชื้อสายของดาวิดทุกคนเพื่อเป็นเครื่องบูชา มีคริสเตียน 2 คนถูกนำตัวมาอยู่เบื้องหน้าจักรพรรดิองค์นี้ และได้ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนในตระกูล ยูดาห์ และเป็นเชื้อสายของดาวิด แต่เมื่อทรงสดับฟังคำตอบของทั้งสองแล้ว พระองค์ก็ดูถูกว่าพวกเขาเป็นคนปัญญาอ่อน จึงได้ปฏิเสธไม่ยอมฟังพวกเขาอีกและจัดการลงโทษคนทั้งสองอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตามในบางโอกาสก็มีผู้ที่เห็น พระองค์มีจิตใจที่มั่นคง แต่กล่าวโดยภาพรวมแล้วพระองค์มีพฤติกรรมที่โหดร้ายทารุณและน่ารังเกียจเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ได้ยึดทรัพย์สินของคริสเตียนมากมาย สั่งประหารคริสเตียนหลายคน และเนรเทศคริสเตียนคนอื่น ๆ ออกจากราชอาณาจักรไปเสีย

ในบรรดาผู้พลีชีวิตที่ได้ตายไปจำนวนมากในการข่มเหงครั้งนี้ก็มี ซิเมโอนผู้ปกครองคูแกลคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็มได้ถูกตรึงกางเขน ยอห์นได้ถูกต้มในน้ำมันเดือด และภายหลังได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปัทมอส ฟลาเวียบุตรสาวของผู้ปกครองชาวโรมันคนหนึ่งได้ถูกเนรเทศไปที่ปอนทัสในลักษณะเดียวกัน และได้มีการออกกฎหมายที่ไร้มนุษยธรรมว่า คริสเตียนคนใดเมื่อถูกนำตัวมาอยู่เบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาแล้ว จะไม่ได้รับการยกเว้นจากการลงโทษเว้นแต่จะยอมละทิ้งความเชื่อของตนเองเท่านั้น ในรัชสมัยของจักรพรรดิองค์นี้ผู้คนพากันหลงไหลในลัทธินอกคอกอย่างจึงมีเรื่องที่เสกสรรปั้นแต่งเกิดขึ้นมากมายเพื่อหาทางที่จะทำร้ายพวกคริสเตียน ในบรรดาเรื่องโกหกหลอกลวงที่ถูกกันขึ้นมานั้น พวกคริสเตียนถูกกล่าวหาว่าได้จัดการประชุมขึ้นในตอนกลางคืนอย่างไม่เหมาะสม

ถูกกล่าวหาว่ามีจิตใจที่คิดก่อการกบฏ ถูกกล่าวหาว่าฆาตกรรมลูกของตัวเอง และถูกกล่าวหาว่าเป็นมนุษย์กินคนด้วยซ้ำ แม้กระทั่ง เมื่อเกิดการกัณฑ์อาหาร เกิดโรคระบาดหรือเกิดแผ่นดินไหวในจักรวรรดิโรมัน ก็จะมีการกล่าวหาว่าคริสเตียนเป็นต้นเหตุของเภทภัยร้ายแรงต่างๆ ที่เกิดขึ้น

การร่วมมือกันข่มเหงนี้ทำให้มีผู้ที่มาแจ้งเบาะแสเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ และมีหลายคนที่เห็นแก่ได้จึงกล่าวคำปฏิญาณและปวารณาตัวที่จะกำจัดผู้บริสุทธิ์เหล่านี้ให้สิ้นซาก เมื่อคริสเตียนถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาจะมีการทดสอบโดยการให้กล่าวคำสัตย์สาบาน ถ้าพวกเขาปฏิเสธที่จะกล่าวคำสัตย์สาบานนั้น เขาจะต้องตาย และถ้าพวกเขาอมรับว่าตัวเองเป็นคริสเตียน คำพิพากษาก็เป็นเช่นเดียวกันคือ ตาย การลงโทษ และความทารุณกรรมรูปแบบต่าง ๆ ในระหว่างการข่มเหงครั้งนี้นั้น ได้แก่ การขังคุก การดิงกระดูกข้อต่อให้หลุดออก การลนไฟ การย่าง การเผา การเฉียนตี การขว้างด้วยหิน และการแขวนคอ หลายคนถูกฉีกเนื้อด้วยคีมที่เผาจนร้อนแดง บางคนก็ถูกโยนให้กระทั้งป่าขวิด หลังจากที่ต้องรับความทุกข์ทรมานเหล่านี้จนตายแล้ว ศพเหล่านั้นก็จะถูกทิ้งไว้ตรงนั้นเองโดยไม่ยอมให้ใครเอาไปทำพิธีฝังตามประเพณี

ในบรรดาผู้พลีชีวิตคนสำคัญ ๆ ในช่วงเวลานี้ก็รวมไปถึง ทีโมธี ผู้เป็นสาวกที่มีชื่อเสียงของเปาโล และเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองเอเฟซัส เมื่อเปาโลถูกคุมขังเป็นครั้งสุดท้ายที่กรุงโรมนั้นท่านได้สั่งให้ทีโมธีมาหาท่าน หลังจากที่อัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ได้พลีชีพแล้ว ทีโมธีก็กลับไปยังเมืองเอเฟซัส และดูแลคริสตจักรที่นั่นจนถึงปี ค.ศ. 97 ในช่วงเวลานั้นพวกลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จักพระเจ้ากำลังจัดงานฉลองกันอยู่ พิธีสำคัญของงานฉลองนี้ก็คือ ประชาชนจะต้องถือไม้ไว้ในมือ สวมหน้ากาก และถือรูปเคารพของตนเดินไปตามท้องถนน เมื่อทีโมธีพบขบวนแห่นี้ ท่านก็ได้ตำหนิติเตียนและต่อว่าอย่างรุนแรงที่พวกเขาพากันกราบไหว้รูปเคารพ ซึ่งทำให้คนพวกนั้น โกรธแค้นจนได้รุมตีท่านด้วยกระบอง และทุบตีท่านอย่างน่ากลัว ท่านมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียง 2 วันก็สิ้นลมหายใจเพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 3 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิทราเจน ในปี ค.ศ. 108

เมื่อจักรพรรดิจักรพรรดิเนอรวาขึ้นครองราชย์ต่อจากโดมิเทียน ก็เป็นช่วงเวลาทีคริสเตียนสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุข แต่น่าเสียดายที่พระองค์ครองราชย์อยู่นานเพียง 13 เดือนเท่านั้น ผู้ที่ครองราชย์ต่อจากพระองค์คือทราเจน และในปี ค.ศ.108 การข่มเหงครั้งที่ 3

ต่อพวกคริสเตียนก็เปิดฉากขึ้นอีกครั้ง ขณะที่การข่มเหงดำเนินไปอย่างบ้าคลั่งนั้น พลินี เดอะเช็คเคินด์ (พลินีส ซีกันดัส) นักปรัชญาของพวกลัทธินอกคอกซึ่งมีเมตตาธรรมอยู่บ้าง ได้เขียนจดหมายถึงจักรพรรดิทราเจนเพื่อแสดงความชื่นชอบที่มีต่อพวกคริสเตียน

เนื้อความในจดหมายฉบับนี้ยืนยันว่า

“ไม่มีคริสเตียนคนใดทำการฝ่าฝืนกฎหมายโรมันจนถึงขั้นสมควรต่อการถูกข่มเหง

“เหตุผลที่พวกเขาใช้กล่าวหาคริสเตียนว่าก่ออาชญากรรมหรือความผิด (ไม่ว่าจะเรียกอย่างไรก็ตาม) คือ การที่คริสเตียนมีธรรมเนียมที่จะประชุมนมัสการร่วมกันตามปกติก่อนที่แสงตะวันจะปรากฏขึ้น เพื่อจะร่วมกันกล่าวคำอธิษฐานตามแบบแผนที่กำหนดไว้แล้วต่อองค์พระเยซูคริสต์ในฐานะที่เป็นพระเจ้าองค์หนึ่ง และเพื่อจะผูกมัดตัวเองที่จะไม่กระทำการชั่วร้ายใด ๆ คือ การไม่ขโมย ไม่จีบสลับ ไม่คบชู้ ไม่โกหกหลอกลวง ไม่คดโกงผู้ใด นอกจากนี้ยังมีธรรมเนียมที่จะแยกตัวออก และร่วมกันมีสามัคคีธรรมในการรับประทานอาหารด้วยกันอย่างปราศจากพิษภัยใด ๆ ทั้งสิ้น”

จักรพรรดิทราเจนได้ทรงให้คำตอบอย่างมีเลศนัยแก่เจ้าของจดหมายฉบับนี้ว่า “จะไม่มีกรตามล่าคริสเตียน แต่เมื่อมีการนำตัวคริสเตียนมาอยู่ต่อหน้าศาลพิพากษา พวกเขาจะต้องถูกลงโทษโดยไม่มีข้อยกเว้น”

คำตอบนี้ทำให้เทอร์ทัสเลี่ยน โกรธและอุทานออกมาว่า “โอ้ ช่างเป็นคำพิพากษาที่สับสนอะไรเช่นนั้น พระองค์ไม่ปรารถนาจะให้ตามล่าพวกเขา เพราะเขาเป็นผู้บริสุทธิ์

แต่ก็ทรงให้พิพากษาลงโทษพวกเขาในความผิดที่เขาได้กระทำ”

เจ้าหน้าที่ของพระองค์ก็ไม่ทราบว่าจะตีความหมายของคำบัญชานี้อย่างไร อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นไม่นาน ทราเจนได้เขียนจดหมายไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยมีพระบัญชาให้กำจัดเผ่าพันธุ์ดาวิดเสีย

ผลที่เกิดขึ้นคือทุกคนที่ถูกพบว่าสืบเชื้อสายมาจากดาวิดก็ถูกฆ่าตายหมด

ทราเจนยังได้บัญชาให้ประหาร อิกนาทียัสผู้ยอมพลีชีพด้วย

อิกนาทียัสเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองอันทิโอคต่อจากเปโตร

ชายผู้บริสุทธิ์ท่านนี้ได้รับพระกิตติคุณจากอาจารย์ยอห์น

อิกนาทียัสเป็นผู้ที่รื้อรอนอย่างยิ่งในการรับใช้และการประกาศ

เมื่อท่านถูกจับกุมและถูกส่งตัวจากซีเรียไปยังกรุงโรมนั้นท่านได้หนุนใจบรรดาคริสตจักรตามหัวเมืองต่าง ๆ

และเมื่อถูกคุมตัวมาถึงเมืองสเมอร์นาท่านได้เขียนจดหมายไปยังคริสต

จักรที่กรุงโรมเพื่อเตือนสติพวกพี่น้องไม่ให้หาช่องทางที่จะช่วยท่านให้รอดพ้นจากการพลีชีพนี้

ด้วยเกรงว่าพวกเขาจะทำให้ท่าน ไม่ได้กระทำในสิ่งที่ท่านเฝ้ารอคอยและหวังใจไว้แล้ว

“ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าเริ่มจะเป็นสาวกอย่างแท้จริงในเวลานี้เอง ข้าพเจ้าไม่วิตกทุกข์ร้อนในสิ่งใดเลย

ไม่ว่าสิ่งที่มองเห็นหรือมองไม่เห็นก็ตาม เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ถวายเอาพระคริสต์ไว้ ขอให้ไฟและกางเขน

ขอให้ฝูงสัตว์ป่า ขอให้การหักกระดูก และการกระชากแขนขาให้ขาด ขอให้การทุบตีจนฟกช้ำไปทั่วทั้งร่าง และขอให้ความอาฆาตแค้นของพญามารตกอยู่กับข้าพเจ้าเถิด

ขอให้เป็นเช่นนั้นเพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระเยซูคริสต์”

เมื่อถูกนำตัวมาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์จักรพรรดิทราเจน

ท่านก็มีใจกล้าหาญในการอธิบายว่าการที่มีความเชื่อในพระคริสตนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงได้ถูกขังไว้ในคุก และได้ถูกทรมานอย่างแสนสาหัส

อีกนาทียี่สิบจะมีกลางสังหรณ์หรือไม่กี่ทราบชะตากรรมของท่านมาก่อนแล้ว เพราะก่อนหน้านี้

ขณะที่ถูกคุมตัวมานั้นท่าน ได้เขียนจดหมายไปถึงโพลีคาร์พที่เมืองสเมอร์นา

อธิบายถึงการคาดการณ์ล่วงหน้าของท่านไว้ในจดหมายดังนี้ “เขียนจากซีเรีย ว่าข้าพเจ้าจะมาถึงกรุงโรม

ข้าพเจ้าได้ต่อสู้กับพวกสัตว์ร้าย ทั้งในทะเลและบนแผ่นดิน ทั้งในเวลากลางวันและในเวลากลางคืน

ถูกมัดอยู่ท่ามกลางกองทหารที่เข็มโหดซึ่งเป็นพวกที่ยิ่งได้ประโยชน์จากมือของข้าพเจ้าเท่าไร

ก็ยิ่งปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างเลวร้ายเท่านั้น และการที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะไปพบพระเจ้านั้น

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าต้องเผชิญกับสัตว์ร้ายที่ถูกเตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้า

ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าพวกมันคงพร้อมแล้วที่จะอ้าปากออกให้กว้างแล้วกระโจนเข้าหาข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะยั่วพวกมันให้รีบเข้ามากัดกินข้าพเจ้าอย่างไม่ชักช้า

และถ้าพวกมันไม่ยอมกัดกินข้าพเจ้านอกจากจะถูกยั่วให้โกรธเสียก่อน

ข้าพเจ้าก็จะบังคับพวกมันให้ต่อสู้กับข้าพเจ้า”

หลังจากที่อีกนาทียี่สิบ ถูกเขียนอย่างน่ากลัวแล้วท่านก็ถูกบังคับให้ถือถ่านไฟไว้ในมือทั้ง 2 ข้าง

ขณะเดียวกันทหารก็เอากระดาศที่ถูกจุ่มลงในน้ำมันมาปะไว้ที่สีข้างของท่านทั้ง 2 ด้านแล้วก็จุดไฟขึ้น

จากนั้นทหารก็ใช้คีมที่เผาไฟจนร้อนแดงดึงเนื้อหนังของท่านหลุดออกมา

แล้วท่านก็ถูกจับโยนให้ฝูงสัตว์ป่าที่ดุร้าย เมื่อท่านได้เสียงคำรามของพวกสิงโตท่านก็กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเป็นอาหารแห่งพระคริสต์

ข้าพเจ้ากำลังจะถูกเคี้ยวด้วยฟันของสัตว์ป่าเพื่อจะได้เป็นที่ปรากฏว่าข้าพเจ้าเป็นอาหารที่บริสุทธิ์”

ในที่สุดท่านก็ถูกฝูงสัตว์ที่ดุร้ายกัดกินเสีย

ผู้ขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากทราเจนคือ จักรพรรดิเอเดรียน ซึ่งเป็นผู้ทำการข่มเหงอย่างรุนแรงต่อไปอีก

ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ คุยริอัสและเฮอร์เนส พร้อมทั้งครอบครัวของพวกเขา ซีนีออนขุนนางชาวโรมัน

และคริสเตียนคนอื่น ๆ อีกประมาณ 10,000 กว่าคนต่างก็ยอมพลีชีพเพราะความเชื่อของตน

บนภูเขาอารารัตเป็นสถานที่ซึ่งหลายคนถูกจับตริ่งกางเขน ถูกสวมมงกุฎหนาม และถูกแทงด้วยหอก
ซึ่งเป็นการเลียนแบบการทรมานพระเยซูคริสต์

จักรพรรดิเอเดรียนได้สั่งให้

อस्ताซิอัสซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชาวโรมันที่กล้าหาญและประสบความสำเร็จให้เข้าร่วมการถวายเครื่องบูชาแก่รูป
เคารพเพื่อฉลองชัยชนะของพระองค์ แต่ความเชื่อของท่าน (ซึ่งเป็นคริสเตียนอยู่ในจิตใจ)

ก็ปรากฏว่ายิ่งใหญ่กว่าชื่อเสียงลาคยาศที่ไม่จริงยังยืนนั้น ท่านจึงปฏิเสธอย่างสมศักดิ์ของท่าน

จักรพรรดิผู้เนรคุณก็ทรงเดือดดาลต่อการปฏิเสธในครั้งนี้นั้นจึงสั่งการรับใช้อย่างซื่อสัตย์ของท่านผู้บังคับบัญชาที่
ก่งกางสู้จนถึงกับรับสั่งให้นำตัวท่านและครอบครัวไปประหารชีวิตเสีย

ในการพลีชีพของฟอสตินัสและ โจวิทา ซึ่งเป็นพี่น้องชาวเมืองเบร์สเซียนั้น

ท่านทั้งสองได้ถูกทรมานมากมายหลายอย่างด้วยกัน

แต่ความอดทนของพวกเขาก็ยิ่งใหญ่เสียเหลือเกินจนแม้กระทั่ง คาโลเซริอัส

ซึ่งเป็นคนในลัทธินอกคอกเมื่อได้มองดูพวกเขาก็ถึงกับแสดงความชื่นชมออกมาอย่างลืมหูลืมตาจนได้อุทานด้วยความ
พิศวงงงงวยว่า “พระเจ้าของพวกคริสเตียนช่างยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้ !”

ด้วยเหตุนี้คาโลเซริอัสจึงถูกจับกุมและประสพชะตากรรมในลักษณะเดียวกัน ต่อมา

ได้มีผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งกรุงเอเธนส์และนักปรัชญาอีกคนหนึ่งได้ให้เหตุผลที่น่าฟังเกี่ยวกับการประพฤติ
ปฏิบัติของพวกคริสเตียน จักรพรรดิเอเดรียนจึงยอมลดความรุนแรงลงไปบ้าง ภายหลัง จักรพรรดิ

แอนโทนิัส ไพอัส ก็ครองราชย์ต่อจากเอเดรียน

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 4 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิมาคัส ออริลิอัส แอนโทนิัส

ในปี ค.ศ. 162

ผู้ขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากแอน โทเนียส ไพอัส คือ มาร์คัส ออริลิอัส แอนโทนิัส ซึ่งเป็นผู้ที่เริ่มการข่มเหงครั้งที่ 4
ในครั้งนี้นี้คริสเตียนเป็นอันมากได้พลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสเตียนที่อยู่ในทวีปเอเชียและประเทศฝรั่งเศส

ความโหดร้ายทารุณที่ถูกนำมาใช้ในการข่มเหงครั้งนี้ก็ป่าเถื่อนจนแม้แต่คนดูจำนวนมากต้องตัวสั่นด้วยความตก
ใจกลัว เมื่อเห็นภาพที่เกิดขึ้นอยู่เบื้องหน้าสายตาของตนเอง

และก็ต้องประหลาดใจในความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของผู้ที่กำลังถูกทรมานอยู่นั้น

พวกที่ย่อมพลีชีพบางคนจะต้องเดินไปบนหนาม ตะปู และเปลือกหอยแหลมทั้ง ๆ

ที่เท้าของเขาก็เต็มไปด้วยบาดแผลอยู่แล้ว ส่วนคนอื่น ๆ นั้นก็ถูกเขี่ยจนเ็นและเส้นเลือดเปิดออกมาให้เห็น หลังจากที่ถูกทรมานอย่างแสนสาหัสแล้วพวกเขาก็ถูกฆ่าด้วยความตายที่น่าสยดสยองที่สุด เอร์มานิคัสคริสเตียนหนุ่มที่ต้องเผชิญกับพวกสัตว์ร้ายเพราะเหตุความเชื่อของท่านก็ได้แสดงออกด้วยใจกล้าหาญอย่างน่าประหลาดใจจนมีพวกลัทธินอกคอกหลายคนยอมกลับใจใหม่มาหาความเชื่อ ซึ่งเป็นมูลเหตุให้มีใจกล้าที่จะเผชิญกับความเจ็บปวดจากการถูกข่มเหงที่ประจักษ์ต่อสายตาของเขาแล้ว เหตุการณ์นี้ทำให้คนอื่น ๆ โกรธแค้นจนได้โห่ร้องออกมาว่า “เอร์มานิคัสสมควรตาย เอร์มานิคัสสมควรตาย” เหมือนอย่างที่เราได้กระทำกับโพลีคาร์พ

โพลีคาร์พเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองสมอร์นาและเป็นทีเคารพนับถือของคนทั่วไป เมื่อโพลีคาร์พได้ข่าวว่ามีคนกำลังพยายามจะจับท่าน ท่านก็หนีไปแต่ถูกเด็กคนหนึ่งพบเห็นเข้า จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้และจากการที่ท่านได้ฝันไปว่าเตียงของท่านลุกติดไฟในลับพลัน และท่านได้ถูกเผาผลาญไปในชั่วอึดใจเดียว

ท่านก็สรุปได้ว่านี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ท่านพลีชีพเพื่อความเชื่อของตนในคราวนี้ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ได้พยายามที่จะหลบหนีอีกเป็นครั้งที่สอง

คนเหล่านั้นที่มาจับกุมท่านก็ประหลาดใจกับสีหน้าอันสงบเคร่งขรึมของท่าน

หลังจากที่ท่านได้เลี้ยงอาหารพวกเขาแล้วท่านก็ขอเวลาที่จะอธิษฐานสัก 1 ชั่วโมง ซึ่งพวกเขาก็อนุญาต

ท่านจึงได้อธิษฐานด้วยความร้อนรนจนกระทั่งพวกทหารเสียใจที่พวกเขาต้องกลายเป็นเครื่องมือที่ถูกสั่งให้มาจับท่าน อย่างไรก็ตามท่านได้ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง

ซึ่งพิพากษาลงโทษท่านให้ถูกประหารชีวิตด้วยการเผาไฟที่ตลาด

แต่ก่อนที่การประหารจะเกิดขึ้นนั้นเจ้าเมืองได้พูดจาหวานล่อมโน้มน้าวท่านว่า

“จงยอมกล่าวคำสัตย์สาบานที่จะละทิ้งความเชื่อนั้นและต่อว่าพระคริสต์เถิด แล้วเราจะปล่อยตัวเจ้าไป”

โพลีคาร์พได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าปรนนิบัติรับใช้พระองค์มาเป็นเวลา 86 ปีแล้ว

และพระองค์ไม่เคยทำผิดต่อข้าพเจ้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว

แล้วข้าพเจ้าจะหมิ่นประมาทภักดิ์ตรีษย์ของข้าพเจ้าผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดได้อย่างไร?”

เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจึงถูกนำตัวไปที่ตลาดกลางเมือง

ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมฟืนสำหรับเผาท่านทั้งเป็นอยู่นั้นชายผู้บริสุทธิ์ท่านนี้ได้อธิษฐานต่อฟ้าสวรรค์อย่างเอาเรื่องเอางัง ท่านได้ถูกมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นแทนที่จะใช้การตอกด้วยด้วยตะปูตามปกติ

เพราะท่านได้ยืนยันกับพวกเขาว่าท่านจะยืนอยู่เฉย ๆ โดยไม่ขยับเขยื้อนเลย เมื่อไฟได้ถูกจุดขึ้นแล้ว

เปลวไฟก็ร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนเพชรฆาตเหล่านั้นต้องเดินหลบไปด้านข้างเพราะทนความร้อนที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ต่อไปไม่ไหว ขณะนั้นเองผู้ปกครองคุณแลคริสตจักรคนนี้ก็ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางเปลวไฟนั้น แต่เปลวไฟกลับล้อมรอบตัวท่านเป็นวงโค้งโดยไม่ได้แตะต้องตัวท่านเลย เมื่อเป็นที่ปรากฏต่อสายตาเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็ยังไม่ละความพยายามที่จะประหารชีวิตท่านเสีย เพฆฆมาตได้รับคำสั่งให้แทงท่านด้วยดาบ ทันใดนั้นเองเลือดที่ไหลออกมาจากบาดแผลเหล่านั้นก็ไหลลงลงมาดับไฟนั้นเสีย หลังจากที่พวกเขาได้พยายามอยู่หลายครั้งจึงสามารถประหารชีวิตท่านได้ และได้เผาศพของท่านเสียโดยได้ปฏิเสธคำขอร้องของเพื่อน ๆ ของท่านที่จะขอนำศพไปทำพิธีฝังตามประเพณี อย่างไรก็ตามพวกเพื่อน ๆ ได้ช่วยกันหากระดูกของท่านเท่าที่จะเก็บรวบรวมได้แล้วนำไปฝังอย่างเหมาะสม ไม่นานนักคริสเตียนอีก 12 คน ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับโพลีคาร์ปก็ถูกฆ่าพลีชีพเพราะความเชื่อของตนด้วยเช่นกัน

เฟลิซิทาลิส

หญิงชาวโรมันที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในคุณงามความดีของนางและยังเป็นสตรีคริสเตียนที่เคร่งครัดในทางของพระเจ้า นางมีบุตรชายทั้งหมด 7 คนซึ่งนางได้พร่ำสอนให้ยึดมั่นในพระเจ้าอย่างมั่นคง พวกเขาเหล่านี้ได้กลายเป็นวีรบุรุษในความเชื่อทุกคน เจนัวริอัส บุตรชายคนโตได้ถูกจับไป شکنด้วยเส้และถูกทับด้วยลูกน้ำหนักจนถึงแก่ความตาย เฟลิซซ์และฟีลิปถูกตีด้วยกระบองจนสมองแตกกระจาย ซิลวานัส บุตรชายคนที่ 4 ถูกฆาตกรรมโดยถูกจับโยนลงมาจากหน้าผาสูงชัน ส่วนบุตรคนเล็กอีก 3 คนนั้นถูกตัดศีรษะแล้วมารดาของพวกเขาก็ถูกตัดศีรษะด้วยดาบเล่มเดียวกันนั่นเอง

จัสตินซึ่งเป็นนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงก็พลีชีพในการข่มเหงครั้งนี้ด้วย

ท่านเป็นชาวเมืองนิโพลิสในแคว้นสะมาเรีย เกิดในปี ค.ศ.103 พอประมาณปี ค.ศ.133 ขณะที่ท่านอายุได้ 30 ปีท่านก็ได้กลับใจใหม่มาเป็นคริสเตียน จัสติน

ได้เขียนจดหมายอย่างยอดเยี่ยมไปถึงพวกต่างชาติเพื่อชักจูงให้พวกเขากลับใจใหม่มาหาความเชื่อที่ท่านพึงได้รับมานี้ ท่านยังได้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ และไว้คำหนักนกระทั่งสมควรที่จะได้ตำแหน่งนักปรัชญาคริสเตียน

ท่านได้ใช้ความสามารถพิเศษของท่านในการชักจูงพวกยิวให้เชื่อในความจริงเกี่ยวกับพิธีต่าง ๆ ของคริสเตียน ท่านได้ใช้เวลาในการเดินทางอย่างมากมายจนมาที่พำนักอยู่ในกรุงโรม

ท่านกลายเป็นผู้ดูแลโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งซึ่งได้สั่งสอนลูกศิษย์หลายคนซึ่งภายหลังได้กลายเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ท่านยังได้เขียนบทความเพื่อชี้ให้เห็นถึงความผิดของความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรูปแบบ

ขณะที่พวกลัทธินอกคอกเริ่มจะปฏิบัติต่อพวกคริสเตียนด้วยความรุนแรง จัสตินก็ได้เขียนคำแถลงการณ์ครั้งแรกเพื่อแก้ข้อกล่าวหาเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนด้วยความชื่นชมที่มีต่อพวกคริสเตียน

และได้ส่งจดหมายอธิบายที่มีข้อความดังกล่าวไปถึงจักรพรรดิมาคัส
จดหมายฉบับนี้ทำให้จักรพรรดิทรงออกพระราชโองการในลักษณะที่ชื่นชมพวกคริสเตียน
เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า จัสตินเป็นอัจฉริยะและเป็นผู้รู้อย่างแท้จริง

หลังจากนั้นไม่นานนัก จัสตินก็ได้เข้าประลองเขาวงกตปัญญากับเครสเซ็น
ซึ่งเป็นนักปรัชญาในแนวความคิดแบบชินนิกที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง
(กลุ่มที่เชื่อว่าแรงจูงใจของมนุษย์มาจากความชั่วร้าย และความเห็นแก่ตัวเสมอ)
การโต้แย้งของท่านมีพลังอำนาจมาก แต่กลับเป็นที่ชิงชังของชินนิกคนนี้จนเขาตัดสินใจที่จะฆ่าท่านเสีย
คำแถลงการณ์ครั้งที่ 2

ของจัสตินเพื่อแก้ข้อกล่าวหาของฝ่ายตรงข้ามที่จะหาเหตุใช้ความรุนแรงกับพวกคริสเตียน
พวกเครสเซ็นจึงมีโอกาที่จะโน้มน้าวให้จักรพรรดิมีอคติกับผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ซึ่งเป็นเหตุให้จัสตินกับ
เพื่อนของท่านอีก 6 คนถูกจับ เมื่อพวกเขาถูกสั่งให้ทิ้งความเชื่อของตน
และให้ถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้นของพวกลัทธินอกคอก พวกเขาปฏิเสธ ไม่ยอมทำทั้งสองอย่าง
เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงได้รับการพิพากษาลงโทษให้ถูกเขี่ยด้วยเส้ และถูกตัดศีรษะ
นอกจากนี้ยังมีคริสเตียนอีกหลายที่ถูกตัดศีรษะเพราะได้ปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพจูปีเตอร์

ในยุคนี้เอง ได้เกิดการข่มเหงอย่างน่ากลัวขึ้นในประเทศฝรั่งเศส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองลีออนส์ที่ซึ่ง
การทรมานคริสเตียนเกือบจะอยู่เหนือการบรรยายเลยจริง ๆ แม้แต่พวกคนรับใช้
และพวกทาสของคริสเตียนที่ร่ำรวยก็ถูกจับมาตั้งกระดุกข้อต่อจนหลุด
และถูกทรมานเพื่อบังคับให้พวกเขากล่าวหาเจ้านาย และนายจ้าง
ของตน

บลานดีน่าซึ่งเป็นสตรีคริสเตียนถูกแขวนกับแผ่นไม้ที่ปักอยู่บนพื้นและถูกปล่อยให้อยู่ในที่โล่งในลักษณะนั้น
เพื่อเป็นอาหารของสัตว์ป่า
ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายนั้นเธอได้อธิษฐานอย่างขะมักเขม้นซึ่งเป็นที่สนใจแก่ผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง
แต่ไม่มีสัตว์ป่าตัวใดจะต้องเธอเลยเธอจึงถูกนำตัวกลับไปคุมขังในคุกอีก
ต่อมาเธอได้ถูกนำตัวมาลงโทษพร้อมกับเพื่อนทักัสเด็กหนุ่มที่มีอายุเพียง 15 ปีเท่านั้น
ความเชื่ออย่างมั่นคงของคนที่ทั้งสองทำให้ฝูงชนโกรธแค้นอย่างยิ่งจน ไม่ยอมคำนึงถึงเพศสตรีของเธอและความเย
ว้ายของผู้ถูกข่มเหงอีกคนหนึ่งถึงกับได้ใช้วิธีการลงโทษและการทรมานต่อคนทั้งสองในทุกรูปแบบอย่างรุนแรง

บลานดีน่าได้หนุนใจเพื่อนทักส์ให้มีจิตใจที่เข้มแข็งจนเขาได้รักษาความเชื่อนั้นไว้จนถึงแก่ความตาย
หลังจากที่บลานดีน่าได้ทนต่ออารมณ์ที่ทรมานทั้งปวงแล้วในที่สุดเธอก็ถูกสังหารด้วยดาบ

ผู้ยอมพลีชีพบางคนถูกเย็บไว้ในตาข่าย และถูกจับโยนใส่เขาวัวกระทิงป่า
ที่จริงแล้วความอาฆาตแค้นของพวกลัทธินอกคอกก็ทำเลยเถิดถึงขนาดที่พวกเขาได้จัดพวกทหารยามคอยเฝ้าศพ
ของพวกคริสเตียน เพราะเกรงว่าเพื่อน ๆ ของคนที่ตายไปแล้วจะมาขโมยศพเหล่านั้นไป

คริสเตียนที่พลีชีพในยุคนี้อาจได้รับการประดับและสวมด้วยมาลัยดอกไม้ซึ่งเล็งถึงว่าเขาจะได้รับมงกุฎแห่งสง่ารา
สีบนสวรรค์

เมื่อมีการเปิดหลุมฝังศพของพวกคริสเตียนที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อนั้น
ซากกระดูกที่หลงเหลืออยู่จะบ่งบอกให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่น่าสะเพ็งกลัวนั้น ศิระษะหลุดออกจากร่าง
ซี่โครงและกระดูกสะบักไหล่หัก และกระดูกที่พบบ่มักจะถูกเผาด้วยไฟจนไหม้เกรียม ทั้ง
ๆที่คนพวกนี้ได้ถูกข่มเหงอย่างน่ากลัวตามที่เราได้อ่านกันมาแล้ว แต่คำจารึกที่หลุมฝังศพก็เผยให้เห็นสันติสุข
ความชื่นชมยินดี และชัยชนะ ต่อไปนี้เป็นคำจารึกบางส่วนซึ่งจะขอหยิบยกมาเสนอ ณ ที่นี้

“มาร์เซีย ถูกฝังไว้ที่นี่และได้ไปสู่สุคติพร้อมด้วยความฝันของสันติสุขนั้น”

“ลอเรนซ์ถึงบุตรชายที่น่ารักที่สุดของเขา เหล่าทูตสวรรค์ได้รับพ่อไปแล้ว”

“ชัยชนะในสันติสุขและในพระคริสต์”

“เมื่อทรงเรียก เขาก็จากไปอย่างมีสันติสุข”

แต่เราจะยังเห็นพลังของคำจารึกเหล่านี้เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับคำจารึกของพวกที่อยู่ในลัทธินอกคอก เช่น

“จงมีชีวิตอยู่เพื่อเวลานี้ เพราะไม่อาจจะแน่ใจในเรื่องอื่นได้เลย”

“ข้าพเจ้าชูมือทั้งสองข้างขึ้นต่อด้านพระทั้งปวงที่หลุดข้าพเจ้าไปเสียเมื่ออายุเพียง 20 ปีเท่านั้น
แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เคยทำผิดคิดร้ายใด ๆ เลย”

“ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไม่เคยมีตัวตน เดียวนี้ข้าพเจ้าไม่มีตัวตน ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย และข้าพเจ้าก็ไม่วิตกทุกชั่วอนในเรื่องนี้ด้วย”

“ผู้สัญจรอย่าแข่งด่าข้าพเจ้าเมื่อท่านเดินผ่านไป
เพราะข้าพเจ้ากำลังอยู่ในความมืดและไม่สามารถจะตอบคำถามใด ๆ ได้”

สัญลักษณ์ของคริสเตียนที่พบได้บ่อยบนผนังของอุโมงค์ฝังศพ ได้แก่ คนเลี้ยงแกะที่กำลังแบกลูกแกะอยู่บนบ่า
เรือที่กางใบออกอย่างเต็มที่ พิน สมอ มงกุฎ เถาอรุณ และที่พบบ่อยที่สุดคือ ปลา

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 5 เริ่มตั้งแต่การปกครองของจักรพรรดิ เซ็ฟเวอรัส ในปีค.ศ. 192

เซ็ฟเวอรัสได้เป็นจักรพรรดิในปี ค.ศ.192

เมื่อพระองค์ทรงฟื้นจากอาการไข้หนักโดยการรักษาของคริสเตียนผู้หนึ่ง

พระองค์ก็กลายเป็นคนที่ชื่นชมพวกคริสเตียน

แต่อคติและความเคียดแค้นของผู้คนที่โง่เขลาที่โหมทับบลงมาบนพวกคริสเตียนอีก

พวกลัทธินอกคอกตื่นตระหนกกับความเจริญรุ่งเรืองของพวกคริสเตียน

จึงได้มีการรื้อฟื้นกฎหมายที่ล้าสมัยและการใส่ร้ายป้ายสีขึ้นมาใช้อีก โดยใส่ร้ายว่า ภัยพิบัติและเคราะห์กรรมต่าง
ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะพวกอาจารย์ของคริสเตียนเป็นต้นเหตุ จึงเริ่มมีการข่มเหงระลอกใหม่ด้วยการใช้ไฟ

ดาบ สัตว์ป่า และการจองจำกับพวกคริสเตียน แม้แต่ศพของคริสเตียนที่ถูกฝังไว้ก็ถูกลากออกมาจากหลุมฝังศพ
และนำมาดูหมิ่นเหยียดหยามในทุกรูปแบบ

แม้กระนั้นก็ตามข่าวประเสริฐก็ยังคงยื่นหยัดต่อการโจมตีของศัตรูที่ป่าเถื่อนเหล่านั้น

เทอร์ทัลเลียนซึ่งเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ในยุคนั้นได้เปิดเผยให้เราทราบว่า ถ้าคริสเตียนทั้งหมดย้ายออกจากดินแดนต่าง
ๆ ที่พวกโรมันครอบครองอยู่ จักรวรรดิโรมันก็แทบจะไม่มีประชากรหลงเหลืออยู่เลย

คริสเตียนผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อบางท่านในช่วงเวลานี้ที่เราจะขอนำมาแบ่งปัน ได้แก่

นางราอิส ผู้ถูกขังขังที่ดื่มจนเคียดแค้นใส่ศรีษะแล้วจึงถูกเผาด้วยไฟ มารดาของเธอก็พลีชีพไปด้วยเช่นกัน

โพไทน์ นำน้องสาวของนางราอิสถูกประหารชีวิตในลักษณะเดียวกันกับนางราอิส

อย่างไรก็ตามบาซิลิดีสซึ่งเป็นนายทหารคนหนึ่งที่ได้รับคำสั่งให้มาดูแลการประหารชีวิตนางโพไทน์นำได้กลับ

ใจเสียใหม่เพราะการเป็นพยานของเธอ

แต่ในฐานะที่บาสิลีเค็สเป็นนายนทหารจึงต้องมีการให้สัตย์ปฏิญาณตามระเบียบที่กำหนดไว้
บาสิลีเค็สได้ปฏิเสธ โดยกล่าวว่า ตัวท่านเองไม่สามารถสาบานต่อพวกรูปเคารพโรมันได้เพราะว่า
บัดนี้ท่าน ได้กลายเป็นคริสเตียนเสียแล้ว

ตอนแรกคนพวกนั้นตกตะลึงด้วยความประหลาดใจจนแทบไม่เชื่อกับสิ่งที่ตัวเองได้ยินเลย
แต่ทันทีที่ท่านยืนยันคำตอบของท่านอีก ท่านก็ถูกลากไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษา ถูกจับเข้าคุก
หลังจากนั้นก็ถูกนำตัวไปตัดศีรษะอย่างรวดเร็ว

ไอริเนอัสซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองลियोเนส เกิดในประเทศกรีก

และได้รับการศึกษาแบบคริสเตียน

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าท่านเป็นผู้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงที่เมืองลีโอเนส

ท่านเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองลีโอเนสต่อจาก โปธินัสผู้ยอมพลีชีพไปแล้วนั้น

ท่านได้ดูแลเขตปกครองของท่านด้วยความเป็นธรรมอย่างหาที่เปรียบมิได้

ตามปกติแล้วท่านเป็นผู้ที่มีความร้อนรนในการคัดค้านความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต

ไบเบิลที่ท่านเขียนขึ้นมาก็เกิดผลอย่างมากมายในเวลานั้น

ความร้อนรนในการสนับสนุนและส่งเสริมพวกคริสเตียนนั้นทำให้ท่านเป็นบุคคลซึ่งไม่เป็นที่พึงปรารถนาของจักรพรรดิ เพราะเหตุนี้ในปีค.ศ. 202 ท่านจึงถูกตัดศีรษะเสีย

การข่มเหงต่าง ๆ ในเวลานี้ก็ขยายไปถึงทวีปแอฟริกา และมีหลายคนที่ได้พลีชีพไปในส่วนนั้นของโลก

บุคคลสำคัญในพวกนี้ ได้แก่

เพอร์เพทัว สตรีอายุประมาณ 26 ปีที่แต่งงานแล้วและมีลูกน้อยที่ยังเป็นทารกอยู่คนหนึ่ง

เธอถูกจับโทษฐานเป็นคริสเตียน บิดาของเธอซึ่งรักเธอมากก็ไปลอบประ โลมเธอในขณะที่เธอถูกคุมขังอยู่นั้น

และพยายามที่จะพูดจาทว่านล้อมให้เธอปฏิเสธความเชื่อของคริสเตียนเสีย อย่างไรก็ตาม

เพอร์เพทัวได้เพิกเฉยต่อการอ่อนวอนทุกอย่าง

การตัดสินใจเช่นนี้ทำให้บิดาของเธอ โกรธจึงได้ทุบตีเธออย่างรุนแรง

และไม่ยอมมาเยี่ยมเธออยู่หลายวันในช่วงเวลานั้นเอง เธอกับคนอื่น ๆ

ที่ถูกขังอยู่นั้นก็รับบัพติศมาในคุกนั้นนั่นเอง เพราะเมื่อก่อนนี้พวกเขาเป็นแต่เพียงผู้ที่กลับใจใหม่เท่านั้น

เมื่อเธอถูกนำตัวมาอยู่ต่อ หน้าเจ้าเมืองมินูทิส เธอก็ถูกสั่งให้ถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้น

เมื่อเธอปฏิเสธก็ถูกสั่งให้นำตัวไปขังไว้ในคุกมืด และถูกตัดขาดจากลูกน้อยของเธอ เวลาล่วงเลยไปนานมาก

แล้วบิดาของเธอมาเยี่ยมเธออีกเป็นครั้งที่ 2

และได้พยายามอ่อนวอนอีกครั้งหนึ่งให้เธอปฏิเสธความเชื่อของคริสเตียนเสีย

ครั้งนี้บิดาของเธอได้กระทำอย่างนุ่มนวล และถ่อมใจลงจนถึงที่สุด

แต่เธอก็ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่อิทธิพลของมนุษย์ไม่ว่าจะมาในรูปแบบใดก็ตาม

เธอได้ตกลงใจไว้แล้วว่าเธอจะยอมสละทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เธอเพียงแต่พูดกับบิดาว่า

“นำพระทัยของพระเจ้าจะต้องสำเร็จ” เพอร์เพทัวได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความกล้าหาญ

และกำลังใจอันเข้มแข็งของเธอในขณะที่เธอถูกพิพากษา ผู้พิพากษาได้

ขอร้องให้เธอคำนึงถึงน้ำตาบิดาของเธอ นึกถึงลูกน้อยของเธอซึ่งยังช่วยเหลือตนเองไม่ได้

และนึกถึงชีวิตของเธอเอง แต่เธอสามารถเอาชนะความรู้สึกและอารมณ์ตามธรรมชาติทุกอย่าง

เธอได้ลืมนึกถึงเรื่องความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจ

และตัดสินใจที่จะสละอารมณ์อันอ่อนไหวและความรู้สึกหวั่นไหวทุกอย่างของมนุษย์เพื่อแลกกับสัจธรรมและส

ง่าราศีที่พระคริสต์ทรงมอบให้ พวกเขาถึงพยายามทุกวิถีทางที่จะโน้มน้าวเธอให้เห็นว่าข้อเสนอต่าง ๆ

ของพวกเขา นั้นนุ่มนวล ในขณะที่ศาสนาของเธอนั้นไม่นุ่มนวลเลย แต่กลับไร้ผลโดยสิ้นเชิง

พวกเขาจึงนำตัวเธอกลับไปขังอีกเพื่อรอการประหารชีวิต

มีอีกหลายคนที่จะถูกประหารชีวิตพร้อมกับเธอ ในจำนวนคนเหล่านี้ก็มี ฟิลิซเทส

สตรีคริสเตียนที่แต่งงานแล้วและกำลังท้องแก่

รีโวกาทัสเป็นทาสชาวเมืองคาร์เธจที่กลับใจใหม่แต่ยังไม่ได้รับพิธีบัพติศมา ชื่อของนักโทษคนอื่น ๆ

ที่จะถูกทรมานในครั้งนี้คือ ซาเทอร์ ซาเทอร์นินัส และซีกันคูลัส เมื่อถึงวันประหารชีวิต

พวกเขาก็ถูกนำตัวไปยังสนามกีฬาที่มีอัฒจันทร์ล้อมรอบ ซาเทอร์ ซาเทอร์นินัส

และรีโวกาทัสถูกสั่งให้วิ่งไประหว่างกลางแถวของนายพรานล่าสัตว์ ซึ่งเป็นผู้ดูแลสัตว์ป่าที่ใช้ในการทรมานด้วย

นายพรานที่แข็งแรงเหล่านี้จะเข้าแถวเป็นแถวหน้ากระดาน 2 แถวหันหน้าเข้าหากัน

คริสเตียนทั้งสามคนนั้นจะต้องวิ่งไประหว่างแถวของนายพรานล่าสัตว์เหล่านี้

และขณะที่พวกเขากำลังวิ่งผ่านไปนั้นก็จะถูกเขี่ยนติและลงไม้ลงมืออย่างทารุณ

ฟิลิซเทสกับเพอร์เพทัวถูกจับเปลื้องผ้าออก และโยนให้วิ่งกระทิงที่บ้าคลั่งตัวหนึ่ง

สัตว์ร้ายตัวนั้นก็โผล่เข้ามาทำร้ายเพอร์เพทัวในครั้งแรก ซึ่งทำให้เธอตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

แต่แล้วมันก็พุ่งเข้าใส่ฟิลิซเทสแทน และขวิดเธอด้วยเขว้างเธอบาดเจ็บสาหัส มันไม่ได้ฆ่าเธอทั้งสองคน

เพชรฆาตจึงทำหน้าที่สังหารพวกเธอเสียด้วยดาบ

รีโวกาทัสกับซาเทอร์ต่างก็ถูกฝูงสัตว์ป่ารุมกัดจนตาย ซาเทอร์นินัสถูกตัดศีรษะ ส่วนซีกันคูลัสตายในคุก

การประหารครั้งนี้เกิดขึ้นในเดือนมีนาคม ปีค.ศ. 205

เซเลเลีย หญิงสาวที่มาจากตระกูลผู้ดีในกรุงโรมได้แต่งงานกับสุภาพบุรุษชื่อว่าเลอเรียน เธอได้เป็นเหตุให้สามีและน้องชายกลับใจเสียใหม่ ชายหนุ่มทั้งสองถูกตัดศีรษะ แต่เจ้าหน้าที่ผู้พากันทั้งสองไปทำการประหารซึ่งได้กลับใจเสียใหม่จากการเป็นพยานของเขาทั้งสองก็ประสบชะตากรรมในลักษณะเดียวกันด้วย ส่วนตัวหญิงสาวผู้นี้ถูกเปลื้องผ้าและถูกจับแช่ในอ่างน้ำเดือดเป็นเวลานาน แล้วจึงถูกตัดศีรษะด้วยดาบ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในปีค.ศ. 222

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 6 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิ แมกซ์สิมัส ในปีค.ศ. 235

ขณะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงก่อตั้งกลุ่มคริสเตียนและสถาปนาคริสตจักรได้สิ้นพระชนม์ไปประมาณ 200 ปีแล้ว แต่คริสเตียนก็ยังคงเป็นเป้าสายตาทางด้านศีลธรรมเหมือนเดิม โดยไม่เกรงกลัวผลที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง และด้วยวิรกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งอย่างต่อเนื่องนี้เอง เราจึงเชื่อมั่นว่าพวกเขาได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้าในการกระทำเช่นนั้นได้

ต่อมาในปี ค.ศ.235 ในรัชกาลจักรพรรดิแมกซ์สิมัส การข่มเหงคริสเตียนได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ที่เมืองแคพพาโดเซีย ประมุขของเมืองนี้คือ ซิมิรามัสได้พยายามอย่างทุกวิถีทางที่เขาสามารถทำได้เพื่อกำจัดพวกคริสเตียนให้หมดไปเสียจากอาณาจักรแห่งนี้

บุคคลสำคัญที่ต้องจบชีวิตลงในรัชกาลนี้ ได้แก่ แอนทีรอส ชาวกรีกซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรในกรุงโรม ท่านได้ทำให้รัฐบาลแห่งกรุงโรมขัดเคืองใจโดยได้ทำการรวบรวมวิรกรรมของคริสเตียนที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน และยังมีคริสเตียนอีกหลายต่อหลายคนที่ได้ยอมสละชีวิตไปในเวลานี้รวมทั้ง ฮิปโพลิทัส ซึ่งเป็นนักเทศน์ผู้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่ง ท่านได้ถูกมัดด้วยเชือกกับม้าป่าและถูกลากไปจนขาดใจตายในที่สุด

ขณะที่การข่มเหงในครั้งนี้กำลังดำเนินไปอย่างบ้าคลั่งนั้น มีคริสเตียนเป็นอันมากที่ถูกฆ่าโดยไม่มี การไต่สวนพิจารณาคดีใด ๆ ทั้งสิ้น และศพก็ถูกโยนกองรวม ๆ กันไว้ 50 ศพบ้าง 60 ศพบ้าง ในหลุมเดียวกันนั่นเองโดยไม่มี การให้เกียรติแก่ผู้ตายเลยแม้แต่น้อย

จักรพรรดิเมกซ์ซิมัสสิ้นพระชนม์ในปี ค.ศ.238 ผู้ที่สืบทอดบัลลังก์ต่อมาคือ จักรพรรดิออร์เดียน ซึ่งในระหว่างรัชสมัยของพระองค์และรัชสมัยของจักรพรรดิฟิลิปที่สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระองค์นั้น คริสตจักรก็ปลอดจากการข่มเหงเป็นช่วงระยะเวลาานกว่า 10 ปี แต่ในปี ค.ศ. 249 ก็มีการข่มเหงอย่างรุนแรงเกิดขึ้นอีกใน เมืองอเล็กซานเดรีย อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า การข่มเหงครั้งนี้ได้เกิดขึ้นจากการปลุกปั่นของปุโรหิตพวกลัทธินอกคอก โดยที่จักรพรรดิไม่ได้ทราบเรื่องเลย ในครั้งนี้พวกประชาชนมีความโกรธแค้นต่อพวกคริสเตียนอย่างยิ่ง พวกเขาได้พังเข้าไปในบ้านของพวกคริสเตียน ขโมยทรัพย์สินของที่ดีที่สุดไป ทำลายข้าวของที่เหลืออยู่นั้น และได้ฆ่าเจ้าของบ้านเหล่านั้นด้วย

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 7 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเดลิอัส ในปี ค.ศ.249

ต่อมาในปีค.ศ. 249 เมื่อเดลิอัสเป็นจักรพรรดิแห่งกรุงโรม การข่มเหงอย่างน่ากลัวต่อพวกคริสเตียนก็เปิดฉากขึ้นอีกครั้ง การข่มเหงครั้งนี้เกิดขึ้นด้วยสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความเกลียดชังที่พระองค์มีต่อฟิลิปจักรพรรดิที่ครองบัลลังก์ก่อนหน้าพระองค์ เพราะเชื่อกันว่าฟิลิปเองก็เป็นคริสเตียนด้วย และสาเหตุอีกส่วนหนึ่งก็มาจากความอิจฉาของพระองค์ที่มีต่อคริสเตียนที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่วิหารต่าง ๆ ของพวกลัทธินอกคอกถูกทอดทิ้งจนเกือบจะรกร้างไปหมดแล้ว แต่คริสตจักรทั้งหลายของพวกคริสเตียนนั้นกลับคึกคักและเต็มไปด้วยคนที่กลับใจใหม่อย่างต่อเนื่อง จักรพรรดิเดลิอัสทรงกริ้วด้วยเหตุนี้จึงได้พยายามที่จะกำจัดชื่อคริสเตียนให้หมดไปเสียตามที่พระองค์ได้ตั้งวางไว้แล้ว และช่วงเป็นช่วงเวลาที่เราร้ายสำหรับคริสเตียนเสียจริง ๆ เพราะได้เกิดเรื่อง ที่น่าเศร้าใจขึ้นคือ ในส่วนของข่าวประเสริฐนั้น ได้มีความเชื่อที่ผิด ๆ หลายอย่างสืบคลานเข้ามาในคริสตจักร พวกคริสเตียนต่างก็ไม่ลงรอยกันเพราะมีการแบ่งพรรคแบ่งพวกเข้าข้างพวกพ้องของตนด้วยความเย่อหยิ่งจึงเกิด มีการทะเลาะโต้เถียงมากมายท่ามกลางพวกคริสเตียน พวกลัทธินอกคอกนิกายต่าง ๆ ได้ฉวยโอกาสนี้ในการอาศัยพระบัญชาของจักรพรรดิมาจัดการกับพวกคริสเตียน คนเหล่านี้ถือว่า การฆ่าคริสเตียนเป็นการทำบุญทำกุศลที่น่าปรารถนาอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นจึงมีคริสเตียนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องพลีชีพเพราะความเชื่อของตนในช่วงเวลาดังกล่าว

จูเลียนผู้เป็นชาวเมืองซิลิเซีย ตามที่เราได้ข้อมูลจากเซ็นท์ ครัยชื่อสทอมนั้น จูเลียนถูกจับโทษฐานเป็นคริสเตียน ท่านได้ถูกรับทรมานอย่างเจ็บปวดแต่ก็ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้ เมื่อความพยายามทุกอย่างที่จะทำให้ท่านถอนตัวจากความเชื่อของท่านประสบความสำเร็จแล้ว ท่านจึงถูกนำตัวมาเขียนต่อหน้าผู้พิพากษา จากนั้นท่านก็ถูกจับใส่ในถุงที่ทำด้วยหนังซึ่งข้างในเต็มไปด้วยงูพิษ และแมลงป่อง และถูกโยนลงในทะเลในสภาพนั้นเอง

ปีเตอร์ เป็นชายหนุ่มที่งดงามทั้งร่างกายและจิตใจถูกตัดศีรษะเพราะปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าหญิงวินัส ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า

“ข้าพเจ้าประหลาดใจที่ท่านทั้งหลายถวายเครื่องบูชาแก่ผู้หญิงที่น่าเกลียดน่าชังซึ่งแม้แต่นักประวัติศาสตร์ทั้งหลายของพวกท่านยังได้บันทึกถึงการทำตามอำเภอใจอย่างไรศีลธรรมของนางและนางยังเป็นผู้หญิงที่ชีวิตเต็มไปด้วยความประพฤติที่สมควรต่อการถูกลงโทษตามพระบัญญัติของท่านไม่เลย ข้าพเจ้าขอถวายเครื่องบูชาที่พอพระทัยแก่พระเจ้าเที่ยงแท้แต่พระองค์เดียวเท่านั้น”

เมื่ออ้อพทิมัสซึ่งเป็นข้าหลวงใหญ่ประจำทวีปเอเชียได้ยินเช่นนั้นก็สั่งให้น่านักโทษคนนี้ไปเหยียดตัวบนล้อจนกระทั่งกระดูกทุกส่วนของท่านหักสะบั้นทั้งสิ้น จากนั้นท่านก็ถูกนำตัวไปตัดศีรษะ

นิโคมาซัส

ซึ่งถูกคุมตัวมาอยู่ต่อหน้าข้าหลวงใหญ่ด้วยข้อหาว่าเป็นคริสเตียนได้ถูกทดสอบด้วยการสั่งให้ถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายของพวกลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จักพระเจ้า นิโคมาซัสตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่สามารถถวายความเคารพเช่นนั้นแก่พวกผีมารซาตานได้

เพราะความเคารพสักการะอย่างนั้นสมควรจะมอบถวายแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดแต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น”

คำพูดนี้ทำให้ข้าหลวงใหญ่เดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจนได้ให้นำตัวนิโคมาซัสไปเข้าเครื่องทรมานด้วยการดึงตัวหลังจากที่รับการทรมานด้วยความอดทนไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ท่านก็ทนต่อไปอีกไม่ไหวจึงเริ่มที่จะยอมหันหลังให้กับความเชื่อที่ถูกต้องนั้น

แต่ยังไม่ทันที่ท่านจะแสดงความอ่อนแอให้ปรากฏออกมาให้เห็น

ท่านก็ทรนทรายจากความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสจากการทรมานอันยิ่งใหญ่

จึงล้มฟุบลงไปกับพื้นและขาดใจตายตรงนั้นเอง

เดนิซ่า หญิงสาวอายุเพียง 16 ปี ได้เห็นการตัดสินใจที่เลวร้ายเช่นนี้ก็อุทานออกมาทันทีว่า “โอ นิโคมาซัส เจ้าคนไม่เอาไหนที่น่าสมเพช

ทำไมถึงยอมแลกความสะอาดสบายเพียงชั่วครู่ชั่วยามกับการทุกข์ทรมานเป็นนิตย์นั่นเล่า!”

เมื่ออ็อพทิมัสได้ยินเข้าก็เรียกเธอเข้ามาหา เดนิซ่าจึงประกาศตัวต่อหน้าคนทั้งปวงว่าเธอเป็นคริสเตียน หลังจากนั้นไม่นานเธอก็ถูกตัดศีรษะโดยคำสั่งของท่านข้าหลวงใหญ่อ็อพทิมัสนั่นเอง

อเล็กซานเดอร์และอีพิมาซัส ชาวเมืองอเล็กซานเดรียได้ถูกจับกุมโทษฐานเป็นคริสเตียน ท่านทั้งสองยอมรับข้อหาดังกล่าวด้วยใจยินดีจึงถูกหอคด้วยไม้ เกี่ยวด้วยตะขอหลายอัน และในที่สุดก็ถูกนำตัวไปเผาไฟ เราได้ทราบข้อมูลบางส่วนที่หลงเหลืออยู่จากการเก็บรักษาไว้ของยูซิปีอัสว่ามีผู้ยอมพลีชีพอีก 4 คนที่ถูกทรมานจนตายในวันเดียวกัน ตรงสถานที่เดียวกันนั้น แต่ไม่ได้ถูกตัดสินในลักษณะเดียวกันกับท่านทั้งสอง เพราะคนเหล่านั้นถูกตัดสินให้ประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ

ลูเซียนและมาร์เซียน ซึ่งเคยอยู่ในลัทธินอกคอกที่ไม่เชื่อพระเจ้า และแม้ว่าจะจะเป็นนักมายากลที่เก่งกาจก็ได้กลับใจมาเป็นคริสเตียน และเพื่อจะชดเชยกับความผิดที่เคยก่อกรรมทำเข็ญไว้อย่างมากมาย ทั้ง 2 คนจึงได้หันไปใช้ชีวิตอย่างถากถางแต่น้ำกับขนมปังเท่านั้น หลังการที่ใช้ชีวิตในลักษณะนี้อยู่ชั่วระยะหนึ่ง ท่านทั้งสองก็ได้ยอมอุทิศตัวเป็นนักเทศน์ที่ร้อนรนและชักนำคนเป็นอันมากให้กลับใจเสียใหม่ อย่างไรก็ตาม ได้มีการข่มเหงเกิดขึ้นมาในเวลา

พวกท่านจึงถูกจับและถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าซาบินัสซึ่งเป็นผู้ว่าราชการแห่งเมืองบิไซเนีย

เมื่อถูกถามว่าพวกเขาใช้สิทธิอำนาจอะไรในการเทศนาอย่างนี้ ลูเซียนตอบว่า

“เราใช้กฎแห่งความรักและเมตตากรุณาที่ผูกพันรั้งมนุษยชาติให้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้เพื่อนบ้านกลับใจเสียใหม่

และที่จะยอมทำทุกอย่างตามขอบเขตแห่งอำนาจของตนเองเพื่อจะช่วยเหลือคนเหล่านั้นให้รอดพ้นจากกับดักของพญามาร” เมื่อลูเซียนตอบในลักษณะนี้ มาร์เซียนก็เสริมว่า

“คนเหล่านั้น ได้กลับใจใหม่โดยพระคุณอันเดียวกันกับที่ทรงประทานให้แก่อาจารย์เปาโลผู้ซึ่งได้เปลี่ยนจากผู้ที่เคยข่มเหงคริสตจักรอย่างร้อนรนมาเป็นผู้เทศนาข่าวประเสริฐ”

ผู้ว่าราชการเมืองเห็นว่าจะไม่สามารถทำให้ท่านทั้งสองละทิ้งความเชื่อของท่านได้จึงพิพากษาให้เผาพวกท่านทั้งเป็น ซึ่งคำตัดสินนี้ก็ได้รับการตอบสนองอย่างไม่ชักช้า

ทรย์โฟ และเรีสปิซีส ซึ่งเป็น นบคคลสำคัญ ได้ถูกจับกุมในฐานะที่เป็นคริสเตียนและถูกคุมขังที่เมืองนิซ
ขาของท่านทั้งสองถูกตอกด้วยตะปู ท่านถูกลากไปตามถนน ถูกเขียนด้วยแส้ ถูกเกี่ยวด้วยตะขอ
ถูกมัดด้วยคอบเพลิงที่ลุกแดง และในที่สุดก็ถูกตัดศีรษะเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 251

อาคาธา หญิงสาวชาวเมืองซีลี (เกาะหนึ่งในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน)

ความเพียบพร้อมของเธอนั้นมิได้มีอยู่เพียงแค่ความสามารถเฉพาะตัวและความสามารถที่ฝึกฝนมาเท่านั้น
ที่เหนือไปกว่านั้นก็คือ ความเคร่งครัดในทางของพระเจ้าที่เธอได้ยึดถือเสมอมา

ความงามของเธอนั้นแม้แต่ควินเทียนซึ่งเป็นผู้ว่าราชการแห่งเมืองซีลีก็ยังหลงไหลคลั่งใคล้ในตัวเธอและได้
พยายามหลายต่อหลายครั้งที่จะพร่าพรหมจารีของเธอ แต่ก็ไม่สำเร็จเสียที

ดังนั้นเพื่อจะให้เป็นการง่ายในการตอบสนองคัมหาราคะอันเร่าร้อนของเขา

เขาจึงได้มอบหญิงสาวอันงดงามนี้ไว้ในเงื้อมมือของนางอโพรดิก้า หญิงแพศยาที่ต่ำช้าเลวทรามที่สุด

ผู้หญิงที่ชั่วช้าคนนี้ได้ใช้อุบายและเล่ห์กลทุกอย่างเพื่อจะทำให้เธอยอมขายเรือนร่างของตน

แต่กลับพบว่าความมามะพยายามของนางไร้ผลโดยสิ้นเชิง เพราะไม่ว่าจะล่วงล้ำพรหมจารีของเธอได้เลย
ซึ่งนั่นเป็นเพราะเธอทราบดีว่าคุณงามความดีต่างหากที่เป็นความสุขแท้จริงของชีวิต

นางอโพรดิก้าได้แจ้งให้ควินเทียนทราบถึงความพยายามอันไร้ผลของนาง

เมื่อควินเทียนทราบว่าแผนการที่ชั่วร้ายนั้นล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่าจึงได้เปลี่ยนคัมหาราคะของตนเป็นความแค้น
แล้วโอกาสประจวบเหมาะก็มาถึง คือเมื่ออาคาธายอมรับว่าตัวเธอเป็นคริสเตียน

ควินเทียนจึงตัดสินใจที่จะตอบสนองด้วยความแค้นในเมื่อไม่สามารถจะตอบสนองด้วยกิเลสตัณหาของตนได้

และคำสั่งของเขาก็ได้รับการปฏิบัติตามอย่างไม่ชักช้า เธอถูกเขียนด้วยแส้ ถูกนาบด้วยเหล็กที่เผาจนร้อนแดง

และถูกเกี่ยวไว้ด้วยตะขอหลายอัน เมื่อเธอสามารถทนต่อการทรมานเหล่านี้ได้ด้วยใจที่แข็งแกร่งอย่างน่าชมเชย

การทรมานขั้นต่อไปก็ตามมา เธอถูกจับเปลื้องผ้าออกและให้นอนบนถ่านไฟที่ลุกโพล่งผสมด้วยเศษแก้ว

แล้วก็ถูกหามกลับไปขังไว้ในคุกอีก เธอได้สิ้นใจตายในคุกนั่นเองเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ปีค.ศ. 251

ในปีคริสตศักราช 251 แห่งองค์พระเจ้า

จักรพรรดิเดลิอัสได้ตั้งพระวิหารของลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จักพระเจ้าขึ้นที่เมืองเอเฟซัส

พระองค์ทรงบัญชาให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้น

พระบัญชานี้ได้ถูกปฏิเสธอย่างสมศักดิ์ศรีโดยทหารของพระองค์เอง 7 คนคือ แมคลิเมียนัส มาร์เทียนัส

โจแอนเนิส มัลซัส ไคโอนีส อีส เซโรออน และ คอนสแตนทีนัส

แต่จักรพรรดิทรงปรารถนาจะเอาชนะใจทหารเหล่านี้ให้พวกเขาอมละทิ้งความเชื่อของเขาด้วยการขอร้องอย่าง
จริงจัง

และด้วยพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์โดยทรงให้เวลาพวกเขาตัดสินใจจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับจากการ
ประพาศ ระหว่างที่จักรพรรดิไม่ได้ประทับอยู่ในเมืองนั่นเอง
ทหารเหล่านี้ก็หลบหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำใหญ่แห่งหนึ่ง เมื่อจักรพรรดิเสด็จกลับมาและทราบข่าวเรื่องนี้เข้า
จึงมีรับสั่งให้ปิดปากถ้ำนั้นเสีย และทหารทั้งหมดก็ตายด้วยความหิวโหยอยู่ภายในถ้ำนั่นเอง

ธีโอโดรา หญิงสาวรูปงามแห่งเมืองอันท็อก

เมื่อเธอปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายของพวกเขาโรมันก็ถูกพิพากษาให้ต้องไปเป็นโสเภณี
เพื่อคุณงามความดีของเธอจะได้แปดเปื้อนและถูกสังเวียให้กับคัมภีร์อาหารอะนป่าเถื่อน
ดิโดมัสซึ่งเป็นคริสเตียนผู้หนึ่งตั้งใจที่จะช่วยเธอออกมาจากสถานที่แห่งนั้นจึงปลอมเป็นทหารโรมันเข้าไปเที่ยว
ในสถานเริงรมย์แห่งนั้น ดิโดมัสเข้าไปบอกธีโอโดราว่าเขาเป็นใคร
และแนะนำให้เธอใส่ชุดทหารที่เขาสวมมาแล้วหนีไปเสีย แผนการนี้ก็สำเร็จ
แต่เขาก็ไปเที่ยวหาความสำราญกลับต้องมาพบกับผู้ชายอยู่ในช่องโสเภณีแทนที่จะเป็นหญิงงาม
ดิโดมัสจึงถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้านายกเทศมนตรีของเมืองนั้น เขาได้สารภาพความจริงทั้งหมด
และเมื่อเขายอมรับว่าตัวเองเป็นคริสเตียนก็ถูกตัดสินประหารชีวิตทันที
ธีโอโดราทราบข่าวว่าผู้ที่ช่วยเธอให้พ้นจากขุมมรกตออกมาได้นั้นกำลังประสบชะตากรรมอันเลวร้ายจึงมาหาผู้พิ
พากษา

เธอได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านผู้พิพากษาและอ่อนวอนขอร้องให้คำพิพากษานั้นตกอยู่กับเธอในฐานะผู้กระห
ความผิดตัวจริง แต่ผู้พิพากษาคคนนั้นก็กลับหุนหันไม่ได้ยินเสียงร้องของผู้บริสุทธิ์
และไม่รับรู้ต่อเสียงเรียกร้องของความยุติธรรมถึงกับสั่งให้ลงโทษทั้งสองคน
พวกเขาจึงถูกประหารชีวิตตามคำสั่งนั้นโดยการตัดศีรษะเสียก่อน แล้วจึงนำร่างไปเผาไฟในภายหลัง

ซีกันเดียนัส โคนข้อหาว่าเป็นคริสเตียนจึงถูกทรมานตัวไปยังที่คุมขัง แต่ในระหว่างทางนั่นเอง วิเรียนัส
และมาร์เซลลินัส ได้พูดขึ้นว่า “พวกท่านกำลังคุมตัวผู้บริสุทธิ์ไปไหนหรือ?”
คำถามนี้เองทำให้คนทั้งสองถูกจับกุมด้วย หลังจากที่คนทั้งสามได้ถูกทรมานแล้ว
ก็ถูกจับแขวนคอและถูกตัดศีรษะ

ออริเจน เป็นผู้ปกครองดูแลและผู้ซักถามที่มีชื่อเสียงของคริสตจักรนิกายเพรสไบทีเรียนแห่งเมืองเล็กซานเดรีย
มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจหลายเรื่องเกี่ยวกับผู้ยิ่งใหญ่ที่ทำการหนักท่านนี้ซึ่งได้มีการบันทึกและเก็บรักษารวบรวมใ
ไว้ไม่ให้สูญหาย ยูซิบัส ได้เปิดเผยเราให้ทราบว่าในตอนทีลีโอนิดัส บิดาของออริเจนพลีชีพนั้น
ออริเจนเมื่ออายุเพียง 17 ปีก็อยากจะพลีชีพพร้อมกับบิดาของท่านด้วย

แต่มารดาของท่านได้เอบเอาเสื้อผ้าของท่านทั้งหมดไปเสียในเวลากลางคืน และเนื่องจากความอายมากกว่าที่จะเป็นความกลัว ท่านจึงจำเป็นต้องอยู่กับบ้านแต่ได้ส่งข่าวไปให้บิดาของท่านเพื่อเป็นการหนุนใจท่านว่า “ขอให้ระมัดระวังให้ดีเพื่อว่าพ่อจะไม่เปลี่ยนความคิด และเป้าหมายเพราะเห็นแก่ความปลอดภัยพวกเรา”

หลังจากที่ลีโอนีเดสตายแล้ว ทรัพย์สินสมบัติของครอบครัวก็ถูกยึดไปเป็นของจักรพรรดิองค์นี้ ออริเจนตกอยู่ในสภาพยากจนข้นแค้น อย่างไรก็ตาม พลังและการยึดมั่นในความเชื่อของท่านก็กลับเปล่งรัศมีขึ้นอย่างเจิดจ้าท่ามกลางความยากลำบากนี้

ท่านได้เลี้ยงดูตัวเอง มารดา และน้องชายอีก 6 คนด้วยการเปิดโรงเรียนขึ้นแห่งหนึ่ง วันเวลาผ่านไป จนอายุได้ 64 ปี ท่านก็ถูกจับกุมและถูกโยนเข้าไปในคุกที่นำสะอิดสะเอียน ถูกล่ามไว้ด้วยโซ่ตรวน ถูกใส่ข้อไม้ที่เท้า และขา ก็ถูกตั้งให้เหยียดออกจนสุดและถูกทิ้งอยู่อย่างนั้นหลายวัน

ท่านยังถูกข่มขู่ด้วยไฟและถูกทรมานด้วยวิธีการสารพัดที่ค่อย ๆ เพิ่มความเจ็บปวดขึ้นอย่าง ๆ เท่าที่ความคิดอันชั่วร้ายสามารถจะสรรหามาได้

แต่ความกล้าหาญอดทนต่อความเจ็บปวดตามแบบคริสเตียนนั้นทำให้ท่านสามารถยืนหยัดอยู่ได้ ผู้พิพากษาที่เหี้ยมเกรียมผู้นั้นก็สั่งให้ทรมานท่านอย่างซ้ำ ๆ ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้

เพื่อว่าท่านจะไม่ตายเร็วเกินไป และจะได้ทรมานท่านไปอีกพักใหญ่ ๆ

ในระหว่างที่การทรมานอันยาวนานนี้กำลังดำเนินอยู่นั้น จักรพรรดิเดลิอัสได้สิ้นพระชนม์ แกลลัส ซึ่งเป็นผู้ที่ครองบัลลังก์ต่อจากพระองค์ก็วิ่งอยู่กับการทำสงครามกับพวกก็อธ (เผ่าหนึ่งของเยอรมัน) พวกคริสเตียนก็อยู่กันอย่างสงบสุขชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ออริเจนจึงได้รับอิสรภาพ และปลีกตัวไปอยู่ที่เมืองไทรเอ ท่านได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนถึงแก่ความตายเมื่ออายุได้ 69 ปี

เมื่อจักรพรรดิแกลลัสทำสงครามเสร็จสิ้น ก็พอดีเกิดโรคระบาดขึ้นในจักรวรรดิโรมัน แกลลัสทรงปรารถนาจะเอาใจบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายจึงทรงมีพระราชโองการประกาศให้มีการถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าเหล่านั้นอย่างเคร่งครัด

ซึ่งตามมาด้วยการข่มเหงคริสเตียนที่ขยายวงกว้างจากบริเวณเขตชั้นในกระจายออกไปสู่เขตแดนจักรวรรดิที่อยู่รอบนอกด้วย การข่มเหงจึงมีให้เห็นอยู่ทั่วไป

และมีคนเป็นอันมากต้องพลีชีพจากการกระทำตามอำเภอใจของผู้นำศาสนายิว และจากอคติของผู้ที่มีหน้าที่รักษากฎหมายในประเทศนั้น ในบรรดาผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการพลีชีพก็ได้แก่ คอเรนติอัสซึ่งเป็นคริสเตียนผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรม และลูซิอัสผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากท่าน เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 253

ความเชื่อผิด ๆ

ส่วนใหญ่ที่สืบคลานเข้ามาในคริสตจักรในเวลานี้ก็เกิดจากการนำเหตุผลตามความคิดของมนุษย์มาแข่งกับการสวดภาวนาที่มาจากพระเจ้า

แต่เมื่อนักเทศน์ที่มีของประทานอย่างแท้จริงสามารถพิสูจน์ได้ว่าการเอาเหตุผลที่ผิดมาใช้ในการโต้แย้งความคิดที่พวกเขาปั้นแต่งขึ้นมา ก็มลายหายไปสิ้น

แจกเช่นแสงของดวงดาวที่ถูกบดบังด้วยรัศมีอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 8 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิวาเลเรียน ในปี ค.ศ. 257

หลังจากที่เกล็ดสลับสิ้นพระชนม์แล้ว นายพลอิมิเลียนซึ่งมีศัตรูหลายคนในกองทัพก็ถูกสังหาร

วาเลเรียนได้รับการสถาปนาให้เป็นผู้ครอบครองจักรวรรดิ

จักรพรรดิองค์นี้ปกครองจักรวรรดิโดยการเดินสายกลาง

และได้ปฏิบัติต่อพวกคริสเตียนด้วยพระทัยเมตตากรุณา และด้วยความยกย่องนับถืออย่างไม่น่าเชื่อ แต่ในปี

ค.ศ.257 มีนักเวทย์มนตร์ชาวอียิปต์คนหนึ่งที่มีชื่อว่า มาคริเมอัส ได้ครอบงำความคิดของพระองค์

และชักนำให้พระองค์ข่มเหงคริสเตียน ดังนั้นจึงทรงมีพระราชโองการประกาศออกไปหลายฉบับ

และการข่มเหงก็เริ่มขึ้นในเดือนเมษายน ค.ศ. 257 และได้ดำเนินไปเป็นเวลานานถึง 3 ปี 6 เดือน

เหตุการณ์ที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาดังกล่าว

รุฟิनाและซีคันด้า เป็นหญิงสาวที่งดงามและประสบความสำเร็จในชีวิตในหลายๆ ด้านอยู่เสมอ

เธอทั้งสองเป็นบุตรสาวของแอ็สเทรียส ซึ่งเป็นผู้มีบรรดาศักดิ์ที่มีชื่อเสียงในกรุงโรม

รุฟินาบุตรสาวคนโตเตรียมตัวจะเข้าพิธีวิวาห์กับอาร์เมนทารีอัสซึ่งเป็นขุนนางหนุ่มผู้สูงศักดิ์

ส่วนซีคันด้าคนน้องก็เตรียมตัวจะสมรสกับเวรินัสนายทหารยศสูงผู้มั่งมีด้วยทรัพย์สินสมบัติเป็นอันมาก

และแล้วการข่มเหงระลอกใหม่ก็ได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ชายหนุ่มทั้งสองที่มาชอบพอกับหญิงสาวต่างก็เป็นคริสเตียนด้วยกันทั้งนั้น แต่เมื่ออันตรายกล้ากรายเข้ามาทุกที

ๆ ชายหนุ่มทั้งสองก็ละทิ้งความเชื่อเพื่อรักษาทรัพย์สินสมบัติและเกียรติยศชื่อเสียงของตน

นอกจากนี้พวกเขายังใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะชักจูงหญิงสาวทั้งสองคนให้กระทำเช่นเดียวกันกับเขา คือละทิ้ง

ความเชื่อของตนเสีย แต่เมื่อชายหนุ่มผู้มียศบรรดาศักดิ์สูงต้องผิดหวังกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งใจไว้

ชายคนรักเหล่านี้ก็ด่าซ้ำพ้อที่จะแจ้งความต่อหญิงสาวทั้งสอง

เมื่อหญิงสาวสองคนนี้ถูกจับกุมโทษฐานเป็นคริสเตียนก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าจูนิอุส โดนาทัส

ผู้ว่าราชการแห่งกรุงโรม แล้วคนทั้งสองก็หลังเลียดพลีชีพไปในปี ค.ศ. 257

สติเฟิ่น ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรในกรุงโรม ได้ถูกตัดศีรษะในปีเดียวกัน

และในเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเอง ซาเทอร์นินัส

ผู้ปกครองดูแลที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมในเขตคริสตจักรแห่งเมืองเทลาส

ปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายจึงได้รับการปฏิบัติอย่างดุหมั่นเหยียดหยามในลักษณะที่ป่าเถื่อนที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ ท่านถูกมัดติดกับหางของวัวกระทิง

เมื่อมีการให้สัตยาบันแล้วสัตว์ที่ถูกยั่วยุให้บ้าคลั่งตัวนี้ก็ถูกไล่ให้วิ่งลงไปตามชันชัน ไคของพระวิหารซึ่งทำให้มันสมองของผู้ที่ยอมพลีชีพอย่างสมเกียรติคนนี้แตกกระจายไปทั่วบริเวณนั้น

เซ็คส์ทัส เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรมต่อจากสติเฟิ่น

เชื่อกันว่าท่านเป็นชาวกรีกโดยกำเนิดหรือโดยสายเลือด

ท่านเคยปรนนิบัติรับใช้ในตำแหน่งมัคนายกภายใต้การดูแลของสติเฟิ่น ความสัตย์ซื่อ สติปัญญาอันล้ำเลิศ

และความกล้าหาญอย่างเหนือธรรมดาของท่านทำให้ท่านมีลักษณะที่โดดเด่นในหลาย ๆ โอกาส

การที่ท่านสามารถยุติข้อโต้แย้งกับพวกที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกรีตได้อย่างน่าพอใจนั้นส่วนใหญ่เป็นผลมา

จากการที่ท่านยึดมั่นในหลักความเชื่อที่ถูกต้องและมีความสุขรอบคอบอย่างยิ่ง ในปี ค.ศ. 258 มาร์เซียนัส

ผู้มีหน้าที่ควบคุมดูแลรัฐบาลโรมันได้ถือคำสั่งจักรพรรดิวัลลีเรียนให้ประหารชีวิตผู้รับใช้ในศาสนาจักรทุกคนที่

เป็นคริสเตียนในกรุงโรม ดังนั้นเซ็คส์ทัสกับมัคนายกของท่านอีก 7 คนจึงพลีชีพไปในปี ค.ศ. 258 นี้เอง

ขอให้เราขยับเข้ามาใกล้ไฟที่เผาผลาญเซนต์ลอเรนซ์ผู้ยอมสละชีวิตของตนเอง

เพื่อใจที่เย็นชาของเราจะได้รู้สึกร้อนรนขึ้นมาบ้าง ลอเรนเทียส หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า

เซนต์ลอเรนซ์นั้นเป็นหัวหน้าในพวกมัคนายก(ผู้ช่วย)

ท่านเป็นผู้ที่สั่งสอนและเทศนาภายใต้การควบคุมของเซ็คส์ทัสผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรม

ลอเรนซ์ได้ถูกประหารชีวิตตามเซ็คส์ทัสไปด้วย

ซึ่งก็เป็นไปตามที่เซ็คส์ทัสได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าก่อนที่เซ็คส์ทัสจะพลีชีพว่า

ลอเรนซ์จะต้องพบกับท่านในสวรรค์อีก 3 วันข้างหน้า

ลอเรนซ์ได้พิจารณาคำทำนายนี้ก็เห็นว่าเป็นเรื่องบังเอิญอย่างชัดเจนว่า

ตัวท่านเองกำลังใกล้จะถึงวาระแห่งการพลีชีพเข้าไปทุกทีแล้ว

ท่านจึงไปรวบรวมพวกคนจนที่เป็นคริสเตียนทั้งหมดให้มารวมกัน และได้แจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ

ของคริสตจักรซึ่งเขาดูแลอยู่ให้แก่คนเหล่านี้

การกระทำของท่านก็ทำให้พวกทรราชที่คอยจ้องจะข่มเหงและริบทรัพย์สินสมบัติของคริสเตียนถึงกับตกใจจึงได้จ้

บตัวท่านไป และสั่งให้ท่านรายงานบัญชีทรัพย์สินของคริสตจักรต่อจักรพรรดิภายใน 3 วัน
ลอเรนซ์สัญญาว่าจะทำให้พวกเขาพอใจ จากนั้นท่านก็รีบไปรวบรวมคนแก่ คนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้
และคนยากจนที่ไม่มีอำนาจใด ๆ ให้มาชุมนุมกัน และนำคนเหล่านี้ไปหาพระราชผู้ปกครองบ้านเมืองคนนั้น
พระราชผู้นั้นก็กำชับให้ท่านรักษาสัญญาที่ได้ลั่นวาจาไว้
ลอเรนซ์ผู้มีใจกล้าหาญก็ผายมือไปยังคนยากคนจนและคนอนาถาที่ได้พาไปด้วยพลางกล่าวว่า
“คนเหล่านี้คือทรัพย์สินอันมีค่าของคริสตจักร คนเหล่านี้แหละคือทรัพย์สินที่แท้จริง
ภายในตัวของเขามีความเชื่อในพระคริสต์ครอบครองอยู่
พระนิเวศน์ของพระคริสต์ที่ตั้งอยู่ภายในตัวเขาทั้งหลาย
ไม่มีอัญมณีใดของพระคริสต์จะมีค่าเกินไปกว่าคนที่พระองค์สัญญาว่าจะสถิตอยู่ด้วย เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า
‘เมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า
ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้’ และยังมีอีกตอนหนึ่งว่า
‘ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไรก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’
จะมีทรัพย์สินสมบัติใดที่พระคริสต์ทรงมีอยู่ที่จะมีค่ามากไปกว่าคนยากจนซึ่งพระคริสต์ปรารถนาที่จะสำแดงพระอ
องค์ให้ปรากฏภายในคนพวกนี้”

พระราชผู้เห็นแก่ได้ คิดว่าการลอเรนซ์เจตนาจะพุดจาเยาะเย้ยถากถางเขา
แล้วจะสรรหาถ้อยคำอันใดมาบรรยายถึงความคลั่งแค้นและความเดือดดาลในใจของเขาได้แล้ว
เดี๋ยวนี้เขากำลังกระตือรือร้นด้วยความโกรธ เขายังเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ เขาตั้งท่าพร้อมจะขย้ำเข้าไป
เขาแสดงออกไปตามอารมณ์ที่เดือดพล่านไปหมด ตาของเขาเหมือนไฟลุกโพล่ง
ปากของเขาบิดเบี้ยวเหมือนหมูป่า เขาเสยะฟันด้วยรอยยิ้มจากนรก
บัดนี้เขาไม่ใช่คนที่จะใช้เหตุผลได้เสียแล้ว อาจกล่าวได้ว่า
ตอนนี้เขาไม่แตกต่างจากสิงโตที่กำลังคำรามด้วยความโกรธจนสุดขีด

“จุดไฟที่ไม้ อย่าไว้ชีวิตมันเลย” พระราชผู้ทรงอำนาจตะโกนขึ้น
“เจ้าคนชั่วช้าเลวทรามบังอาจมาหลอกจักรพรรดิได้อย่างไร? กำจัดมันเสีย กำจัดมันเสีย เหม็นมันด้วยเส้
หวดมันด้วยไม้เรียว ทูตมันด้วยกำปั้น ตีมันให้สมองกระจายด้วยกระบอง
คนทรยศเจ้ากล้าเยาะเย้ยจักรพรรดิหรือ? ใช้คิมที่เผาจนร้อนแดงคิงเนื้อมันออกมา
นำบาดไฟที่ร้อนแรงลงไปบนตัวมัน เอาโซ่ตรวนที่แข็งแกร่งที่สุดออกมา
เอาส้อมเหล็กที่ใช้เขี่ยไฟและเอาตะแกรงเตียงเหล็กออกมา ใส่ไฟเข้าไป
จับเจ้ากบฏที่ซัดขึ้นคำตั้งม้ามัดมือมัดเท้าเสีย พอไฟบนตะแกรงเตียงเหล็กร้อนแรงได้ที่แล้ว จับมันนอนลงไป

อย่างมัน เฝ้ามั่นเสีย เขี่ยมันให้ร้อนตะแคง พลิกตัวมัน ขอให้เจ้าพนักงานทุกคนที่มีหน้าที่ทรมาน
กระทำตามหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด เพื่อตอบสนองมันให้สาสมกับความคลั่งแค้นในใจของเราทั้งหลาย”

คำพูดยังไม่ทันจะจบลง ทุกสิ่งได้เตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว
ลอเรนซ์ถูกเขี่ยไปด้วยไม้เรียวเหล็กอย่างเหี้ยมโหดและคุณเป็นอย่างไร
ท่านถูกจับให้นั่งบนม้าไม้เพื่อตั้งกระดูกแขนกระดูกขาให้เคลื่อนออกจากข้อต่อ
ท่านทนความทรมานเหล่านี้ด้วยใจกล้าหาญ จนกระทั่งท่านถูกสั่งให้นำตัวไปมัดติดกับตะแกรงใหญ่
โดยที่ข้างใต้มีไฟอ่อน ๆ ลูกใหม่อยู่เพื่อว่าท่านจะได้ตายอย่างช้า ๆ
แต่ความเชื่อของท่านยังคงไม่เปลี่ยนแปลงแม้จะอยู่ท่ามกลางการทดลองที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้
ในช่วงเวลานั้นเองพระเจ้าได้ทรงเคลื่อนไหวยู่ภายในลอเรนซ์อย่างมากจนเห็นได้อย่างชัดเจน
พระเจ้าทรงลดความร้อนแรงแห่งวัตถุธาตุที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นคือ ไฟนั้น
จนกระทั่งสิ่งที่ท่านนอนลงไปนั้นราวกับว่าไม่ใช่ตะแกรงเตี้ยเหล็กแห่งความปวดแสบปวดร้อนที่กำลังเผาผลาญ
อยู่ แต่เป็นฟูกแห่งการพักผ่อนอย่างสบาย
การที่ท่านมีสีหน้าสงบนิ่งแม้จะถูกทรมานอย่างแสนสาหัสอย่างนี้ทำให้ผู้คนที่เฝ้าดูอยู่รู้สึกเลื่อมใสในศรัทธาอัน
แรงกล้าของท่าน และชื่นชมความเชื่อในสัจธรรมของคริสเตียนจนมีหลายคนได้กลับใจใหม่ในช่วงเวลานั้นเอง
หลังจากที่นอนทอดตัวเหยียดยาวอยู่บนตะแกรงชั่วระยะเวลาหนึ่ง
ผู้ยอมพลีชีพคนนี้ก็เงยหน้าขึ้นมองเพ่งมองฟ้าสวรรค์
และได้มอบวิญญาณจิตของท่านให้แก่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพด้วยอาการสงบ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 10
สิงหาคม ค.ศ. 258

ย้อนหลังไปประมาณ 14

ปีก่อนหน้าที่เหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นจะเกิดขึ้น ได้มีการข่มเหงปรากฏขึ้นในทวีปแอฟริกา
และมีคริสเตียนหลายพันคนที่ได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพ
ในบรรดาคนพวกนี้ก็มีไซเพรียนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองคาร์เธจรวมอยู่ด้วย
ในวัยเด็กท่านได้รับการศึกษาเกี่ยวกับหลักปรัชญาและหลักการดำเนินชีวิตของลัทธินอกคอก
และเพราะไซเพรียนมีทรัพย์สมบัติมากจึงดำเนินชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ประมาณปี ค.ศ.246
โลซิซิอัสซึ่งเป็นผู้รับใช้คริสเตียนแห่งเมืองคาร์เธจก็เป็นผู้ที่ชักนำให้ไซเพรียนกลับใจใหม่
ก่อนที่ไซเพรียนจะรับบัพติศมา ท่านได้ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความเอาใจใส่
แล้วท่านก็ซาบซึ้งกับความจริงอันประเสริฐที่มีอยู่ในพระคัมภีร์นั้น
ท่านจึงตัดสินใจที่จะประพฤติตามคุณความดีที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้

หลังจากรับบัพติศมาแล้วท่านก็ขายที่ดินของท่านเสีย แล้วนำเงินมาแจกจ่ายให้แก่คนยากจน ท่านเปลี่ยนไปแต่งกายด้วยเสื้อผ้าธรรมดา ๆ และเริ่มต้นดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและสันโดษ หลังจากนั้นไม่นานท่านก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองของคริสตจักรเพรสไบทีเรียน และได้รับการชื่นชมอย่างมากในคุณความดีและในการทำงานของท่าน เมื่อโดนัทส์ผู้ว่าราชการแห่งกรุงโรมเสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 248 ท่านก็ได้รับการเลือกให้เป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรแห่งเมืองคาร์เธจ

ในปีค.ศ. 250 จักรพรรดิเดซิซัสทรงประกาศว่าไซเปรียนทำตัวเป็นอันตรายต่อจักรวรรดิ พวกเขาในลัทธินอกคอกจึงโห่ร้องว่า “เอาตัวไซเปรียนไปให้พวกสิงโตกินเสีย เอาตัวไซเปรียนไปให้สัตว์ป่า” อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองดูแลคริสตจักรผู้นี้ได้เก็บตัวหลบจากความบ้าคลั่งของฝูงชนทั่วไป เมื่อทรัพย์สินสมบัติของท่านถูกยึด ความรุนแรงของการถูกข่มเหงก็ลดลงท่านจึงกลับไปยังเมืองคาร์เธจ และได้ทำทุกอย่างตามอำนาจที่ท่านมีอยู่ในการกำจัดหลักคำสอนที่ผิด ๆ ให้ออกไปจากคริสตจักร แต่ไม่นานก็เกิดโรคระบาดขึ้นที่เมืองคาร์เธจ และมีการกล่าวหาว่าคริสเตียนเป็นต้นเหตุตามเคย เจ้าเมืองทั้งหลายจึงเริ่มข่มเหงคริสเตียนอีก จากเหตุการณ์ดังกล่าวพวกที่ทำการข่มเหงได้เขียนจดหมายไปถึงไซเปรียน เพื่อขู่อฆาตและผูกพยาบาทคริสเตียน ในที่สุดไซเปรียนได้ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าข้าหลวงเอ็สพาสีอัส พาเทอร์นัสในปี 257 ซึ่งท่านถูกสั่งให้ปฏิบัติตามความเชื่อของจักรวรรดินี้ แต่ท่านได้พูดถึงความเชื่อของท่านอย่างกล้าหาญและเด็ดเดี่ยว เหตุการณ์นี้ไม่ได้ทำให้ท่านถึงแก่ความตาย แต่มีคำสั่งให้เนรเทศท่านไปยังเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งในทะเลไลเบียน เมื่อข้าหลวงคนที่เนรเทศท่านไปนั้นเสียชีวิตลง ท่านก็กลับไปยังเมืองคาร์เธจ แต่อีกไม่นานก็ถูกจับ และถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการคนใหม่ซึ่งได้พิพากษาให้ตัดศีรษะท่านเสีย และการประหารนี้ได้มีขึ้นในวันที่ 14 เดือนกันยายน ปี ค.ศ. 258

โศกนาฏกรรมที่น่าสะเพ็งกลัวที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของการพลีชีพนั้นเกิดขึ้นที่เมืองยูทิกา ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ข้าหลวงใหญ่ได้สั่งให้นำตัวคริสเตียน 300 คนไปอยู่ยี่นล้อมรอบเตาเผาที่ใช้ทำปูนขาวขณะที่ภายในเตานั้นกำลังลุกไหม้อยู่ เบื้องหน้าของพวกเขาคือ ถาดที่มีถ่านและเครื่องหอมวางอยู่ซึ่งได้จัดเตรียมไว้สำหรับรูปเคารพแล้ว พวกเขาถูกสั่งว่าจะออกไปถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าจูปีเตอร์ หรือจะยอมถูกจับโยนเข้าไปในเตาเผานี้ พวกเขาได้ปฏิเสธอย่างพร้อมเพรียงกัน และพากันได้กระโดดเข้าไปในหลุมเตาเผาอย่างกล้าหาญจึงถูกวันจากเชื้อเพลิงและปูนขาวรมจนตายทันที

อเล็กซานเดอร์ มัลซัส และพริสคัส คริสเตียน 3

คนแห่งดินแดนปาเลสไตน์พร้อมด้วยผู้หญิงอีกคนหนึ่งจากดินแดนเดียวกันนั้นต่างก็สมัครใจที่จะยอมรับข้อกล่าวหาว่าตัวเองเป็นคริสเตียน ด้วยเหตุนี้จึงถูกพิพากษาประหารชีวิตโดยการนำตัวไปโยนให้เสือกินเป็นอาหาร คำพิพากษานี้ก็ได้รับการดำเนินการตามคำสั่ง

แมคสิมา โดนาทิลล่า และซีกันด้า

หญิงพรหมจารีย์แห่งเมืองทูเปอร์กา ได้ถูกบังคับให้ดื่มดื่ของสัตว์ซึ่งมีรสขมผสมกับน้ำส้มสายชู จากนั้นก็ถูกเขียนอย่างรุนแรง ถูกทรมานขณะที่ถูกมัดห้อยอยู่กับเสาตะแลงแกง ถูกฉุดตัวปูนขาว ถูกนำตัวไปย่างบนตะแกรงไฟ ถูกปล่อยให้ฝูงสัตว์ป่าข่มขู่จนหวาดผวา และในที่สุดก็ถูกตัดศีรษะ ขอให้สังเกตชะตากรรมอันน่าเวทนาในบั้นปลายชีวิตของจักรพรรดิวาสิเรียนผู้ได้ข่มเหงคริสเตียนอย่างน่ากลัวมาเป็นเวลานาน

พระราชผู้หลงเล็งในอำนาจคนนี้ได้ถูกซาฟวร์จักรพรรดิแห่งเปอร์เซียนำตัวกลับไปเป็นนักโทษที่บ้านเมืองของพระองค์ และทรงปฏิบัติต่อวาสิเรียนอย่างดุหมิ่นเหยียดหยามที่สุดอย่างที่ไม่เคยเห็นกันมาก่อนเลย พระองค์บังคับให้วาสิเรียนอดีตจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่แห่งกรุงโรมคุกเข่ารับใช้พระองค์เยี่ยงทาสที่ต่ำต้อยที่สุด เมื่อมีพระราชประสงค์ที่จะทรงม้า

พระองค์ก็จะสั่งให้วาสิเรียนหมอบลงและพระองค์ก็จะเหยียบท่านต่างที่รองพระบาทเพื่อก้าวขึ้นประทับบนหลังม้า หลังจากปฏิบัติต่อวาสิเรียนอย่างทาสที่ไร้ศักดิ์ที่สุดแล้วอยู่นานถึง 7 ปี

จักรพรรดิเปอร์เซียพระองค์นี้ก็สั่งให้ควักลูกตาของท่านออกทั้งสองข้างแม้ว่าขณะนั้นท่านจะมีอายุถึง 83 ปีแล้วก็ตาม แต่นี่ยังไม่สาสมกับความแค้นของพระองค์จึงทรงออกคำสั่งให้ฉลอกหน้ท่านทั้งเป็น และให้เอาเกลือมาถูตัวท่าน วาสิเรียนจึงสิ้นพระชนม์ด้วยการทรมานเหล่านี้ นี่เป็นการปิดฉากจักรพรรดิแห่งกรุงโรมที่เหลิงอำนาจและข่มเหงคริสเตียนมากที่สุดคนหนึ่ง

ในปีค.ศ. 260 กัลลิอีนัสโอรสของวาสิเรียนเสด็จขึ้นครองราชย์ และในระหว่างรัชสมัยของจักรพรรดิ กัลลิอีนัส คริสตจักรก็สามารถนมัสการได้อย่างสงบสุขอยู่นานหลายปี

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 9 เริ่มต้นขึ้นภายใต้การปกครองของจักรพรรดิอริเลียน ในปี

ค.ศ. 274

ในปี ค.ศ.274 จักรพรรดิออริเลียนได้เริ่มข่มเหงคริสเตียน แต่การข่มเขานั้นก็ยุติลงไปในไม่ช้าเพราะจักรพรรดิองค์นี้ได้ถูกฆาตกรรมโดยคนรับใช้ของพระองค์เองที่เมืองไบแซนเทียม

จักรพรรดิที่ทรงครองราชบัลลังก์อันดับต่อ ๆ มา ก็มี แท้คลิทัส โพรบัส คาร์ส คาร์นอิัส นูเมอเรียน ในช่วงรัชสมัยของบรรดาจักรพรรดิเหล่านี้เป็นช่วงเวลาที่คริสตจักรมีความสงบร่มเย็นอยู่เป็นเวลานานหลายปี

ดิโอคลีเทียนได้ขึ้นครองบัลลังก์จักรพรรดิในปี ค.ศ.284 ตอนแรกนั้นพระองค์ทรงชื่นชมพวกคริสเตียน แต่ต่อมาในปี ค.ศ.286 พระองค์ได้เชื่อเชิญแม็กสิเมียนให้มาครองราชย์ร่วมกันในจักรวรรดิของพระองค์ และแล้วการข่มเหงก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในเวลานั้นมีพี่น้องคริสเตียน 2 คน คือ เฟลิเซียนกับพริมัสถูกประหารชีวิตก่อนที่การข่มเหงทั่วไปจะเริ่มลุกลามขึ้น เหตุการณ์ที่น่าสนใจบางเรื่องที่จะหยิบยกมาบอกเล่าให้ทราบกัน ณ ที่นี้ ได้แก่

นางโซ ภรรยาของผู้คุมเรือนจำและเป็นผู้ดูแลนักโทษคริสเตียนสองท่านคือ มาร์คัสและมาร์เซลเลียนัส ซึ่งภายหลังถูกนำตัวไปพลีชีพ

นางได้กลับใจเสียใหม่จากการเป็นพยานของผู้ยอมพลีชีพทั้งสองคนนั้นจึงถูกจับมัดแขวนไว้กับต้นไม้ขณะที่เบื้องล่างมีกองไฟที่เผาหญ้าแห้งและโหมไฟให้ลุกไหม้อยู่เสมอ เมื่อร่างของนางถูกนำลงมาก็ถูกเอาไปถ่วงลงในแม่น้ำโดยมีหินก้อนใหญ่ผูกติดอยู่ด้วยเพื่อให้ร่างนั้นจมดิ่งลงใต้น้ำอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์สำคัญอีกเหตุการณ์หนึ่งได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ.286 มีกองทหารกองหนึ่งจำนวน 6,666 คน ทุกคนเป็นคริสเตียน กองทหารนี้เรียกว่า กองทัพธีแบน เพราะทหารเหล่านี้ทุกคนเติบโตและได้รับการอบรมเลี้ยงดูในเมืองธีเบียส เดิมทีเด็วกองทัพนี้ประจำการอยู่ทางทิศตะวันออกจนกระทั่งจักรพรรดิแม็กสิเมียนได้มีพระบัญชาไปถึงทหารกองนี้ให้ยกมาตั้งทัพที่เมืองกอลเพื่อช่วยพระองค์ปราบกบฏแห่งเมืองเบอร์กันดี พวกเขาจึงเดินทางข้ามภูเขาแอลป์เข้าไปในเมืองกอลภายใต้การบังคับบัญชาของแม่ทัพมอริทิอัส แคนดิคัส และเอคซุเพอร์นิส ผู้สมควรแก่การเคารพยกย่องนับถือเป็นอย่างสูง ในที่สุดทหารกองนี้ก็เข้ามาสมทบกับทหารของจักรพรรดิ ในช่วงเวลานี้เองจักรพรรดิแม็กสิเมียนได้สั่งให้กองทัพช่วยกันถวายเครื่องบูชาทั่วไปซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือร่วมมือจากทหารทุกคน

และยังให้พวกทหารถวายสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อพระองค์แต่เพียงผู้เดียวพร้อมกับให้สาบานในเวลาเดียวกันด้วยว่าจะช่วยพระองค์กวาดล้างพวกคริสเตียนในเมืองกอลให้หมดสิ้นไป

ทหารทุกคนในกองทัพซีแวนต่างก็ตกตะลึงกับคำสั่งเหล่านี้จึงได้ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดที่จะไม่ถวายเครื่องบูชาหรือถวายสัตย์ปฏิญาณตามคำสั่งนั้น

จักรพรรดิแม็กซิมีียนเคียดแค้นมากจนได้สั่งประหารชีวิตทหารในกองทัพซีแวนถึง 1 ใน 10

โดยการเลือกทหารคนที่ 10 ทุกคนไปประหารชีวิตด้วยดาบตามลำดับ

คำสั่งที่โหดร้ายนี้ก็ได้รับการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด แต่ทหารเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้ ทั้ง ๆ ที่มีการฆ่าคน 1 ใน 10 อีกเป็นรอบที่ 2 โดยคนที่ 10

ทุกคนจากทหารที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ถูกประหารชีวิตด้วยดาบอีกเป็นชุดที่สอง ความโหดร้ายในครั้งที่ 2

นี้ไม่ได้ก่อให้เกิดความหวุ่นไหวมากกว่าครั้งแรกเลย ทหารเหล่านี้ก็ยังคงดำรงไว้ซึ่งความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว

และยืนหยัดอยู่อย่างเหนียวแน่น แต่ด้วยเห็นแก่คำแนะนำของบรรดานายทหารทั้งหลาย

พวกเขาจึงได้ร้องเขียนแถลงการณ์ถึงจักรพรรดิโดยทูลพระองค์ว่าพวกเขาเป็นผู้ที่อยู่ได้บังคับบัญชาและเป็นทหารของพระองค์ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถจะลืมนพระเจ้ายูเซบิอุสทรูฟานาภาพองค์นั้นได้

พวกเขาเขียนทูลต่อจักรพรรดิว่าพวกเขาได้รับคำสั่งจากพระองค์ และได้รับชีวิตเป็นตัวเป็นตนนี้จากพระเจ้า

ด้วยหวังใจว่าคำสั่งนี้จะสามารถชนะใจจักรพรรดิและทำให้พระทัยอ่อนลงได้ แต่ผลกลับเป็นตรงกันข้าม

พระองค์ทรงกริ้วกับความยึดมั่นถือมั่นและการเห็นพ้องต้องกันของพวกเขา

พระองค์จึงสั่งให้ประหารทหารทุกคนในกองทัพนี้ทั้งสิ้น ดังนั้นกองทหารอื่น ๆ

จึงทำหน้าที่ประหารพวกเขาตามคำบัญชานั้น และได้ฟันพวกเขาเป็นชิ้น ๆ ด้วยดาบ

การฆาตกรรมหมู่อัน โหดเหี้ยมนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 22 เดือนกันยายน ค.ศ.286

อัลแบน เป็นผู้พลีชีพคนแรกที่เป็นชาวอังกฤษ

ชื่อของท่านภายหลังได้กลายเป็นชื่อของคริสตจักรเซนต์อัลแบนในเมืองเซอร์ทฟอร์ดเชียร์ในประเทศอังกฤษนั่นเอง

เดิมทีเดียวประเทศอังกฤษได้รับพระกิตติคุณของพระคริสต์จากกษัตริย์ลูเซียนซึ่งเป็นกษัตริย์คริสเตียนพระองค์แรก แต่หลังจากนั้นอีกหลายปีก็ยังไม่มียิวของการข่มเหงเกิดขึ้นเลย

มาเริ่มมีการข่มเหงเป็นครั้งแรกก็ด้วยเหตุการณ์ของท่านอัลแบนที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

แรกเริ่มเดิมทีนั้นอัลแบนเคยเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในความเชื่อและแนวปฏิบัติอย่างคนที่อยู่ในลัทธินอกคอกที่ไม่รู้จักพระเจ้า แต่ท่านมีนิสัยเมตตากรุณาและ โอบอ้อมอารีแก่เพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยากอยู่เสมอ

ท่านได้ให้ที่พักพิงแก่นักเทศน์คริสเตียนคนหนึ่งที่มีชื่อว่า แอมฟิบาลัส

ในขณะที่กำลังถูกเจ้าหน้าที่ตามล่าตัวอยู่เพราะเหตุความเชื่อของเขา

การเป็นแบบอย่างที่ดีและคำสอนของผู้ลี้ภัยคนนี้ ทำให้อัลเบนเกิดความประทับใจอย่างยิ่ง ท่านปรารถนามาเป็นเวลานานแล้วที่จะเป็นสาวกของความเชื่อนี้ที่ดึงดูดความสนใจของท่านมาโดยตลอด ผู้รับใช้ที่ลี้ภัยคนนี้ก็มีความปีติยินดีอย่างเหลือล้นในโอกาสอันดีนี้จึงได้ใช้ความพยายามที่จะสั่งสอนท่านอย่างเต็มกำลังความสามารถของเขา

ซึ่งช่วยให้อัลเบนเกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้และกลับใจใหม่ก่อนที่แอมพิบาล์จะถูตามล่าจนพบ ในเวลานี้เองอัลเบนก็ได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วที่จะดำเนินชีวิตและรักษาความเชื่อตามแบบคริสเตียน หรือยอมแม้ต้องพลีชีพเพื่อรักษาความเชื่อของตนไว้

ในที่สุดพวกศัตรูของแอมพิบาล์ได้ทราบข่าวกรองเกี่ยวกับสถานที่หลบซ่อนของเขาจึงได้มายังบ้านของอัลเบน เพื่อจะจับกุมแอมพิบาล์

เจ้าของบ้านผู้เปี่ยมด้วยจิตใจอันดีงามปรารถนาที่จะปกป้องผู้ลี้ภัยที่มาอาศัยอยู่นี้จึงได้เปลี่ยนไปใส่เสื้อผ้าของแอมพิบาล์ พอพวกทหารมาถึงท่านก็ได้ต้อนรับหน้าว่าเป็นคนที่พวกเขากำลังตามล่าตัวอยู่

แต่เมื่อถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองนั้นกลดลงก็ถูกเปิดเผยทันที เจ้าเมืองตั้งใจจะแก้แค้นอัลเบน

และด้วยความอาฆาตนี้เองเจ้าเมืองจึงสั่งให้ท่านถวายเครื่องบูชาแก่พวกพระของลัทธินอกคอก

อัลเบนได้ประกาศว่าท่านไม่ยอมทำตามอย่างแน่นอน และยิ่งกว่านั้นท่านยังได้ประกาศตัวเป็นคริสเตียนด้วย

เจ้าเมืองจึงสั่งให้เขียนท่าน อัลเบนได้แบกรับการลงโทษนี้ด้วยความกล้าหาญอดทน

และดูเหมือนจะเป็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวต่อการทรمانอย่างที่ไม่มีการเคยเห็นมาก่อนเลย

หลังจากนั้นท่านก็ถูกประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ

อาจารย์ปิดซึ่งเป็นหัวหน้ามัคนายกที่มีผู้คนเคารพนับถือมากมายได้เล่าให้เราแน่ใจในข้อมูลที่ได้รับอีกว่า

“เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เพชรฆาตกลับใจมาเป็นคริสเตียนทันที

และได้ขอร้องที่จะตายแทนอัลเบนหรือตายพร้อมกับท่านก็ได้ เมื่อได้รับอนุญาตให้ทำตามคำขอร้องอย่างที่สอง

ทั้ง 2 คนจึงถูกตัดศีรษะโดยทหารคนหนึ่งที่ได้อาสามาทำหน้าที่นี้ เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นที่เมืองเวรูแล็ม

เมื่อวันที่ 22 เดือนมิถุนายน ค.ศ.287 หลายปีต่อมา ในรัชสมัยของจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราช

ก็ได้มีการตั้งคริสตจักรเซนต์อัลเบนที่ยิ่งใหญ่ขึ้นในเมืองเฮอร์ทฟอร์ดเชอร์เพื่ออนุสรณ์สถานสำหรับการระลึกถึง

ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของท่านอัลเบน

แต่ตึกคริสตจักรขนาดใหญ่แห่งนี้ได้ถูกรื้อทำลายลงในระหว่างที่เกิดสงคราม แซกซอน

(การสู้รบกับชนชาติแซกซอนแห่งเยอรมัน) อย่างไรก็ตาม

ต่อมาภคินีอ็อฟฟาแห่งเมอร์เซย์ก็ได้สร้างคริสตจักรแห่งนี้มาอีก

และยังได้สร้างวิหารขึ้นอีกแห่งหนึ่งติดกับตึกคริสตจักรเดิมเพื่อให้นักเทศน์ได้มีที่พักอาศัยด้วย

โครงสร้างของคริสตจักรแห่งนี้เป็นสไตล์โกธิคชั้นสูง

และซากปรักหักพังก็ยังพอหลงเหลือให้เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน

ควินทิน เป็นคริสเตียนและเป็นชาวโรมันโดยกำเนิด

แต่ได้ตั้งใจที่จะใช้ความพยายามในการเผยแพร่พระกิตติคุณในเมืองกอลโดยทำการประกาศร่วมกับลูเซียนอีกท่านหนึ่ง ตอนแรกท่านทั้งสองได้ประกาศพระกิตติคุณด้วยกันที่เมืองเอมิเอนส์

หลังจากนั้นลูเซียนก็แยกตัวไปประกาศที่เมืองบิวมาริสและพลีซีพที่นั่นเอง

ควินทินยังคงขังขังอยู่ที่เมืองพิคาร์ดี และทำการปรนนิบัติรับใช้ในพันธกิจที่เมืองนั้นด้วยใจร้อนรนเป็นอันมาก ต่อมาท่านก็ถูกจับกุมด้วยข้อหาเป็นคริสเตียน

ท่านถูกลงโทษด้วยการตีตัวให้เหยียดออกด้วยการชักรอกตีตัวท่านให้แยกออกไปเรื่อย ๆ

จนกระทั่งข้อต่อหลุดออกหลายแห่ง แล้วท่านก็ถูกเขียนด้วยแส้ที่เป็นเส้นลวดหลายเส้นจนเนื้อหนังขาดวิน แล้วเนื้อหนังอันเปลือยเปล่าและแตกยับเยินนั้นก็ถูกราดด้วยน้ำมันและยางชันที่ต้มจนเดือด

พวกเขายังเอาคบเพลิงจี้ลงไปทีสีข้างและรั้งของท่านทั้งสองข้าง หลังจากที่ทรมานท่านจนหน้าใจแล้ว

ท่านก็ถูกนำตัวกลับเข้าไปคุมขังในคุกอีก และได้สิ้นชีวิตจากความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนที่ท่านได้รับนั้น เมื่อวันที่

31 ตุลาคม ค.ศ. 287

การข่มเหงยุคต้นโดยทั่วไปครั้งที่ 10 ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิไดโคลีเทียน ในปี ค.ศ.303

กาเลริอัสราชบุตรบุญธรรมของจักรพรรดิไดโคลีเทียน ได้รับการเสด็จสอนจากมารดาของพระองค์

ซึ่งเป็นคนในลัทธินอกคอกที่มีจิตใจคับแคบ

กาเลริอัสจึงได้เกลี้ยกล่อมให้จักรพรรดิซึ่งเป็นพระบิดาบุญธรรมเริ่มข่มเหงคริสเตียน

และการข่มเหงในครั้งนี้ได้มีการกำหนดล่วงหน้าไว้ว่าจะให้เริ่มลงมือกันในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ ค.ศ.303

เพราะตรงกับเทศกาลเทอร์มินาเลีย

ซึ่งเป็นเทศกาลฉลองประจำปีสำหรับการบวงสรวงเทอร์มินัสเทพเจ้าแห่งเขตแดน

จึงเป็นวันที่พวกลัทธินอกคอกที่เหี้ยมโหดถือเป็นฤกษ์ที่พวกเขาหวังว่าจะสามารถกำจัดคริสเตียนให้สิ้นซากไป

จากจักรวรรดินี้ได้ เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้การข่มเหงก็เริ่มต้นขึ้นที่เมืองนิโคมีเดีย

เข้าวันนั้นการฟื้นฟูสภาพเมืองนั้นให้ถึงความสมบูรณ์ตามความคิดอันดีเงินของของพวกที่อยู่ในลัทธินอกคอก

ก็ได้เริ่มต้นขึ้น บรรดานายทหารและเจ้าหน้าที่จำนวนมากก็บุกพังเข้าไปในคริสตจักรใหญ่ของพวกคริสเตียน

แล้วยึดพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดไปเผาไฟเสียต่อเบื้องพระพักตร์จักรพรรดิไดโคลีเทียนและกาเลริอัส

แต่บุคคลทั้งสองก็ยังไม่สาแก่ใจกับการเผาพระคัมภีร์เหล่านี้จึงได้สั่งให้รื้อตึกคริสตจักรนั้นให้ราบเป็นหน้ากลองไปเสียทีเดียว

การกระทำอย่างนี้ออกอาจนี้ก็ตามมาด้วยการออกพระราชโองการให้ทำลายคริสตจักรทุกแห่งและพระคัมภีร์ทุกเล่ม

พระบัญชานี้ก็ได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็วจนสำเร็จได้ในไม่ช้า
ทั้งนี้เพื่อจะผลักดันให้คริสเตียนทุกนิกายกลายเป็นนิกายนอกกฎหมายไปหมด

คริสเตียนทุกคนถูกจับขังไว้ในคุก

กาเลริอุสราชบุตรบุญธรรมของจักรพรรดิไดโอคลีเทียนได้แอบสั่งให้เผ่าพระราชวังของจักรพรรดิเป็นการลับเพื่อ
จะโยนความผิดและข้อหาให้กับพวกคริสเตียนว่าเป็นผู้ลอบวางเพลิงเพื่อหวังจะแก้แค้นและก่อความวุ่นวาย
แผนการอันชั่วร้ายนี้ได้มีการเตรียมและชักซ้อมกันไว้อย่างดี

การเสแสร้งอย่างแนบเนียนและไร้พิรุชของกาเลริอุสทำให้จักรพรรดิและทุกคนหลงเชื่อ
ดังนั้นการข่มเหงจึงดำเนินต่อไปด้วยความรุนแรงยิ่งกว่าเดิม

ในไม่ช้ากำหนดเวลาแห่งการถวายนบูชาทั่วไปแก่เทพเจ้าทั้งหลายก็ได้เริ่มต้นขึ้น

ซึ่งในช่วงเวลานี้คริสเตียนที่ไม่ยอมเข้าร่วมพิธีกรรมได้พลีชีพไปเป็นจำนวนมากโดยไม่มีคำนิ่งถึงเพศและอายุ
ของพวกเขาเลย

ชื่อคริสเตียนเป็นที่เกลียดชังท่ามกลางพวกลัทธินอกคอกจนถึงขั้นที่ผู้เรียกตัวเองว่าคริสเตียนทุกคนต้องตกเป็น
เหยื่อมิฉาทธิของพวกลัทธินอกคอกอย่างไม่มีการแยกแยะผิดชอบชั่วดีใด ๆ ทั้งสิ้น

บ้านของคริสเตียนถูกเผาไปหลายหลัง โดยที่ผู้คนภายในบ้านทั้งครอบครัวพินาศอยู่ในกองเพลิงนั่นเอง

คริสเตียนบางคนก็ถูกมัดก่อนหินไว้รอบคอคนละก้อนและถูกมัดโยงไว้ด้วยกันทั้งหมดและถูกถ่วงลงทะเลไปใน
สภาพนั้น

การข่มเหงอย่างนี้ก็เกิดขึ้นอย่างโดยทั่วไปกว้างขวางในจักรวรรดิโรมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคตะวันออก
และเนื่องจากเกิดขึ้นนานถึง 10 ปี ดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่จะทราบจำนวนผู้พลีชีพได้อย่างแน่ชัด
และไม่อาจแจกแจงวิธีที่ถูกนำมาใช้ในการพลีชีพบรรดาวิรชนแห่งความเชื่อได้หมดสิ้น

ไม่ว่าจะเป็น เครื่องทรมานด้วยการดึงตัวให้เหยียดออกจนข้อต่อหลุด แส้ ดาบ กริช กางเขน ยาพิษ
การปล่อยให้ออดอาหาร และวิธีการอื่น ๆ อีกมากมายได้ถูกสลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันนำมาใช้ในช่วงต่างๆ
ของการลงโทษเพื่อจะประหารชีวิตคริสเตียนผู้บริสุทธิ์เสีย

วิธีที่ใช้ในการทรมานก็ได้มีการประดิษฐ์คิดค้นกันขึ้นมาจนหมดภูมิปัญญาเพื่อจะนำมาทรมานผู้ที่ไม่เคยก่ออาช
ญากรรม เพียงแต่มีความคิดเห็นที่แตกต่างจากพวกที่ยึดมั่นถ้อยมั่นกับความเชื่อแบบผิด ๆ
และการเชื่อถือในโซกลางเท่านั้น

แม้แต่เมืองไฟร์เกีย ซึ่งมีประชากรล้วนแล้วแต่เป็นคริสเตียนเท่านั้น ได้ถูกเผาด้วยไฟจนวอดวายไปทั้งเมือง
ทำให้พลเมืองทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้พินาศอยู่ในกองเพลิงไปหมดสิ้น

แต่เมื่อถึงที่สุดแล้ว พวกลัทธินอกคอกก็เริ่มเบื่อหน่ายกับการฆ่าฟันแล้ว ผู้สำเร็จราชการของมณฑลต่าง ๆ จึงได้ทำหนังสือถึงสำนักพระราชวังเพื่อกราบทูลชี้แจงให้เห็นถึงความไม่เหมาะสมในการกระทำดังกล่าว ดังนั้นจึงมีหลายคนที่รอดจากการถูกประหารชีวิต อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีการละเว้นโทษตาย

แต่การทารุณกรรมทุกอย่างที่พวกเขาสามารถจะกระทำได้อีกก็ได้ถูกนำมาใช้อย่างเต็มที่เพื่อจะทำให้ชีวิตของคริสเตียนเหล่านี้มีแต่ความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส หลายคนถูกตัดหู เจาะจมูก ควักลูกตาข้างขวาออก แขนขาที่ใช้การไม่ได้เพราะถูกขยับให้หลุดออกจากตำแหน่งอย่างรุนแรง และเนื้อหนังส่วนที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนนั้นก็ถูกประทับด้วยเหล็กที่ถูกเผาไฟจนร้อนแดงให้ปรากฏรอยแผลเป็นเพื่อว่าใครๆ จะมองเห็นได้

ตอนนี้ก็ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่จะขอกล่าวถึงเหตุการณ์ที่น่าสนใจอย่างเฉพาะเจาะจงเป็นรายบุคคลเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่ยอมพลีชีพในการกดขี่ข่มเหงอย่างนองเลือดในครั้งนี้

ในบรรดาผู้ที่มีชื่อเสียงที่สุด ซึ่งได้สละชีวิตของตนในระหว่างการข่มเหงครั้งนี้ก็มีซีบาสเตียนรวมอยู่ด้วย ท่านเกิดที่เขตนาร์บอนเนในเมืองกอล และได้รับการศึกษาแบบคริสเตียนที่เมืองมิลาน ภายหลังแม้ท่านจะได้เป็นนายทหารรักษาพระองค์ที่กรุงโรมแล้วก็ตาม ท่านยังคงประพฤติปฏิบัติตนเป็นคริสเตียนแท้ท่ามกลางพวกที่นับถือรูปเคารพ ชีวิตที่ทรูทรากระการตาในพระราชวังไม่สามารถเข้ายวนให้ท่านหลงไป ตัวอย่างเลว ๆ ราวบ ๆ ตัวท่านก็ไม่อาจชักนำให้ชีวิตท่านเป็นมลทินได้

และการแข่งขันชิงดีชิงเด่นในชื่อเสียงลาภก็ไม่ได้ทำให้ท่านเกิดความทะเยอทะยานหรือมกใหญ่ใฝ่สูงเลย เมื่อซีบาสเตียนปฏิเสธไม่ยอมเข้าพวกกับลัทธินอกคอกท่านจึงถูกรายงานความประพฤติให้จักรพรรดิทราบ จักรพรรดิเมื่อได้ยินข้อกล่าวหาแล้วก็จึงได้สั่งให้เรียกตัวซีบาสเตียนเข้าเฝ้า และได้ทรงตั้งข้อหาแก่ท่านว่าเป็นคนอกตัญญูผู้ทรยศต่อความไว้วางใจที่ทรงมีต่อท่าน และตั้งตัวเป็นศัตรูต่อพระทั้งหลายของจักรวรรดิแห่งนี้ ซึ่งในเรื่องนี้ท่านได้ตอบว่าข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดที่แสดงถึงความจงรักภักดีของท่านก็คือ

การที่ท่านอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้แต่เพียงพระองค์เดียวให้จักรพรรดิทรงมีพลานามัยสมบูรณ์ และทูลขอให้พระองค์และรัฐบาลโรมันเจริญรุ่งเรืองสืบไป

คำตอบนี้ก็กลับทำให้จักรพรรดิทรงกริ้วจึงทรงมีพระบัญชาให้นำตัวท่านไปยิงด้วยธนูให้ตายเสียที่ทุ่งนา ขณะนั้นมีคริสเตียนบางคนเข้าไปดูการประหารนี้โดยหวังว่าจะมีโอกาสได้ฝังศพของท่าน

แต่เมื่อเข้าไปใกล้ร่างของท่านก็รู้สึกว่าคุณยังมีชีวิตอยู่จึงรีบนำตัวท่านออกไปยังที่ปลอดภัยและรักษาพยาบาลจนท่านฟื้นขึ้นมาอีก ทันทีที่ท่านสามารถออกไปข้างนอกได้ท่านก็ไปยืนขวางทางของจักรพรรดิ

ขณะที่พระองค์กำลังเสด็จไปยังพระวิหาร

การปรากฏตัวของคนที่พระองค์คิดว่าตายไปแล้วทำให้พระองค์ตกใจ และคำพูดของชีบาเสียนก็ทำให้พระองค์ประหลาดใจไม่แพ้กัน เพราะท่านเริ่มตำหนิพระองค์ในเรื่องที่พระองค์ทรงหิยมโหดและมีอคติต่อคริสเตียนเสมอมา เมื่อพระองค์ทรงระงับความตกใจได้แล้วก็ทรงสั่งให้คุมตัวชีบาเสียนไปยังสถานที่ใกล้ๆพระราชวัง และให้ทูตของท่านจนตายไปต่อหน้าต่อตาพระองค์เพื่อให้แน่ใจได้ว่าคราวนี้ตายจริง ๆ และเพื่อไม่ให้สหายคริสเตียนของท่านมีโอกาสช่วยท่านให้ฟื้นขึ้นมาได้อีกหรือนำศพท่านไปฝัง พระองค์จึงทรงสั่งให้โยนศพท่านลงไปในท่อระบายน้ำ แต่มีสตรีคริสเตียนคนหนึ่งชื่อ ลูซينا หาทางนำศพขึ้นมาจากท่อระบายน้ำได้ และนำไปฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพ

วิทส์ ผู้มาจากตระกูลที่ใหญ่โตแห่งเมืองซิลิเลีย ท่านได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาแบบคริสเตียนจากพี่เลี้ยง ขณะที่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของท่านเติบโตและเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ นั้น ความสัจธรรมของท่านก็ทำให้ท่านสามารถฝ่าความยากลำบากมาได้ทั้งสิ้น และความเชื่อของท่านก็โดดเด่นท่ามกลางภัยอันตรายทั้งปวง แต่เมื่อไฮลัส บิดาของท่านซึ่งเป็นคนในลัทธินอกคอกมาทราบภายหลังว่า วิทส์ถูกพี่เลี้ยงอบรมสั่งสอนด้วยหลักการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนมาตั้งแต่เด็ก โดยที่ตัวไฮลัสเองไม่ได้ระแคะระคายเลย ไฮลัสผู้เป็นบิดาจึงใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะนำท่านกลับไปสู่ลัทธิความเชื่อนอกคอกอีกครั้ง แต่ในที่สุดเมื่อไฮลัสเห็นว่าคงจะเป็นไปไม่ได้เสียแล้ว เขาจึงสั่งเวยชีวิตวิทส์บุตรชายของเขาถวายเป็นเครื่องบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน ปีค.ศ. 303

วิกเตอร์ ซึ่งเป็นคริสเตียนจากครอบครัวที่สมบูรณ์ในเมืองมาร์เซลเลียส แห่งประเทศฝรั่งเศส ท่านได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในตอนกลางคืนออกเยี่ยมเยียนผู้ตกทุกข์ได้ยาก และหนุนใจผู้อ่อนกำลัง ซึ่งเป็นงานที่ท่านไม่สามารถทำได้อย่างสะดวกในตอนกลางวันเนื่องจากอาจไม่ปลอดภัยต่อชีวิตของท่านเอง นอกจากนี้ทรัพย์สินสมบัติของท่านท่านก็นำมาใช้บรรเทาทุกข์แก่คริสเตียนผู้ยากไร้ขัดสนอีกด้วย แต่ในที่สุดท่านได้ถูกจับกุมตามพระราชโองการของจักรพรรดิแม็กซิมิียนผู้ทรงสั่งให้จับท่านมัดแล้วลากไปตามถนน ระหว่างที่ท่านถูกลงทัณฑ์ตามคำบัญชานี้ฝูงชนที่โกรธแค้นก็กระทำกับท่านด้วยความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนและดูหมิ่นเหยียดหยามสารพัดรูปแบบ เมื่อวิกเตอร์ยังไม่ยอมอ่อนข้อให้นั้นความกล้าหาญของท่านกลับถูกมองว่าเป็นความดีอันไปเสียอีก และขณะที่ท่านถูกนำเข้าสู่เครื่องทรมานด้วยการดึงร่างให้เหยียดออกนั้นท่านได้แหงนตาขึ้นเพ่งมองฟ้าสวรรค์และอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ประทานความอดทนแก่ท่าน หลังจากนั้นท่านก็สามารถผ่านการทรมานเหล่านี้ได้ด้วยจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวอย่างน่าชมเชย

เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ทราบรู้สึกเบื่อหน่ายกับการทรมานท่านแล้ว เขาก็นำตัวท่านเข้าไปขังไว้ในคุกใต้ดิน ขณะที่ท่านถูกคุมขังอยู่นั้นท่านได้เป็นพยานจนสามารถทำให้ผู้คุม 3 คนคือ อเล็กซานเดอร์ เฟลิเซียน และลองจิ้นัส ยอมกลับใจใหม่ทั้งความผิดบาปของตนเสีย แต่เมื่อความทั้งหมดทราบมาถึงหูของจักรพรรดิ พระองค์ก็สั่งให้นำผู้คุมทั้ง 3 คน ไปประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะทันที จากนั้นวิกเตอร์ก็ถูกนำตัวไปเข้าเครื่องทรมานด้วยการดึงร่างให้เหยียดออกอีก และถูกรุมตีด้วยกระบองสั้นอย่างไร้เมตตา แล้วท่านก็ถูกนำตัวกลับเข้าไปขังอีก ในการพิสูจน์ความเชื่อของท่านเป็นครั้งที่ 3 นี้ ท่านก็ยังคงยึดมั่นในหลักความเชื่อที่ถูกต้องอย่างไม่หวั่นไหว ดังนั้นแทนบูชานาขนาดเล็กจึงถูกยกออกมา วิกเตอร์ได้ถูกสั่งให้เผาเครื่องหอมถวายบนแท่นบูชาที่นั่นทันที ท่านรู้สึกโกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับการหมิ่นประมาทนี้จึงก้าวออกมาด้วยใจด้วยกล้าหาญ และใช้เท้าของท่านถีบแท่นบูชาและรูปเคารพล้มคว่ำไปด้วยกัน การกระทำอย่างออกอานี้ทำให้จักรพรรดิแค้นเคืองยิ่งซึ่งประทับอยู่ที่นั่นด้วยเดือดดาลเป็นอย่างยิ่งถึงกับสั่งให้ตัดเท้าของท่านข้างที่ใช้ถีบแท่นบูชาจนล้มคว่ำออกเสียทันที หลังจากนั้นวิกเตอร์ก็ถูกจับโยนเข้าไปในโรงสี และถูกโมหีนหลายอันบดขยี้ร่างจนแหลกแหลว เมื่อปี ค.ศ. 303 นั้นเอง

ขณะที่แม็คสิมัส ซึ่งเป็นเจ้าเมืองแห่งเมืองซิลิเซียกำลังอยู่ที่เมืองทาร์ซัสนั้น ก็มีคริสเตียน 3 คนถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าท่าน ชื่อของพวกเขาคือ ทาราซัส โพรบัส และแอนโดรนิคัส คนที่มีอาวุโสที่สุดคือทาราซัสได้ถูกแม็คสิมัสถามว่าเขาเป็นใคร? นักโทษคนนี้ตอบว่า “เป็นคริสเตียน” คำตอบนี้ทำให้เจ้าเมืองขุ่นเคืองใจ จึงได้สั่งถามเขาอีกครั้งหนึ่ง และได้คำตอบในลักษณะเดิม เจ้าเมืองจึงบอกทาราซัสว่าเขาควรจะถวายเครื่องบูชาแก่พระเหล่านั้น เพราะนี่เป็นทางเดียวที่จะนำไปสู่การเลื่อนตำแหน่ง ความมั่งคั่ง และชื่อเสียงลาภยศ และยังได้บอกทาราซัสอีกว่า จักรพรรดิทั้งหลายก็ได้ทรงกระทำอย่างที่ท่านเองกำลังแนะนำให้เขากระทำอยู่ที่นี่ ทาราซัสได้ตอบว่าความละโมภโลภมากนั้นเป็นบาป โดยตัวของมันเองอยู่แล้ว ถ้าโลกสิ่งใดสิ่งนั้นก็เป็รูปเคารพ ดังนั้นแม้แต่ทองคำก็ถือว่าเป็นรูปเคารพที่น่าเกลียดชังเท่ากับรูปเคารพอื่น ๆ เขาไม่ปรารถนาการเลื่อนตำแหน่ง เพราะด้วยมโนธรรมของเขาแล้วเขาไม่อาจจะยอมรับตำแหน่งใด ๆ ที่จะทำให้เขาต้องบูชารูปเคารพ และในเรื่องเกี่ยวกับศรัทธาบรรดาศักดิ์แล้ว เขาไม่ปรารถนาอะไรเลยนอกเหนือจากตำแหน่งคริสเตียนอันทรงเกียรติ และเขายังได้พูดเสริมขึ้นอีกว่า สำหรับจักรพรรดิทั้งหลายนั้นพวกพระองค์ได้ถูกล่อลวงให้หลงบูชารูปเคารพเหล่านั้น และถูกพญามารชักนำให้หลงทางไป คำพูดนี้เองทำให้เขาต้องถูกฟาดปากจนกรามหัก แล้วเขาก็ถูกเขียน ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน และถูกจับโยนลงไปในห้องมืดอยู่ที่นั่นจนกว่าการพิจารณาคดีของนักโทษอีก 2 คนจะเสร็จสิ้นลง

จากนั้น โพรบัสก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าแม่คลิมัส แม่คลิมัสได้ถามชื่อของเขา นักโทษตอบว่า ชื่อที่มีค่าที่สุดที่เขาจะสามารถโอ้อวดได้คือชื่อคริสเตียน และแม่คลิมัสได้กล่าวตอบโต้ไปว่า “ชื่อคริสเตียนของท่านคงจะช่วยท่านได้น้อยมาก เพราะฉะนั้นจงทำตามคำแนะนำต่อไปนี้ ท่านจงถวายเครื่องบูชาแก่พระเหล่านั้น จงยอมรับมิตรภาพของข้าพเจ้า และจงยอมทำตัวให้เป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิ” โพรบัสได้ตอบว่า จากการที่เขาอมสละทรัพย์สินสมบัติมากมายเพื่อจะได้เป็นทหารของพระคริสต์ ก็น่าที่จะเป็นหลักฐานได้อย่างเพียงพอแล้วว่า เขาไม่สนใจมิตรภาพของท่าน หรือความโปรดปรานที่จะได้รับจากจักรพรรดิ โพรบัสจึงถูกเขียนจนเลือดไหลออกมา ดิเมเทรียสซึ่งเป็นนายทหารเห็นดังนั้นจึงได้แนะนำให้เขาอมคล้อยตามคำสั่งเหล่านั้น แต่คำตอบของเขาเพียงอย่างเดียวคือ ความโหดร้ายทารุณเหล่านี้ก็เป็นที่ปรารถนาของเขายู่แล้ว หลังจากโพรบัสถูกเขียนอย่างทรมาณ โดยที่เขาต้องทนต่อความเจ็บปวดด้วยความกล้าหาญนั้น ปากของเขาก็ยังกล่าวอีกว่า “ร่างกายของข้าพเจ้ายิ่งทรมาณและยิ่งเสียเลือดไปมากเท่าไร จิตใจของข้าพเจ้าก็ยิ่งเข้มแข็งมากขึ้นเท่านั้น และข้าพเจ้าก็ยังเป็นผู้ที่ได้กำไรมากเท่านั้น” แล้วเขาก็ถูกขังไว้ในคุก โดยที่มือและเท้าถูกคึงให้เหยียดออกไปอีก

แอน โดโรนิกัส เป็นรายต่อไปที่ถูกนำตัวเข้ามา และเมื่อถูกถามด้วยคำถามเดียวกันนี้ เขาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคริสเตียน เป็นชาวเมืองเอเฟซัสที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวแรก ๆ ครอบครัวหนึ่งในเมืองนั้น” เขาถูกสั่งให้รับการลงโทษคล้าย ๆ กับที่ทาราซัส และโพรบัสได้รับนั้นแล้วถูกนำตัวไปขังไว้ในคุก หลังจากที่มีนักโทษทั้ง 3 คนถูกขังไม่กี่วันก็ถูกเบ็ดตัวมาอยู่ต่อหน้าแม่คลิมัสทีละคนอีกครั้งานี้แม่คลิมัสได้เริ่มใช้เหตุผลกับทาราซัสโดยกล่าวว่า ท่านเองหวังว่าสิ่งที่ได้ผ่านพ้นไปแล้วนั้นจะทำให้ความคิดของเขาเปลี่ยนแปลงไป แต่เมื่อพบว่าท่านเองเข้าใจผิดจึงได้สั่งให้ทรมาณเขาด้วยวิธีการสารพัดรูปแบบ มีการเอาถ่านไฟที่ร้อนแดงวางลงบนฝ่ามือทั้ง 2 ข้างของเขา เขาได้ถูกมัดเท้าแขวนขึ้นไปให้หัวห้อยลงมา แล้วเอากลือกับน้ำส้มสายชูผสมกันเทลงไปในรูจมูกของเขา แล้วก็ถูกนำไปขังไว้ในคุกมีดอีก จากนั้นโพรบัสก็ถูกเรียกตัวมาถามว่าเขาจะยอมถวายเครื่องบูชาหรือเปล่า เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตายมากกว่าครั้งก่อนเสียอีก เพราะการทนทุกข์ทรมาณที่ข้าพเจ้าได้รับไปแล้วนั้นเพียงแต่ทำให้ความเข้าใจของข้าพเจ้ามั่นคงยิ่งขึ้นเท่านั้น” เจ้าเมืองก็บันดาคทาสะจากคำพูดนี้จึงได้สั่งให้ฟาดปากของเขาที่กล่าวคำหมิ่นประมาท แล้วร่างกายของเขาก็ถูกนាប់ด้วยเหล็กร้อนแดงหลายอัน

เขาถูกจับใส่เครื่องทรมานที่ดึงกระดูกข้อต่อให้หลุดออกจากกัน และถูกเข็มน
เขาถูก โคนิธีระและถูกเอาถ่านร้อนแดงมาวางไว้บนศีรษะนั้น
และหลังจากที่การทรมานเหล่านี้ผ่านไปเขาก็ถูกนำตัวกลับไปขังไว้ในคุก

เมื่อแอนโดรนิคัสถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าแม่คลิมัสอีก
แม่คลิมัสก็พยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมที่จะหลอกเขา โดยการเสแสร้งว่า
ทाराซัสกับ โพรบัสได้เปลี่ยนใจจากความดีดั่งของเขา และยอมรับพระต่าง ๆ ของจักรพรรดินี้แล้ว
นักโทษผู้นี้ก็ตอบว่า
“ข้าพเจ้าไม่อาจจะเชื่อว่าพวกเขาได้ละทิ้งความหวังใจที่พวกเขามีอยู่ในพระเจ้าของเราทั้งหลาย
และข้าพเจ้าก็จะไม่เสื่อมคลายจากความหวังใจในความเชื่อที่พวกเรามีต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา
เมื่อข้าพเจ้ายังมีกำลังอยู่เช่นนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมรับพระต่าง ๆ ของท่านหรือสิทธิอำนาจของท่าน
จงทำตามคำขู่ของท่าน และจงใช้กรรมวิธีการทรมานอันทารุณ โหดร้ายทุกอย่างตามอำนาจของท่านเถิด
ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะอดทนต่อการทรมานเพื่อเห็นแก่พระคริสต์”
เพราะเหตุจากคำตอบดังกล่าวเขาจึงถูกเข็มน และถูกเอาเกลือที่รอยแผลที่รินออกก็เกิดจากการเข็มนั้น

คริสเตียนที่กล้าหาญเหล่านี้ได้ถูกนำตัวมาสอบสวนเป็นครั้งที่ 3
และเมื่อพวกเขายังคงยืนกรานเช่นเดิมจึงถูกทรมานอีกนานจนถูกสั่งให้นำตัวไปประหารชีวิต
พวกเขาถูกนำตัวเข้าไปในสนามกีฬาที่มีอัฒจันทร์ล้อมรอบ
มีสัตว์ร้ายหลายตัวที่ถูกปล่อยให้ออกมาเล่นงานพวกเขา
ถึงแม้ว่าเหล่าสัตว์ร้ายพวกนี้จะหิวก็ตามแต่พวกมันไม่ได้แตะต้องเขาทั้งหลายเลย
ผู้ดูแลจึงได้ปล่อยหมีตัวใหญ่ออกมา ซึ่งเป็นหมีที่ในวันนั้นได้ฆ่าคนไป 3 คนแล้ว
แต่สัตว์ร้ายตัวนี้และสิงโตตัวเมียที่ดุร้ายอีกตัวหนึ่งก็ยังไม่ยอมแตะต้องคริสเตียนเหล่านี้เลย
เมื่อแม่คลิมัสเห็นว่าวิธีการฆ่าพวกเขาโดยการใส่สัตว์ร้ายนั้นไม่ได้ผล
แม่คลิมัสจึงได้สั่งให้ประหารพวกเขาด้วยดาบ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ.303

โรมานัส เป็นชนชาติปาเลสไตน์
และเป็นมกนายกของคริสตจักรแห่งเมืองซีซารียาในช่วงเริ่มต้นการข่มเหงของจักรพรรดิไดโอสเทียเนียน
เมื่อท่านถูกพิพากษาลงโทษเพราะความเชื่อของท่านที่เมืองอันทิโอกันั้นท่านถูกเข็มนด้วยเส้
ถูกนำเข้าเครื่องทรมานด้วยการดึงร่างกายให้เหยียดออก ตามร่างกายของท่านถูกเกี่ยวด้วยตะขอหลายอัน
เนื้อหนังก็ถูกเข็มนออกด้วยมีดหลายเล่ม ใบหน้าของท่านถูกกรีดให้เสียโฉม ฟันถูกเลาะออกมาหลายซี่

ชนก็ถูกถอนออกมาด้วย หลังจากนั้นไม่นานท่านก็ถูกบีบบังคับจนตายตามคำสั่งอันเหี้ยมโหด เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน ค.ศ. 303

ซูซานน่า หลานสาวของไคอัสผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรม

เธอได้ถูกจักรพรรดิไดโคลิเทียนบีบบังคับให้แต่งงานกับญาติห่าง

ๆของพระองค์ซึ่งเป็นขุนนางของพวกลัทธินอกคอก

เมื่อเธอปฏิเสธเกียรติยศอันสูงส่งที่มอบให้แก่เธอนี้เธอจึงถูกตัดศีรษะตามพระบัญชาของจักรพรรดิ

ไซเปรียน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในฉายา ผู้วิเศษ เพื่อจะระบุให้เห็นชัดเจนว่าเป็นคนละคนกับไซเปรียน

ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองคาร์เธจ ไซเปรียนที่เรากำลังจะกล่าวถึงนี้เป็นชาวเมืองนาทิโอ

ท่านได้รับการศึกษาศิลปวิทยาการแขนงต่าง ๆ มาตั้งแต่เด็ก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาโหราศาสตร์ซึ่งท่านได้ทุ่มเทศึกษาค้นคว้าจนเชี่ยวชาญ

หลังจากนั้นท่านก็ออกเดินทางเพื่อเสาะหาวิชาความรู้ทางด้านนี้เพิ่มเติมในประเทศกรีก อียิปต์ อินเดีย และอื่น

ๆ เวลาผ่านไป ท่านก็ได้มีโอกาสรู้จักคุ้นเคยกับจัสติน่าหญิงสาวชาวอันทิโอผู้ซึ่งทั้งชาติกำเนิด ความมั่งคั่ง

และความสำเร็จในชีวิตของเธอทำให้เธอเป็นที่ชื่นชมของคนทั่วไป

มีชายหนุ่มที่อยู่ในลัทธินอกคอกผู้หนึ่งเสนอตัวที่จะเป็นพ่อสื่อให้ไซเปรียน ซึ่งท่านก็รับข้อเสนอนี้ด้วยความยินดี

แต่ในไม่ช้าไซเปรียนก็ได้กลับใจเสียใหม่และขอเอาตำราโหราศาสตร์และไสยศาสตร์ที่ท่านมีอยู่มาเผาทำลายเสีย

ไม่นานนักท่านรับ

บัพติศมา และได้สัมผัสกับพระวิญญาณแห่งพระคุณอย่างเต็มที่

การกลับใจใหม่ของไซเปรียนมีผลต่อชายหนุ่มในลัทธินอกคอกผู้รับอาสาส่งสารรักของไซเปรียนให้แก่จัสติน่า

ภายในระยะเวลาอันรวดเร็วชายหนุ่มผู้นี้ก็รับเอาความเชื่อของคริสเตียนไปด้วย

ในระหว่างการข่มเหงที่เกิดขึ้นจากจักรพรรดิไดโคลิเทียนนั้นไซเปรียนและจัสติน่าได้ถูกจับกุมโทษฐานเป็นคริสเตียน

ไซเปรียนถูกดึงเนื้อหนังออกด้วยคีม ส่วนจัสติน่าถูกเขี่ย และหลังจากทนต่อการทรมานอื่น ๆ แล้ว

คนทั้งสองก็ถูกตัดศีรษะ

ยูเลีย เป็นสุภาพสตรีชาวสเปนจากครอบครัวคริสเตียน

ช่วงวัยสาวของเธอนั้นโดดเด่นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งชื่อเสียงในความเป็นผู้หญิงที่นุ่มนวลอ่อนหวาน

และความเข้าใจผู้อื่นอย่างถ่องแท้ซึ่งหาได้ยากในวัยแรกรุ่งซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะเอาใจตนเอง

เมื่อถูกจับกุมด้วยข้อหาเป็นคริสเตียน

ผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้รักษากฎหมายบ้านเมืองก็พยายามใช้วิธีการที่นุ่มนวลที่สุดเพื่อจะชักนำเธอมาสู่ความเชื่อของลั

ทรินอกคอก แต่เธอกลับเยาะเย้ยเทพเจ้าทั้งหลายของลัทธิทรินอกคอกอย่างรุนแรง

ผู้พิพากษาผู้สืบทอดกิจกับพฤติกรรมของเธอจึงได้สั่งให้นำเธอไปทรมาน

สี่ข้างของเธอทั้งสองข้างถูกเกี่ยวด้วยตะขอ

และหน้าอกก็ถูกเผาด้วยไฟอย่างน่าสยดสยองจนเธอสิ้นลมหายใจด้วยความร้อนแรงของเปลวไฟนั้น

เมื่อเดือนธันวาคม ปีค.ศ. 303

ในปีค.ศ. 304 เมื่อการข่มเหงได้ขยายตัวไปถึงประเทศสเปน

ดาเซียนซึ่งเป็นผู้ว่าราชการประจำเมืองเทอร์ราโกน่าได้สั่งให้จับวาเลริอัสผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรและวินเซ

นที่มีคนยากของคริสตจักรใส่โซ่ตรวนขังไว้ในคุก

เมื่อนักโทษทั้งสองยังคงยึดมั่นในการตัดสินใจของตนอย่างเด็ดเดี่ยว วาเลริอัสจึงถูกเนรเทศ

ส่วนวินเซนที่ได้ออกคังร่างให้เหยียดออกด้วยเครื่องทรมานจนแขนขาของท่านเคลื่อนออกจากที่ของมัน

เนื้อหนังของท่านก็ถูกเกี่ยวด้วยตะขอหลายอัน แล้วท่านก็ถูกจับให้นอนลงบนตะแกรงเหล็ก

ซึ่งไม่ได้มีเพียงไฟที่ลุกไหม้อยู่ข้างล่างเท่านั้น

ข้างบนก็ยังมีเหล็กแหลมที่คอยทิ่มแทงเข้าไปในเนื้อหนังของท่านด้วย

แต่การทรมานเหล่านี้ไม่ได้ทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิตและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของท่านได้เลย

จากนั้นเขาก็ย้ายท่านไปขังไว้คุกใต้ดินในห้องขนาดเล็กที่คับแคบ มีคมิคและน้ำขะแยง

พื้นห้องยังโรยไว้ด้วยหินแหลมและเศษแก้ว วินเซนที่ได้เสียชีวิตที่นั่นเองเมื่อวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 304

และศพของท่านได้ถูกโยนทิ้งลงในแม่น้ำ

เมื่อการข่มเหงของจักรพรรดิแผ่ขยายไปถึงประเทศกรีก อะเกร์พ ชิโอเนีย และไอรีน

สามสาวซึ่งเป็นพี่น้องกัน ได้ถูกจับกุมที่เมืองเฮสะโลนิกา

เจ้าเมืองเห็นว่าเขาเองคงจะไม่สามารถทำให้ไอรีนเกิดความประทับใจในตัวของเขาได้จึงได้สั่งให้นำเธอไปเปลือ

ยที่ถนน และคำสั่งที่น่าอัปยศนี้ก็ได้นำการปฏิบัติตาม จากนั้นไฟได้ถูกจุดขึ้นข้างกำแพงเมือง

และท่ามกลางเปลวไฟอันร้อนระอุนั้นวิญญาณจิตของไอรีนก็ล่องลอยพ้นจากเงื้อมมือแห่งความโหดเหี้ยมของม

นุษย์เหล่านั้น พวกเขาทั้งสามคนต่างก็ถูกเผาด้วยไฟและได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพในเปลวไฟนั้นเมื่อวันที่ 25

มีนาคม ปีค.ศ. 304

วิกโทริอัส คาร์โปโฟรัส เซเวรัส และเซเวเรียนัส ชายหนุ่มทั้ง 4 คนเป็นพี่น้องกัน

ทุกคนทำงานในตำแหน่งอันทรงเกียรติและได้รับความไว้วางใจเป็นอย่างยิ่งในกรุงโรม

พวกเขาได้ร้องอุทานอย่างไม่เห็นด้วยกับกานมัสการรูปเคารพทั้งหลายจึงถูกจับกุมและถูกคุมตัวไปเขียนด้วยเส้

ซึ่งมีลูกตะกั่วผูกติดอยู่ที่ปลายเส้นนั้น

การลงโทษก็กระทำกันด้วยความรุนแรงอย่างเหลือเกินจนพี่น้องที่มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่ทั้ง 4 คนนี้ทนต่อไปไม่ไหวต่างก็พลีชีพภายใต้ความทารุณนั่นเอง

ในปี ค.ศ.304 จักรพรรดิไดโอคลีเทียนทรงพระประชวร

ดังนั้นการข่มเหงจึงได้ดำเนินต่อไปโดยกาเลริอุสราชนุบทรบุญธรรม และบรรดาเจ้าเมืองในเขตหัวเมืองต่าง ๆ เหล่านั้น ตอนนี้องค์ที่มีอีกหลายคนต้องตกเป็นเหยื่อของความบ้าคลั่ง และความอาฆาตแค้นของพวกที่ทำการข่มเหงนี้

ธีโอดอทัส ชาวเมืองคัลเมเทียนเป็นเจ้าของโรงแรมเล็ก ๆ ในเขตแอนไซรา

เนื่องจากท่านเป็นคริสเตียนจึงได้สละเวลาส่วนใหญ่ในการเยี่ยมเยียนผู้ที่ได้รับความทุกข์ยากและได้มอบทรัพย์สินของทานจำนวนมากเพื่อบรรเทาทุกข์คนยากจน

ธีโอดอทัสเจ้าเมืองในเขตปกครองนี้ซึ่งได้รับคำสั่งให้ทำการข่มเหงพวกคริสเตียน

จึงได้เขียนจดหมายไปยังจักรพรรดิว่า

เขาจะตัดรากถอนโคนพวกคริสเตียนให้หมดไปจากอาณาบริเวณที่อยู่ภายใต้เขตการปกครองของตนเอง เมื่อพวกลัทธินอกคอกได้รับการสนับสนุนจากเจ้าเมืองคนนี้

พวกเขาจึงเริ่มแสบแสบเกี่ยวกับพวกคริสเตียนให้ทางการทราบ ดังนั้นจึงมีคริสเตียนเป็นอันมากถูกจับขังคุก ทรัพย์สินสมบัติของเขาก็ถูกยึด หลายคนต้องหนีเข้าป่าเข้าถ้ำอาศัยหากไม่กินประทังชีวิต ส่วนคนอื่น ๆ

ก็ตายไปเพราะความอดอยาก ในช่วงเวลาที่นำหวิดหัวนี้เอง

ธีโอดอทัสพยายามทำทุกอย่างเท่าที่ท่านสามารถจะทำได้ เพื่อจะปลอบประโลมใจคนที่ถูกคุมขังอยู่ในคุก ท่านได้ช่วยเหลือคริสเตียนเป็นอันมากด้วยการแจก อาหาร

เนื่องจากท่านได้สะสมเสบียงอาหารไว้มากมายจึงได้นำออกมาบริจาคให้คนที่อดอยากหิวโหย

และขายในราคาถูก ตอนนั้นได้มีคริสเตียนคนหนึ่งชื่อโพลีโครนิคัสถูกจับ

และเพื่อจะเอาชีวิตรอดจึงได้เปิดเผยเรื่องของธีโอดอทัสเพื่อนเก่าของเขาให้เจ้าเมืองทราบ

เมื่อธีโอดอทัสได้ยินข่าวเกี่ยวกับการทรยศหักหลังนี้ก็ได้ยอมมอบตัวต่อเจ้าเมือง

ธีโอดอทัสถูกนำตัวไปไว้ในคุกจำเลย แล้วเจ้าเมืองก็ได้โน้มน้าวท่านว่า

ธีโอดอทัสยังสามารถที่จะรักษาชีวิตของตนให้รอดได้ โดยการถวายเครื่องบูชาแก่พระเหล่านั้น

แต่ธีโอดอทัสไม่ยอมปฏิเสศความเชื่อของตน และได้ปฏิบัติต่อรูปเคารพของพวกเขาดูหมิ่นเหยียดหยาม พวกลัทธินอกคอกจึงได้โกรธท่าน และเรียกร้องให้นำตัวท่านไปลงโทษอย่างสาสม

ธีโอดอทัสจึงถูกเขียนเนื้อหนังถูกฉีกออกด้วยตะขอมากมาย

แล้วก็ถูกนำตัวไปไว้บนเครื่องทรมานที่ใช้ยึดกระดูกข้อต่อให้แยกออกจากกัน
หลังจากนั้นเขาก็เอาน้ำส้มสายชูเทลงไปบนบาดแผลของท่าน
เนื้อหนังของท่านถูกจี้ด้วยคบเพลิงที่กำลังลุกไหม้หลายอัน และฟันของท่านก็ถูกเลาะออก
จากนั้นท่านก็ถูกนำตัวไปขังไว้ในคุก ขณะที่ท่านกำลังเดินผ่านไปนั้นท่านได้กล่าวแก่ประชาชนว่า
“นี่ก็เป็นความทุกข์ทรมานแต่เพียงส่วนหนึ่งที่คริสเตียนควรจะได้รับเพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงยอมทนทุกข์ทรมานเพื่อ
เราทั้งหลาย” หลังจากนั้นอีก 5 วันท่านก็ถูกนำตัวออกจากคุกมาทรมาน จากนั้นก็ถูกตัดศีรษะ

ทิโมธีผู้เป็นมัคนายก (ผู้ช่วย) ของคริสตจักรแห่งเมืองมอริทาเนีย และภรรยาของท่านชื่อมอรา
ซึ่งได้แต่งงานกันมาประมาณ 3 อาทิตย์เท่านั้นก็ต้องแยกจากกันเพราะการข่มเหง
ทิโมธีถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าอาร์เรียนัส
ผู้ว่าราชการประจำเมืองเซบาสตี ซึ่งได้กระทำทุกอย่างตามอำนาจของเขา
เพื่อที่จะชักนำให้ทิโมธียอมนับถือการเชื่อโทษกลางของลัทธินอกคอก
แต่เมื่อเจ้าเมืองคนนี้เห็นว่าความพยายามทั้งหลายของตนไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงความเชื่ออันเข้มแข็งของทิโมธีได้ และยิ่งได้ทราบมาว่าทิโมธีเก็บรักษาพระคัมภีร์เหล่านั้นไว้
เขาจึงสั่งให้ทิโมธีมอบพระคัมภีร์เหล่านั้นออกมาให้เขาเพื่อนำไปเผาทิ้งเสีย ทิโมธีตอบว่า “ถ้าข้าพเจ้ามีลูก
ข้าพเจ้าก็จะขอมอบพวกเขาให้ถูกเผาเป็นเครื่องบูชามากกว่าที่จะยอมถูกพรากจากพระวาระของพระเจ้า”
เจ้าเมืองก็เดือดดาลเพราะคำตอบของท่าน จึงได้สั่งให้ใช้เหล็กที่ร้อนแดงควักลูกตาทั้ง 2
ข้างของท่านออกเสียและกล่าวเยาะเย้ยท่านว่า “อย่างน้อยหนังสือเหล่านั้นก็ไร้ประโยชน์สำหรับท่าน
เพราะบัดนี้ท่านมองไม่เห็นและอ่านหนังสือเหล่านั้น ไม่ได้เสียแล้ว”
ทิโมธีได้ทนต่อการทรมานด้วยความอดทนเป็นอย่างยิ่งจนทำให้เจ้าเมืองโกรธแค้นมากยิ่งขึ้นจึงได้พยายามทุกวิถี
ทางที่จะเอาชนะความเด็ดเดี่ยวห้าวหาญของท่าน
และได้สั่งให้นำตัวท่านไปแขวนเท้ายกขึ้นและห้อยศีรษะลงมาพร้อมทั้งให้นำลูกตุ้มเหล็กลูกหนึ่งไปผูกไว้รอบคอ
ของท่าน และเอาของขี้ดเข้าไปในปากของท่านด้วย
การกระทำอันทารุณโหดร้ายนี้กลับทำให้ท่านเกิดความอดทนและกล้าหาญเป็นที่สุด
ขณะนั้นเองบางคนได้เตือนให้เจ้าเมืองจุกคิดขึ้นมาว่า ท่านพึงแต่งงานได้ไม่นานกับภรรยาที่ท่านรักเป็นที่สุด
อาร์เรียนัสจึงสั่งให้ไปตามตัวนางมอราเข้ามา
เจ้าเมืองได้สัญญาว่าจะให้บำเหน็จอย่างงามพร้อมกับชีวิตสามีของนางคืนไป
ถ้านางยอมถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพเหล่านั้น มอราค็สั่นคลอนในความเชื่อ
และด้วยความรักที่มีต่อสามีของนางจึงยอมทำข้อเสนอที่ชั่วร้ายนี้

เมื่อถูกพาตัวไปหาทิมอธี

นางก็ได้อ่อนน้อมสามิอย่างนุ่มนวลให้ละทิ้งความเชื่อนั้นเสียเพื่อเห็นแก่นางซึ่งเป็นภรรยาที่รักของท่าน โดยได้ใช้ภาษารักทุกอย่างมาหาว่านล้อมให้ท่านคล้อยตาม เมื่อของที่ใส่ไว้ในปากของทิมอธีถูกเอาออกไปแล้ว แทนที่ท่านจะยินยอมตามคำอ่อนน้อมของภรรยา ท่านกลับตำหนิความรักที่หลงผิดของนาง และได้ประกาศว่าท่านตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วที่จะยอมตายเพราะความเชื่อนี้ มอรัก็อ่อนน้อมต่อไปอย่างมากมายจนกระทั่งสามีของนางได้ว่ากล่าวนางอย่างรุนแรงจนทำให้นางหวนกลับไปมีความเชื่อเดิมและทำตามแบบอย่างความกล้าหาญและสัจย์ซื่อของสามี และพร้อมที่จะพลีชีพพร้อมกับท่านหรือพลีชีพตามท่านไปในภายหลัง เพื่อเข้าสู่สงาราศิด้วยกัน เมื่อเหตุการณ์กลับเปลี่ยนไปเช่นนี้ เจ้าเมืองจึงสั่งให้ทรมานนาง ซึ่งเป็นการทรมานที่รุนแรงมาก หลังจากนั้นทั้งทิมอธีและมอรัก็ถูกประหารชีวิตด้วยการตรึงกางเขนใกล้ ๆ กันเมื่อปี ค.ศ.304

ซาบินัส ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแอสซีเซียม ได้ปฏิเสธที่จะถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าจูปีเตอร์ และยังได้ผลักดันการพ่นน้ ออกห่างจากตัวเองอีกด้วยจึงถูกตัดมือข้างที่ใช่ผลักนั้นตามคำสั่งของผู้ว่าราชการประจำเมืองทัสคานี

แต่ในระหว่างที่ซาบินัสถูกคุมขังอยู่ในคุกนั้นทั้งชีวิตและคำพูดของท่านก็เป็นเหตุให้ผู้ว่าราชการประจำเมืองนั้น และครอบครัวกลับใจเสียใหม่ คนทั้งหมดนี้ก็ถึงกับยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน ไม่นานหลังจากที่คนพวกนี้ได้พลีชีพไปแล้ว ซาบินัสเองได้ถูกเขียนจนตายเมื่อเดือนธันวาคม ปีค.ศ. 304

ขณะนั้นจักรพรรดิไดโอสทีเทียน และจักรพรรดิแม็กซีมีียนทั้ง 2

พระองค์ได้สละราชบัลลังก์เพราะเบื่อหน่ายกับพระราชกิจและกิจธุระของบ้านเมืองที่หาสาระอันใดมิได้ คอนสแตนทีอัสและกาลेरิอัสจึงได้สืบทอดราชบัลลังก์พร้อมกัน

คอนสแตนทีอัสเป็นเจ้าชายที่มีน้ำพระทัยเปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาเป็นที่สุด

ซึ่งผิดกับกาลेरิอัสที่เลื่องลือในด้านการกดขี่ข่มเหง ความเหี้ยมโหด และบ้าอำนาจ

สภาพดังกล่าวทำให้มีการแบ่งแยกการปกครองจักรวรรดิออกเป็น 2 ส่วน โดยมีรัฐบาลที่เท่าเทียมกัน

กาลेरิอัสปกครองภาคตะวันออก คอนสแตนทีอัสปกครองภาคตะวันตก

ประชาชนภายใต้การปกครองของรัฐบาลทั้ง 2

ฝ่ายนี้ต่างก็สัมผัสกับผลกระทบจากอุปนิสัยใจคอของจักรพรรดิทั้ง 2 พระองค์ กล่าวคือ

พวกที่มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคตะวันตกก็ถูกปกครองด้วยความนุ่มนวลละมุนละม่อม

ขณะเดียวกันพวกที่อาศัยอยู่ทางภาคตะวันออกนั้นได้รับรู้รสชาติของการกดขี่ข่มเหงและถูกทรมานอย่างยาวนาน

น กาลेरิอัสก็ยังคงเกลียดชังพวกคริสเตียนอย่างไม่เสื่อมคลาย พวกเราก็ได้รับการบอกเล่าถึงเรื่องนี้ว่า

“พระองค์ไม่เพียงแต่พิพากษาลงโทษให้ทรمانคริสเตียนเท่านั้น
แต่ยังได้กำชับให้เผาพวกเขาโดยให้ใช้ไฟที่ลุกไหม้อย่างช้า ๆ ด้วย”

ในบรรดาคนเป็นอันมากที่ได้ยอมพลีชีพตามพระบัญชาอันเหี้ยมโหดของจักรพรรดิกาลิอัส
เราจะขอนำเสนอเฉพาะบางเหตุการณ์ที่น่าสนใจที่สุดมาให้ท่านได้รับทราบกัน

จูเลียส อัญญาเมืองไลควเนียน เป็นผู้ที่ยึดเชื่อสาบมาจากราชวงศ์ชั้นสูง
แต่เธอกลับมีชื่อเสียงในเรื่องคุณงามความดีของเธอมากกว่าสายเลือดอันสูงส่งของเธอเสียอีก
เมื่อเธอถูกจับและถูกทรมาน
ขณะที่เธอกำลังทนรับความเจ็บปวดอยู่บนเครื่องทรมานด้วยการดิ้นรนให้เหยียดออกไปนั้น
บุตรของเธอก็ถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาของเธอ

จูเลียส อีกคนหนึ่งซึ่งเป็นหญิงชาวเมืองเค็พพาโคเซีย เธอเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถโดดเด่นเหนือผู้อื่น
เพียบพร้อมด้วยคุณความดี และมีความกล้าหาญอย่างเหนือธรรมดา
จากการตัดสินใจของเธอ เธอได้ถูกยกยงขึ้นที่ตมจนเดือดราดลงไปที่เท้าของเธอ
สิ่งข้างนี้ถูกเกี่ยวด้วยตะขอหลายอัน และได้พลีชีพเพราะความเชื่ออันมั่นคงของเธอด้วยการถูกตัดศีรษะเมื่อวันที่
16 เมษายน ค.ศ. 305

อุสตราทิส

เลขของผู้ว่าราชการประจำเมืองอาร์มิน่า ได้ถูกจับโยนเข้าไปในเตาหลอมที่กำลังลุกไหม้ในข้อหาไปพูดเตือนสติ
คริสเตียนบางคนที่ถูกจับกุมให้พวกเขารักษาความเชื่อไว้จนถึงที่สุด

นิคานเดอร์และมาร์เซียน นายทหารคนสำคัญของกองทัพโรมัน ได้ถูกจับกุมเพราะความเชื่อของเขา
แต่เนื่องจากเหตุที่คนทั้งสองมีความเก่งกาจสามารถในวิชาการทหารเป็นอย่างยิ่ง
ดังนั้นจึงมีการใช้ความพยายามทุกวิถีทางจนถึงที่สุดเพื่อจะชักนำให้พวกเขาละทิ้งหลักความเชื่อของคริสเตียนเสีย
แต่ความอุตสาหะพยายามเหล่านี้กลับล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ชายชาติทหารทั้งสองจึงถูกลงโทษด้วยการตัดศีรษะ

ควิรินัส ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองซีซเซียถูกควบคุมตัวไปอยู่ต่อหน้ามาเทนิอัสผู้ว่าราชการ
การประจำเมืองนั้นจึงได้ถูกสั่งให้ถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าทั้งหลายของพวกเขาและนอกคอกตามพระราชโองการ
หลายฉบับของจักรพรรดิโรมันหลาย ๆ พระองค์ที่ผ่านมา

ผู้ว่าราชการประจำเมืองได้สัมผัสถึงความเด็ดเดี่ยวหาญหาญของควิริอัสดจึงได้ให้นำตัวท่านไปขังไว้ในคุกโดยกำชับให้ทหารใส่โซ่ตรวนท่านอย่างเต็มที่เพราะเขาเกิดทิวและมีความหึงผยองในใจว่าชีวิตที่แสนลำเค็ญในคุก การทรมานบางอย่าง และน้ำหนักของโซ่ตรวนคงจะสามารถเอาชนะการตัดสินใจอย่างแน่วแน่ของท่านได้ เมื่อมาเทนิอัสเห็นชอบกับความคิดของตัวเองแล้วเขาก็ส่งควิริอัสดไปหาอะแมนทีอัสซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ว่าราชการประจำเมืองแพนโนเนีย (คือประเทศฮังการีในปัจจุบัน) อะแมนทีอัสให้ใส่โซ่ตรวนท่านอย่างแน่นหนา และให้คุมตัวท่านเข้าไปในเมืองสำคัญ

ๆของมณฑลคานูเบเพื่อให้ฝูงชนเยาะเย้ยถากถางท่านให้ได้รับความอับอายในที่ทุกแห่งที่ท่านผ่านไป ในที่สุดเมื่อมาถึงเมืองซาบาเรียแล้ว

อะแมนทีอัสเห็นว่าควิริอัสดจะไม่เปลี่ยนใจละทิ้งความเชื่อของตนเองอย่างแน่นอนจึงได้สั่งให้เอาท่านโยนลงไป ในแม่น้ำโดยมีหินก้อนหนึ่งผูกติดอยู่ที่คอด้วย พวกเจ้าหน้าที่ก็ลงมือปฏิบัติตามคำตัดสินนั้นอย่างเคร่งครัด ควิริอัสดลอยน้ำอยู่พักหนึ่งแม้ว่าจะมีหินใหญ่ผูกอยู่รอบคอของท่านและกระแสน้ำจะรุนแรงก็ตาม ในช่วงระยะเวลานั้นเองท่านได้กล่าวเตือนสติประชาชนที่มามุงดูด้วยถ้อยคำที่แสดงออกถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ และได้ลงท้ายการเตือนสตินี้ด้วยคำอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น นี่ไม่ใช่สิ่งใหม่เลยที่พระองค์ทรงหยุดกระแสน้ำ

หรือกระทำให้คนเดินบนน้ำเหมือนอย่างที่คุณได้ทรงกระทำกับ เปโตรผู้รับใช้ของพระองค์มาแล้ว นั่นเดี๋ยวนี้ฝูงชนที่มาห้อมล้อมได้เห็นข้อพิสูจน์ถึงฤทธานุภาพของคุณในตัวของคุณข้าพระองค์แล้ว และบัดนี้ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์สละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระนามของคุณเกิด โอ พระเจ้าของคุณข้าพระองค์” เมื่อท่านกล่าวคำสุดท้ายออกมาแล้วท่านก็จมลงทันที และสิ้นชีวิตเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 308 ภายหลังศพของท่านได้ถูกคริสเตียนที่มีความเชื่อบางคนงมขึ้นมาแล้วนำไปฝังเสีย

มาร์เซลลัส ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งกรุงโรมได้ถูกเนรเทศเนื่องจากความเชื่อของท่าน และได้พลีชีพด้วยความยากลำบากอย่างแสนสาหัสในแผ่นดินที่ไม่คุ้นเคยซึ่งท่านได้ถูกเนรเทศไปนั้น

เอ็กเนส เด็กสาวพรหมจารีที่มีอายุเพียง 13 ปีได้ถูกตัดศีรษะเพราะเป็นคริสเตียน

หลังจากนั้นไม่นานนัก

การข่มเหงในแถบตอนกลางของจักรวรรดิก็บรรเทาเบาบางลงเช่นเดียวกับในแถบตะวันตก และในที่สุดพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าก็เริ่มจะชำระหนี้แค้นต่อพวกที่ทำการข่มเหงนั้นจักรพรรดิแม็กซีมีียนพยายามหลอกล่อให้ฟอสตัสธิดาของพระองค์ทำการฆาตกรรมเจ้าชายคอนสแตนตินพระสวามีของนางเสียบ

แต่พระธิดาฟอสต้าทราบอุบายอันชั่วร้ายนี้คอนสแตนตินจึงบีบบังคับให้จักรพรรดิ แม็กซีมีียนเลือกวิถีตายเอง ซึ่งพระองค์ก็ได้เลือกความตายอย่างอัปยศนี้ด้วยการถูกแขวนคอหลังจากที่ทรงครองราชย์อยู่นานเกือบ 20 ปี

เจ้าชายคอนสแตนติน

เป็นบุตรที่มีความประพฤติดีและเพียบพร้อมด้วยคุณงามความดีที่เกิดจากบิดาซึ่งเป็นสุดยอดของความดีงามเช่นกัน พระองค์เกิดที่ประเทศอังกฤษ พระมารดาของพระองค์คือ เฮเลน่าซึ่งเป็นธิดาของกษัตริย์คอสทัส คอนสแตนตินเป็นเจ้าชายที่มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเปี่ยมด้วยพระทัยเมตตากรุณา ทรงมีพระประสงค์ที่จะทำนุบำรุงศิลปวิทยาการแขนงต่าง ๆ ให้เจริญก้าวหน้าอยู่เสมอ และมีหลายโอกาสที่พระองค์ทรงอ่าน เขียน และทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตัวของพระองค์เอง พระองค์ทรงประสบความสำเร็จอย่างงดงาม และทุกสิ่งทีที่พระองค์ลงมือกระทำก็เกิดผลเจริญรุ่งเรืองขึ้นเสมอ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีความเชื่อตามแบบอย่างคริสเตียนที่ดี ซึ่งเป็นความเชื่อที่พระองค์ได้รับมาแต่เยาว์วัยและเมื่อพระองค์ได้รับความเชื่อนี้ไว้แล้วก็ยังทวีความเชื่อนี้ในตัวพระองค์และดำเนินชีวิตในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเคร่งครัดและอย่างน่าเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง

เวลาผ่านไปอีกยาวนาน

คอนสแตนตินมหาราชได้ทรงตัดสินพระทัยที่จะจัดตั้งเหตุแห่งความทุกข์ของพวกคริสเตียน และด้วยพระประสงค์นี้พระองค์จึงได้จัดเตรียมกองทัพพลเดินเท้า 30,000 คนและทหารม้า 8,000 คน แล้วพระองค์ก็นำทัพมุ่งไปยังกรุง โรมเพื่อต่อสู้กับแม็กเซ็นทีอัสซึ่งเป็นจักรพรรดิอยู่ในเวลานั้น

คอนสแตนตินมหาราชผู้เพียบพร้อมด้วยแสนยานุภาพอันเกรียงไกรของมนุษย์และฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ายตราทัพเข้ามาทางประเทศอิตาลีประมาณช่วงปีสุดท้ายของการข่มเหงคือ ปีค.ศ. 313

เมื่อแม็กเซ็นทีอัสล่วงรู้การยตราทัพของคอนสแตนตินก็ยังวางใจในการใช้ไสยศาสตร์อันชั่วร้ายมากกว่าคำแนะนำและความปราถนาดีของบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์

แม็กเซ็นทีอัสเห็นว่าฝีมือตัวเองยังอ่อนด้อยจึงไม่ยอมออกไปปรากฏตัวนอกเมืองหรือเผชิญหน้ากับคอนสแตนตินในที่โล่ง

แต่ได้แอบซ่อนอยู่กับกองกำลังรักษาพระองค์ตามช่องแคบหลายแห่งตามเส้นทางที่คาดว่าคอนสแตนตินจะยกทัพผ่านมานั้น

คอนสแตนตินรบพุ่งอยู่กับกองทหารของแม็กเซ็นทีอัสหลายครั้งและสามารถเอาชนะและโจมตีเข้าศึกจนแตกพ่ายไปด้วยฤทธานุภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้า

อย่างไรก็ตาม คอนสแตนตินก็ไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่น่าไว้วางใจนัก เพราะขณะนี้กองทัพของพระองค์ได้เคลื่อนเข้ามาใกล้กรุงโรมมากขึ้นทุกที ๆ แล้ว ดังนั้นจึงต้องระแวงระวังมากเป็นพิเศษ

ประกอบกับมีความกริ่งเกรงความร้ายกาจของคาถาอาคมและเวทย์มนตร์ของแม็กเซ็นทิอุสซึ่งเคยปราบกองทัพของเซฟเวร์สที่กาลิอัสได้บัญชามาให้รบกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้คอนสแตนตินจึงเต็มไปด้วยความสงสัยและรู้สึกุ่นวายพระทัย และมีความคิดสับสนอยู่ในใจว่า พระองค์จะแสวงหาความช่วยเหลือจากที่ใดเพื่อมาต่อกรกับเวทย์มนตร์คาถาของแม็กเซ็นทิอุส ขณะที่คอนสแตนตินกำลังยกทัพเข้าไปใกล้กรุงโรมนั้นพระองค์ก็ทรงพระเนตรขึ้นเพ่งมองฟ้าสวรรค์ทางทิศใต้หลายครั้งซึ่งเป็นเวลาที่ดวงอาทิตย์กำลังจะตกดินอยู่แล้ว ทันใดนั้นเองพระองค์ก็ได้ทอดพระเนตรเห็นแสงสว่างบนท้องฟ้าปรากฏเป็นรูปกางเขน และมีด้อยคำจารึกว่า “อิน ฮ็อก วินซ์” ซึ่งแปลว่า “ชัยชนะด้วยสิ่งนี้”

ยูเซบิอุส

แพมฟิลัสเป็นพยานว่าท่านเองก็ได้ยินคอนสแตนตินเล่าถึงเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ดังกล่าวจากปากของพระองค์เองหลายครั้ง และพระองค์ยังได้ให้สัตย์สาบานด้วยว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้เป็นความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะทั้งพระองค์และเหล่าทหารที่ห้อมล้อมพระองค์ต่างก็มองเห็นสิ่งนี้บนท้องฟ้าพร้อมกัน นั่นคือ “ขณะที่กองทัพกำลังเคลื่อนเข้าไปใกล้กรุงโรมทุกที ๆ วันนั้นเป็นวันที่ 27 เดือนตุลาคมเวลาประมาณบ่าย 3 โมงซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์กำลังลอยต่ำลงไปเรื่อย ๆ และขณะที่เมื่อจักรพรรดิกำลังเฝ้าพระพักตร์อธิษฐานสั้น ๆ อยู่ในทันใดนั้นเองก็มีแสงสว่างไสวบนท้องฟ้าปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์เป็นรูปกางเขนพร้อมกับคำจารึกว่า “อิน ฮ็อก วินซ์” ซึ่งแปลว่า “ชัยชนะด้วยสิ่งนี้”

คอนสแตนตินทรงประหลาดใจยิ่งนักกับนิมิตที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้านั้น ซึ่งสามารถมองเห็นกันได้ทั้งกองทัพเลยทีเดียว

พระองค์จึงปรึกษากับพวกทหารถึงความหมายของสิ่งที่มองเห็นนั้น และ ดูเถิด

ในคืนวันเดียวกันนั้นเองขณะที่คอนสแตนติน

ทรงบรรทมหลับอยู่นั้นพระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จมาปรากฏพระองค์ต่อคอนสแตนตินพร้อมด้วยสัญลักษณ์ของกางเขนอย่างเดียวกับที่คอนสแตนตินได้มองเห็นบนท้องฟ้ามาแล้วนั้น

แล้วพระคริสต์ก็ทรงบัญชาให้คอนสแตนตินทำกางเขนเป็นรูปร่างดังที่สำแดงให้เห็นและให้ใช้นำทัพไปเวลาออกสู้รบ เพื่อฝ่ายเราจะได้รับชัยชนะในการทำศึกสงคราม

คอนสแตนตินเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดสันติสุขแก่คริสตจักรอย่างแท้จริงเป็นเวลานาน เราไม่ได้พบว่ามันมีบันทึกใดๆ ที่กล่าวถึงการข่มเหงคริสเตียนครั้งใหญ่ โดยมีการตระเตรียมแผนการไว้ล่วงหน้าเป็นช่วงระยะเวลายาวนานถึง 1,000 ปีจนกระทั่งถึงสมัยของจอห์น วิคคลิฟเฟ

ชัยชนะของคอนสแตนตินซึ่งได้รับฉายาว่า **มหาราช**

เป็นจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชนั้นเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่และนำความสงบร่มเย็นมาอย่างแท้จริง ชาวเมืองที่เคยทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ต่างก็เปี่ยมล้นด้วยความปีติยินดีและเปรมปรีดากันถ้วนหน้าจึงได้พากันแห่แหรับพระองค์เข้ากรุงโรมด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่
เมื่อเข้าไปในกรุงโรมแล้วพระองค์ก็ได้รับการต้อนรับอย่างสมพระเกียรติ และมีการจัดงานเฉลิมฉลองอยู่นานถึง 7 วัน

ยิ่งไปกว่านั้นที่ตลาดยังมีการตั้งรูปภาพของจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชซึ่งพระหัตถ์ขวาทรงถือเครื่องหมายแห่งกางเขนที่มีคำจารึกว่า

“ด้วยเครื่องหมายที่แสดงถึงความบริบูรณ์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่แท้จริงของความกล้าหาญนี้ ข้าพเจ้าจึงสามารถอบอุ่นและช่วยเหลือบ้านเมืองของเราให้หลุดพ้นจากแอกของทรราชได้”

เราจะขอปิดฉากเหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงทั่วไปในครั้งที่ 10

ซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายนี้ด้วยการยอมถวายชีวิตของท่านเซนต์จอร์จ

ซึ่งได้เป็นวิสุทธิชนและรัฐบุรุษแห่งประเทศอังกฤษเพราะวีรกรรมแห่งความเชื่อของท่าน

ท่านเซนต์จอร์จเกิดที่เมืองแค้พพาโคเซีย บิดาและมารดาของท่านเป็นคริสเตียน

เมื่อท่านได้พิสูจน์ตัวเองว่ามีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเป็นอย่างยิ่ง

ท่านจึงได้รับการเลื่อนตำแหน่งในกองทัพแห่งจักรพรรดิไดโคลิเทียน

ในระหว่างที่การข่มเหงกำลังดำเนินไปนั้นท่านเซนต์จอร์จ ได้ขัดขึ้นพระบัญชาแห่งจักรพรรดิ

และได้บุกเข้าไปในรัฐสภาอย่างอุกอาจ

พร้อมทั้งประกาศตัวเป็นคริสเตียนก่อนที่จะใช้โอกาสนี้คัดค้านลัทธินอกคอกในเวลาเดียวกัน

และยังได้ชี้ให้เห็นถึงความเหลวไหลไร้สาระของการนมัสการรูปเคารพ

การใช้เสรีภาพในการพูดอย่างเต็มที่นี้ทำให้รัฐสภาเดือดดาลกันไปหมดถึงกับได้มีคำสั่งให้นำท่านเซนต์จอร์จไปทรมาน จากนั้นจักรพรรดิไดโคลิเทียนก็ได้มีพระบัญชาให้เอาตัวท่านลากไปตามถนน

แล้วท่านก็ถูกตัดศีรษะในวันต่อมา

ตำนานแห่งมังกร

เกี่ยวข้องกับผู้พลีชีพท่านนี้โดยมักจะแสดงให้เห็นเป็นรูปท่านเซนต์จอร์จขี่ม้าที่กำลังดา โดมเข้าโจมตี และท่านได้แทงสัตว์ประหลาดนั้นด้วยหอกของท่าน

มังกรไฟเป็นสัญลักษณ์ของพญามารที่ถูกพิชิต โดยความเชื่อที่มั่นคงในพระคริสต์ของท่านเซนต์จอร์จ ซึ่งไม่หวั่นไหวแม้ต้องตกอยู่ท่ามกลางการทรมานและความตายก็ตาม

ที่จริงแล้ว ชาวโรมไม่ได้ถูกข่มเหงรังแกจากจักรพรรดิทั้งหลายของเขาเท่านั้น

แต่ยังได้รับความเดือดร้อนจากสงครามกลางเมืองหลายครั้งอีกด้วย

เพราะมีสงครามกลางเมืองเกิดขึ้นในกรุงโรมถึง 3 ครั้งภายในช่วงระยะเวลา 2 ปี

หลังจากที่จักรพรรดิเนโรได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว

บทที่ 3

การข่มเหงคริสเตียนในแคว้นเปอร์เซีย

เมื่อข่าวประเสริฐได้เผยแผ่เข้าไปในประเทศเปอร์เซีย

บรรดาปุโรหิตของลัทธินอกรีตที่กราบไหว้ดวงอาทิตย์ต่างก็ตระหนกตกใจ

และเกรงว่าตัวเองจะต้องเสียอิทธิพลที่มีต่อจิตใจและเงินถวายของคนทั่วไป

พวกเขาจึงร้องเรียนต่อจักรพรรดิซาปอร์ที่ 1 ของเปอร์เซียว่า

พวกคริสเตียนได้ประพฤติตัวเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อสวัสดิภาพของประเทศ

เพราะได้แอบส่งสารติดต่อกับพวกโรมซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของเปอร์เซีย

เพื่อจะทำตัวเป็นไส้ศึกทรยศหักหลังเปอร์เซีย

จักรพรรดิเองก็ไม่ชอบคริสเตียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงได้ยอมหลงเชื่อคำพูดใส่ร้ายปรักปรำพวกคริสเตียนจนได้อ

อกคำสั่งให้มีการข่มเหงพวกคริสเตียนทั่วราชอาณาจักรของพระองค์

และด้วยพระราชโองการดังกล่าวจึงมีคริสเตียนคนสำคัญในคริสตจักรและในจักรวรรดิหลายคนที่ต้องพลีชีพเพ

ระความโง่เขลาเบาปัญญาและความป่าเถื่อนของคนที่เชื่อถือในลัทธินอกรีตพวกนี้

สิเมโอน ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งซีเรีย พร้อมด้วยนักเทศน์อื่น ๆ อีก 128

คนได้ถูกจับกุม

และถูกกล่าวหาว่าขายชาติด้วยการลอบส่งข่าวเกี่ยวกับกิจการภายในประเทศของเปอร์เซียไปให้แก่พวกโรมัน

จักรพรรดิทรงกริ้วจึงได้รับสั่งให้นำตัวสิเมโอนเข้ามา

เมื่อท่านมาถึงก็ยืนอยู่เบื้องหน้าจักรพรรดิและกล่าวปกป้องหลักความเชื่อของคริสเตียนด้วยใจกล้าหาญ จักรพรรดิไม่พอพระทัยกับการใช้คำพูดอย่างตรงไปตรงมาของท่าน จึงได้สั่งให้ท่านคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์เหมือนอย่างที่ท่านเคยปฏิบัติในการเข้าเฝ้าครั้งก่อน ๆ ในเรื่องนี้สิเมโอนได้ตอบว่า ขณะนี้ท่านเองได้ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าพระองค์ในฐานะนักโทษ เพราะเหตุสัจธรรมในหลักความเชื่อของท่านและเพราะเห็นแก่พระเจ้าของท่าน ดังนั้นจึงเป็นการไม่ถูกต้องที่ท่านจะคุกเข่าลง จักรพรรดิจึงสั่งให้นำตัวท่านไปขังไว้ในคุก ไม่นานนักสิเมโอนกับเพื่อนนักโทษอีกหลายคนก็ถูกสั่งให้ทำการกราบไหว้บูชาดวงอาทิตย์ตามประเพณีและธรรมเนียมของชาวเปอร์เซีย แต่พวกเขาได้ปฏิเสธอย่างพร้อมเพรียงกัน จักรพรรดิจึงพิพากษาลงโทษให้ตัดศีรษะพวกเขาเสีย และการประหารชีวิตนั้นก็เกิดขึ้นอย่างไม่ชักช้า

อัสธาคารีต ซึ่งเป็นชั้นที่สูงอายุและเป็นพระอาจารย์ของจักรพรรดิ และยังเป็นทีมนับหน้าถือตากันในสำนักพระราชวัง เมื่ออัสธาคารีตเห็นสิเมโอนกำลังถูกคุมตัวไปขังไว้ในคุก อัสธาคารีต ก็ทำความเคารพท่าน แต่เพราะเหตุที่เมื่อก่อนนี้ อัสธาคารีตเคยเป็นคริสเตียน และได้ทิ้งความเชื่อหันมารับใช้จักรพรรดิ สิเมโอนจึงไม่ยอมทำความเคารพตอบ แต่ได้ต่อว่าที่อัสธาคารีตละทิ้งความเชื่อ เหตุการณ์นี้กระทบกระเทือนจิตใจของชั้นที่ผู้นี้มากจนทำให้เขาต้องร้องไห้ออกมาอย่างควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ เมื่อจักรพรรดิทรงทราบว่าพระอาจารย์ที่สอนวิชาโบราณคดีให้แก่พระองค์กำลังเศร้าโศกเสียใจกับเรื่องบางอย่าง จึงทรงสนพระทัยเข้ามาสอบถามท่านว่า ท่านปรารถนาสิ่งใดที่ข้าพเจ้าจะจัดหามาให้ท่าน ได้บ้าง ชั้นที่ได้ตอบว่า “สิ่งที่ท่านต้องการนี้โลกก็คงหาให้ไม่ได้ เพราะความเศร้าโศกของตัวท่านเป็นความเศร้าโศกอีกแบบหนึ่ง ดังนั้นท่านจึงได้แต่ร้องไห้คร่ำครวญเท่านั้น กล่าวคือเพื่อที่จะรับใช้จักรพรรดินั้นท่านจึงยอมปฏิเสธพระเจ้าของท่านเสีย”

จักรพรรดิทรงขุ่นเคืองกับคำอธิบายของท่าน จึงได้บัญชาให้นำตัวอัสธาคารีตไปตัดศีรษะ ขณะที่กำลังถูกนำตัวไปยังแดนประหาร ท่านได้ขอร้องให้เจ้าหน้าที่นำจดหมายฉบับหนึ่งไปมอบให้แก่จักรพรรดิเพื่อทูลขอให้พระองค์ทรงประกาศว่า อัสธาคารีตไม่ได้ถูกประหารเพราะก่ออาชญากรรมต่อกษัตริย์หรือต่อประเทศนี้ แต่เพราะเหตุที่ท่านเป็นคริสเตียนผู้ไม่ยอมปฏิเสธพระเจ้าของท่าน คำทูลขอนี้ก็ได้รับพระบรมราชาอนุญาตซึ่งเป็นที่พอใจแก่อัสธาคารีตมาก เหตุผลสำคัญที่อัสธาคารีตขอร้องเช่นนี้ก็เพราะการที่ท่านได้เคยทิ้งความเชื่อไปเสียจากพระคริสต์

เป็นเหตุให้คริสเตียนเป็นอันมากทำตามแบบอย่างของท่าน
แต่เดี๋ยวนี้เมื่อพวกเขาได้ยินว่าท่านไม่ได้ตายเพราะกระทำผิดใด ๆ แต่ได้ตายเพราะความเชื่อของท่าน
พวกเขาก็จะได้กลับมาหาพระคริสต์อีก

ในวันศุกร์นั้น หลังจากการประหารชีวิตอัสซาซารีแล้ว
ก็มีพระบัญชาประกาศให้ฆ่าทุกคนที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคริสเตียน
ซึ่งเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากล้มตายไปดุจใบไม้ร่วง เอเซีพลิมัส และนักเทศน์คนอื่น ๆ
อีกหลายคนได้ถูกล้อมจับ และถูกสั่งให้ทำการกราบไหว้บูชาดวงอาทิตย์ เมื่อพวกเขาปฏิเสธก็ถูกเขียน
ถูกทรมานจนตาย หรือถูกขังคุกจนกว่าจะตาย กล่าวโดยภาพรวมแล้วก็คือ คำสั่งนี้ได้ทำให้จำนวนคนมากกว่า
16,000 คนต้องถูกทรมานหรือถูกประหารชีวิตอย่างป่าเถื่อน

เมื่อจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชทรงรับทราบเรื่องเกี่ยวกับการข่มเหงที่ประเทศเปอร์เซียจึงได้ทรงเขียนจดหมาย
มายาวฉบับหนึ่งไปถึงจักรพรรดิของประเทศเปอร์เซีย ซึ่งเนื้อความในจดหมายฉบับนั้น คอนสแตนติน
ได้บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยละเอียดว่าพระเจ้าทรงแก้แค้นและตอบสนองพวกที่ทำการข่มเหงคนของพระ
เจ้าอย่างไร?

ทั้งยังได้ทรงเล่าถึงความสำเร็จในชีวิตที่เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้นที่มีความอดกลั้นและยอมละเว้นจากการข่มเหงคริสเตียน

เมื่อถึงตอนที่กล่าวถึงชัยชนะหลายต่อหลายครั้งที่มีต่อบรรดาจักรพรรดิที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ในรัชสมัยของพระองค์นั้น พระองค์ก็กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพิชิตจักรพรรดิเหล่านี้ด้วยความเชื่อที่มีอยู่ในพระคริสต์แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เพราะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่แล้วที่ทรงมีพระประสงค์จะให้จักรพรรดิเหล่านี้ถูกปรามปรามอย่างราบคาบ
พระเจ้าจึงทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ข้าพเจ้า และผู้ทรงคลบบันดาลให้ข้าพเจ้ามีชัยในการสู้รบ

และประทานชัยชนะเหนือศัตรูทั้งหลายของข้าพเจ้า

ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยังทรงขยายราชอาณาจักรโรมันออกไปอย่างกว้างขวางเริ่มตั้งแต่ชายฝั่งมหาสมุทรทางภาค
ตะวันตกครอบคลุมเกือบถึงภาคตะวันออกอันไกลโพ้น

และการที่ข้าพเจ้าได้มาซึ่งดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าที่สืบทอดกันมา
แต่โบราณกาล หรือใช้ไสยศาสตร์หรือเวทย์มนตร์คาถาใด ๆ

ข้าพเจ้าเพียงแต่อธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

และดำเนินชีวิตตามทางแห่งกางเขนขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น

ข้าพเจ้าจะมีความชื่นชมยินดีสักเพียงใดถ้าราชบัลลังก์แห่งประเทศเปอร์เซียจะเปี่ยมล้นด้วยสง่าราศีและพระสิริเช่

นเดียวกัน โดยการยอมรับพวกคริสเตียนด้วยความจริงใจ เพื่อว่าทั้งท่านกับตัวข้าพเจ้า และพวกเขาเหล่านั้นกับท่านด้วยจะได้ชื่นชมยินดีกับสันติสุขอย่างแท้จริงด้วยกันได้”

ผลที่เกิดขึ้นจากการขอร้องของจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชอย่างเอาจริงเอาจังนี้ การข่มเหงจึงได้ยุติลงช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่ก็กลับปะทุขึ้นอีกครั้งในหลายปีให้หลัง เมื่อจักรพรรดิองค์ต่อมาสืบทอดราชบัลลังก์แห่งประเทศเปอร์เซีย

การข่มเหงภายใต้อิทธิพลของนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียน

นิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนมีจุดเริ่มต้นจากเอเรียส ซึ่งเป็นชาวเมืองลิเบียและเป็นปุโรหิตแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย ในปี ค.ศ.318 เขาก็เริ่มประกาศลัทธิความเชื่อที่ผิด ๆ ของเขา

เขาได้ถูกพิพากษาลงโทษโดยสภาของพวกผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรเมืองอียิปต์และลิเบีย อีกทั้งสภาแห่งเมืองนีซก็ได้ยืนยันคำพิพากษานี้ด้วยในปี ค.ศ. 325 ด้วย

หลังจากที่คอนสแตนตินมหาราชสิ้นพระชนม์แล้ว

พวกเอเรียนที่เป็นนิกายนอกกลุ่มเอเรียนก็พบวิธีที่จะทำให้พวกตนเป็นที่พอพระทัยของจักรพรรดิคอนสแตนตินัส ราชบุตรของคอนสแตนตินมหาราช ซึ่งเป็นผู้ที่ได้สืบทอดราชบัลลังก์ในภาคตะวันออก

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็เกิดการข่มเหงผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรและนักเทศน์ที่มีความเชื่อถูกต้องตามแบบดั้งเดิม เอธานาสีอัสและผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรคนอื่น ๆ ต่างก็ถูกเนรเทศ

ขณะที่ตำแหน่งเดิมของพวกเขาได้ถูกนำไปยกให้กับพวกนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนนั่นเอง

ในประเทศอียิปต์และลิเบีย ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักร 30 คนต้องพลีชีพเพราะความเชื่อของตน

จอร์จซึ่งเป็นคนแรกในนิกายนอกกลุ่มเอเรียนที่ได้เป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรียก็ได้เริ่มทำการข่มเหงในเมืองนั้น การข่มเหงดังกล่าวได้ดำเนินต่อไปอย่างรุนแรงเป็นระยะเวลาหนึ่ง

ถ้ามีชายคนหนึ่งคนใดถูกกล่าวหาว่าเป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมแล้วหลบหนีไป

ครอบครัวของเขาก็จะถูกสังหารหมู่ และทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกยึด

มาตรการอันชั่วร้ายนี้ทำให้พวกที่ถูกข่มเหงไม่มีสถานที่ที่จะใช้ในการประชุมนมัสการในเมืองอเล็กซานเดรีย

พวกคริสเตียนในเมืองนั้นจึงแอบไปจัดการประชุมนมัสการกันในทะเลทรายที่อยู่ไกลออกไปในวันอาทิตย์ที่แปดหลังจากวันอีสเตอร์ ซึ่งเป็นวันที่มีการถวายพระเกียรติและสรรเสริญตรีเอกานุภาพ

ขณะที่พวกเขากำลังประชุมนมัสการกันอยู่นั้นพลเอกซีบาสเตียนก็ยกกองทหารไปล้อมจับพวกเขาขณะพวกเขา กำลังอธิษฐานอยู่และมีคริสเตียนหลายคนต้องตกเป็นเครื่องสังเวยความบ้าระห่ำของกองทหารนั้น

รูปแบบของความโหดเหี้ยมทารุณในเวลานั้นมีมากมายหลายอย่าง
และระดับความโหดเหี้ยมก็แตกต่างกันไปหลายระดับเช่นกัน
มีตั้งแต่การถูกทุบตีที่ใบหน้าจนกระทั่งหน้าตาของเขาฟกช้ำจนไม่อาจจะจำได้เลยว่าเป็นใคร
การถูกเขียนด้วยกิ้งของค้อนปาล์มอย่างรุนแรงจนสิ้นลมหายใจขณะที่ถูกเขียนนั่นเอง
บางคนก็ตายเพราะพิษบาดแผลที่ถูกกระทำทารุณกรรมอย่างป่าเถื่อนนั้น
แต่พวกที่ทำการข่มเหงก็ยังไม่ใส่ใจกับความโหดเหี้ยมที่กระทำกับพวกคริสเตียนที่เชื่อแบบดั้งเดิมในเมืองเล็ก
ซานเดรีย
สาวกของนิคายที่ออกนอกกลุ่มนอกทางกลุ่มเอเธียนจึงได้เรียกร้องให้จักรพรรดิส่งเนรเทศพวกเขาออกไปเสียจากอียิปต์และลิเบีย และสั่งให้คริสตจักรของคนพวกนี้ตกอยู่ในความครอบครองของนิคาย เอเธียน
มีนักเทศน์เป็นอันมากที่ถูกขังรอการพิจารณาคดี
และเมื่อเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพวกเขามีแนวความคิดเดียวกับเอธานาสีอัส
ก็จะมีการเซ็นในใบคำสั่งอนุมัติให้เนรเทศพวกเขาออกไปเสีย
ขณะที่พวกนักเทศน์ได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้ายเช่นนั้น
คริสเตียนธรรมดาหลายคนได้ถูกพิพากษาลงโทษให้ทำงานขุดและขนหินด้วยความลำบากตรากตรำอย่างแสนสาหัส

การข่มเหงภายใต้การปกครองของจักรพรรดิจูเลียนผู้ถึงความเชื่อ

จูเลียนผู้ถึงความเชื่อ เป็นราชบุตรของจูเลียส คอนสแตนทีอัส และเป็นหลานของคอนสแตนตินมหาราช
พระราชบิดาได้ส่งพระองค์ไปรับคำสั่งสอนของคริสเตียนจากผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรยูซีบีอัสที่เมืองนิโคมีเดีย
แต่หลักความเชื่อตามแบบคริสเตียนของยูซีบีเยสก็ถูกทำลายด้วยหลักคำสอนอันร้ายกาจของแม่คสิมัสซึ่งคือนัก
เวทมนต์ และอีเซโบลิสซึ่งเป็นอาจารย์ทางศิลปะการพูด

คอนสแตนทีอัสสิ้นพระชนม์ในปี ค.ศ.361 จูเลียนจึงได้ขึ้นครองบัลลังก์สืบทอดต่อมา
แต่ทันทีที่จูเลียนได้รับพระเกียรตินี้ให้ขึ้นเป็นจักรพรรดิ พระองค์ก็ถึงความเชื่อแบบคริสเตียนเสีย
แล้วหันไปรับเอาความเชื่อของพวกลัทธินอกคอกไว้แทน
พระองค์ได้เรียกพวกลัทธินอกคอกที่เคยถูกเนรเทศสมัยคริสตจักรเรื่องอำนาจให้กลับมาทุกคน
พระองค์ทรงยอมให้มีการปฏิบัติศาสนากิจทุกลัทธิในกายอย่างอิสระ
แต่ได้ปลดพวกคริสเตียนออกจากตำแหน่งในวัง ตำแหน่งในการปกครอง และตำแหน่งในกองทัพทุกตำแหน่ง
พระองค์เคยเป็นคนที่มีประพฤติดิวิสุทธ์ทางเพศ รู้จักประมาทคน สุขุมรอบคอบ ขยันขันแข็ง

และเครื่องในทางของพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นเมื่อพระองค์กลายเป็นคนหน้าซื่อใจคด และเสแสร้งแก้งทำดีต่าง ๆ พระองค์จึงได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อคริสเตียนมากกว่าที่จักรพรรดิองค์ก่อน ๆ ที่ใช้ชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยเคยทำมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ยกเลิกสิทธิพิเศษต่าง ๆ ของนักเทศน์คริสเตียน ซึ่งคอนสแตนตินมหาราชเคยประทานแก่พวกเขา

จูเลียนได้บัญชาให้ปฏิบัติต่อพวกคริสเตียนอย่างเลวร้ายในทุกโอกาส และทุกสถานที่ในจักรวรรดินั้น และทรงจ้างคนกลุ่มหนึ่งให้ออกไปกระทำการต่าง ๆ เพื่อทำให้พวกคริสเตียนและหลักความเชื่อของพวกเขาถูกหัวเราะเยาะเย้ย มีคริสเตียนหลายคนต้องพลีชีพไปในรัชสมัยของพระองค์เช่นกัน เพราะถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่ได้ข่มเหงพวกเขาอย่างเปิดเผย แต่พระองค์ก็เห็นด้วยกับพวกเจ้าเมือง และพวกเจ้าหน้าที่ในการสังหารพวกคริสเตียนเหล่านั้น

บาซิล ผู้มีชื่อเสียงในการต่อต้านนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียน ได้ทำให้ผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรกลุ่มเอเรียนแห่งเมืองคอนสแตนติโนเปิล โกรธแค้นมากจึงได้ออกคำสั่งห้ามท่านไม่ให้เทศนา อย่างไรก็ตาม ท่านก็ยังคงทำหน้าที่ของท่านต่อไปที่เมืองแอนไชรา จนกระทั่งพวกศัตรูของท่านได้กล่าวหาท่านว่าเป็นผู้ที่ก่อความไม่สงบและก่อความสงบสุขของบ้านเมือง แต่ขณะนั้นจักรพรรดิจูเลียนก็ทรงวุ่นวายอยู่กับการยกทัพไปรบกับเปอร์เซีย จนไม่มีเวลาที่จะมาสนพระทัยกับข้อกล่าวหานี้ เพราะฉะนั้นบาซิลจึงมีโอกาสเทศนาต่อต้านพวกลัทธินอกคอก และอีกด้านหนึ่งก็เทศนาต่อต้านนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนด้วย ท่านได้เตือนสติให้ประชาชนใคร่ครวญและเฝ้าระวังในการรับใช้พระคริสต์ด้วยความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ใจ และร้อนรนในความจริงนั้น จากการปฏิบัติตัวเช่นนี้ทั้งพวกลัทธินอกคอกและพวกนิกายเอเรียนต่างก็พากันเดือดดาลกันไปทั่ว

วันหนึ่งบาซิลได้พบกับขบวนแห่ของพวกลัทธินอกคอกจำนวนมากกำลังพากันไปถวายเครื่องบูชา ท่านก็มีใจกล้าถึงกับได้แสดงความสะอิดสะเอียนต่อขบวนแห่ที่จะไปสักการะรูปเคารพนี้ การที่ท่านใช้เสรีภาพในการแสดงออกอย่างเต็มที่ ทำให้ผู้คนเข้ามาล้อมจับท่านไว้ และได้นำตัวท่านไปอยู่ต่อหน้าซาเทิร์นนิัสผู้เป็นเจ้าเมือง พวกเขาได้ตั้งข้อกล่าวหาท่านไว้หลายข้อด้วยกัน

ซาเทอร์นินัสอยากจะทดสอบความเชื่ออันมั่นคงของบาซิลจากปากของท่านเอง
และเมื่อพบว่าท่านเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งมาก
เจ้าเมืองจึงสั่งให้นำตัวท่านเข้าไปใส่เครื่องดั่งกระดูกข้อต่อให้แยกจากกัน
เจ้าเมืองยังได้เขียนจดหมายเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับขบวนแห่นั้นส่งไปถึงจักรพรรดิ
เมื่อจักรพรรดิรู้เรื่องได้รับจดหมายแล้วก็ส่ง พาโกซัสกับอีลิปิเดส
ซึ่งคนทั้งสองเป็นผู้ที่ได้ทั้งความเชื่อเช่นเดียวกับพระองค์ให้ไปหาบาซิล เพื่อจะพูดคุยเกลี้ยกล่อม
ทั้งให้คำมั่นสัญญา และข่มขู่ต่อบาซิล
โดยใช้ทั้งไม้แข็งและไม้อ่อนเพื่อจัดการให้บาซิลละทิ้งความเชื่อของตนเสีย
ถ้าพวกเขาล้มเหลวก็ให้พวกเขาอบบาซิลไว้แก่เจ้าเมืองดำเนินการต่อไป ตัวแทนทั้ง 2
ของจักรพรรดิก็พยายามเกลี้ยกล่อมบาซิลแต่ก็ไร้ผล ไม่ว่าจะเป็นการให้คำมั่นสัญญา การข่มขู่
และการทรมานด้วยเครื่องมือดั่งข้อต่อให้แยกจากกัน
บาซิลก็ยังมั่นคงในความเชื่อและยังคงถูกขังอยู่ในคุกอยู่เช่นเดิม
ขณะนั้นจักรพรรดิได้เสด็จมายังเมืองแอนไซราโดยบังเอิญ ตัวแทนทั้ง 2
คนนั้นได้เข้ามารายงานถึงการที่บาซิลยอมรับการทรมานทุกขั้ทรมานอย่างแสนสาหัส
และรายงานถึงความอดทนของท่าน
ด้วยเหตุนี้จึงตัดสินพระทัยที่จะสอบสวนผู้ที่ถูกทรมานคนนี้ด้วยตัวของพระองค์เอง
เมื่อคนบริสุทธ์ผู้นี้ได้ถูกนำตัวมาอยู่เบื้องหน้าจักรพรรดิแล้ว
พระองค์ก็ทรงกระทำทุกอย่างตามอำนาจของพระองค์เพื่อชักจูงให้ท่านหันเหจากความเชื่อ อย่างไรก็ตาม
บาซิลไม่เพียงแต่จะมั่นคงในความเชื่อเท่านั้น
แต่ด้วยจิตวิญญาณของผู้พยากรณ์จึงได้ทำนายถึงความตายของจักรพรรดิ
โดยได้ทำนายว่าพระองค์จะถูกทรมานในอีกโลกหนึ่ง
จูเลียนจึงหมดความเมตตาที่เคยมีมาและได้ตรัสแก่บาซิลด้วยความโกรธว่า ถึงแม้ว่า
เดิมทีพระองค์จะมีความโน้มเอียงที่จะอภัยโทษให้แก่ท่าน
แต่ท่านไม่ยอมรับความปรารถนาดีและได้ทำตัวให้อยู่นอกเหนืออำนาจของพระองค์เสียแล้ว โดยการประพฤติสา
มหายของท่านเอง แล้วพระองค์ก็สั่งให้ฉีกเนื้อหนังจากร่างกายของท่านตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย 7 ส่วนทุก
ๆ วันจนกระทั่งเนื้อหนังของท่านหลุดเหลวไปหมด
การปฏิบัติตามคำพิพากษาอันเหี้ยมโหดป่าเถื่อนนี้ได้กระทำลงไปอย่างป่าเถื่อน
และท่านผู้ยอมพลีชีพผู้นี้ก็สิ้นใจไปเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 362
ธีโอโดรัส ถูกจับด้วยความผิดในข้อหาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า
จึงได้ถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดั่งกระดูกข้อต่อให้แยกจากกันแต่ยังไม่ถึงตาย

หลังจากที่ถูกนำตัวลงมาจากเครื่องทรมานแล้วท่านได้ถูกถามว่าทำไมท่านจึงยอมทนต่อการทรมานอย่างหนักเช่นนี้ ท่านได้ตอบกลับไปด้วยคำตอบที่ควรค่าแก่การให้ความสนใจว่า “ตอนแรกข้าพเจ้าก็รู้สึกเจ็บปวด แต่ภายหลังปรากฏว่ามีชายหนุ่มผู้หนึ่งได้มายืนอยู่ข้างข้าพเจ้า เขาได้เช็ดเหงื่อออกจากหน้าข้าพเจ้า และบ่อยครั้งที่เขาได้ยกน้ำเย็นให้ข้าพเจ้าดื่ม ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเกิดความปีติยินดีจนหาที่เปรียบมิได้ และก็ให้รู้สึกเสียดายที่ต้องที่ถูกนำตัวออกจากเครื่องทรมานนั้น”

ประมาณปลายปี ค.ศ.363 การข่มเหงก็เกิดขึ้นรุนแรงกว่าปกติ ในดินแดนปาเลสไตน์มีหลายคนถูกเผาทั้งเป็นส่วนคนอื่น ๆ นั้นถูกจับเปลือยกายเอาเชือกมัดเท้าไว้แล้วลากไปตามถนนจนกว่าจะขาดใจตาย

บางคนก็ถูกลวกด้วยน้ำเดือดจนตาย หลายคนถูกหินขว้างจนตาย

และมีคนเป็นจำนวนมากที่ถูกตีด้วยกระบองจนมันสมองแตกกระจาย

ในเมืองเล็กซานเดรียมีผู้พลีชีพจำนวนนับไม่ถ้วนที่ต้องตายไปภายใต้คมดาบ การถูกเผาไฟ การตรึงกางเขน และการถูกขว้างด้วยหินจนตาย ที่เมืองเอริฐซา

คริสเตียนหลายคนถูกกรีดและถูกแหะท้องออกเอาข้าวโพดยัดใส่เข้าไปในช่องท้องนั้นเพื่อให้หมูใช้เป็นทีกินอาหาร และในขณะที่หมูกินเมล็ดข้าวโพดอยู่นั้นก็ได้กินตับไตไส้พุงของผู้ที่ยอมพลีชีพเข้าไปด้วย

เมื่อจูเลียนเตรียมที่จะยกทัพไปต่อสู้กับพวกเปอร์เซีย

พระองค์ได้ออกกฤษฎาหมายเรียกค่าปรับจากทุกคนที่ปฏิเสธไม่ยอมถวายเครื่องบูชาแก่บรรดาเทพทั้งหลาย และโดยวิธีนี้เองจึงได้เงินจำนวนมากจากพวกคริสเตียนเพื่อนำไปเป็นค่าใช้จ่ายในการยกทัพไปในครั้งนี้

มีเจ้าหน้าที่หลายคนที่ทำหน้าที่เรียกเก็บค่าปรับก็ข่มขู่ และเรียกเก็บมากกว่าที่อัตราที่ได้กำหนดไว้

เจ้าหน้าที่บางคนก็ทรมานพวกคริสเตียนเพื่อบังคับให้พวกเขาจ่ายตามที่ตนต้องการ และยังได้เยาะเย้ยพวกเขาว่าเมื่อพวกเขาถูกทำร้ายเขาก็ควรจะยอมรับการทำร้ายนั้นด้วยความอดทนเพราะพระเจ้าของเขาได้ทรงบัญชาแก่พวกเขาไว้เช่นนั้น

ในที่สุด จูเลียนก็สิ้นพระชนม์ด้วยบาดแผลจรรจ์ที่เกิดจากการทำสงครามกับเปอร์เซียในปี ค.ศ.363

แม้แต่ขณะที่กำลังจะหมดลมหายใจอยู่นั้น พระองค์ยังได้กล่าวคำห่มนประมาทที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุด ผู้สืบบัลลังก์ต่อจากพระองค์คือ โจเวียน ซึ่งเป็นจักรพรรดิที่น่าสันตสิขกลับมาสู่คริสตจักร

หลังจากที่โจเวียนสิ้นพระชนม์ วาเลนทีเนียนได้ครอบครองจักรวรรดิเป็นลำดับต่อมา

และได้เชื่อมสัมพันธไมตรีกับวาเลนส์ ซึ่งเป็นจักรพรรดิที่ครอบครองในภาคตะวันออก

วาเลนส์เป็นผู้ที่ชื่นชอบนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนเป็นอย่างยิ่ง แต่เกลียดชังพวกคริสเตียนแท้

อยู่มาวันหนึ่งพระองค์ได้สั่งให้ฆ่าคริสเตียนทุกคนที่อยู่ในเมืองอีเศซซาขณะที่พวกเขา กำลังประชุมนมัสการในคริสตจักรทั้งหลายอยู่นั้น

อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่บ้านเมืองมีใจเมตตาคุณมากกว่าจักรพรรดิองค์นี้ จึงได้แจ้งเป็นการลับไม่ให้พวกคริสเตียนประชุมกันในวันที่กำหนดไว้ เพื่อว่าพวกเขาจะรอดพ้นจากความตาย คริสเตียนเหล่านั้นได้กล่าวขอบคุณพวกเจ้าหน้าที่สำหรับคำแนะนำ แต่ก็ไม่ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นและไม่คำนึงถึงอันตรายจากจักรพรรดิด้วย พวกเขาไม่ยอมละทิ้งหน้าที่ของตนเองในการประชุมนมัสการตามปกติ เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาจักรพรรดิและทูลพระองค์ว่า พวกคริสเตียนพร้อมที่จะตายเพื่อปกป้องและแสดงออกถึงความเชื่อของตน เจ้าหน้าที่ยังได้ทูลทักทวนพระองค์ว่าการประทัดประหารชีวิตคนเป็นอันมากพร้อม ๆ กันอย่างนี้ โหดร้ายเกินไป และได้อ้อนวอนพระองค์ให้ระงับแผนการนี้ไว้ก่อน พระองค์ก็ทรงปฏิบัติตามคำอ้อนวอนนั้นด้วยอย่างไม่เต็มพระทัยเท่าไรนัก

เออร์บานัส, เมนิเดมัส และธีโอ โดรัส พร้อมด้วยนักเทศน์ที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิม และคนอื่น ๆ อีก 80 คนที่อาศัยอยู่ใกล้เมืองคอนสแตนติโนเปิ้ล ได้ถวายฎีการ้องทุกข์ต่อจักรพรรดิ ขอให้ทรงช่วยพวกเขาให้ได้รับความบรรเทาจากการกดขี่ข่มเหงและจากความทารุณ โหดร้ายของสาวกของนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกทางกลุ่มเอเรียน แต่แทนที่เผด็จการองค์นี้จะช่วยบรรเทาความทุกข์เวทนาโศกของพวกเขาก็กลับบัญชาให้นำตัวพวกเขาไปไว้ในเรือลำใหญ่ และปล่อยให้เรือนั้นลอยไป แล้วก็บัญชาให้เผาเรือลำนั้นเสีย คำสั่งอันชั่วร้ายนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พวกเขาจึงล้มตายไปในเปลวไฟนั่นเอง

การข่มเหงพวกคริสเตียนภายใต้อิทธิพลของพวกก็อธส์

(ชนเผ่าเยอรมันที่รุกรานจักรวรรดิโรมันในช่วง ค.ศ. 300 -500)

มีฝูงชนกลุ่มใหญ่อยู่หลายกลุ่มซึ่งเป็นพวกลัทธินอกคอกได้หลั่งไหลมาจากดินแดนทางภาคเหนือของทวีปยุโรป และได้กลับใจใหม่เป็นคริสเตียน แต่เพราะไม่มีความสุขกายสบายใจ และเป็นรูปแบบการกลับใจใหม่ที่ไม่แท้จริง พวกเขาจึงได้ปฏิเสธไม่ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และไม่ได้เป็นพระเมสสิยาห์ตามคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิม

แต่เมื่อพวกก๊อธส์ชาวไซเธียหลายคนได้หันไปต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียนในราวรัชสมัยคอนสแตนติน
มหาจักรพรรดิแห่งพระกิตติคุณก็เริ่มสาครส่องเข้าไปในประเทศไซเธีย แม้ว่ากษัตริย์ 2

พระองค์ที่ครอบครองประเทศและประชาชนส่วนใหญ่จะยังคงมีความเชื่อในแบบลัทธินอกคอกก็ตาม
กษัตริย์ฟริเทเจอร์แห่งแผ่นดินก๊อธส์ทางตะวันตกเป็นพันธมิตรกับพวกโรม

ขณะที่กษัตริย์เอธานาริซแห่งแผ่นดินก๊อธส์ทางตะวันออกกำลังทำสงครามกับต่อสู้กับกรุงโรม คริสเตียน
(ดังที่ได้บอกกล่าวไว้ให้ทราบแล้วว่ามิพวกก๊อธส์หลายคนกลับใจเสียใหม่)

ภายใต้การครอบครองของกษัตริย์ทางตะวันตกไม่ได้ถูกกลั่นแกล้งรังแกใด ๆ

แต่กษัตริย์อีกองค์หนึ่งเมื่อทำสงครามพ่ายแพ้ต่อพวกโรมก็หันมาบวชความแค้นเอากับพวกคริสเตียนที่เป็นรา
ษฎรของตนเอง โดยได้ออกพระราชโองการตามบทบัญญัติของพวกลัทธิเทียมเท็จในปี ค.ศ. 370

เมื่อกล่าวถึงหลักความเชื่อแล้ว พวกก๊อธส์โดยทั่วไปเป็นคนที่อยู่ในนิกายนอกกลุ่มเอเรียน

แต่ก็ยังเรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียน ดังนั้นพวกก๊อธส์จึงทำลายรูปปั้นและวิหารของพระต่าง ๆ

ท่ามกลางพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า แต่ไม่ได้แตะต้องคริสตจักรทั้งหลายของพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิม

พวกก๊อธส์มีแม่ทัพที่น่าเกรงขามคนหนึ่งคือ แม่ทัพอลาริคซึ่งเป็นแม่ทัพที่มีความสามารถมาก

เขาได้เพิ่มเติมความห้าวหาญคูดันตามแบบฉบับของพวกก๊อธส์อันป่าเถื่อนด้วยวิชาการรบตามแบบของทหารโร
มัน แม่ทัพคนนี้ได้นำกองทหารของเขาข้ามภูเขาแอลป์เข้าไปในประเทศอิตาลี

และถึงแม้ว่าจะถูกผลักดันออกมาที่ยกทัพบุกเข้าไปอีกในภายหลังด้วยกองทัพที่ไม่มีใครสามารถต้านทานได้

“ชัยชนะ” ของโรมันครั้งสุดท้าย

แต่แม้ว่าแม่ทัพอลาริคจะเก่งกาจเพียงไรก็ตามก็ยังพ่ายแพ้ต่อทหารโรมันอย่างเหนือความคาดหมาย

เมื่อโรมประสบชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่จึงมีการจัดงานเฉลิมฉลองขึ้นในกรุงโรม

เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้วที่แม่ทัพผู้ประสบชัยชนะจะได้รับเกียรติอย่างสูงเมื่อยกทัพกลับจากการทำสงครามอยู่
างผู้พิชิต

ในโอกาสเช่นนี้ก็จะมีการตระเตรียมเมืองไว้หลายวันสำหรับต้อนรับการเดินสวนสนามของกองทัพซึ่งจะมาพร้อม
กับทรัพย์สินสมบัติที่ยึดมาได้

และยังได้ลากเชลยศึกซึ่งบ่อยครั้งก็มีกษัตริย์และแม่ทัพที่ถูกพิชิตตามมาด้านหลังด้วย

นี่เป็นชัยชนะของพวกโรมันครั้งสุดท้ายเพราะได้มีการจัดงานเฉลิมฉลองชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่เป็นครั้งสุดท้าย

ถึงแม้ว่าชัยชนะในครั้งจะเกิดขึ้นจากฝีมือของ แม่ทัพสติลิโ

ก็ตามแต่เกียรติยศในครั้งนี้นักกลับตกเป็นของจักรพรรดิไฮโนลิสที่ยังทรงพระเยาว์
เพราะเป็นผู้ที่ได้ทรงประทับในราชรถเสด็จเข้ากรุงโรมอย่างผู้มีชัย
และเคลื่อนขบวนเข้าสู่สภาฝ่ายปกครองท่ามกลางเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญของประชาชน
ต่อมาภายหลังก็ได้เกิดกรรม เนียมที่เลียนแบบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสนามรบคือ
มีการจัดให้มีการต่อสู้กันอย่างนองเลือดขึ้นมาจริง ๆ ในสนามกีฬาโคลีอัสเซียม ซึ่งเป็นสถานที่ที่ กลาดิเอเตอร์
ทั้งหลายที่ถืออาวุธดาบและหอกจะต่อสู้กันอย่าง คู่เดือดราวกับว่าพวกเขากำลังทำสงครามอยู่ในสนามรบจริง
ๆ

เมื่อช่วงแรกของการบันเทิงอย่างนองเลือดจบลง ซากศพของคนตายทั้งหลายก็จะถูกเกี่ยวและลากด้วยตะขอ
จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็จะเอาทรายเข้ามาโรยทับทรายบนพื้นที่เปื้อนเลือดแดงจนอยู่นั้นเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการ
ต่อสู้ในรอบต่อไป

หลังจากทำสิ่งเหล่านี้เสร็จเรียบร้อยแล้วประตูที่กำแพงตรงกลางสนามกีฬาที่จะเปิดออกเพื่อให้ชายหนุ่มตัวสูงใหญ่
รูปร่างกำยำ ร่างกายแข็งแรงจำนวนหลายคนเดินออกมา บางคนถือดาบ บางคนถือหอกสามง่ามกับดาบยาว
คนเหล่านี้จะเดินแถวไปรอบ ๆ กำแพงของสนามกีฬาหนึ่งรอบก่อนที่จะมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าจักรพรรดิ
พร้อมทั้งชูอาวุธขึ้นจนสุดแขนพลางเปล่งเสียงร้องทักทายพระองค์ขึ้นพร้อม ๆ กันว่า
“ขอให้พระมหากษัตริย์จักรพรรดิซาร์ทรงพระเจริญ คนเหล่านี้ที่กำลังจะเข้าสู่ความตายขอถวายคำนับแด่พระองค์!”

และแล้วการต่อสู้ก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง กลาดิเอเตอร์ที่มีดาบยาวก็พยายามจะจับและพันตัวกลาดิเอเตอร์ที่ถือดาบ
และเมื่อทำได้สำเร็จพวกเขาก็จะแทงคู่ต่อสู้ของเขาด้วยหอกสามง่ามอย่างไร้ความเมตตาปราณี
เมื่อใดก็ตามที่กลาดิเอเตอร์ผู้หนึ่งทำร้ายคู่ต่อสู้จนบาดเจ็บและกองอยู่กับพื้นแทบเท้าของเขาอย่างช่วยตัวเองไม่ได้
ได้แล้ว

ผู้ชนะก็จะมองขึ้นไปยังโถงที่เห็นกระหายของกลุ่มคนดูพร้อมกับตะโกนออกมาว่า “เขาเสร็จแน่!”
และคอยดูคำตัดสินของคนดูว่าจะให้ฆ่าหรือไว้ชีวิต

ถ้าคุณดูกำหนดขุมที่ผู้แพ้พร้อมด้วยนิ้วหัวแม่มือที่ชี้ขึ้น
คนที่พ่ายแพ้ก็จะได้รับการไว้ชีวิตและถูกนำตัวออกไปทำแผล แต่ถ้าคุณดูให้สัญญาณแห่งความตายด้วย
“นิ้วหัวแม่มือที่ชี้ลง” คนที่พ่ายแพ้ก็จะถูกประหารตรงนั้นเอง
และถ้าผู้แพ้แสดงอาการล้มที่จะยื่นคอออกมารับดาบ
ก็จะมีเสียงตะโกนด้วยความเหยียดหยามดังลงมาจากที่นั่งของคนดูว่า “ยอมรับเหล็กกล้าเล่มนั้นเสียเถิด!”

คนที่ได้รับสิทธิพิเศษบางคนในหมู่คนคู่มือก็สามารถเดินเข้าไปในสนามเพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงความตายอย่างน่าเวทนาของเหยื่อผู้กล้าหาญก่อนที่จะศพของเขาจะถูกลากออกไปทางประตูแห่งความตาย

การหลังเลือดและการประหารชีวิตเพื่อให้ความบันเทิงแก่คนคู่มือยังคงดำเนินต่อไป มีหลายคนที่ต้องมาจบชีวิตลงในสนามแห่งนี้ขณะที่คนคู่มือยังคงสนุกสนานกับเกมการต่อสู้อันนองเลือดและคลังโคล่าในความกล้าหาญอย่างสิ้นหวังของกลาดิเอเตอร์เหล่านั้นที่ดำเนินการต่อสู้ต่อไป ต่างก็พากันตะโกนโห่ร้องส่งเสียงเชียร์ และตบมือ กระทั่งเท้าด้วยความใส่ใจกับภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า

แต่สำหรับการต่อสู้ในวันนี้ไม่เหมือนวันก่อน ๆ เพราะในทันใดนั้นเองมีการขัดจังหวะเกิดขึ้น

มีร่างของชายผู้หนึ่งที่แต่งกายด้วยเสื้อคลุมอย่างหยาบ

ๆ ได้ปรากฏขึ้นเป็นระยะเวลาชั่วขณะหนึ่งท่ามกลางกลุ่มคนคู่มือ

แล้วชายผู้นี้ก็กระโดดเข้าไปในสนามอย่างกล้าหาญ เขาเป็นชายที่ดูหยาบกร้านแต่น่าเกรงขาม ไม่สวมหมวก และมีใบหน้าสีน้ำตาลจากเปลวแดด

ชายผู้นี้ได้เดินตรงไปยังกลาดิเอเตอร์สองคนที่กำลังต่อสู้ห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด โดยมีความเป็นความตายเป็นเดิมพันอย่างไม่ลังเลและไม่สะทกสะท้าน

เมื่อเดินไปถึงคนที่ทั้งสองที่กำลังต่อสู้กันเขาก็ยื่นมือออกไปวางลงบนร่างกลาดิเอเตอร์หนุ่มผู้หนึ่งพร้อมกับกล่าวคำตำหนิชายหนุ่มผู้นั้นอย่างรุนแรงด้วยเหตุที่เขาได้กระทำให้โลหิตของคนที่ไม่ปราศจากความผิดต้องไหลออก

แล้วชายหยาบกร้านผู้นั้นก็หันไปเผชิญหน้ากับกลุ่มคนคู่มือที่กำลังแสดงสีหน้าโกรธแค้นอยู่รอบ ๆ ตัวเขา

เขาได้ร้องแค้นคู่มือด้วยเสียงต่ำ ๆ อย่างเคร่งขรึมซึ่งเสียงที่เขาเปล่งออกมานั้นก็ดังก้องไปทั่วบริเวณ

ถ้อยคำของเขาที่เปล่งออกมาก็คือ

“ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าตอบสนองพระเมตตาของพระเจ้าในการที่ทรงช่วยให้พ้นจากคมหอกคมดาบของพวกศัตรูด้วยการมาประหารประหารกันเองเช่นนี้เลย!”

จากนั้นก็มิเสียงตะโกนและเสียงร้องอย่าง โกรธแค้นดังขึ้นมากลบเสียงของเขาทันที “นี่ไม่ใช่ที่สำหรับเทศนา! -- ธรรมเนียมอันเก่าแก่ของโรมจะต้องรักษาไว้! -- ขอให้เหล่ากลาดิเอเตอร์สู้กันต่อไป!”

เมื่อพวกกลาดิเอเตอร์ผลักไสคนแปลกหน้าผู้นั้นออกไปให้พ้นทางแล้วก็ทำท่าจะเข้าห้ำหั่นกันอีก

แต่ชายผู้นั้นก็ยังคงแข็งขืนที่จะยืนขวางอยู่ท่ามกลางพวกเขาเพื่อผลักพวกเขาให้ห่างออกจากกันและพยายามที่จะให้ผู้คนหันมาฟังเขา แต่ก็ดูเหมือนว่าจะเป็นการกระทำที่เปล่าประโยชน์อย่างสิ้นเชิง

แล้วก็มีเสียงตะโกนดังออกมาว่า “ไอ้คนปลุกระดมให้ล้มล้างธรรมเนียมของเรา -- ช่างมันเสียเลย!”

พวกกลาดิเอเตอร์ก็ยังเดือดดาลกับการขัดจังหวะของบุคคลภายนอกที่มาวุ่นวายกับงานและอาชีพที่พวกตนได้เสียออกแล้วจึงได้ใช้ดาบแทงชายผู้นั้นตายในทันที ประชาชนที่ยังโกรธแค้นอยู่ก็ระดมก้อนอิฐ ก้อนหิน

และสิ่งที่หีบถวญได้ป่าเข้าไปสร้างของเขา ชายผู้ยอมพลีชีพเพื่อคัดค้านธรรมเนียมที่ไร้สาระก็ถึงแก่ความตายในสนามกีฬาแห่งการต่อสู้ในลักษณะนี้เอง

สังเกตจากการแต่งกายของเขาแสดงว่าเขาคงเป็นคนที่ถือสัน โดคและดำเนินชีวิตสมณะอย่างฤๅษีที่ให้คำสัจย์ปฏิบัติญาณไว้ว่าจะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ในการอธิษฐานและการปฏิเสธตัวเอง

เขาจะเป็นผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือจากชาวโรมันที่รักการต่อสู้แต่ไร้ความรู้สึกนึกคิด มีคนอยู่ 2-3

คนที่รู้จักเขาได้เปิดเผยว่าเขาเดินทางมาจากป่าในแถบเอเชียเพื่อจาริกแสวงหาเมืองบรมสุขเกษม

เพื่อเยี่ยมเยียนคริสตจักรและเพื่อร่วมเฉลิมฉลองงานคริสตมาสที่กรุง โรม

คนเหล่านั้นทราบว่าเขาเป็นผู้ประพฤตินอย่างบริสุทธิ์และทราบว่าเขาชื่อของเขาคือ เทเลมาซัส

นอกจากนี้ก็ไม่มีการทราบอะไรเกี่ยวกับตัวเขาอีกเลย

จิตวิญญาณของเขาได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจากภาพที่ปรากฏต่อสายตาของเขาคือ

มีคนจำนวนหลายพันคนที่มาห้อมล้อมเพื่อดูคนฆ่าฟันกัน

และด้วยความร้อนรนอย่างจริงใจนี้เองเขาจึงได้ใช้ความพยายามที่จะชักจูงและ โน้มน้ำวพวกเขาได้เห็นถึงความท

ารุณ โหดร้ายและความชั่วช้าในจากการกระทำของเขา เขาได้ตายไปแล้ว แต่ก็ไม่เปล่าประโยชน์เลย

ภารกิจของเขาสำเร็จในวินาทีที่เขาถูกฟันล้มลงเพราะการตกตะลึงกับภาพของความตายอย่างรุนแรงที่ปรากฏต่อหน้าต่อตาของตนเองได้ทำให้พวกเขากลับใจจากการกระทำอัน โหดร้ายนี้เสีย

พวกเขาได้เห็นความชั่วช้าที่เขาโปรดปรานซึ่งซ่อนเร้นอยู่ในใจของตนเองและมีแรงกระตุ้นให้เขาต้องยอมจ

งานอย่างไม่ลืมหูลืมตา
จากวันที่เทเลมาซัสล้มลงตายในสนามกีฬา โคลีอัสเซียนั้นก็ไม่มีการจัดการต่อสู้ระหว่างพวกกลาดีเอเตอร์ขึ้นที่
นั้นอีกเลย

การข่มเหงพวกคริสเตียนภายใต้อิทธิพลของพวกแวนดัลส์

(ชนพื้นเมืองชาวเยอรมันที่บุกเข้าไปทำลายตำราและผลงานทางด้านศิลปวัฒนธรรมในแผ่นดินกอล สเปน แอฟริกาเหนือ และกรุงโรมในช่วง ค.ศ. 400 -500)

ชาวแวนดัลส์ที่นับถือศาสนาในนิกายที่ออกนอกกลุ่มเอเรียนภายใต้การบังคับบัญชาของเจนเซอร์ริก

ได้ยกพวกเดินทางจากสเปนเข้าไปในแอฟริกาในศตวรรษที่ 5

และได้กระทำทารุณกรรมอย่าง โหดร้ายมากมายหลายอย่าง

คนเหล่านั้นได้ทำการข่มเหงคริสเตียนทุกแห่งตามเส้นทางที่พวกเขาเดินทางผ่านไป

พวกเขาได้ยึดเอาข้าวของ ไปใช้ตามใจปรารถนาของตนเองและทำลายทรัพย์สินทุกอย่างในประเทศที่พวกเขาฆ่า

นโปเลียนหมดสิ้น เพื่อว่าคริสเตียนเหล่านั้นแม้ว่าจะหนีรอดไปได้ก็ต้องตายเพราะความอดอยากและหิวโหย พวกเขาปล้น คริสตจักรทั้งหลายและได้นำพวกผู้ปกครองดูแลคริสตจักรและผู้รับใช้ด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างเหี้ยมโหด

นอกจากนี้พวกเขายังได้กระทำการแก้แค้นต่อบรรดาขุนนางทั้งหลายด้วยการให้ทำงานอย่างหนักและบังคับให้แบกสัมภาระของพวกเขา

และถ้าพวกขุนนางเหล่านี้เดินทางอย่างเชื่องช้าพวกเขาก็จะใช้อาวุธแหลมแทงเพื่อเป็นการกระตุ้นให้เดินเร็วขึ้นจนมีหลายคนต้องล้มตายเพราะไม่สามารถจะทนต่องานที่หนักและการกระทำทารุณกรรมด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้ ตึกและอาคารที่ตั้งตระหง่านอย่างสง่างามทั้งหลายก็ถูกเผาหรือทำลายเสียหายหมดสิ้น

คริสตจักรใหญ่ ๆ

ในเมืองคาร์เธจถูกใช้เป็นสถานที่ที่มัสการของพวกที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกรทางหรือถูกนำไปใช้ประโยชน์ในทางลบหลู่คูหมิ่น และที่ใดก็ตามที่มีการตั้งป้อมปราการต่อสู้กับพวกเขา

พวกเขาก็จะนำคริสเตียนเป็นอันมากมาฆ่าเสียต่อหน้าต่อตาคนที่อยู่ในป้อมปราการนั้น

และปล่อยให้ซากศพกองอยู่ได้กำแพงเมืองนั่นเอง

เพื่อบีบบังคับให้พวกที่ถูกล้อมไว้นั้นให้วางอาวุธและยอมจำนนเสียโดยดี

กลิ่นซากศพที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นก็ลอยเข้าไปตอกย้ำความรู้สึกผิดของคนที่ยังแข็งข้ออยู่ในป้อมปราการนั้น เมื่อพวกแวนดัลส์นิกายเอเรียนสามารถยึดและปล้นเมืองคาร์เธจได้ทั้งหมดแล้ว

พวกเขาก็นำตัวผู้ปกครองดูแล คริสตจักรและนักเทศน์ทุกคนไปไว้ในเรือใหญ่ที่มีรูรั่วอยู่

และได้ปล่อยเรือลำนั้นให้ลอยออกไปเสี่ยงภัยกับคลื่นลมและพายุโดยมั่นใจว่าพวกนั้นจะต้องตายหมดแน่

แต่ภายใต้การอารักขาดูแลของพระเจ้าเรือลำนั้นก็ลอยมาถึงเนเป็ลส์ได้อย่างปลอดภัย

หลังจากที่เจนเซอริคได้ยกทัพเข้าไปในอิตาลีและได้ปล้นกรุงโรมแล้วก็เดินทางกลับไปทางแอฟริกาพร้อมด้วยความภาคภูมิใจในความสำเร็จที่เกิดจากน้ำมือของตนเอง

สาวกของนิกายนอกรทางกลุ่มเอเรียนในแอฟริกาก็ฉวยโอกาสเข้ามาชักชวนให้เขาข่มเหงพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมในแอฟริกาด้วย

ไซริลล่า ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลคริสตจักรของนิกายที่ออกนอกรทางกลุ่มเอเรียนแห่งเมืองคาร์เธจ

เขาเป็นผู้ข่มเหงที่เกรี้ยวกราดและเป็นศัตรูตัวฉกาจของคริสเตียนที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อที่บริสุทธิ์

เขาได้ทุลฉกฉวยเกียรติยศว่า

พระองค์จะเจริญรุ่งเรืองในพระราชกิจของพระองค์หรือชื่นชมกับราชอาณาจักรของพระองค์ไม่ได้เลย

ถ้าพระองค์ยังยอมให้คริสเตียนที่มีความเชื่อดั้งเดิมเหล่านี้ประพฤติตามหลักความเชื่อของเขา
กษัตริย์ก็หลงเชื่อตามคำทำนายนี้อีกได้เรียกตัวพวกคริสเตียนคนสำคัญให้มาเข้าเฝ้า
ตอนแรกพระองค์พยายามจะเกลี้ยกล่อมให้พวกเขาละทิ้งความเชื่อ โดยการใช้อภัยคำสรรเสริญเยินยอเข้าหว่านล้อม
และได้ให้คำสัญญาว่าจะให้บำเหน็จและยศฐาบรรดาศักดิ์แก่พวกเขาทันทีที่พวกเขายอมทิ้งความเชื่อเสีย
แต่พวกเขาก็ยังมั่นคงในความเชื่อ และได้ประกาศออกมาอย่างเด็ดเดี่ยวว่า
“พวกเราขอรับองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียวและมีความเชื่ออย่างเดียว
เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำอย่างไรต่อร่างกายของเราก็ได้ตามแต่พระทัยปรารถนา
เพราะยอมเป็นการดีที่เราจะทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดเล็กน้อยเพียงชั่วคราวดีกว่าที่จะต้องทนทุกข์ทรมาน
จิตใจไปชั่ววันรันคร” กษัตริย์ทรงกริ้วจัดด้วยคำตอบเช่นนี้จึงได้สั่งให้นำพวกเขาเข้าไปขังไว้ในคุกมืด
และได้สั่งให้ล่ามโซ่ตรวนพวกเขาไว้อย่างแน่นหนาด้วย อย่างไรก็ตามผู้คุมก็ยังยอมให้เพื่อน
ๆของพวกเขาเข้ามาเยี่ยมได้
ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมั่นคงยิ่งขึ้นทุกวัน ในการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะน้อมรับความตายเพราะเห็นแก่พระผู้
ไถ่ของเขา
เมื่อกษัตริย์ทรงทราบถึงสิทธิพิเศษที่พวกเขาได้รับก็ทรงเดือดดาลยิ่งนักจึงได้สั่งให้นำคริสเตียนเหล่านี้ไปไว้ในเรือ
ที่อัดแน่นด้วยวัตถุที่เป็นเชื้อเพลิงอย่างดี และได้รับสั่งให้เผาเรือลำนั้นเสีย
ชื่อของผู้พลีชีพที่ถูกเผาผลาญไปในเปลวไฟนั้น ได้แก่ รัสทิส ซาเวอรัส ลิเบอร์ทัส โรกาทัส เซอร์วัส
เซพทิมีส และ โบนิเฟซ

การข่มเหงตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 5 จนถึงสิ้นศตวรรษที่ 7

โพรเทริอัส

ได้เป็นนักเทศน์จากการแต่งตั้งของไซริลซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย
โพรเทริอัสนั้นเป็นผู้ที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นผู้ที่กอรปด้วยคุณงามความดีอย่างเพียบพร้อมก่อนที่ไซริลจะตัดสินใจ
แต่งตั้งให้ท่านรับหน้าที่ในการเทศนา
เมื่อไซริลถึงแก่กรรมตำแหน่งในการปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรียก็ตกเป็นของคิส โครัสซึ่ง
ตั้งตัวเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับครอบครัวตระกูลไซริลมานานแสนนานแล้ว
แต่ไม่นานนักคิส โครัสก็ถูกสภาแห่งแคว้นซาลซีดอนพิพากษาว่ามีความผิดในข้อหาที่ไปปรับเอาความเชื่อที่ผิด
ๆของนิกายยูไทเชิส ดังนั้นเขาจึงถูกปลดออกจากตำแหน่ง
โพรเทริอัสได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองอเล็กซานเดรียที่ว่างอยู่
โดยได้รับความเห็นชอบจากจักรพรรดิด้วย

แต่การทำเช่นนี้ก่อให้เกิดการต่อต้านอำนาจรัฐอย่างเปิดเผยเพราะได้ทำให้เมืองอเล็กซานเดรียแยกออกเป็น 2 ฝ่าย ได้แก่ฝ่ายที่สนับสนุนความเชื่อของผู้ดำรงตำแหน่งคนก่อนคือ ดิสโครัส และฝ่ายที่สนับสนุนหลักความเชื่อแบบดั้งเดิมของผู้ดำรงตำแหน่งคนใหม่ คือ โพรเทริอัส ท่ามกลางความโกลาหลนั้น เหล่าสาวกในนิกายยูโทเซสก็ตัดสินใจที่จะระบายความแค้นของตนต่อโพรเทริอัส ท่านจึงหนีไปยังคริสตจักรเพื่อหาที่หลบภัย แต่เมื่อถึงวันศุกร์ประเสริฐของปี ค.ศ. 457 พวกสาวกในนิกายยูโทเซสต่างก็พากันวิ่งกรูเข้าไปในคริสตจักร และได้ลงมือสังหารนักเทศน์ผู้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่งท่านนี้อย่างป่าเถื่อน หลังจากนั้นพวกเขาก็ลากศพของโพรเทริอัสไปตามถนน เมื่อได้กระทำการคูห่มึนเหยียดหยามต่าง ๆ นานาต่อศพนั้นแล้วก็จัดการหั่นศพออกเป็นชิ้น ๆ แล้วนำไปเผาไฟจนเป็นขี้เถ้า และแม้แต่ขี้เถ้านั้นก็ยังคงถูกนำไปโปรยให้ปลิวกระจัดกระจายไปในอากาศอีกด้วย

เฮอริเมนิกิลด์สเจ้าชายของเผ่าก็อทส์ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของยุโรปทรงเป็นราชบุตรองค์โตของลิโอวิกิลด์ส กษัตริย์เผ่าก็อทส์ในประเทศสเปน แรกเริ่มเดิมทีเจ้าชายองค์นี้นับถือศาสนานิกายเอเรียนที่ออกนอกกลุ่มนอกรีตแต่ได้กลับใจใหม่มารับเอาความเชื่อที่แท้จริงนั้น โดยการชักนำของภรรยาชื่อ อินคอนด้า เมื่อกษัตริย์ ลิโอวิกิลด์ส ของเผ่าก็อทส์ทรงทราบว่าราชบุตรของพระองค์ได้เปลี่ยนแปลงความเชื่อเสียแล้ว จึงทรงปลดราชบุตรออกจากการบังคับบัญชาเมืองซีวิลล์ ซึ่งราชบุตรเป็นเจ้าของเมืองครอบครองอยู่นั้น และกษัตริย์ยังทรงข่มขู่ว่าจะประหารราชบุตรเสีย ถ้าพระองค์ไม่ยอมทิ้งความเชื่อใหม่ ด้วยเหตุนี้เจ้าชายจึงเริ่มเตรียมการป้องกันตัวเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากการถูกประหารชีวิตด้วยความอาฆาตแค้นของราชบิดานั้น พวกที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมในสเปนได้ประกาศตัวว่าจะอยู่ฝ่ายราชบุตร การกระทำที่ส่อเจตนาที่จะต่อสู้ขัดขืนนี้ทำให้กษัตริย์ทรงกริ้วเป็นอย่างยิ่งจึงเริ่มใช้มาตรการลงโทษต่อคริสเตียนทุกคนที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมที่ถูกทหารจับได้ และนี่เองเป็นจุดเริ่มต้นของการข่มเหงอย่างรุนแรง

กษัตริย์ลิโอวิกิลด์สถึงกับยกทัพออกไปต่อสู้กับราชบุตรของพระองค์ด้วยตัวของพระองค์เอง เมื่อราชบุตรทรงทราบว่าตนเองไม่สามารถที่จะต้านทานกองทัพของราชบิดาได้ พระองค์จึงได้ไปอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากกองทัพโรมันซึ่งตั้งฐานทัพอยู่ที่นั่นเพื่อป้องกันพื้นที่หลายแห่งในสเปนซึ่งขณะนั้นยังเป็นของจักรพรรดิโรมันอยู่ ผู้บังคับบัญชาของทหารโรมันรับปากที่จะช่วยเหลือเฮอริเมนิกิลด์ส แต่กษัตริย์ได้แอบคิดสินบนเขา เขาจึงไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับราชบุตร เมื่อราชบุตรทรงทราบว่าถูกทอดทิ้งแล้วจึงจำใจต้องล่าถอยกลับไปยังเมืองซีวิลล์

กษัตริย์ได้ยกทัพมุ่งหน้าไปยังเมืองซีวิลส์และได้ล้อมเมืองไว้
เจ้าชายได้ทรงป้องกันเมืองนี้ด้วยความกล้าหาญอย่างน่าชมเชย และสามารถต้านทานไว้ได้นานถึง 12 เดือน
แต่เมื่อทรงทราบว่าเมืองนี้จะต้องถูกตีแตกแน่จึงได้ทรงหลบหนีไปยังเมืองแอสซีโต้
ซึ่งพระองค์ได้เสริมค่ายคูประตูหอรบให้มั่นคงเพื่อป้องกันตัวเอง กษัตริย์
ลีโอวิกิลด์ก็ทรงยังยกทัพติดตามราชบุตรของพระองค์ไปอีก
และได้ปิดล้อมเมืองแอสซีโต้ไว้หมดทุกด้านเพื่อบีบบังคับราชบุตร จนในที่สุดราชบุตรก็ยอมจำนนแต่โดยดี
กษัตริย์ได้นำตัวราชบุตรที่ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนกลับไปยังเมืองซีวิลส์
ซึ่งที่นี้เองกษัตริย์ลีโอวิกิลด์ได้ทรงใช้ความพยายามด้วยการให้คำมั่นสัญญา
ทั้งๆที่ปล่อยให้ราชบุตรยอมทิ้งความเชื่อแบบคริสเตียนเสีย
แต่ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามราชบุตรก็ยังยืนกรานที่จะรักษาความเชื่อดั้งเดิมนั้นไว้อย่างเหนียวแน่น
เมื่อถึงวันเทศกาลวันอีสเตอร์กษัตริย์
ลีโอวิกิลด์ของเผ่าก็อธส์ได้ส่งผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรของนิกายเอเรียนไปหาราชบุตรเพื่อประกอบพิธีศีล
มหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ แต่เซอร์เมนิกิลด์สปฏิเสธไม่ยอมรับพิธีนี้
ซึ่งทำให้กษัตริย์เดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจึงได้สั่งให้พวกทหารยามฟันราชบุตรของพระองค์ขาดออกเป็นชิ้น
ๆสิ้นพระชนม์อยู่ตรงนั้นเมื่อวันที่ 13 เมษายน ปีค.ศ. 586

จอห์น ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองเบอร์กาโม ในแคว้นลอมบาร์ดีได้พยายามทำทุกวิถีทาง
ที่จะชำระคริสตจักรของท่านให้ปราศจากความเชื่อผิด ๆของนิกายเอเรียน
ท่านได้ร่วมมือกับจอห์นอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองมิลาน
จอห์นแห่งเมืองเบอร์กาโมประสบความสำเร็จอย่างมากในการต่อต้านนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกลทางและลัทธินอกค
อก ท่านได้ใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อจะป้องกันไม่ให้ลัทธินอกคอกเผยแพร่ต่อไปอีก
ด้วยเหตุนี้เองท่านจึงถูกลอบสังหารเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 683

ชื่อของผู้พลีชีพที่น่าจดจำไว้อีกคนหนึ่งคือ คิลเลียน ท่านเกิดในประเทศไอร์แลนด์
และได้รับการอบรมให้ดำเนินในทางพระเจ้า อีกทั้งยังได้รับการศึกษาแบบคริสเตียนจากบิดามารดาของท่านเอง
เมื่อเวลาผ่านไปท่านได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลพร้อมกับพวกอีก 11 คนเพื่อจะไปสร้างสาวกบนทวีปใหญ่นั้น
เมื่อพวกเขาเทียบท่าแล้วก็ได้เดินทางไปตามเขตรอบนอกของเมืองแฟรน โคนีย์ในประเทศเยอรมันจนถึงเมืองเว
ร์ทสเบิร์ก และถึงแม้ว่าประชาชนโดยทั่วไปในเขตเมืองเวิร์ทสเบิร์ก
รวมทั้งกษัตริย์เจ้าเมืองของพวกเขาจะเป็นพวกลัทธินอกคอกก็ตาม แต่ภายในระยะเวลาไม่ถึง 2
ปีคนส่วนใหญ่ในพวกเขาก็กลับกลายเป็นคริสเตียนเพราะชีวิตและคำพยานของบุคคลกลุ่มนี้

กอซเบิร์ตเจ้าเมืองเวิร์ทสเบิร์กได้แต่งงานและอยู่กินกับหญิงม่ายที่เคยเป็นภรรยาของพี่ชาย
ถึงแม้ว่าคิดเล่นจะถือว่านี้เป็นความบาป

แต่ท่านก็เห็นว่าคงจะไม่เป็นการฉลาดที่จะตำหนิเขาจนกว่าเขาจะเกิดความมั่นคงในความเชื่อเสียก่อน
เมื่อถึงตอนที่ท่านพิจารณาเห็นว่าเขายึดมั่นในความจริงนั้นแล้ว

ก็เลยยื่นก็ได้ผ่อนวอนให้เขาตีตัวออกห่างจากหญิงม่ายที่เขาจับไว้เป็นภรรยา

เพราะเขาคงไม่สามารถอยู่กินกับนางได้โดยปราศจากบาป

และเพื่อเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงการกลับใจใหม่ของเขาด้วย

กอซเบิร์ตเองตกใจกับคำแนะนำของท่านจึงได้เอ่ยปากกับผู้ปกครองดูแลท่านนี้ว่านี่เป็นการทดสอบที่ยากที่สุดเท่า
ที่เขาเคยได้รับจากท่าน แต่ในที่สุดกอซเบิร์ตก็เผยความในใจออกมาว่า

“เมื่อข้าพเจ้าได้ทั้งความพึงพอใจและความสนุกสนานเพลิดเพลินของตนเองมากมายหลายอย่างเพราะเห็นแก่
ความรักของพระเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็จะขอทำให้การประพฤตินี้สำเร็จโดยการยอมทำตามคำแนะนำของท่านในเรื่อง
นี้ด้วย” อย่างไรก็ตามภรรยาของเขาตั้งใจที่จะแก้แค้นคนที่หลายที่มาชักนำให้กอซเบิร์ตตัดสินใจเช่นนั้น

นางได้ส่งคนไปยังสถานที่ที่พวกเขามาประชุมนมัสการกัน และได้สั่งให้ตัดศีรษะพวกเขาทุกคน

ก็เลยยื่นและเพื่อนร่วมทำการกับท่านต่างก็ยอมจำนนโดยไม่มีการต่อสู้ขัดขืนแต่ประการใด

ก็เลยยื่นได้บอกพรรคพวกของตนว่า ขอให้พวกเราอย่ากลัวคนเหล่านั้นที่ไม่มีอำนาจเหนือจิตวิญญาณของเราได้
เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 689 และคนเหล่านั้นที่ยอมพลีชีพก็ถูกฝังอย่างลับ ๆ พร้อมกับหนังสือ
เสื้อผ้า และทุกสิ่งทุกอย่างที่มีทั้งหมดในคืนนั้นเอง

การข่มเหงตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 ไปจนถึงบลิ้นศตวรรษที่ 10

โบนิเฟซ ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองเม้นทซ์

และเป็นบิดาแห่งคริสตจักรของประเทศเยอรมันนั้นเดิมเป็นชาวอังกฤษ

ตามประวัติศาสตร์ของคริสตจักรถือว่าท่านเป็นอัครมุขนีแดงงามที่เปล่งประกายอย่างเจิดจ้าของประเทศเยอรมันที่เ
ดีเยว โบนิเฟซมีชื่อเดิมว่า วินเฟร็ดหรือวินฟรีท

ท่านเกิดที่เมืองเคอร์ติออนในแคว้นแควอนเซียร์ซึ่งขณะนั้นเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแซกซอนตะวันตก

เมื่อ โบนิเฟซอายุได้เพียง 6

ขวบท่านก็เริ่มฉายแววว่าจะเป็นคนที่มีความคิดอ่านอย่างลึกซึ้งและดูเหมือนว่าจะสนใจใฝ่หาความรู้ทางด้านศาส
นศาสตร์เป็นพิเศษ

วอลเฟิร์ตซึ่งเป็นหัวหน้าคณะสงฆ์เห็นว่าโบนิเฟซมีลักษณะของอัครมุขนีแดงงามผู้ยิ่งใหญ่ในอนาคตและมีความตั้งใจใน

การศึกษาเล่าเรียนจึงได้ทำเรื่องให้ท่านไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยพระคัมภีร์นัทส์เชลล์ในเขตคริสตจักรแห่งเมืองวินเชสเตอร์ ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่จะทำให้ท่านมีโอกาสในการเจริญก้าวหน้ามากกว่าจะอยู่ที่อิชเชเตอร์

หลังจากที่โบนิเฟซได้ศึกษาเล่าเรียนมาพอสมควรแล้วหัวหน้าคณะสงฆ์เห็นว่าท่านมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะก้าวขึ้นเป็นนักเทศน์ได้แล้วท่านจึงขอร้องให้โบนิเฟซรับตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ขณะที่โบนิเฟซอายุได้ 30 ปี ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาโบนิเฟซก็เริ่มพันธกิจในการเทศนาและปรนนิบัติการรับใช้เพื่อนำความรอดไปสู่เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกกับท่านด้วยความร้อนรน

โบนิเฟซยังได้รับการสนับสนุนให้ไปเข้าร่วมสภาผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรจากทั่วราชอาณาจักรแซกซันตะวันตกเพื่อร่วมกันพิจารณาประเด็นสำคัญ ๆ อีกด้วย หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 719

โบนิเฟซก็มีโอกาสเดินทางไปยังกรุงโรม จักรพรรดิจอจ์จที่ 2

ทรงต้อนรับท่านด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่งและทรงเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยคุณงามความดีทุกประการที่ประกอบกับขึ้นเป็นลักษณะของอัครทูตสำหรับประกาศพระกิตติคุณนั้นพระองค์จึงได้ทรงส่งท่านไปเทศนาข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้าไม่ว่าท่านจะพบคนเหล่านั้นที่ใด

โดยไม่ได้ทรงกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับภารกิจดังกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจง

เมื่อโบนิเฟซเดินทางผ่านแคว้นลอมบาร์ดีและบาวาเรียแล้วท่านก็มาถึงประเทศรูรินเกียซึ่งเป็นประเทศที่เคยได้รับแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐมาบ้างแล้ว จากนั้นท่านก็ได้เยี่ยมชมแคว้นอูเทซท์และผ่านไปยังแคว้นซาโซนีซึ่งในดินแดนนี้เองโบนิเฟซได้เป็นชักนำให้หลายพันคนได้กลับใจมาเป็นคริสเตียน

ในช่วงเวลาที่ผู้รับใช้ที่ใจอ่อนสุภาพท่านนี้กำลังทำการปรนนิบัติรับใช้ในพันธกิจเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐอยู่นั้น เจ้าชายเพพินก็ได้รับการสถาปนาให้ขึ้นครองราชบัลลังก์เป็นกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส เจ้าชายองค์นี้ทรงมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้รับการสวมมงกุฏ โดยผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ที่สุดเท่าที่พระองค์จะเสาะหาได้ โบนิเฟซได้รับการระบุตัวไว้อย่างเฉพาะเจาะจงให้เป็นผู้ประกอบพิธีอันยิ่งใหญ่นี้ ท่านจึงได้รับเกียรติอย่างสูงสุดในการประกอบพิธีสวมมงกุฏบนศีรษะของกษัตริย์องค์ใหม่ที่เมืองซอส์ซันส์ ในปีค.ศ. 752 แต่ในปีต่อมา

ด้วยความชราภาพประกอบกับมีโรคภัยไข้เจ็บมากมายรุมเร้าท่านดังนั้น โดยความเห็นชอบของกษัตริย์องค์ใหม่และโดยมติของคณะผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรของท่านท่านจึงได้สถาปนาลุลัสซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับท่านและเป็นสาวกที่สัตย์ซื่อขึ้นดำรงตำแหน่งในการปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองมันท์แทนท่าน

เมื่อโบนิเฟซได้ผลออกจากภาระหน้าที่ของท่านแล้วท่านก็ได้กำชับอย่างแข็งขันให้คริสตจักรแห่งเมืองมันท์แซ

อมอยู่ในความดูแลของผู้รับใช้คนใหม่หวังใจว่าลูกลี้สจะสามารถตั้งคริสตจักรที่เมืองฟูคส์ได้สำเร็จและคอยเป็น
ธุระจัดการฝังศพของท่านไว้ได้คริสตจักรแห่งนั้นเมื่อเวลามาถึง

หลังจากที่โบนิเฟซได้สั่งเสียไว้เช่นนี้แล้วท่านก็ล่องเรือไปยังแม่น้ำไรน์และยังล่องออกไปตามแม่น้ำสายนั้นต่อไป
จนถึงดินแดนไฟร์แลนค์ซึ่งท่านได้ทำการประกาศพระกิตติคุณที่นั่นจนมีชาวพื้นเมืองที่ป่าเถื่อนหลายพันคน
กลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมา

ท่านได้เป็นเหตุให้มีกรรือวัดวาอารามหลายแห่งและได้ก่อตั้งคริสตจักรแทนที่ซากปรักหักพังแห่งลัทธินี้เชื่อกัน
ชกลางอย่างมงามยแม้ว่าอายุของท่านจะล่วงเลยมามากแล้วก็ตาม

ได้มีการกำหนดไว้ว่าจะให้มีการจัดพิธีบัพติศมาเพื่อยืนยันถึงกลับใจของผู้เชื่อใหม่จำนวนมากซึ่งเป็นวันที่ท่านได้
สั่งไว้ล่วงหน้าให้คนเหล่านี้มารวมกันตรงที่ราบแห่งใหม่ใกล้กับแม่น้ำบิวเด

และก่อนวันกำหนดหนึ่งวัน โบนิเฟซได้เข้าไปปักเต็นท์ไว้หลังหนึ่ง

ในวันนั้นท่านตั้งใจที่จะพักแรมอยู่ที่นั่นทั้งคืนกับพวกของท่านเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับภารกิจในการประกอบพิ
ธีบัพติศมาในวันรุ่งขึ้น

แต่เมื่อสาวกของลัทธินอกคอกซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของท่านทราบข่าวนี้เข้าก็ได้พากันบุกเข้าไปหาท่านและเพื่อน
ร่วมทำการกับท่านในคืนนั้นเอง และได้สังหารโบนิเฟซและเพื่อนร่วมทำการกับท่านพร้อมด้วยผู้ติดตามทั้งสิ้น
52 คนด้วยกัน โดยเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน ปี ค.ศ. 755

ดังนั้นบิดาผู้ยิ่งใหญ่แห่งคริสตจักรของประเทศเยอรมัน ศักดิ์ศรีแห่งประเทศอังกฤษ
และสง่าราศีแห่งยุคสมัยนั้นจึงได้พลีชีพไปในลักษณะนี้นั่นเอง

คริสเตียนชาวเมืองอาร์โมเรียน 42 คนในแคว้นไฟร์เกียตอนบนได้พลีชีพในปี ค.ศ. 845

ด้วยน้ำมือของซาราเซ็นส์ ในรัชสมัยของกษัตริย์ซีโอฟิลัสแห่งแคว้นไฟร์เกีย

ซาราเซ็นส์ได้ทำการกวาดล้างในพื้นที่หลายส่วนของจักรวรรดิทางตะวันตกรวมทั้งในแถบแคว้นไฟร์เกียด้วย
เขาได้หาช่องทางที่จะเอารัดเอาเปรียบและแสวงหาผลประโยชน์จากพวกคริสเตียนอยู่เสมอจนได้ทำการบุกเข้ายึด
เมืองอาร์โมเรียนและซึ่งเป็นเหตุให้คริสเตียนหลายต่อหลายคนต้องพลีชีพอย่างน่าสังเวช

แอ็ดอัลบิรท์ ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองปราฏูเป็นชาวโบฮีเมียโดยกำเนิด

หลังจากที่ท่านต้องเข้าไปพัวพันกับปัญหามากมายหลายอย่างแล้วท่านก็เริ่มมีแนวความคิดที่จะช่วยให้คนที่ยังไม่
รู้จักพระเจ้าได้มีโอกาสกลับใจเสียใหม่

และด้วยความตั้งใจนี้ท่านจึงได้ออกเดินทางไปยังเมืองแดนท์ซิกและได้เป็นพยานที่นั่นจนเป็นเหตุให้หลายคนรับ
เชื่อและรับพิธีบัพติศมา

แต่เหตุการณ์ดังกล่าวกลับทำให้นักบวชของลัทธินอกรอกู้สึกเดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจนได้กลุ่มรวมทำร้ายและฆ่า
ท่านด้วยลูกดอก เมื่อวันที่ 23 เมษายน ปี ค.ศ. 997

การข่มเหงในศตวรรษที่ 11

อัลเฟจ

หัวหน้าผู้ปกครองคูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแคนเทอร์เบอรีเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากตระกูลใหญ่ในเมืองกลูเชสเตอร์เชียร์ และได้รับการศึกษาเล่าเรียนมาสมกับชาติตระกูลอันสูงส่งของตนเอง

บิดามารดาของท่านเป็นคริสเตียนที่ควรแก่การยกย่องนับถือ

และดูเหมือนว่าอัลเฟจจะสืบทอดคุณงามความของท่านทั้งสองมาอย่างเต็มที่

เมื่อตำแหน่งผู้ปกครองคูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองวินเชสเตอร์ว่างลงเนื่องจากการถึงแก่กรรมของอีเธลโวลด์

ท่านดันสแตนซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองคูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแคนเทอร์เบอรีในฐานะที่มีตำแหน่งสูงสุดทั่ว
เครือจักรภพอังกฤษจึงได้สถาปนาอัลเฟจให้ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองคูแลที่ว่างอยู่โดยความเห็นชอบของทุกฝ่าย
ที่เกี่ยวข้องในเขตการปกครองคูแลนั้น

ดันสแตนมีความเคารพนับถือในตัวอัลเฟจเป็นพิเศษ

และเมื่อใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตดันสแตนได้อธิษฐานทูลขอด้วยความร้อรรม โดยขอให้พระเจ้าทรงโปรด
ตั้งอัลเฟจเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากตัวท่านในฐานะผู้ปกครองคูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองแคนเทอร์เบอรี

ซึ่งก็ได้เป็นไปตามคำทูลขอนั้นแม้ว่าจะได้เป็นเมื่อ 18 ปีภายหลังจากที่ดันสแตนเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1600

แล้วก็ตาม

เมื่ออัลเฟจได้ปกครองคูแลเขตคริสตจักรนี้โดยได้นำชื่อเสียงอันดีงามมาสู่ตัวท่านเองและก่อให้เกิดประโยชน์อ
่างมากต่อผู้คนที่อยู่ในเขตปกครองของท่านมาเป็นเวลาเกือบ 4 ปีแล้ว

ดาเนียสได้ยกทัพบุกมายังประเทศอังกฤษและได้ล้อมเมืองแคนเทอร์เบอรีไว้

เมื่อแผนการที่จะโจมตีเมืองนี้แพร่สะพัดออกไปบุคคลสำคัญของเมืองนี้หลายคนก็ได้หลบหนีออกจากเมือง

และยังได้ชักชวนให้อัลเฟจทำตามพวกเขาด้วย

แต่ท่านเองเป็นศิษยาภิบาลที่ดีจึงไม่ยอมฟังและทำตามข้อเสนอเช่นนั้น

ขณะที่อัลเฟจสาละวนอยู่กับการช่วยเหลือและหนุนใจผู้คนที่อยู่นั้น เมืองแคนเทอร์เบอรีก็ถูกโจมตีอย่างสาหัสฟ้าแลบ
พวกศัตรูทะลักเข้าในเมืองอย่างรวดเร็วและได้ทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้าโดยการเผาด้วยไฟและฟาดฟันด้วยดา
บที่ถืออยู่ในมือ

อัลเฟงมีใจกล้าหาญจึงได้พูดกับศัตรูและเสนอตัวเองต่อคมดาบของพวกเขาในฐานะที่มีค่าควรแก่การระบายความโกรธแค้นของพวกเขามากกว่าที่จะไประบายต่อประชาชน

ท่านได้อ้อนวอนให้ไว้ชีวิตประชาชนเหล่านั้นและขอให้พวกเขาปลดปล่อยความเกลียดแค้นทั้งหมดลงมาที่ตัวท่าน พวกศัตรูจึงจับกุมและมัดมืออัลเฟงไว้

พวกเขาได้ทำการดูหมิ่นเหยียดหยามและทำทารุณกรรมต่อท่านอย่างหยาบคายและป่าเถื่อนอย่างที่สุด และยังได้บังคับให้ท่าน

ยืนอยู่กับที่จนกว่าคริสตจักรของท่านจะมอดไหม้ไปหมดและนักเทศน์ถูกสังหารหมู่พร้อมกัน

จากนั้นพวกเขาก็ให้มีการนับทั้งฆราวาสและนักเทศน์และให้นำทุกคนยกเว้นทุก ๆ คนที่สลับ

เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงได้นำคนตายไปถึง 7,236 คน มีเหลือเพียงนักเทศน์ 4 คนกับฆราวาสอีก 800

คนเท่านั้นที่รอดชีวิต

หลังจากนั้นพวกเขาก็ให้นำตัวหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรผู้นี้ไปขังไว้ในคุกใต้ดินอย่างเข้มงวดเป็นเวลาหลายเดือน

ระหว่างที่อัลเฟงถูกคุมขังอยู่ในคุกใต้ดินนั้น

พวกเขาได้ยื่นข้อเสนอให้อัลเฟงให้อิสรภาพให้แก่ตนเองด้วยเงินค่าไถ่ 3,000 ปอนด์

และได้เกลี้ยกล่อมให้กษัตริย์ยอมจ่ายเงินเพิ่มอีก 10,000 ปอนด์เพื่อให้พวกเขาไปให้พ้นจากราชอาณาจักรแห่งนี้ แต่สถานภาพของอัลเฟงไม่ได้เอื้ออำนวยให้ท่านสามารถตอบสนองข้อเรียกร้องที่สูงลิ้นี้ได้

พวกเขาจึงจับท่านมัดและนำตัวไปเข้าสู่การทรมานมากมายหลายอย่างเพื่อจะบีบบังคับให้ท่านเปิดเผยที่ซ่อนทรัพย์สมบัติอันล้ำค่าของคริสตจักร

โดยพวกเขาได้รับประกันว่าท่านจะได้รับความปลอดภัยในชีวิตและได้รับอิสรภาพกลับไปอย่างแน่นอน

แต่นักเทศน์ผู้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่งและเคร่งครัดในทางของพระเจ้าท่านนี้ยังคงยืนกรานที่จะปฏิเสธไม่ยอมให้ข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อพวกลัทธินอกคอก พวกเขาจึงนำท่านกลับเข้าไปขังอีก 6 วัน

จากนั้นก็คุมตัวท่านในฐานะของนักโทษของพวกเขาไปยังเมืองกรีนวิชเพื่อจะดำเนินคดีกับท่านที่นั่น

อัลเฟงก็ยัง ไม่ยอมอ่อนข้อให้ในเรื่องการบอกข้อมูลเกี่ยวกับที่ซ่อนทรัพย์สมบัติของคริสตจักร

และยังได้เตือนสติพวกเขาให้ละทิ้งการกราบไหว้รูปเคารพและหันมายอมรับความเชื่อของคริสเตียน

การกระทำเช่นนี้ได้สร้างความเดือดดาลให้แก่ดาเนียลเป็นอย่างยิ่งจนพวกทหารได้ลากท่านออกนอกค่ายและทุบตีท่านอย่างไร้ความเมตตาปราณี แต่มีทหารคนหนึ่งที่ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำพยานของอัลเฟง

ทราบดีว่าความทนทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บปวดอย่างน่าเวทนาของท่านคงจะยึดเยื้อออกไปอีกขณะที่ความตายเป็นสิ่งที่แน่ชัดอยู่แล้ว

ทหารผู้นี้ได้เกิดแรงกระตุ้นจากความสงสารอย่างอำมหิตขึ้นมาจึงได้ตัดศีรษะของท่านเสียเพื่อปลดปล่อยท่านให้

หลุดพ้นจากความทรมาน ดังนั้นการพลีชีพของท่านอัลเฟงจึงสิ้นสุดลงในลักษณะนี้เมื่อวันที่ 19 เมษายน ปี ค.ศ. 1012

เหตุการณ์ดังกล่าว ได้เกิดขึ้นตรงจุดที่ที่คริสตจักรแห่งเมืองกรีนวิชซึ่งตั้งขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่านอัลเฟงตั้งอยู่ในปัจจุบันนี้นั่นเอง หลังจากที่ท่านเสียชีวิตแล้วศพของท่านก็ถูกโยนลงไปใต้ม่าน้ำเหม็นสออย่างไม่ไยดี แต่ก็ถูกพบในวันต่อมา

บรรดาผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองลอนดอนและเมืองลินคอล์นจึงได้เชิญศพของท่านนำไปฝังไว้ในคริสตจักรเซนต์เปาโล แต่ในปี ค.ศ. 1023

ได้ถูกย้ายไปฝังไว้ในเมืองแคนเทอร์เบอรีโดยท่านอีเชลมีธซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งมณฑลนั้น

เจอราร์ด

ชาวเมืองเวนิซได้ยอมถวายตัวในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าตั้งแต่เยาว์วัยและได้ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมในวิทยาลัยพระคัมภีร์เป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้วจึงได้ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะจาริกไปให้ถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์

เมื่อเจอราร์ดได้เดินทางเข้าไปในประเทศอังกิร ท่านได้ทำความรู้จักจนสนิทสนมกับกษัตริย์สติเฟนแห่งประเทศอังกิรผู้ทรงแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองโซนา

เมื่อกษัตริย์อิวและปีเตอร์ซึ่งสืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากสติเฟน ได้ถูกโค่นล้มอำนาจ อันดรูวราชโอรสของลาติสล็อตผู้ทรงเป็นเชื้อพระวงศ์เชื้อสายเยอรมันทางฝ่ายอดีตกษัตริย์สติเฟนผู้ล่วงลับ

ได้เถลิงถวัลย์ราชสมบัติเป็นยุคกษัตริย์ โดยมีผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ผู้สำเร็จราชการที่ชั่วร้ายนี้ได้สัญญาว่าจะให้อันดรูวได้ขึ้นครองราชสมบัติอย่างเต็มที่ โดยมีเงื่อนไขว่าพระองค์จะตั้งกองवादล้างหลักความเชื่อของคริสเตียนให้หมดไปจากประเทศอังกิรอย่างสิ้นเชิง

ยุคกษัตริย์ทรงหลงใหลในชื่อเสียงลวกก่อนเวลาอันสมควร ได้ยอมรับข้อเสนอดังกล่าว

เมื่อเจอราร์ดทราบข่าวเกี่ยวกับข้อตกลงที่ชั่วร้ายนี้เข้าจึงได้ตัดสินใจรับเป็นฐานะที่จะดำเนินการคัดค้านการกระทำบาปอย่างใหญ่หลวงของยุคกษัตริย์อันดรูวและพยายามชักจูงพระองค์ให้ออนสัตยาบันที่ทรงกระทำนั้นเสีย

ด้วยการมีปณิธานเช่นนี้เจอราร์ดจึงได้ออกเดินทางพร้อมกับนักเทศน์ตำแหน่งสูงอีก 3

คนที่มิไรร้อนรนในความเชื่อเช่นเดียวกับท่านเพื่อจะมาเข้าเฝ้าและทูลทัดทานยุคกษัตริย์องค์นี้

ขณะนั้นผู้ที่ปรารถนาจะมาก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งกษัตริย์องค์ใหม่อย่างเต็มที่อยู่ในระหว่างการแปรพระราชฐานที่เมืองอัลบา เรกาเลีย และขณะที่คณะผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักร 4

ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำดานูบเพื่อจะไปเข้าเฝ้าอยู่นั้น

พวกท่านก็ถูกขัดขวางโดยกองทหารรักษาการซึ่งประจำอยู่ที่นั่น
เมื่อพวกทหารพบเห็นท่านและทราบจุดมุ่งหมายของการมาเข้าเฝ้าในครั้งนี้จึงใช้กำลังเพื่อยับยั้งพวกท่านอย่างไม่
ไว้ความเมตตาปราณี ผู้รับ-ใช้ทั้ง 4

ท่านต้องทนแบกรับความเจ็บปวดจากการถูกทุ้มและขว้างด้วยก้อนหินอย่างอดทน
และในที่สุดพวกทหารก็ลงมือสังหารพวกท่านด้วยหลาว
การพลีชีพของบุคคลผู้สมควรแก่การยกย่องเหล่านี้ได้เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1045

ศตานิสล็อต ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองคราคา
เป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวโปแลนด์ที่มีชื่อเสียง
บิดาและมารดาของท่านต่างก็เป็นผู้ที่ดำเนินในทางของพระเจ้าอย่างเคร่งครัดมากพอ
ๆกับฐานะที่มั่งคั่งของพวกเขา
และพวกเขามักจะนำทรัพย์สินสมบัติของเขาออกมาบริจาคและแจกจ่ายเพื่อบรรเทาทุกข์และช่วยเหลือผู้ยากไร้ด้วยใ
จกว้างขวาง ศตานิสล็อตเคยตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเป็นช่วงเวลาหนึ่งว่าท่านควรจะอุทิศชีวิตอย่างนักบวชดี
หรือควรจะถวายตัวรับใช้ในฐานะเป็นนักเทศน์ดี? ในที่สุดท่านก็ได้รับการชักชวนจากแลมเบิร์ต
ซูล่าซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรคราคาในเวลานั้นให้มาเป็นนักเทศน์โดยแลมเบิร์ตได้ให้ท่านเข้าร่วมงาน
ในการปรนนิบัติรับใช้และได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นมัคนายกในคริสตจักรหลวงในเขตปกครองดูแลของท่าน
ท่านแลมเบิร์ตถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน ในปีค.ศ. 1071
ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการสรรคหาผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากแลมเบิร์ตได้พร้อมใจกันเสนอชื่อ
ศตานิสล็อต ดังนั้นท่านจึงได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่งนี้สืบต่อไป

กษัตริย์องค์ที่ 2 ของประเทศโปแลนด์คือ โบลิสล็อต

โดยธรรมชาติแล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีพระลักษณะนิสัยที่ดีอยู่หลายประการ

แต่ภายหลังทรงยอมแพ้ต่ออารมณ์อันเร่าร้อนรุนแรงของตนเอง

พระองค์จึงได้หลงระเหิดความชั่วร้ายเป็นอันมากจนได้รับการขนานนามว่า “จอมโหด”

มีเพียงศตานิสล็อตผู้เดียวเท่านั้นที่กล้าทราบทูลถึงความผิดของพระองค์

เมื่อศตานิสล็อตมีโอกาสมิที่สมควรท่านก็จะชี้แจงให้พระองค์เห็นถึงความชั่วร้ายในการกระทำอันเลวทรามของ
พระองค์เป็นการลับเฉพาะ

กษัตริย์ทรงขุ่นเคืองพระทัยเป็นอย่างยิ่งกับการที่ศตานิสล็อตใช้เสรีภาพในการทูลทัดทานพระองค์ครั้งแล้วครั้ง

เล่าจนในที่สุดพระองค์ก็ทรงตัดสินใจพระทัยที่จะหานักเทศน์หลวงคนใหม่มาดำรงตำแหน่งแทนศตานิสล็อต

อยู่มาวันหนึ่งเมื่อโบลิสล็อตทรงทราบมาว่าผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรท่านนี้กำลังอยู่ในพระวิหารของโบสถ์เซ

นทีไม่เคิลซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเพียงเล็กน้อย พระองค์จึงส่งทหารกองหนึ่งออกไปให้สังหารท่านเสีย พวกทหารก็จัดแจงที่จะออกไปกระทำการกิจอันกระหายเลือดนี้อย่างรวดเร็ว แต่ทันทีที่พวกทหารมาเผชิญหน้ากับสถานีสล็อต ลักษณะที่น่าเคารพเลื่อมใสของท่านนักเทศน์ผู้บริสุทธิ์ท่านนี้ได้ทำให้พวกเขาตะลึงงันด้วยความยำเกรงจนไม่สามารถจะกระทำการสิ่งที่รับปากกับองค์กษัตริย์ไว้ได้ เมื่อพวกทหารกลับมาแล้วและเมื่อกษัตริย์ทรงทราบว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังและทำตามพระบัญชาของพระองค์ พระองค์ก็โถมเข้าไปสังหารพวกทหารด้วยอารมณ์อันเกรี้ยวกราดและกระชากกริชจากทหารผู้หนึ่ง แล้วทรงวิ่งออกไปยังพระวิหารด้วยอารมณ์อันพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง เมื่อพบสถานีสล็อตกำลังอยู่ที่แทนบูซา พระองค์ก็ทรงจ้วงแทงกริชเข้าตรงหัวใจของท่าน นักเทศน์หลวงท่านนี้จึงสิ้นใจตายทันทีเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม ปีค.ศ. 1079

บทที่ 4

การข่มเหงโดยสันตะปาปาและคณะบาทหลวงในสมัยนั้น

ตั้งแต่เริ่มต้นจนมาถึงตรงจุดนี้ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการข่มเหงคริสเตียนจำกัดอยู่เพียงการข่มเหงรังแกที่มาจากโกลกของพวกลัทธินอกคอกและนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทางที่มีใจคับแคบเท่านั้น แต่บัดนี้เรามาถึงช่วงเวลาที่มีการข่มเหงจะกระทำโดยพวกที่แอบอ้างตัวว่าเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์แต่การกระทำที่ข่มเหงพวกคริสเตียนที่มีหลักความเชื่ออย่างถูกต้องนั้นกลับชั่วร้ายเลวทรามและเหี้ยมโหดทารุณมากกว่าการข่มเหงที่ได้รับจากพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้เสียอีก ศาสนจักรของสันตะปาปาซึ่งไม่ยอมใส่ใจต่อแก่นแท้ของหลักคำสอนและวิญญาณแห่งการประกาศข่าวประเสริฐก็ได้อาศัยอำนาจแห่งอาวุธและคมดาบทำการข่มเหงรังแกและกวาดล้างคริสตจักรของพระเจ้าอยู่นานหลายศตวรรษซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สามารถเรียกได้ว่า “ยุคมืด” อย่างแท้จริง บรรดากษัตริย์ทั้งหลายในแผ่นดินโลกได้ประทานอำนาจของพระองค์เองแก่ “สัตว์ร้าย” และทรงยอมอยู่ใต้บังคับบัญชาของมารสังคัมที่ชั่วร้ายซึ่งมักจะเป็นผู้ที่ได้นั่งบัลลังก์แห่งสันตะปาปา กษัตริย์ดังกล่าวก็อย่างเช่น จักรพรรดิเฮนรีแห่งประเทศเยอรมัน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้มารสูมแห่งการข่มเหงโดยสันตะปาปาบางคนจึงได้โหมกระหน่ำลงไปยังคริสเตียนหลายต่อหลายกลุ่ม และกลุ่มแรกที่จะขอกกล่าวถึงนี้คือ พวกวอลเดินส์ในประเทศฝรั่งเศส

การข่มเหงคริสเตียนกลุ่มวอลเดินส์ในประเทศฝรั่งเศส

ก่อนหน้าที่จะถึงเวลานี้คริสตจักรของพระคริสต์ก็เต็มไปด้วยความเชื่อที่ผิด ๆ เกี่ยวกับสันตะปาปาและการเชื่อถือโซกลางต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ค่อย ๆ เล็ดลอดเข้ามาครอบงำคริสตจักรของพระคริสต์เป็นเวลานานแล้ว มีน้อยคนนักที่จะตระหนักถึงภัยอันตรายและผลร้ายของความเชื่อผิดเหล่านี้ คนที่ทราบและตระหนักดีก็ตั้งใจที่จะรักษาความสว่างแห่งข่าวประเสริฐไว้ให้อยู่ในสภาพที่บริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยสง่าราศี

บุคคลที่เปรียบเสมือนทรพยากรคริสเตียนอันทรงคุณค่าผู้หนึ่งคือ บีเร็นการิอัส ซึ่งมีชีวิตอยู่เมื่อประมาณปี ค.ศ.1000 ท่านได้เทศนาถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญในลักษณะที่เข้าใจได้ง่ายๆ ตามแบบฉบับดั้งเดิมของความจริงนั้น มีคนเป็นอันมากเกิดความเชื่อและยอมรับหลักคำสอนของท่าน ด้วยเหตุนี้จึงเรียกพวกนี้ว่า พวกบีเร็นการิอัส แล้วหลักคำสอนตามแนวทางของบีเร็นการิอัสก็ได้รับการสืบทอดต่อมาโดยเพียร์ บรูส ซึ่งได้เทศนาที่เมืองเทเลสส์ภายใต้การคุ้มครองจากท่านเอิร์ล ฮิลดีฟอนซัส (เอิร์ลเป็นตำแหน่งขุนนาง) และด้วยเหตุที่พวกนักปฏิรูปศาสนาพวกนี้ได้แยกตัวออกจากศาสนจักรแห่งกรุงโรม ดังนั้นบทความและหลักคำสอนของพวกเขาก็ไปตีพิมพ์ลงในหนังสือที่ท่านบรูสเขียนขึ้น โดยได้ตั้งชื่อหนังสือเล่มนั้นว่า “ผู้ทรยศต่อพระคริสต์”

ในปี ค.ศ. 1140 จำนวนของพวกที่อยู่ฝ่ายปฏิรูปศาสนาที่มีมากอยู่แล้วก็ยิ่งเพิ่มทวีมากขึ้น แม้กระทั่งสันตะปาปาเองก็ยังตกใจจึงได้เขียนจดหมายไปถึงเจ้าชายหลายองค์เพื่อขอให้เนรเทศพวกนี้ออกไปจากเขตครอบครองของพระองค์ และยังได้จ้างผู้เชี่ยวชาญให้เขียนหนังสือต่อต้านพวกปฏิรูปศาสนาอีกด้วย

ในปี ค.ศ.1147 เฮนรี่แห่งเมืองเทเลสส์กลายเป็นนักเทศน์ที่โดดเด่นที่สุดในเวลานั้น เพราะเหตุนี้พวกปฏิรูปจึงถูกเรียกว่าพวกเฮนรี่เซียน และโดยเหตุที่คนพวกนี้ไม่ยอมรับเหตุผลใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับหลักความเชื่อนอกเสียจากว่าจะยกมาจากพระคัมภีร์เท่านั้น คณะสันตะปาปาจึงตั้งชื่อพวกนี้ว่า “พวกที่ถือหลักคำสอนของพวกอัครสาวก” ในช่วงเวลาดังกล่าว ปีเตอร์ วอลโด ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองไลออนส์เป็นผู้ต่อต้านสันตะปาปาอย่างเอาจริงเอาจัง เพราะเหตุที่ท่านนี้เองพวกปฏิรูปในบริเวณนั้นจึงได้ถูกเรียกว่า พวกวอลดอยส์ หรือพวกวอลเด็นส์ ท่านวอลโดเป็นบุรุษที่มีลักษณะเด่นในด้านที่เป็นผู้มีความรู้ และมีปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน หลักคำสอนของท่านก็เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป และมีผู้คนเป็นอันมากจากทุกชนชั้นได้กลายเป็นสาวกของท่าน

ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองไลออนส์

ไม่พอใจกับการที่วอลโดใช้อิสรภาพในการวิพากษ์วิจารณ์สันตะปาปา และพระนักเทศน์ชาวโรมันอย่างเต็มที่เช่นนี้ จึงได้ส่งคนไปตักเตือนท่านให้หยุดการเทศนาในรูปแบบนี้เสีย วอลโดได้ตอบกลับไปว่า ตัวท่านเองไม่อาจที่จะเงียบเฉยในเรื่องนี้ได้เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่ เกี่ยวข้องกับความรอดของจิตวิญญาณมนุษย์ และสำหรับเรื่องนี้แล้วท่านจะต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อ ฟังมนุษย์ เมื่อสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 3 ได้รับทราบคำโต้ตอบเหล่านี้จึงได้ตัดท่านและพรรคพวกที่สนับสนุนท่านออกจากศาสนจักร และยังได้สั่งให้ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองไลออนส์กำจัดพวกเขาให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินโลก เหตุการณ์นี้จึงกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการข่มเหงพวกวอลเด็นส์โดยสันตะปาปา

วอลโดได้หลบซ่อนอยู่ในเมืองไลออนส์เป็นเวลา 3 ปี

และแม้ว่าจะมีการใช้ความพยายามอย่างที่สุดที่จะจับตัวท่านให้ได้ก็ตาม แต่ในที่สุดท่านก็มีโอกาสหนีออกจากที่ซ่อนไปยังภูเขาคอปินี หลังจากนั้นไม่นานพระเจ้าก็ทรงเปิดโอกาสให้ท่านเห็นช่องทางที่จะเผยแพร่หลักคำสอนของพระคริสต์ในเมือง คอปินี และเมืองพิคาร์ดีซึ่งได้ทำให้ฟิลิปภักษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสขุนเคืองพระทัยยิ่งนัก จึงได้ใช้ปฏิบัติการทางทหารในเมือง พิคาร์ดี ซึ่งเป็นเมืองที่สาวกส่วนใหญ่ของวอลเด็นส์อาศัยอยู่ พวกทหารได้ให้ทำลายบ้านเรือนกว่า 300 หลังคาเรือน ทำลายเมืองบางแห่งที่มีกำแพงล้อมรอบ เผาพวกปฏิรูปตายไปหลายคนและขับไล่คนอื่น ๆ ให้เข้าไปในเขตนอแมนดิและเยอรมัน

แต่ทั้ง ๆ ที่มีการข่มเหงอย่างรุนแรงเช่นนี้ความเชื่อของพวกปฏิรูปก็ยังคงเจริญรุ่งเรืองต่อไป

พวกวอลเด็นส์ในหลายพื้นที่กลับมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

สันตะปาปาโกรธแค้นที่พวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้นจึงได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะทำลายล้างพวกเขาให้หมดสิ้น ไปแบบถอนรากถอนโคนซึ่งทำให้พวกวอลเด็นส์ไม่สามารถดำรงตำแหน่งที่มีอำนาจ

ไม่สามารถทำงานที่มีเกียรติหรือมีผลประโยชน์ใด ๆ ได้ แม้แต่ที่ดินและทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาก็ถูกยึด พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ฝังศพคนตายในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์

สำหรับพวกวอลเด็นส์บางคนที่เป็นที่รักอยู่ในประเทศสเปนนั้น อัลดีฟอนซัสภักษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราก็อนก็ไ

ด้รับการชักจูงจากสันตะปาปาให้ออกกฎหมายเป็นบทบัญญัติอย่างเข้มงวดให้พวกโรมันคาทอลิกทุกคนข่มเหงพวกเขาในทุกหนทุกแห่งที่ตามหาตัวจนพบ

และได้มีคำสั่งออกมาว่าทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือพวกเขาแม้เพียงเล็กน้อยก็จะถือว่าเป็นคนกบฏและมีพฤติกรรมที่เป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อบ้านเมือง

ปีเตอร์ วอลโด ก็ยังคงเทศนาต่อต้านศาสนจักรแห่งกรุงโรมด้วยใจกล้าหาญ ปฏิบัติการต่าง ๆ ของวอลโด และเพื่อน

ๆ ที่ร่วมทำการในการปฏิรูปได้ก่อให้เกิดจุดเริ่มต้นของการตั้งศาลค้นหาและสอบสวนของศาสนจักร โรมันคาทอลิก สันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3

ได้ให้บาทหลวงบางคนรับหน้าที่เป็นผู้ค้นหาและสอบสวนเพื่อจะมอบพวกปฏิรูปให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของอำนาจฝ่ายโลก บาทหลวงเหล่านี้เมื่อได้รับข้อมูลมาเพียงเล็กน้อย

หรือใช้วิธีการใดก็ตามแล้วก็จะรีบมอบพวกปฏิรูปที่จับได้ให้แก่เจ้าหน้าที่บ้านเมือง

และเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็จะมอบพวกเขาไว้ในเงื้อมมือของเพชรฆาต

กระบวนการสอบสวนก็จะเป็นอย่างรวดเร็ว เพราะการมีข้อกล่าวหาที่เพียงพอแล้วที่จะเห็นว่ามีความผิด และไม่เคยมีการพิจารณาคดีผู้ที่ถูกกล่าวหาอย่างยุติธรรมเลย

แต่เมื่อสันตะปาปาเห็นว่าวิธีการเหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดผลที่น่าพอใจเขาจึงตัดสินใจที่จะลองใช้วิธีการอื่นที่นุ่มนวล และดูเป็นธรรมชาติมากกว่า

เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งบาทหลวงที่มีสมณศักดิ์อันสูงส่งหลายคนให้ไปเทศนาท่ามกลางพวกวอลเด็นส์ และชักนำพวกเขาให้เปลี่ยนความคิดเห็นเสียใหม่ ในบรรดาบาทหลวงเหล่านี้มีคนหนึ่งชื่อ โดมินิค ซึ่งเป็นผู้ที่ร่อนรนในการกระทำตามเป้าหมายของสันตะปาปา

โดมินิคได้คิดค้นและพัฒนาระบบจัดระบบตำแหน่งตามลำดับชั้นขึ้นมา ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า

“ระบบตำแหน่งตามลำดับชั้นของโดมินิแกน”

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความสะดวกในการติดต่อกับโลกภายนอก

และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาสมาชิกของระบบตำแหน่งตามลำดับชั้นนี้ก็เป็นตัวแทนสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางโลก

อำนาจของบรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ในการค้นหาและสอบสวนก็มีอยู่อย่างไม่จำกัด

พวกเขาสามารถจะดำเนินการกับใครก็ได้ตามใจปรารถนา โดยไม่มีการคำนึงถึงอายุ เพศ

หรือยศฐาบรรดาศักดิ์ใดๆทั้งสิ้น

ถ้าผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในทางเสื่อมเสียการกล่าวหานั้นก็ถือว่าถูกต้องและเพียงพอแล้ว

และแม้แต่บุตรสนเท่ห์ที่ส่งโดยทางจดหมายก็ยังถือว่าเป็นหลักฐานที่ใช้ในการกล่าวหาผู้เคราะห์ร้ายได้

การเป็นคนมั่งมีก็เป็นความผิดเทียบเท่ากับสาวกในนิยายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต

(คาทอลิกเรียกคริสเตียนเป็นนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอทาง)

เพราะฉะนั้นคนเป็นอันมากที่มีเงินจึงถูกกล่าวหาว่าเป็นคนมั่งมี

หรือเป็นผู้สนับสนุนนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอทาง

(หมายถึงความเชื่อของพวกคริสเตียนแท้ที่ถูกกล่าวหา)

เพื่อนฝูงและญาติมิตรของผู้ที่ถูกคุมขังเพราะเหตุความเชื่อจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยมนักโทษเหล่านี้

คนที่พยายามเยี่ยมหรือปรนนิบัตินักโทษดังกล่าวก็ถือว่าเป็นการเสี่ยงภัยอย่างยิ่ง การหยิบยื่นหญ้าฟางเส้นเล็ก ๆ ให้แก่คนเหล่านั้นที่ถูกคุมขังสักเส้นหนึ่ง

หรือการหยิบยื่นน้ำให้แก่พวกเขาสักแก้วหนึ่งก็เรียกได้ว่าเป็นผู้สนับสนุนนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอทาง

ไม่มีทนายความคนใดกล้าที่จะแก้คดีให้แม้ว่าจะเป็นที่นั่งของเขาเองก็ตาม

และไม่กล้าแม้แต่จะจดบันทึกหรือจดจำเรื่องราวใด ๆ เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อพวกปฏิรูปเหล่านี้

อันที่จริง ความอาฆาตแค้นของพวกโรมันคาทอลิกก็ไม่ได้หยุดอยู่แค่เพียงหลุมฝังศพเท่านั้น

แม้แต่กระดูกของพวกวอลเด็นส์หลายคนที่ได้ตายไปนานแล้วก็ยังถูกขุดขึ้นมาเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านเพื่อให้คนที่ยังมีชีวิตอยู่เกิดความหวาดกลัว

และถ้าคนหนึ่งคนใดที่กำลังนอนไถ่จะตายอยู่แล้วถูกกล่าวหาว่าเป็นสาวกของพวกวอลเด็นส์

ทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกยึดและมรดกของทายาทก็จะถูกโกงไปด้วย

บางคนก็จะถูกบังคับให้ออกเดินทางจาริกไปยังแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ขณะเดียวกันพวกโดมินิแคนก็จะเข้ามาครอบครองบ้าน และทรัพย์สินสมบัติของเขา เมื่อเจ้าของกลับมาพวกเขา ก็จะแก้งทำเป็นไม่รู้จัก

ในปี ค.ศ.1380 บาทหลวงผู้ค้นหาและสอบสวนที่มีชื่อว่า แฟรนซิส

โบเรลลีได้รับมอบหมายงานจากสันตะปาปาคลีเมนต์ที่ 7 ให้ตามล่าและลงโทษพวกวอลเด็นส์ที่อยู่ในเมืองอิกซ์

เมืองแอมโบรน เมืองซาวอย เมืองออเร็นจ์ เมืองอาร์เลส เมืองเวียนนา เมืองเวนิซ และเมืองเอวิกน่อน

เขาได้ไปยังเมืองแอมโบรน และเรียกทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นให้มาปรากฏตัวต่อหน้าเขา

คนที่ถูกตรวจสอบแล้วพบว่าเป็นผู้มีความเชื่อแบบปฏิรูป

ก็จะถูกมอบให้อยู่ในเงื้อมมือของอำนาจฝ่ายโลกและจะถูกเผาเสียด้วยไฟอันร้อนแรง

ส่วนคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมปรากฏตัวก็จะถูกตัดออกจากการศาสนจักร โทษฐานขัดขืนคำสั่ง

และทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกยึดด้วย ในการแบ่งสรรทรัพย์สินเหล่านี้ บาทหลวงแฟรนซิส

โบเรลลีจะได้รับส่วนแบ่งมากกว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายโลกคือได้รับมากกว่า 2 ใน 3

ของทรัพย์สินสมบัติของทุกคนที่ถูกปรับโทษ ในขณะที่ผู้มีอำนาจฝ่ายโลกจะได้รับน้อยกว่า 1 ใน 3 ส่วน

บางทีก็ไม่ได้อะไรเลย พวกปฏิรูปทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองอื่น ๆ
ที่มีชื่ออยู่ในเขตรับผิดชอบของนักบวชคนนี้ต่างก็ต้องทนทุกข์ทรมาน ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย

ในปี ค.ศ.1400 พวกวอลเดินส์ที่อาศัยอยู่ตามหุบเขาพราเกิล่าได้ถูกกองทัพกองหนึ่งโจมตีอย่างฉับพลัน
จากการยุ้งของบาทหลวงบางคน กองทัพนั้นได้ปล้นเรือนของพวกวอลเดินส์ มาผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านนั้น
และจับไล่พวกเขาไปยังภูเขาเอลป์ซึ่งมีคนเป็นอันมากแข็งตายด้วยความหนาวเย็นเพราะในขณะนั้นเป็นช่วงฤดู
หนาวที่หนาวเย็นที่สุด โดยเฉพาะอย่างในแถบเทือกเขาเอลป์นี่เอง

ในปี ค.ศ.1460

การข่มเหงก็ยังดำเนินต่อไปในเมืองดอฟินี่โดยหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองแอม โบรนซึ่งได้มอบ
ภาระหน้าที่นี้ให้แก่บาทหลวงคนหนึ่งชื่อจอห์น เวย์ลิตี

บาทหลวงคนนี้ได้ทำการข่มเหงด้วยความรุนแรงยิ่งนัก ไม่เพียงแต่พวกวอลเดินส์เท่านั้นที่ต้องทนทุกข์ทรมาน
แม้แต่พวกโรมันคาทอลิกหลายคนที่ต้องสงสัยก็ถูกทรมานด้วย

เพราะถ้ามีคาทอลิกคนหนึ่งคนใดแสดงความเมตตา สงสารหรือช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำทารุณกรรม

พวกเขาก็จะถูกกล่าวหาอย่างแน่นอนว่ามีใจเอนเอียงเข้าข้างนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต

และจะต้องประสบชะตากรรมร่วมกับพวกเขาด้วย ในที่สุดการกระทำของบาทหลวงเวย์ลิตี

ก็รุนแรงจนทนกันต่อไปไม่ได้แล้ว

พวกคาทอลิกจำนวนมากจึงได้ร่วมกันลงชื่อและยื่นคำฟ้องต่อเวย์ลิตีไปยังพระเจ้าหลุยส์ที่ 11

กษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส

ซึ่งได้ทรงตัดสินพระทัยและประทานพระบรมราชานุญาตให้ไปทำตามข้อเรียกร้องของพวกเขานั้น

และได้ส่งพระบรมราชโองการดังกล่าวไปยังเจ้าเมืองดอฟินี่ให้หยุดการข่มเหงนั้น

อย่างไรก็ตามบาทหลวงเวย์ลิตีก็ยังข่มเหงต่อไปตามคำสั่งของหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร โดยการใช้ข้อ
กล่าวหาจากความสุดท้ายของคำสั่งนั้น

เขาได้เสแสร้งว่าเขาไม่ได้กระทำอะไรที่ขัดกับพระบัญชาของกษัตริย์ที่ได้ทรงสั่งให้พิพากษาลงโทษคนเหล่านั้น
ที่สนับสนุนสิ่งใดก็ตามที่เป็นศัตรูต่อความเชื่อที่บริสุทธิ์ของคาทอลิก

แต่ในที่สุดการข่มเหงนี้ก็ปิดฉากลงเพราะหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรคนนี้ได้ตายไปในปี ค.ศ. 1487

ในปี ค.ศ.1488 สันตะปาปาอิน โนเซนต์ที่ 8 ตัดสินใจที่จะทำการข่มเหงพวกวอลเดินส์

และเพื่อจุดมุ่งหมายนี้เขาจึงได้ส่งอัลเบิร์ต เดอ คาพิทานอิต

หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองครีโมนาไปที่ประเทศฝรั่งเศส เมื่ออัลเบิร์ตมาถึงเมืองดอฟินี่แล้ว

เขาก็ได้ขอความช่วยเหลือจากร้อยโทของกษัตริย์แห่งประเทศนั้นให้มาช่วยกันกำจัดพวกวอลเดินส์จากหุบเขาออยเซ่ นายร้อยโทคนนี้ก็เต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือในทันที จึงได้พากันยกกองทัพไปยังหุบเขาแห่งนั้น แต่เมื่อพวกทหารมาถึงหุบเขาแล้ว พวกเขาก็พบว่าพวกวอลเดินส์ที่เคยอาศัยอยู่ที่นั่นได้ทิ้งหุบเขาไว้ให้รกร้าง และหนีขึ้นภูเขาไปหลบซ่อนตัวอยู่ตามถ้ำสัตว์และถ้ำอื่น ๆ โดยทั่วไป

หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรคนนั้นและนายร้อยโทก็ยกกองทัพตามไปอย่างกระชั้นชิด และสามารถจับตัวพวกวอลเดินส์ได้เป็นจำนวนมาก เมื่อจับตัวได้แล้วก็โยนพวกเขาลงมาจากหน้าผาสูงชัน ทำให้พวกเขาตกลงมากระแทกพื้นร่างแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี

อย่างไรก็ตามมีหลายคนที่ได้ถอยร่นเข้าไปในถ้ำใหญ่ส่วนที่ลึกที่สุด และเพราะเหตุที่พวกเขา รู้จักความลึกลับซับซ้อนของถ้ำนี้ดีจึงสามารถหลบซ่อนตัวหนีจากการตามล่าไปได้ แต่เมื่อหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรและนายร้อยโทไม่หาตัวพวกเขาไม่พบจึงได้สั่งให้เอากิ่งไม้แห้ง ๆ มากองสุ่มไว้ที่ปากถ้ำหลาย ๆ แห่ง แล้วจุดไฟ

พวกวอลเดินส์ที่หลบซ่อนอยู่ในถ้ำเหล่านั้นจึงถูกควันรมตายอย่างน่าเวทนาอยู่ภายในถ้ำนั่นเอง

เมื่อพระเจ้าหลุยส์ที่ 12 ขึ้นครองราชสมบัติแห่งประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ.1598

พวกวอลเดินส์ได้ถวายฎีการ้องเรียนขอให้พระองค์มีพระบัญชาให้มีการคืนทรัพย์สินของพวกตนกลับคืนมา กษัตริย์องค์นี้ทรงตั้งพระทัยที่จะให้มีการสอบสวนเรื่องนี้โดยไม่ลำเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จึงได้ส่งผู้แทนที่ได้รับมอบหมายจากพระองค์

พร้อมด้วยคนของสันตะปาปาเข้าไปร่วมกันทำการสอบสวนเรื่องนี้โดยตรงไปตรงมา

พวกพยานที่ให้การปรักปรำพวกวอลเดินส์ก็ถูกสอบสวนด้วย ในที่สุดผู้แทนพระองค์ก็ได้ประกาศว่า แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่อยากจะเป็นคนที่ตีให้ได้เท่ากับคริสเตียนที่ถือว่าแย่ที่สุดพวกวอลเดินส์นั้น

รายงานที่น่าชื่นชมนี้ก็ถูกส่งไปถึงกษัตริย์

พระองค์จึงได้ออกคำสั่งให้คืนทรัพย์สินสมบัติของพวกวอลเดินส์แก่เขาไปทันที

แต่หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองแอมโบรอนซึ่งมีทรัพย์สินสมบัติของพวกวอลเดินส์จำนวนมากที่สุด ได้โต้แย้งว่าตนเองไม่ยอมคืนทรัพย์สินสมบัติใด ๆ

ทั้งสิ้นเพราะทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นได้ถูกรวบรวมเข้าเป็นทรัพย์สินในเขตศาสนจักรของเขาแล้ว

อย่างไรก็ตามด้วยความรู้สึกอิจฉาริษยา เขาจึงเสนอว่าจะยอมคืนสวนองุ่นหลายแห่งที่ยึดมาได้โดยมีข้อแม้ว่า ขุนนางทั้งหลายแห่งเมืองคอปินีจะต้องคืนทุกสิ่งทุกอย่างที่เขายึดไปจากพวกวอลเดินส์

แต่ไหนเลยพวกขุนนางจะยอมทำเช่นนั้น ตรงกันข้ามพวกเขากลับปฏิเสธข้อเสนอนี้โดยสิ้นเชิง

เพราะอยากจะเป็นครอบครัวของสมบัติที่ยึดมาได้เช่นเดียวกับหัวหน้าผู้ปกครองดูแลนั่นเอง

เมื่อพวกวอลเดินส์เห็นว่าพวกตนไม่อาจที่จะได้ทรัพย์สินสมบัติคืนจึงได้ร้องเรียนต่อกษัตริย์อีกครั้งหนึ่ง

และพระองค์ทรงให้ความสนใจต่อคำร้องเรียนของพวกเขา

จึงทรงเขียนจดหมายไปถึงหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร ซึ่งเขาได้ตอบกลับมาด้วยความว่า

“ในตอนเริ่มต้นของการข่มเหงนั้น พวกวอลเดินส์ได้ถูกสันตะปาปาตัดออกจากศาสนจักร

และผลที่เกิดขึ้นตามมาคือทำให้ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาถูกยึดไปด้วย

เพราะฉะนั้นทรัพย์สินเหล่านี้จะคืนให้อย่างชอบธรรมไม่ได้จนกว่าคำพิพากษาเรื่องการตัดพวกเขาออกจากศาสนจักรนั้นจะถูกยกเลิกเสียก่อน”

ในที่สุดพวกวอลเดินส์ซึ่งอยู่ในเมืองคอปินี ได้แพร่กระจายเข้าไปในส่วนอื่น ๆ อีกหลายส่วน

และได้ทวีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแคว้น โพรเวนซ์

ย้อนกลับไปในตอนที่พวกเขาอพยพมาถึงแคว้น โพรเวนซ์เป็นครั้งแรกนั้น

แคว้นนี้เกือบจะเป็นทะเลทรายเลยทีเดียว

แต่ด้วยความขยันขันแข็งและความมานะบากบั่นของพวกเขาในไม่ช้าแคว้นนี้ก็อุดมสมบูรณ์ด้วยข้าว โปด

น้ำองุ่น น้ำมันและผลไม้นานาชนิด

บ่อยครั้งที่เด็วที่สันตะปาปามาพักที่ค้ำหนักของตนในเมืองเอวิกนอนจึงมีโอกาสนอยู่ใกล้กับพวกนี้บ้าง

และในบางครั้งก็ได้ทราบข่าวเกี่ยวกับความขัดแย้งของพวกเขาที่มีต่อศาสนจักรแห่งกรุงโรมหลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน

ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้สันตะปาปารู้สึกขุ่นเคืองใจเป็นอย่างยิ่งจึงได้ตัดสินใจที่จะข่มเหงพวกเขาในเขตพื้นที่นี้ อย่างอำมหิต

การดำเนินการอย่างรุนแรงจนถึงขีดสุดนี้ก็เกิดขึ้นภายใต้คำสั่งของผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายศาสนจักรเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้มีการปรึกษากับกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสทำให้พระองค์รู้สึกตกพระทัยจึงได้ส่งผู้ควบคุมการสอบสวน

และบาทหลวงของพระองค์ไปพิจารณาสอบสวนเรื่องที่เกิดขึ้น

เมื่อเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 คนกลับมาแล้วก็ได้อวยรายงานให้ทรงทราบว่า

พวกวอลเดินส์ไม่ได้เป็นพวกอันตรายตามที่เข้าใจกัน

พวกเขาคำนึงชีวิตที่เรียบง่ายด้วยความสัจย์ซื่ออย่างน่าชมเชย พวกเขาได้สั่งสอนให้ลูก

ๆของเขารักพระเจ้าและรับพิธีบัพติศมา และยังได้สอนลูก

ๆให้อธิษฐาน โดยให้รู้จักคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้รู้จักหลักข้อเชื่อของคริสเตียนและบัญญัติ 10

ประการ พวกเขาถือรักษาวินัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างบริสุทธิ์ เกรงกลัวพระเจ้า ถวายพระเกียรติแด่กษัตริย์

และปรารถนาดีต่อประเทศชาติ กษัตริย์ถึงกับอุทานออกมาว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกเขาก็เป็นคริสเตียนที่ดีกว่าตัวเรา

และประชาชนของเราที่เป็นคาทอลิกนะสิ เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงไม่สมควรที่จะถูกข่มเหง”
กษัตริย์องค์นี้ทรงประเสริฐเท่า ๆ กับคำตรัสของพระองค์จึงได้ทรงมีพระบัญชาให้เลิกการข่มเหงเสีย

เวลาผ่านไปอีกช่วงระยะเวลาหนึ่ง

พวกที่อาศัยอยู่ในเมืองเมรินคอลลได้รับคำสั่งให้หัวหน้าครอบครัวทุกคนในเมืองนั้นมาปรากฏตัวต่อศาลของศาสนจักร เมื่อพวกเขาปรากฏตัวและประกาศตัวว่าเป็นพวกวอลเด็นส์ พวกเขาก็ถูกนำไปเผาทันที ครอบครัวของเขาถือว่าเป็นพวกที่ผิดกฎหมาย ที่พักอาศัยของพวกเขาที่ถูกทิ้งให้รกร้างว่างเปล่าไป และป่าไม้ที่ล้อมรอบเมืองนั้นก็ถูกตัดลงมาเป็นพื้นที่จตุรัสขนาด 200 ก้าวเพื่อว่าบริเวณทั้งหมดนั้นจะกลายเป็นเมืองร้าง

ผู้นำของเมืองโอพิคได้ส่งกองทหารหลายกองเข้าไปเผาหมู่บ้านบางแห่งที่พวกโปรเตสแตนต์ครอบครองอยู่ ทหารเหล่านี้ได้ปฏิบัติภารกิจอันหนักหน่วงตามคำสั่งนั้นทันที และยังสามารถเอาชนะด้วยการปฏิบัติต่อพวกที่อาศัยอยู่ที่นั่นอย่างป่าเถื่อน โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นทารก หรือคนแก่ มีอายุเท่าใดหรือเพศใด จากนั้นเขาก็ยกทัพไปตีเมืองคาโบรเออร์ริสและได้ระดมยิงเข้าไปในเมืองนั้นอย่างบ้าคลั่ง แต่โดยความเป็นจริงแล้วในช่วงเวลานั้นเองมีขบวนการที่ยากจนและน่าสงสารเพียงไม่เกิน 60 คนเท่านั้นที่อาศัยอยู่รวมกันเป็นครอบครัวภายในเมืองนั้น พวกเขาได้ส่งข่าวมาบอกผู้ข่มเหงรังแกว่า “ไม่ต้องสิ้นเปลืองดินปืนที่ใช้ยิงเข้าไปในเมืองหรอกเพราะพวกเขาพร้อมจะเปิดประตูเมืองและยอมจำนนแล้ว แต่มีข้อแม้ว่าพวกเขาจะต้องได้รับอนุญาตให้หนีไปยังเมืองเจนีวาหรือประเทศเยอรมัน โดยไม่มีการตามรังควานแต่อย่างใด พวกเขาก็ได้รับคำมั่นสัญญาว่าจะกระทำตามคำขอร้องดังกล่าว แต่ทันทีที่ประตูเมืองเปิดออก ผู้นำที่สับปลับคนนั้นก็สั่งให้ฟันผู้ชายให้ขาดออกเป็นชิ้น ๆ ซึ่งคำสั่งอันหนักหน่วงนี้ก็ได้รับการปฏิบัติตามทันที

ส่วนพวกผู้หญิงรวมและเด็กอีกหลายคนถูกต้อนเข้าไปในยุ้งข้าวหลังใหญ่แล้วจุดไฟเผาเสีย

ทุกคนจึงถูกเผาผลาญตายในเปลวไฟนั่นเอง พวกผู้หญิงและเด็กคนอื่น

ๆ ได้หนีเข้าไปหลบภัยอยู่ในคริสตจักรแห่งหนึ่ง

ผู้นำคนนั้นได้สั่งให้นายทหารยี่ร้อยเอกคนหนึ่งยกกำลังตามไปฆ่าพวกเขาให้หมด

ตอนแรกยี่ร้อยเอกคนนี้ได้ปฏิเสธโดยกล่าวว่า

“การกระทำที่โหดร้ายโดยไม่จำเป็นและการฆ่าผู้ที่ไม่มีอาวุธและอ่อนแอกว่าฉันไม่ใช่วิสัยของนักรบและชายชาติทหาร” ผู้นำไม่พอใจกับคำตอบของเขาจึงได้กล่าวว่า

“ฉันขอกำชับแก่ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของฉันอย่างเคร่งครัดทันทีไม่เช่นนั้นจะมีโทษฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา” ยี่ร้อยเอกคนนี้ก็กลัวจะมีโทษฐานขัดคำสั่งจึงได้ลงมือกระทำตามคำสั่งของผู้นำคนนั้น

ผู้นำคนนี้ยังได้ส่งทหารกองหนึ่งแยกจากกองทัพของเขาให้เข้าไปทำลายเมืองคอสด้าให้ย่อยยับซึ่งพวกทหารได้
กระทำลงไปอย่างโหดเหี้ยมป่าเถื่อนจนเกินกว่าที่จะบรรยายได้
แต่ในที่สุดพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้าก็มาถึงผู้นำปีศาจที่โหดเหี้ยมคนนี้
เขาได้ทนทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายที่เจ็บปวดครวคร่า
และนำกลิ่นที่สุดจนสิ้นลมหายใจไปด้วยความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

การข่มเหงในลักษณะเช่นนี้ได้ดำเนินติดต่อกันเป็นช่วงระยะเวลาอันยาวนานหลายศตวรรษภายใต้การปกครองของสัน
ตะปาปาและพระชั้นสูงแห่งศาสนจักร โรมันคาทอลิกหลายต่อหลายคน

การข่มเหงพวกอัลบิเจนส์

พวกอัลบิเจนส์เป็นกลุ่มคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศอัลไบ
ในการประชุมสภาที่เมืองลาเทอแรนนั้นสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 3
ได้สั่งให้ลงโทษพวกอัลบิเจนส์เพราะเหตุความเชื่อ
แต่พวกเขากลับเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็วจนกระทั่งมีหลายเมืองที่เต็มไปด้วยผู้คนที่มิกลับใจใหม่เพราะกา
รเป็นพยานของพวกเขา
และนอกจากนี้ยังมีขุนนางคนสำคัญหลายคนรับเอาหลักคำสอนและความเชื่อของพวกเขาด้วย
ในบรรดาขุนนางเหล่านี้มีอยู่ 2 คนซึ่งเป็นขุนนางที่มีชื่อเสียงในตระกูลเรย์มอนด์คือ ท่านเอิร์ล
เรย์มอนด์แห่งเมืองเทเลาส์ และท่านเอิร์ล เรย์มอนด์แห่งเมืองโพอิกซ์
นอกจากนี้ก็มีท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิแซร์ด้วย เป็นต้น

อยู่มาวันหนึ่งได้มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดขึ้น เจ้าหน้าที่ผู้มีตำแหน่งระดับสูงของคาทอลิกคนหนึ่งที่มีชื่อว่า
ปีเตอร์ ได้ถูกฆ่าตายในเขตรับผิดชอบของท่านเอิร์ล เรย์มอนด์แห่งเมืองเทเลาส์
สันตะปาปาจึงได้ใช้การฆาตกรรมนี้เป็นข้ออ้างที่จะข่มเหงขุนนางคนนี้รวมทั้งบริวารของท่านด้วย
สันตะปาปาได้ส่งตัวแทนหลายคนออกไปทั่วทวีปยุโรปเพื่อไปประณามกำลังมาต่อสู้กับพวกอัลบิเจนส์
โดยได้ให้คำมั่นสัญญาในฐานะประมุขสูงสุดของศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกว่าทุกคนที่เข้าร่วมในสงคราม
ครั้งนี้จะได้ขึ้นสวรรค์อย่างแน่นอน สันตะปาปาได้เรียกสงครามนี้ว่า สงครามบริสุทธ์
ซึ่งจะต้องจับอาวุธขึ้นต่อสู้เป็นเวลานาน 40 วัน
ทุกคนที่เข้าร่วมเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าวจะได้รับกุศลผลบุญมากเท่ากับคนที่เคยเข้าร่วมในสงครามครูเสดเพื่อ
แย่งชิงแผ่นดินบริสุทธ์นั้น สันตะปาปายังได้ออกคำสั่งไปถึงบรรดาหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรต่าง ๆ

และผู้ปกครองดูแลศาสนาจักรทุกคนให้ตัดท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์ออกจากศาสนาจักรและตัดออกจากการร่วมสมาคมศิษย์ธรรมในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งจัดขึ้นทุกวันสะบาโตและวันเทศกาลเลี้ยงต่าง ๆ ขณะเดียวกันสันตะปาปาก็ได้ประกาศปลดเปลื้องความผิดแก่เหล่าบริวารของท่านเอิร์ลที่เคยให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะรักภักดีต่อท่านเอิร์ลตลอดไป และยังได้สั่งให้พวกเขาออกตามล่าตัวท่านเอิร์ล นอกจากนี้สันตะปาปายังได้ยึดที่ดินบางส่วนของท่านเอิร์ลมาเป็นกรรมสิทธิ์ของตน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของท่าน และฆ่าบริวารทั้งหลายของท่านที่ยังคงซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อท่านเอิร์ล

เมื่อท่านเอิร์ลได้ยินถึงการกระทำอันอุกอาจของสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 3 และการเตรียมงานใหญ่เพื่อต่อต้านท่าน ท่านจึงได้เขียนจดหมายไปถึงสันตะปาปาอย่างตรงไปตรงมา เพราะไม่ปรารถนาที่จะถูกพิพากษาปรับโทษโดยที่ยังไม่มีโอกาสให้การหรือแก้ข้อกล่าวหาเลย ท่านเอิร์ลยังได้ขอร้องให้สันตะปาปาแน่ใจว่าตัวท่านเองไม่ได้มีส่วนในการตายของปีเตอร์ แต่สันตะปาปาได้ตั้งใจอย่างแน่วแน่แล้วว่าจะทำลายท่านให้พินาศย่อยยับไปจึงตัดสินใจที่จะไม่ฟังการแก้คดีใด ๆ ของท่านทั้งนั้น

แล้วกองทัพที่นำเกรงขามซึ่งมีพวกขุนนางและพระชั้นสูงหลายคนเป็นแม่ทัพก็เริ่มยกทัพออกไปสู้รบกับพวกอัลบิเจนส์ ท่านเอิร์ลมีทางเลือกที่จะใช้กำลังในการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวหรือเลือกที่จะยอมจำนน และท่านก็ตัดสินใจเลือกอย่างที่สอง คือยอมจำนน ผู้แทนของสันตะปาปาประจำอยู่ที่เมืองแวลเนสซ์ ท่านเอิร์ลจึงเดินทางไปที่นั่นและท่านได้กล่าวโต้แย้งออกมาว่าท่านประหลาดใจที่มีการส่งทหารพร้อมอาวุธมากเป็นจำนวนมากเพื่อจะมาต่อสู้กับท่านก่อนที่จะได้มีการพิสูจน์กันสักเล็กน้อยถึงความผิดของท่าน เหตุฉะนั้นท่านจึงตั้งใจที่จะมอบตัว โดยมีค่าให้การจากความสำนึกผิดขอขมาชั้วดีเป็นอาวุธ และหวังว่ากองทัพคงจะถูกห้ามปรามไม่ให้ปล้นบริวารทั้งหลายของท่านซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ ผู้แทนได้ตอบว่าเขารู้สึกดีใจที่ท่านเอิร์ลได้ยอมมอบตัวแต่โดยดี แต่ในเรื่องเกี่ยวกับข้อเสนอของท่านนั้น เขาไม่อาจจะเสแสร้งแกล้งบอกท่านว่า ได้ยกเลิกคำสั่งเหล่านี้แก่พวกทหารแล้ว

นอกเสียจากว่าท่านจะยอมมอบเมืองป้อมปราการที่ดีที่สุดของท่าน 7 แห่งให้แก่สันตะปาปาเพื่อเป็นหลักประกันถึงการประพฤติตัวของท่านในอนาคต การเรียกร้องของผู้แทนสันตะปาปาทำให้ท่านเอิร์ลทราบว่าตนเองตัดสินใจผิดพลาดที่ยอมมอบตัวในครั้งนี้ แต่ก็สายเกินไปเสียแล้วท่านรู้ว่าตนเองกำลังอยู่ในฐานะของนักโทษจึงได้สั่งให้มอบป้อมปราการเหล่านั้นแก่พวกเขาโดยดี ทันทีที่ผู้แทนของสันตะปาปาเข้ายึดสถานที่เหล่านั้น เขาก็สั่งให้เจ้าเมืองทั้งหลายที่ปกครองเมืองเหล่านั้นมาปรากฏตัวต่อหน้าเขา เมื่อพวกเขาเข้ามาถึงแล้วเขาก็กล่าวว่า

ท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทาลาส์ได้มอบป้อมปราการทั้งหลายของท่านให้แก่สันตะปาปาแล้ว

ดังนั้นพวกเขาจะต้องถือว่าเดี๋ยวนี้พวกเขาเป็นคนของสันตะปาปา ไม่ใช่คนของท่านเอิร์ลอีกต่อไป เพราะฉะนั้นพวกเขาจะต้องจงรักภักดีต่อเจ้านายคนใหม่ของพวกเขา เจ้าเมืองเหล่านั้นต่างก็ประหลาดใจที่เห็นเจ้านายของตนถูกจับเป็นเชลยเช่นนั้น และพวกตนก็ถูกบังคับให้จงรักภักดีต่อเจ้านายใหม่ แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาต้องปวดร้าวใจยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ได้มีการทำการอภัยสอดสุดต่อท่านเอิร์ล โดยที่ท่านได้ถูกถอดเสื้อผ้าออก และถูกคุมตัวไปเดินรอบหลุมฝังศพของปีเตอร์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในลำดับชั้นของคาทอลิกที่ถูกฆาตกรรม 9 รอบ และถูกเขียนอย่างทารุณ พวกนั้นยังได้บังคับให้ท่านสาบานว่าท่านจะเชื่อฟังและจงรักภักดีต่อสันตะปาปาตราบชีวิตจะหาไม่ และจะยอมปฏิบัติตามศาสนจักรแห่งกรุงโรม และยอมมีส่วนร่วมในการต่อต้านพวกอัลบิเจนส์ซึ่งจะไม่กลับไปหาพวกเขาอีก ผู้ทำการแทนสันตะปาปาได้กระทำแก่ท่านจนถึงขั้นสั่งให้ท่านเข้าร่วมกับกองทัพตามคำสั่งปฏิบัติที่ท่าน ได้รับความไว้แล้ว โดยให้ดูแลการยึดเมืองบิซิเออเร็ส กองทัพก็ได้ยกไปล้อมเมืองบิซิเออเร็สไว้

ท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิซิเออเร็สผู้เป็นเจ้าเมืองคิดว่าคงจะป้องกันเมืองนี้ต่อไปอีกไม่ไหวแล้วจึงได้ออกมาแสดงปรากฏตัวต่อหน้าผู้แทนของสันตะปาปา และได้ยื่นขอความช่วยเหลือและเห็นใจพวกเขาเมืองโดยได้แจ้งให้ทราบว่ามีพวกคาทอลิกอาศัยอยู่ในเมืองนี้มากเท่ากับพวกอัลบิเจนส์ ผู้แทนได้ตอบว่าข้อแก้ตัวสารพัดที่ยกมาอ้างนั้นล้วนแล้วแต่เปล่าประโยชน์ทั้งสิ้น และเมืองนี้จะต้องยอมจำนนโดยดี มิฉะนั้นผลที่ตามมาจะก่อให้เกิดความรุนแรง และน่ากลัวที่สุด เมื่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิซิเออเร็สกลับเข้าไปในเมืองแล้วจึงได้บอกแก่ชาวเมืองว่าท่านไม่ได้รับความเมตตากรุณาใด ๆ ทั้งสิ้น นอกเสียจากว่าพวกวอลเด็นส์จะยอมให้คำสั่งปฏิบัติว่าจะทิ้งความเชื่อของตน และยอมเข้ามาถือการนมัสการตามแบบศาสนจักรแห่งกรุงโรม (คาทอลิก) เท่านั้น กองทัพของพวกโรมันคาทอลิกได้กดดันให้พวกอัลบิเจนส์ทำตามคำเรียกร้องนี้ แต่พวกอัลบิเจนส์กลับตอบออกมาด้วยความเชื่อที่เขาภาคภูมิใจว่า พวกเขาจะไม่ยอมละทิ้งความเชื่อของตนเพราะเห็นแก่ราคาอันต่ำของชีวิตที่ไร้ค่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะปกป้องพวกเขา พระองค์ก็ทรงสามารถกระทำได้ แต่ถ้าพระองค์จะได้รับพระเกียรติจากการที่พวกเขาอนุรักษ์ความเชื่อนี้จนถึงแก่ความตาย ก็จะเป็นเกียรติยศอันใหญ่ยิ่งแก่พวกเขาที่จะตายเพราะเห็นแก่พระองค์ พวกเขาจึงได้ตอบเพิ่มเติมอีกว่า พวกเขาขอทำให้สันตะปาปาซึ่งมาได้แต่กายเกิดความไม่พอใจคิดว่าที่จะทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามารถจะทิ้งทั้งกาย และจิตวิญญาณลงในนรกได้ สำหรับในเรื่องนี้ศัตรูของพวกอัลบิเจนส์ซึ่งปะปนอยู่ในเมืองนั้นด้วย

เมื่อเห็นว่าการวิงวอนของตนไร้ผลจึงได้ส่งผู้ปกครองดูแลของพวกเขาไปหาผู้แทนของสันตะปาปาเพื่อขอ
ร้องเขาว่า อย่าเหมารวมพวกเขาในการลงโทษและปราบปรามพวกอัลบิเจนส์
และได้อธิบายว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะชักนำพวกอัลบิเจนส์ให้หันไปมีความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกนั้นจะต้องกระทำด้
วยความนุ่มนวลไม่ใช่ด้วยความรุนแรง

เมื่อผู้แทนได้ยินคำพูดเช่นนี้ก็โกรธผู้ปกครองดูแลคนนั้นเป็นอย่างยิ่งถึงกับประกาศว่าถ้าคนทั้งเมืองไม่ยอมรับค
ดชอบในความคิดนี้ร่วมกัน พวกเขาก็จะได้ลิ้มรสแห่งความหายนะไปพร้อม ๆ กัน โดยไม่คำนึงถึงศาสนา เพศ
หรืออายุ เมื่อพวกเขาเมืองได้ยินคำพูดเช่นนั้นก็ปฏิเสธที่จะยอมจำนนจึงถูกโจมตีทุกด้านอย่างรุนแรง

เมื่อมีการโหมโจมตีอย่างหนักโดยใช้วิธีการที่ทารุณโหดร้ายและใช้ความรุนแรงในทุกรูปแบบแต่ที่พวกที่เชื
อถือสิ่งที่เหนือธรรมชาติอย่างมงงายจะคิดค้นขึ้นมาได้ ในที่สุดเมืองนั้นก็ถูกยึด

หลายส่วนของเมืองถูกเผาซึ่งได้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน
บริเวณหลายแห่งตามถนนจึงนองด้วยเลือด

พวกที่หลบซ่อนอยู่ในที่พักอาศัยของตนมีแต่ทางเลือกที่นำกลัวเท่านั้นคือ

จะเลือกหลบอยู่ที่นั่นจนถูกไฟคลอกตาย

หรือเลือกที่จะวิ่งออกไปถูกฆ่าตายด้วยคมดาบของพวกทหารผู้แทนที่กระหายเลือดได้ตะโกนบอกพวกทหารว่า

“ฆ่ามัน ฆ่าพวกมันให้หมดทุกคน ฆ่าทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก ฆ่าทั้งพวกคาทอลิกกับพวกอัลบิเจนส์ด้วย

เพราะเมื่อพวกเขาตายแล้วพระเจ้าผู้เป็นเจ้าย่อมทราบดีว่าจะทรงเลือกพวกของพระองค์ออกมาอย่างไร”

เมื่อเป็นเช่นนั้นเมืองบิซิเออร์รี่อันสวยงามจึงกลายเป็นซากปรักหักพังกองหนึ่งเท่านั้น และชาวเมืองกว่า 60,000
คน ซึ่งมีอายุต่างกันทั้งชายและหญิงต่างก็ถูกฆ่าตายหมดสิ้น

ท่านเอิร์ลแห่งเมืองบิซิเออร์รี่พร้อมด้วยคนอื่น ๆ อีกไม่กี่คนได้หลบหนีไปยังเมืองคาร์แคสตัน

ซึ่งพวกเขาพยายามที่จะใช้เป็นป้อมปราการป้องกันตนเองที่คิดว่าน่าจะมีเกรงที่สุดเท่าที่จะหาได้ในเวลานั้น

ผู้แทน- สันตะปาปาไม่อยากจะพลาดโอกาสในการหลังเลือดของพวกอัลบิเจนส์ในระหว่าง 40

วันซึ่งเป็นกำหนดเวลาที่กองทัพเข้ามากระทำการกิจในครั้งนี้ ผู้แทนจึงได้นำทัพบุกเข้าตีเมืองคาร์แคสตันทันที

และทันทีที่ทหารได้เข้าโอบล้อมเมืองนั้นไว้อย่างแน่นหนาแล้ว การโจมตีอย่างรุนแรงก็เปิดฉากขึ้นอย่างรวดเร็ว

พวกทหารที่ล้อมเมืองนั้นก็ถูกด้านทานไว้อย่างเข้มแข็ง ห่างจากเมืองคาร์แคสตันมาอีกประมาณ 3

กิโลเมตรมีเมืองเล็ก ๆ อีกเมืองหนึ่งชื่อคาร์แคสตันเหมือนกัน

ก็เป็นเมืองที่พวกอัลบิเจนส์อีกกลุ่มหนึ่งใช้เป็นป้อมปราการในการป้องกันตนเองเช่นเดียวกัน

การด้านทานอย่างเข้มแข็งของชาวเมืองทำให้ผู้แทนสันตะปาปาคนนั้นรู้สึกโกรธแค้นและเดือดดาลยิ่งนักจึงตัดสินใจ

นใจที่จะระบายความแค้นเอากับเมืองเล็ก ๆ ที่มีชื่อเดียวกันนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้นเขาได้นำกำลังทหารออกโจมตีเมืองเล็ก ๆ แห่งนั้นทุกด้าน

ถึงแม้ว่าชาวเมืองนั้นพยายามป้องกันตนเองอย่างกล้าหาญ
แต่ผู้แทนคนนั้นก็สามารถยึดเมืองไว้ได้ด้วยการ โจมตีอย่างหนัก
และได้ยกทัพบุกเข้าไปฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ

ในขณะที่สถานการณ์ที่คับขันกำลังดำเนินอยู่นั้น กษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราคอนได้เสด็จมายังค่ายทหาร
และหลังจากที่ได้เข้าเฝ้าผู้แทนของสันตะปาปาแล้ว พระองค์ได้ตรัสบอกเขาว่า
ตัวพระองค์เองเข้าใจว่าท่านเอิร์ลแห่งบิชอปเอเรียสซึ่งเป็นญาติของพระองค์กำลังหลบอยู่ในเมืองคาร์แคสตัน
แต่ถ้าผู้แทนให้อนุญาตพระองค์ก็จะเสด็จเข้าไปที่นั่น

และจะพยายามพูดจาหวานล่อมให้ท่านเอิร์ลสำนึกถึงภาระหน้าที่ที่ท่านพึงมีต่อองค์สันตะปาปาและศาสนจักร
ผู้แทนคนนั้นก็เห็นชอบด้วย กษัตริย์จึงเสด็จไปหาท่านเอิร์ลและทรงถามท่านว่า

ท่านมีแรงจูงใจอะไรถึงได้ยอมอดอยู่และขังตัวเองไว้ในเมืองเพื่อต่อสู้กับกองทัพอันมหึมาเช่นนี้

ท่านเอิร์ลก็ตอบว่า ก็เพื่อจะปกป้องชีวิตของตนเอง ปกป้องทรัพย์สินและบริวารของตน

ท่านเอิร์ลยังได้ชี้แจงอีกว่า สันตะปาปาได้ใช้ศาสนาบังหน้าเพื่อเป็นข้ออ้างที่จะฆ่าลุงของท่าน

คือท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์และฆ่าตัวท่านเองด้วย

ท่านยังได้ตอบไปอีกว่าท่านได้เห็นการกระทำที่โหดร้ายทารุณที่พวกเขานำมาใช้ที่เมืองบิชอปเอเรียสโดยไม่ละเว้น
แม้แต่พวกบาทหลวง

ท่านเอิร์ลยังได้ตอบเพิ่มเติมถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำต่อเมืองคาร์แคสตันอีกแห่งหนึ่งซึ่งเป็นเมืองเล็ก
ๆที่ตั้งอยู่ใกล้ ๆกันนั้น

พวกเขาเห็นและได้ประจักษ์แล้วและจะไม่ขอความเมตตาจากผู้แทนสันตะปาปาหรือกองทัพเหล่านั้นแต่ประการ
ใด

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงขอเลือกที่จะตายโดยการป้องกันตัวเองพร้อมกับพวกบริวารของท่านดีกว่าที่จะตกอยู่ในเงื้อมมือ
ของศัตรูใจมึนอย่างผู้แทนของสันตะปาปาคนนั้น

กษัตริย์จึงทรงกลับไปรายงานให้ผู้แทนทราบในสิ่งที่ท่านเอิร์ลได้กล่าวมาแล้ว

หลังจากที่ผู้แทนได้ใช้เวลาพิจารณาอยู่ชั่วขณะหนึ่งจึงตอบว่า “เพื่อเห็นแก่พระองค์

ข้าพเจ้าจะให้ความเมตตาแก่ท่านเอิร์ลแห่งบิชอปเอเรียสและคนอื่น ๆอีก 12

คนก็จะได้รับความปลอดภัยพร้อมกับท่านเอิร์ลด้วย

และจะได้รับอนุญาตให้กลับไปพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาโดยสวัสดิภาพ แต่สำหรับคนอื่น ๆ

แล้วข้าพเจ้าตั้งใจที่จะให้พวกเขาอยู่ใน custody ของข้าพเจ้าเองว่าจะจัดการอย่างไรต่อไป”

คำตอบนี้ไม่เป็นที่พอใจของกษัตริย์

และเมื่อท่านเอิร์ลได้ทราบคำตอบดังกล่าวท่านก็ปฏิเสธที่จะกระทำตามข้อเสนอเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง

ผู้แทนสันตะปาปาจึงตัดสินใจที่จะใช้เล่ห์เหลี่ยม เขาได้ส่งทูตที่เป็นบุรุษที่มีลักษณะดีคนหนึ่ง
ซึ่งเป็นผู้ที่ชำนาญในการกลบเกลื่อนความรู้สึกของตนเอง

และมีอุบายที่แยบยลให้ไปหาท่านเอิร์ลแห่งปีซิเออเร็สพร้อมกับข่าวที่ดูเหมือนว่าจะแสดงถึงอัชฌาสัยไมตรีอันดี
เลิศ

แผนการนั้นมีอยู่ว่าให้ทุกคนนี้พยายามใช้ทุกวิถีทางที่จะชักจูงให้ท่านเอิร์ลเดินทางออกจากเมืองนั้นเพื่อไปเจรจา
กับผู้แทนสันตะปาปา แผนการอันชั่วร้ายก็ประสบความสำเร็จ

ท่านเอิร์ลหลงเชื่อคำมั่นสัญญาที่เขาได้ให้ไว้แก่ท่านโดยทูตที่เป็นตัวแทนนั้นว่า

จะรับรองความปลอดภัยของท่าน ท่านเอิร์ลจึงได้ออกจากเมืองและเดินทางไปกับทูตคนนั้น

ทันทีที่ผู้แทนของสันตะปาปามองพบกับท่านก็ได้แจ้งให้ท่านทราบว่าท่านเป็นนักโทษแล้ว

และจะต้องเป็นนักโทษอยู่อย่างนั้นจนกว่าเมืองคาร์แคสตันจะยอมจำนน

และพวกที่อยู่ในเมืองนั้นจะได้รับการส่งสอนถึงภาระหน้าที่ที่พวกเขาพึงมีต่อสันตะปาปาเสียก่อน

เมื่อประชาชนเหล่านั้นทราบข่าวว่า ท่านเอิร์ลแห่งปีซิเออเร็สถูกจับเป็นเชลยก็พากันวิตกกังวลอย่างยิ่ง
แต่ได้มีชาวเมืองคนหนึ่งได้มาแจ้งให้พวกเขาทราบว่า

มีเส้นทางใต้ดินที่สามารถจะนำพวกเขาออกจากที่นี่ไปสู่ปราสาทแห่งเมืองคามารีท

ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปประมาณ 14 กิโลเมตรได้ พวกชาวเมืองก็พากันยินดีกับข่าวที่ได้รับมานี้

พออย่างเข้าเวลาเย็นวันนั้นชาวเมืองก็เริ่มออกเดินทางหลบหนีไปด้วยกัน พวกเขามาถึงปราสาทในตอนเช้า

และแยกย้ายกันหลบหนีไปยังเมืองอาร์รากอน เมืองแคททาโลเนีย และสถานที่อื่น

ๆที่พวกเขาคิดว่าจะสามารถป้องกันพวกเขาให้รอดพ้นจากอำนาจและเงื้อมมือของผู้แทนที่กระหายเลือดคนนั้นไป

ดี เช้าวันรุ่งขึ้นกองทหารก็พากันประหลาดใจที่ไม่ได้ยินเสียงใด ๆ และไม่ได้เห็นการเคลื่อนไหวใด

ๆในเมืองนั้นเลย แต่พวกเขาก็ยังยกทัพเข้ามาใกล้กำแพงเมืองด้วยความหวาดระแวง

เพราะเกรงว่าอาจจะมึกลอบยาแอบแฝงเพื่อจะลอบทำร้ายพวกเขา แต่เมื่อพบว่าไม่มีการต่อต้านใด ๆ

พวกเขาก็ปีนขึ้นไปบนกำแพงเมืองแล้วร้องตะโกนว่า พวกอัลบิเจนส์ได้หลบหนีไปแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้เมืองพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดก็ถูกยึด

ท่านเอิร์ลแห่งเมืองปีซิเออเร็สได้ถูกจับขังคุกไว้ในหอคอยที่แข็งแกร่งที่สุดแห่งหนึ่งของเมืองคาร์แคสตัน

และในเวลาต่อมาไม่นานนัก ท่านก็เสียชีวิตที่นั่นเอง

เมื่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองปีซิเออเร็สเสียชีวิตแล้ว

ตำแหน่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ของท่านก็ได้รับการสืบทอดโดยท่านเอิร์ลไซมอนซึ่งเป็น โรมันคาทอลิกที่ใจแคบ

เขาได้ขู่ว่าจะแก้แค้นพวกอัลบิเจนส์

นอกเสียจากว่าพวกเขาจะยอมนมัสการตามระเบียบวิธีปฏิบัติของศาสนจักรแห่งกรุงโรม
แต่กษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราคอนที่ยึดมั่นความเชื่อแบบปฏิรูปอย่างเหนียวแน่น
ก็ได้แอบสนับสนุนและส่งเสริมพวกอัลบิเจนส์อย่างลับ ๆ
และให้ความหวังแก่พวกเขาว่าถ้าพวกเขาประพฤติตัวด้วยความสุจริตรอบคอบ
พวกเขาก็จะสามารถหลุดพ้นแอกของท่านเอิร์ลไชมอนเผด็จการคนนี้ได้
พวกอัลบิเจนส์ต่างก็น้อมรับคำแนะนำของพระองค์ ขณะที่เอิร์ลไชมอนเดินทางไปยังเมืองมอนท์ฟีลเยอร์นั้น
พวกอัลบิเจนส์ก็ยกพวกไปจู่โจมเมืองป้อมปราการบางแห่งของเขา
และได้ประสบความสำเร็จหลายครั้งในการยกพวกไปต่อสู้กับแม่ทัพนายกองทั้งหลายของเขา
การกระทำเหล่านี้ทำให้ท่านเอิร์ลไชมอน โกรธแค้นยิ่งนัก
เมื่อได้กลับมาจากเมืองมอนท์ฟีลเยอร์แล้วเขาจึงได้รวบรวมกองทหารบางส่วน
และยกกำลังไปโจมตีพวกอัลบิเจนส์โดยได้สั่งให้นำเชลยทุกคนที่เขาจับตัวได้ไปเผาทันที
แต่ก็ไม่เชื่อว่าเขาจะประสบความสำเร็จไปเสียทุกครั้ง
เพราะในการยกทัพบางครั้งเขาก็พ่ายแพ้กลับมาอย่างไม่เป็นท่าเลยก็มี
ซึ่งทำให้เอิร์ลไชมอนเริ่มรู้สึกท้อใจจึงได้เขียนจดหมายไปถึงผู้มีอำนาจในศาสนจักรโรมันคาทอลิกทุกคนในทวีปยุโรปขอให้รับส่งความช่วยเหลือมายังเขาโดยด่วน
มิฉะนั้นเขาก็คงไม่สามารถจะต้านทานพวกอัลบิเจนส์ได้แล้ว ในไม่ช้าเขาก็ได้รับความช่วยเหลือ
เขาจึงได้นำทัพไปโจมตีปราสาทเบอร์อนจนบุกเข้ายึดได้ และได้ตั้งตัวเองเป็นเจ้าของปราสาทแห่งนี้
เขาได้สั่งให้นำตัวพวกทหารรักษาการณ์เหล่านั้นไปตัดอวัยวะ
และทำให้ตาบอดเสียยกเว้นไว้เพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นคนที่ตามองไม่ค่อยจะเห็นอยู่แล้ว
เพื่อจะให้นานาคนอื่น ๆ ที่ได้ถูกทำให้ตาบอดไปยังโรงพยาบาล จากนั้นเอิร์ลไชมอนก็ยังสามารถยึดเมืองมีเนบีได้
เพราะเหตุการณ์ขาดแคลนนํ้าจึงได้ถูกกดดันให้ยอมจำนนแก่กองทัพของเขา
ท่านลอร์ดแห่งเทอเมิสเจ้าเมืองได้ถูกนำตัวไปคุมขังไว้ในคุก ซึ่งท่านได้เสียชีวิตที่นั่นเอง ภรรยา
น้องสาวและลูกสาวของท่านก็ถูกเผา และมีพวกอัลบิเจนส์อีก 180 คนที่ถูกจับโยนเข้าไปในกองไฟ

ขณะนั้นท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลสก็กลับมามีสัมพันธไมตรีกับสันตะปาปาอีกโดยจดหมายแนะนำตัวจากกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส

แต่ผู้แทนแห่งศาสนจักรได้สมรู้ร่วมคิดกับสันตะปาปา และได้พยายามทุกวิถีทางที่จะทำลายท่านเอิร์ลผู้นี้ให้ได้จึงเกิดการโต้เถียงอย่างรุนแรงหลายครั้งระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย

พอผู้แทนแห่งศาสนจักรสบโอกาสเหมาะจึงได้หาเรื่องและตัดท่านเอิร์ลออกเสียจากศาสนจักร

ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรโรมันคาทอลิกแห่งเมืองเทเลสจึงฉวยโอกาสนี้เขียนจดหมายไปเหยียดหยามและ

ยะเข้าแก่ท่านเอิร์ลว่า เมื่อท่านเป็นคนที่ถูกตัดขาดออกจากศาสนจักรแล้ว

เขาก็ขอสั่งให้ท่านออกจากเมืองไปเสียเพราะตัวเขาในฐานะที่เป็นผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรย่อมไม่สามารถ
จะทำพิธีมิสซาได้อย่างถูกต้อง ขณะที่ยังมีขคน ๆ หนึ่งที่มึลักษณะอันน่าอัปยศเช่นนั้นอยู่ใกล้ ๆ เขา

ท่านเอิร์ลก็โกรธจัดที่ถูกหลบหลู่ดูหมิ่นจากผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรของเมืองนั้นจึงได้ออกคำสั่งให้เขาออกไป
จากเมืองนี้ทันทีมิฉะนั้นจะมีโทษถึงตาย คำสั่งนี้ก็เป็นสิ่งที่บาทหลวงผู้มีตำแหน่งสูงคนนี้ต้องการอยู่แล้ว

เพราะจะทำให้เขามีเหตุผลที่จะร้องเรียนต่อหัวหน้าของเขา

บรรดาผู้ช่วยผู้ปกครองดูแลพร้อมด้วยภวบาทหลวงที่ทำหน้าที่ดูแลเขตคริสตจักรจึงถอดรองเท้า

ถอดหมวกประจำตำแหน่งออกแล้วกยขบวนเดินแถวอย่างเป็นทางการบอออกจากเมืองไปอย่างเคร่งขรึม

ด้วยเท้าเปล่า ไม่สวมหมวก โดยมีคนถือไม้กางเขนและธงนำหน้า

และมีพลไพร่เป็นอันมากติดตามไปกับพวกเขาด้วย

ขบวนดังกล่าวได้เดินทางมุ่งหน้าไปยังกองทัพของผู้แทนแห่งศาสนจักร (ผู้แทนของสันตะปาปา)

และเมื่อขบวนของพวกเขาไปถึงต่างก็ได้รับการต้อนรับด้วยความเคารพนับถือเหมือนกับเป็นวีรชนที่ถูกข่มเหงรั
งแก ผู้แทนแห่งศาสนจักรคิดว่านี่เป็นข้ออ้างเพียงพอแล้วที่จะยกกองทัพไปต่อสู้กับท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์

เพราะท่านได้ถอยหลังจากความจริงซึ่งเป็นคำที่ผู้แทนกล่าวอ้างเพื่อปรักปรำท่าน

ผู้แทนแห่งศาสนจักรคนนี้พยายามที่จะล่อให้ท่านเอิร์ลตกอยู่ในเงื้อมมือของเขาโดยการใช้กลอุบายและเล่ห์เหลี่ยม
มต่าง ๆ แต่เมื่อมีผู้มาแจ้งให้ท่านเอิร์ลทราบถึงกลอุบายเหล่านี้ท่านจึงได้หลบหนีไป

ซึ่งได้ทำให้ผู้แทนเดือดดาลจากความอัปยศที่กลายเป็นโทษซะจึงได้ยกทัพไปล้อมปราสาทมอนท์เฟอเรนซ์ซึ่งเป็น
นของท่านเอิร์ลโดยอยู่ภายใต้การปกครองของบอลด์วิน น้องชายของท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์นั่นเอง

แต่เพียงแค่มิการประกาศเตือนให้ยอมออกมามอบตัวในครั้งแรกเท่านั้น

บอลด์วินก็ไม่เพียงแต่ยอมจำนนเท่านั้นแต่ยังได้ยอมละทิ้งความเชื่อของตนและเปลี่ยนไปเป็นคาทอลิกทันที

เหตุการณ์นี้ได้นำความทุกข์ใจอย่างเหลือล้นมาสู่ท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์

และยังตามมาด้วยเหตุการณ์อีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ท่านต้องทุกข์ใจมากยิ่งขึ้นไปอีกเพราะเหตุที่เพื่อนเก่าของท่านคือ
อ กษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราคอน ได้ทิ้งความสนใจในเรื่องความเชื่อไปเสียแล้ว

และมีการประกาศพระราชโองการให้ธิดาของพระองค์อภิเษกสมรสกับบุตรชายคนโตของท่านเอิร์ลไซมอน

ขณะนั้นท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์จึงพยายามทำทุกวิถีทางที่จะฟื้นฟูมิตรภาพกับกษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราคอน

และโดยเหตุที่ยังไม่มีการประกอบพิธีอภิเษกสมรสระหว่างธิดาของกษัตริย์กับบุตรชายคนโตของท่านเอิร์ลไซมอน

อน ท่านจึงอ้อนวอนให้พระองค์ทรงยกเลิกการจับคู่ที่ไม่คู่ควรนี้เสีย และได้เสนอคู่สมรสที่เหมาะสมกว่านั้นคือ

ให้บุตรชายคนโตของท่านซึ่งเป็นทายาทที่จะสืบทอดตำแหน่งท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์สมรสกับเจ้าหญิงแห่ง

เมืองอาร์ราคอน กษัตริย์ก็ทรงรู้สำนึกและยอมปฏิบัติตามอย่างง่ายดาย

และไม่เพียงแต่ทรงเห็นชอบกับข้อเสนอนี้เท่านั้น ทั้งยังได้ตั้งกลุ่มร่วมกับพวกอัลบิเจนส์คนสำคัญ ๆ ด้วย พระองค์ยังยอมเป็นแม่ทัพผู้นำกองทัพผสมของพวกเขาด้วย

ทันทีที่กองทัพของพวกอัลบิเจนส์เตรียมพร้อมแล้ว

กษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราคอนก็ทรงเริ่มปฏิบัติการระงับของพระองค์โดยการยกทัพไปล้อมเมืองมาแรท ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ของพวกคาทอลิกตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับเมืองเทเลาส์ ท่านเอิร์ลไซมอนจึงยกทัพมาช่วยเมืองนี้ ในขณะที่เมืองอาร์ราคอนผู้ห่อหุ้มสมรรถภาพและขาดระเบียบวินัยในการควบคุมกองทัพกำลังจัดงานเลี้ยงสนุกสนานเฮฮากันอยู่

เอิร์ลไซมอนจึงเข้าโจมตีพวกอัลบิเจนส์ขณะที่พวกเขากำลังตกอยู่ในภาวะคับขันและสับสนวุ่นวายไปหมด เมื่อกองทัพผสมของพวกปฏิรูปฝ่ายแพ้แล้วกษัตริย์แห่งเมืองอาร์ราคอนก็ถูกปลงพระชนม์ด้วยความพ่ายแพ้ในการต่อสู้ครั้งนี้เกิดขึ้นจากการละเลยและไม่เอาใจใส่ของกษัตริย์ที่ทรงจัดงานบันเทิงจนเกินขอบเขตในค่ายทหารราวกับว่าพระองค์กำลังอยู่ในภาวะสงบสุขและปลอดภัยอยู่ในบ้านเมืองของพระองค์เอง

ชัยชนะครั้งนี้ทำให้บรรดาผู้บัญชา การทหารของกองทัพโรมันคาทอลิกประกาศว่า

พวกเขาจะกวาดล้างเชื้อสายทั้งหมดของพวกอัลบิเจนส์ให้สิ้นซาก

หลังจากนั้นไม่นานท่านเอิร์ลไซมอนก็ยกทัพมุ่งหน้าไปยังเมืองเทเลาส์

ซึ่งขณะเดียวกันนั่นเองท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์ที่หนีไปยังเมืองมอนแทลแบนได้ส่งข่าวไปถึงชาวเมืองเทเลาส์ให้พวกเขายอมเจรจาข้อตกลงต่าง ๆ กับพวกคาทอลิกอย่างรอบคอบที่สุด

เพราะท่านมั่นใจว่าพวกเขาไม่สามารถต้านทานการ โจมตีของกองทัพคาทอลิกอันมหึมานี้ได้แน่

เมื่อพวกชาวเมืองเทเลาส์ได้รับคำแนะนำนี้แล้ว

พวกเขาก็ส่งคณะทูตไปหาท่านเอิร์ลไซมอนพร้อมด้วยข้อเสนอว่าพวกเขาจะยอมจำนนทันทีโดยมีเงื่อนไขว่า เมือง พลเมือง และทรัพย์สินมรดกต่าง ๆ ของชาวเมืองจะต้องได้รับการคุ้มครองให้ปลอดภัยจากการทำลายล้าง เงื่อนไขเหล่านี้ก็ได้รับความเห็นชอบในทันที

ท่านเอิร์ลไซมอนต้องการจะเป็นที่โปรดปรานของราชสำนักจึงได้เขียนจดหมายไปถึงเจ้าชายหลุยส์รัชทายาทของ กษัตริย์ฟิลิปแห่งประเทศฝรั่งเศส โดยแจ้งให้พระองค์ทราบว่าชาวเมืองเทเลาส์ได้เสนอว่าจะยอมจำนนแก่เขา แต่เขาตั้งใจที่จะให้เจ้าชายได้รับเกียรติในการเป็นผู้รับมอบกุญแจเมือง และรับการเคารพจากชาวเมืองเหล่านั้น เขาจึงทูลขอให้พระองค์เสด็จมายังค่ายทหารเพื่อจุดมุ่งหมายที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

เจ้าชายเองก็ทรงพอพระทัยกับคำเชิญนี้จึงได้เสด็จไปยังกองทัพนั้นทันที

และทรงให้เมืองเทเลาส์ยอมจำนนและสวามิภักดิ์ต่อพระองค์

อย่างไรก็ตามผู้แทนของสันตะปาปาไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งกับเงื่อนไขอันนุ่มนวลที่เสนอต่อชาวเมืองเทเลสส์ และยืนยันว่าถึงแม้ว่าเจ้าชายจะได้รับอำนาจในการปกครองเมืองนั้นและได้รับการเคารพจากชาวเมืองก็ตาม แต่สำหรับบรรดาสิ่งของที่ยึดมาได้จะต้องตกเป็นของ “พวกนักแสวงบุญผู้บริสุทธิ์”

(นี่เป็นชื่อที่ใช้เรียกทหารคาทอลิกที่มาช่วยกันรบในกองทัพครั้งนี้)

และในฐานะที่เมืองนั้นยอมรับพวกที่ยึดถือนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต (ซึ่งหมายถึงพวกคริสเตียน)

ไว้จึงต้องถูกยึดอาวุธยุทโธปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องมือทุกอย่างไปหมด

เจ้าชายและท่านเอิร์ลไซมอนต่างก็โต้แย้งการดำเนินการเช่นนั้น

เพราะขัดกับเงื่อนไขที่ได้ตกลงกันไว้ในการยอมจำนน

แต่ก็ไร้ผลอย่างสิ้นเชิงเพราะผู้แทนสันตะปาปาได้จัดการให้ “พวกนักแสวงบุญผู้บริสุทธิ์”

(ซึ่งเป็นชื่อที่เขาตั้งให้เอง) ให้เข้าไปปฏิบัติภารกิจนี้ ไม่นานนักพวกเขาก็ยึดอาวุธ และเครื่องมือต่าง ๆ ของเมืองนั้นมาทั้งหมด และยังได้ปล้นทรัพย์สมบัติทุกอย่างของชาวเมืองไปจนหมดสิ้นด้วย

แต่เมื่อผู้แทนทราบว่ามีสถานที่อีกหลายแห่งท่ามกลางพวกอาบิเจนส์

ซึ่งเป็นสถานที่ที่มั่งคั่งและเต็มไปด้วยสมบัติพิสดานเป็นอันมากซึ่งจะตกเป็นของเจ้าชาย

ผู้แทนสันตะปาปาจึงตั้งใจที่จะใช้อุบายในการแย่งชิงเอาผลประโยชน์ที่จะได้จากสถานที่เหล่านั้นไปจากเจ้าชาย

เพราะเหตุนี้ผู้แทนจึงประกาศนิรโทษกรรมให้แก่พวกอาบิเจนส์

แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงความเชื่อเลยแม้แต่น้อยก็สามารถคืนดีกับศาสนจักรคาทอลิกได้อีก

ผู้แทนสันตะปาปาได้แจ้งให้เจ้าชายทราบว่า พระองค์ไม่มีอำนาจที่จะจัดการธุระใด ๆ ในสถานที่เหล่านั้น

เจ้าชายก็ทรงเรียกร้องให้ผู้แทนอธิบายความหมายของสิ่งที่เขาพูดถึงนี้ ผู้แทนตอบว่า

“ความหมายของข้าพเจ้าก็คือว่าประชาชนได้รับการนิรโทษกรรมสำหรับความผิดของเขาแล้วและได้คืนดีกับศาสนจักรเรียบร้อยแล้ว

ดังนั้นพวกเรา รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่เราครอบครองอยู่จึงอยู่ภายใต้การคุ้มครองของศาสนจักร

และโดยความยินยอมนี้สถานที่ทุกแห่งที่เป็นของพวกอาบิเจนส์

หรือเกี่ยวข้องกับพวกเขาก็จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของศาสนจักรสถานเดียว”

เจ้าชายทรงรู้สึกขุ่นเคืองและไม่พอใจอย่างมากจึงได้เคลื่อนทัพที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพระองค์

และยกทัพไปโจมตีเมืองป้อมปราการแห่งอื่น ๆ ของพวกอัสบิเจนส์

อย่างไรก็ตามพระองค์ก็พบว่าผู้แทนสันตะปาปาได้ใช้อุบายอย่างเดียวกันต่อพระองค์อีก

ซึ่งทำให้พระองค์ทรงรู้สึกเอือมระอาจึงได้เสด็จออกจากกองทัพผสมนั้นและกลับราชวังไป

ขณะนั้นท่านเอิร์ล ไชมอนกำลังล้อมเมืองโพอิชไว้ โดยมีสาเหตุหลักมาจากการตายของน้องชายของเขา ซึ่งถูกฆ่าโดยท่านเอิร์ลแห่งเมืองโพอิชผู้มีความเชื่อแบบปฏิรูป

เอิร์ล ไชมอน ได้ตั้งทัพอยู่หน้าปราสาทแห่งเมืองโพอิชอยู่นาน 10

วันซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวเขาได้บุกเข้าโจมตีเมืองอยู่บ่อย ๆ แต่ก็ถูกต้านทานไว้ได้เสมอ เมื่อเขาได้ทราบข่าวว่า กองทัพของชาวเมืองอาร์ราคอนกำลังยกทัพเต็มอัตราศึกมุ่งหน้ามาทางเขาเพื่อจะแก้แค้นที่ทำให้ภัยพิบัติของพวกเขาต้องสิ้นพระชนม์ไป เอิร์ล ไชมอนจึงสั่งยกเลิกการล้อมเมืองแล้วยกทัพไปประจัญหน้ากับชาวเมืองอาร์ราคอน ท่านเอิร์ลแห่งโพอิชก็ไม่โอกาสงาม

วันนี้ให้ผ่านไปจึงได้ยกกองทัพบุกทะลุเข้าโจมตีท้ายขบวนกองทัพของท่านเอิร์ล ไชมอน

ขณะเดียวกันพวกอาร์ราคอนที่อยู่ข้างหน้าที่ตีจนบาดเจ็บทำให้กองทัพของท่านเอิร์ล ไชมอนต้องพ่ายแพ้ไปอย่างยับเยิน และบีบบังคับให้เอิร์ล ไชมอนต้องเก็บตัวกบดานอยู่ในเมืองคาร์แคสตัน

หลังจากนั้นไม่นานผู้แทนของสันตะปาปาก็ได้ทำการเรียกประชุมสภาที่เมืองมอนท์ฟีลเลอร์เพื่อปรับเปลี่ยนปฏิบัติการทางทหารในการต่อสู้กับพวกอับิเจนส์

และเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่เอิร์ล ไชมอนซึ่งสามารถมาปรากฏตัวได้เพราะกองทัพชาวเมืองอาร์ราคอนไม่ได้ฉวยโอกาสในชัยชนะของตนเอง และไม่สนใจที่จะปิดล้อมเมืองคาร์แคสตันไว้ และเพราะการละเลยนี้เอง เอิร์ล ไชมอนจึงฉวยโอกาสกลับไปยังเมืองมอนท์ฟีลเลอร์ได้

เมื่อพบกันในที่ประชุมสภาแล้วผู้แทนในนามของสันตะปาปาก็ได้กล่าวชมเชยเอิร์ล ไชมอนเป็นอันมาก และได้ประกาศว่า ท่านเอิร์ลผู้นี้ควรจะได้เป็นเจ้าผู้ครอบครองทุกประเทศที่ยึดได้จากพวกอับิเจนส์ในอนาคต ผู้แทนสันตะปาปาจึงได้ตั้งชื่อและฉายาของเข่าว่า “ทหารที่ชำนาญศึกและกระตือรือร้นขององค์พระเยซูคริสต์ และเป็นผู้ปกป้องความเชื่อของคาทอลิก เป็นผู้ที่ไม่มีใครสามารถจะพิชิตได้”

ขณะนั้นเองก็มีคนนำสาส์นได้นำข่าวมาบอกว่า

ประชาชนทราบว่าท่านเอิร์ล ไชมอนอยู่ในที่ประชุมสภาจึงได้จับอาวุธ

และกำลังยกพวกมาที่นี่เพื่อฆ่าเขาโดยฐานที่ เป็นผู้ก่อความไม่สงบสุขและสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ข่าวนี้อีกทำให้ที่ประชุมสภาสับสนวุ่นวายไปหมด และถึงแม้ว่าเมื่อสักครู่ใหญ่

ๆก่อนหน้านั้นนั้นเอิร์ล ไชมอนจะได้รับฉายาว่า ผู้ปกป้องความเชื่อที่ไม่มีใครเอาพิชิตได้

แต่ตอนนี้เขาก็ยินดีที่สามารถกระโดดออกนอกหน้าต่างได้อย่างหวุดหวิดและแอบหลบหนีออกจากเมืองนั้นไป

ดี

หลังจากนั้นไม่นานสันตะปาปาเองได้เรียกประชุมสภาอีกครั้งที่เมืองลาทอเรน

ในการประชุมครั้งนี้ได้มีการให้อำนาจอย่างมากมายแก่พวกผู้ค้นหาและสอบสวนพวกอับิเจนส์

ดังนั้นจึงมีพวกอัลบิเจนส์จำนวนมากที่ถูกประหารชีวิตทันที ในทำนองเดียวกับการประชุมสภาในครั้งที่แล้ว การประชุมสภาในครั้งนี้ได้มีการเน้นย้ำถึงเกียรติยศทั้งปวงที่ตั้งใจจะมอบให้แก่เอิร์ลไชมอนในการประชุมสภาที่เมืองมอนท์พิลเซอร์นั้น

และได้ให้มอบอำนาจแก่เขาในการจัดเตรียมกองทัพขึ้นอีกเพื่อยกไปต่อสู้กับพวกอัลบิเจนส์

ท่านเอิร์ลไชมอนจึงรีบเดินทางไปยังราชสำนักทันทีเพื่อรับพระราชทานรางวัล

เมื่อได้รับรางวัลเกียรติยศแล้วเอิร์ลไชมอนก็เริ่มระดมกำลังจากกองทหารค่ายต่าง ๆ ทั่วสารทิศ

และขณะนี้เขามีกองทัพที่ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม

เมื่อเขาได้ทราบข่าวว่าภรรยาของเขาถูกล้อมอยู่ในเมืองนาร์บอนเน่โดยกองทัพที่นำโดยท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเล

ลาส์ เขาจึงปณิธานว่าถ้าเป็นไปได้เขาจะขอกำจัดพวกอัลบิเจนส์ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินเลยทีเดียว

เมื่อคิดดังนั้นแล้วเอิร์ลไชมอนจึงยกทัพไปช่วยภรรยาของตน

เมื่อกองทัพอัลบิเจนส์เผชิญหน้ากับกองทัพของเขาก็เกิดการต่อสู้กันขึ้นอย่างดุเดือด

และพวกอัลบิเจนส์กลับเป็นผู้มีชัยในการศึกครั้งนี้

แต่เอิร์ลไชมอนกับพวกก็ยังสามารถหลบหนีออกจากสนามรบเข้าไปในปราสาทแห่งเมืองนาร์บอนเน่

หลังจากนั้นเมืองเทเลลาส์ก็ถูกกองทัพของพวกอัลบิเจนส์ตีคืนมาได้

อย่างไรก็ตาม สันตะปาปาก็ยังคงสนับสนุนความตั้งใจของเอิร์ลไชมอนจึงได้รวบรวมกำลังขึ้นเพื่อให้เอิร์ล

ไชมอนสานต่อเจตนารมณ์อันชั่วร้ายของตนเองให้สำเร็จ

ดังนั้นจึงทำให้เอิร์ลไชมอนสามารถยกกองทัพที่จัดเตรียมขึ้นใหม่ไปล้อมเมืองเทเลลาส์ไว้

เอิร์ลที่โหดร้ายผู้นี้ได้โจมตีเมืองนั้นอย่างดุเดือด

แต่เมื่อถูกด้านทานกลับมาจนต้องพบกับความพ่ายแพ้ครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต เขาก็จมปลักอยู่กับความทุกข์ใจ

ยิ่งไปกว่านั้น ได้มีเหตุการณ์ที่ตอกย้ำความพ่ายแพ้ของท่านเอิร์ลไชมอนให้แย่ลงถึงที่สุดอีกคือ

ก่อนที่กองทัพของเขาจะฟื้นตัวจากความระส่ำระสายและขวัญหนีดีฝอนนั่นเอง

ท่านเอิร์ลแห่งเมืองโพอิชก็ปรากฏตัวขึ้นนำหน้ากองทัพอันน่าเกรงขามเข้าโจมตีกองทัพที่กำลังห่อเหี่ยวของเอิร์ล

ไชมอนซ้ำอีก และก็สามารถเอาชนะพวกเขาได้อย่างง่ายดาย

ผู้แทนของสันตะปาปาได้เสนอว่าจะรวบรวมกองทัพใหญ่ให้แก่เขาอีก

ซึ่งจะนำไปด้วยความยากลำบากและต้องใช้เวลาอย่างน้อย ๆ ก็ 3 ปี

แต่ในที่สุดเขาก็ตอบตกลงและเห็นชอบตามข้อเสนอแนะและแผนการดังกล่าว

สามปีให้หลัง ท่านเอิร์ลไชมอนขุนนางผู้มีจิตใจคับแคบก็สามารถออกรบได้อีก

ครั้งนี้เขาได้ใช้กองกำลังที่เขามีอยู่ทั้งหมดในการโจมตีเมืองเทเลลาส์ และเขาได้ล้อมไว้เป็นเวลานานถึง 9 เดือน

ครั้งหนึ่งพวกที่ถูกล้อมได้ตีได้กลับมาและในเวลานั้นเองท่านเอิร์ลไซมอนก็ถูกฆ่าตาย
กองทัพที่ล้อมเมืองอยู่นั้นจึงถอนตัวกลับไป ผู้แทนสันตะปาปาคนนี้ซึ่งมีชื่อว่า เบอร์แทรนด์
ก็แก่ชรามากแล้วและเหนื่อยล้ากับการต้องติดตามกองทัพจึงได้ขอร้องให้เรียกตัวเขากลับเพราะเหตุอายุมากและมี
มีโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ มารุมเร้า สันตะปาปาจึงได้เรียกเบอร์แทรนด์กลับ และได้แต่งตั้ง
คอนเรดซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองพอร์ตัวให้เป็นผู้แทนของสันตะปาปาแทนเบอร์แทรนด์
ผู้แทนคนนี้ก็ตั้งใจที่จะเจริญรอยตามผู้แทนคนก่อน และได้ข่มเหงพวกอัลบิเจนส์ด้วยความรุนแรงจนถึงที่สุด
เขายังได้ชักชวนให้กษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสยกทัพไปล้อมเมืองเทเลาส์ด้วยตัวของพระองค์เอง
และกดดันให้พวกที่อยู่ในนิกายคริสเตียนแท้ในกลุ่มที่เขาเห็นว่ามีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทางและคือดั่งนั้นย
อมหันกลับมาเชื่อฟังศาสนจักรคาทอลิก

แต่โดยความเป็นจริงแล้วกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสก็ยังยกย่องและเรียกพวกเขาว่า พวกอัลบิเจนส์ผู้กล้าหาญ
เมื่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์ทราบข่าวการจัดเตรียมทัพครั้งใหญ่โดยกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสนี้
ท่านเอิร์ลจึงได้ส่งพวกผู้หญิง เด็ก ๆ และฝูงสัตว์เลี้ยงไปไว้ในที่ลับและปลอดภัยซึ่งอยู่ท่ามกลางภูเขา
ได้สั่งให้ทำการ โลกกลับพื้นดินและเรือกวาน ไร่นาให้หมดเพื่อว่ากองทัพของกษัตริย์จะไม่มีอาหารสำหรับม้า
และท่านเอิร์ลยังได้พยายามทำทุกอย่างที่แม่ทัพผู้ชำนาญศึกจะกระทำกันเพื่อจะทำให้ศัตรูตกอยู่ในภาวะยากลำบาก
และเปลืองพลำในการทำสงคราม

ด้วยยุทธวิธีเหล่านี้ไม่นานนักหลังจากที่กองทัพฝรั่งเศสยกเข้ามาในอาณาเขตของเมืองเทเลาส์ต่างก็ต้องทนทุกข์
ทรมานกับการกันดารอาหารอย่างที่สุด

ซึ่งได้กดดันให้กองทัพของข้าศึกต้องยังชีพด้วยการกินซากศพม้าและศพสุนัข

อาหารเหล่านี้มีพิษต่อร่างกายและได้ก่อให้เกิดโรคระบาดขึ้น ความทุกข์ลำบากที่ไม่คาดคิดนี้

ได้ทำให้กษัตริย์ต้องตกอยู่ในความทุกข์เวทนาอย่างใหญ่หลวง

อย่างไรก็ตามราชบุตรผู้ทรงสืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำสงครามต่อไป

แต่ไม่นานนักพระองค์ก็พ่ายแพ้ต่อท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์ในการทำสงครามทั้ง 3 ครั้ง

ต่อมานางกษัตริย์ซึ่งเป็นพระมารดาพร้อมด้วยหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรทั้ง 3

คนได้รวบรวมกองทัพที่น่าเกรงขามขึ้นอีก

และได้ใช้เล่ห์เหลี่ยมอันแยบยลล่อลวงให้ท่านเอิร์ลแห่งเมืองเทเลาส์มาเข้าร่วมในการประชุมปรึกษาหารือกัน

แล้วท่านเอิร์ลก็ถูกหักหลังและถูกจับกุมกลายเป็นนักโทษ

ท่านได้ถูกควบคุมตัวมาอยู่ต่อหน้าพวกศัตรูของท่านด้วยเท้าเปล่าและห้ามไม่ให้สวมหมวกประจำตำแหน่ง

และยังถูกบังคับให้เห็นด้วยกับเงื่อนใจที่น่าอัปยศดังต่อไปนี้

- 1) ท่านจะต้องให้คำสัตย์ปฏิญาณว่า จะทิ้งความเชื่อที่ท่านเคยปกป้องมาจนบัดนี้
- 2) ท่านจะต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของศาสนจักรแห่งกรุงโรม

- 3) ท่านจะต้องขงโจแอนบุตรสาวของท่านให้สมรสกับพี่ชายหรือน้องชายคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส
- 4) ท่านจะต้องให้อาจารย์คาทอลิก 6 คนที่สอนเกี่ยวกับศิลปศาสตร์และนักอักษรศาสตร์ 2 คนพำนักอยู่ที่เมืองเทเลาส์
- 5) ท่านจะต้องรับกางเขนและรับใช้โดยการทำสงครามกับพวกซาราเซ็น (พวกมุสลิม) ในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์นาน 5 ปี
- 6) ท่านจะต้องรื้อกำแพงเมืองเทเลาส์ให้ราบเสมอฟื้นดิน
- 7) ท่านจะต้องทำลายกำแพงและค่ายคูประตูหอรบของเมืองและปราสาทแห่งอื่น ๆ ของท่านอีก 30 แห่งตามที่ผู้แทนจะแจ้งให้ทราบ
- 8) ท่านจะต้องเป็นนักโทษในเรือนจำลูว์รีที่เมืองปารีสจนกว่าบุตรสาวของท่านจะถูกมอบให้แก่พวกที่รับมอบอำนาจจากกษัตริย์

หลังจากที่ได้กำหนดเงื่อนไขที่น่าเจ็บปวดเหล่านี้แล้วก็เกิดการข่มเหงอย่างรุนแรงต่อพวกอัลบิเจนส์ มีคนเป็นอันมากได้รับความทุกข์ทรมานและพลชีพเพราะความเชื่อของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นได้มีการปิดหูปิดตาประชาชนมากขึ้นไปอีกคือ ได้มีคำสั่งประกาศออกมาอย่างชัดเจนว่า บุคคลธรรมดาจะไม่ได้รับอนุญาตให้อ่านพระคัมภีร์บริสุทธ์ ผู้ที่จะอ่านได้จะต้องเป็นนักบวชในลัทธินิกายคาทอลิกเท่านั้น

การข่มเหงพวกอัลบิเจนส์อย่างรุนแรงได้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งที่เมืองเทลล์ ในปี ค.ศ.1620 ขณะที่ผู้รับใช้กำลังเทศนาในที่ประชุมนั้สการของพวกปฏิรูปอยู่นั้นกองทัพคาทอลิกได้บุกโจมตีและฆ่าคนเหล่านั้นตายไปเป็นจำนวนมาก สตรีคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีชื่อเสียงมากได้ถูกเตือนว่า ให้เปลี่ยนศาสนาของนางเสียเถอะ ถ้าไม่เห็นแก่ชีวิตของตนเองอย่างน้อยก็ให้เห็นแก่ชีวิตของทารกที่นางอุ้มอยู่ในมือนั้น นางได้กล่าวด้วยใจกล้าหาญโดยไม่หวั่นไหวเลยว่า “ข้าพเจ้าได้ออกจากประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของข้าพเจ้าและยอมทิ้งที่ดินที่ข้าพเจ้ามีอยู่ที่นั่น เพราะเห็นแก่องค์พระเยซูคริสต์มิใช่หรือ และจะให้ข้าพเจ้ายอมมาทูลพระองค์เสียที่นี่หรือ? ส่วนเรื่องเกี่ยวกับลูกน้อยของข้าพเจ้า ก็เป็นการสมควรยิ่งกว่านั้นอีกที่ข้าพเจ้าจะยอมมอบเขาให้ถูกฆ่าตายเสีย ในเมื่อพระเจ้าเองก็ทรงมอบพระบุตรของพระองค์ให้ลงมาสิ้นพระชนม์เพื่อเราทั้งหลายมิใช่หรือ?”

โดมินิโก เบอร์โต้ เด็กหนุ่มอายุ 16 ปี

ได้ปฏิเสธที่จะเปลี่ยนความเชื่อเป็นคาทอลิกจึงถูกจับให้นั่งบนหลังลาตัวหนึ่งโดยให้หันหน้าไปทางหา

เขาถูกบังคับให้จับหางลาตัวนั้นไว้ และถูกพาไปที่ตลาดในสภาพเช่นนี้
ท่ามกลางเสียงตบมือ โห่ร้องแสดงความสะใจจากคนทั่วไปที่พบเห็น
หลังจากนั้นคนเหล่านั้น ได้ใช้ไฟเผาร่างกายเขาไปหลายส่วนจนในที่สุดเขาก็ตายเพราะทนความเจ็บปวดอย่างแสน
สาหัสนั้นไม่ไหว

หญิงสาวอัลบิเจนส์คนหนึ่ง ที่สืบเชื้อสายจากครอบครัวขุนนาง ได้ถูกจับและถูกนำตัวแห่ไปตามถนนสายต่าง
ๆ โดยให้เธอสวมมงกุฎประจำตำแหน่งผู้นำศาสนาซึ่งทำด้วยกระดาษไว้บนศีรษะ หลังจากที่พวกเขาได้เยาะเย้ย
และโบยตีเธอแล้วก็บอกให้เธอร้องเรียกชื่อนักบุญต่าง ๆ แต่เธอกลับกล่าวว่า
“ความไว้วางใจและความรอดของข้าพเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น
เพราะแม้แต่นางมารีย์หญิงพรหมจารีเองก็ไม่สามารถจะรอดพ้นบาปได้
ถ้าปราศจากพระคุณที่มาจากบุตรของนาง” เมื่อเธอกล่าวเช่นนี้ฝูงชนก็พากันวิ่งกรูเข้ามารุมฆ่าเธอจนตาย

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศฝรั่งเศสทั้งที่เกิดขึ้นก่อนและระหว่างสงครามกลางเมือง

การปฏิรูปความเชื่อที่ผิด ๆ เกี่ยวกับสันตะปาปาได้เกิดขึ้นในช่วงแรก ๆ ที่ประเทศฝรั่งเศสคือ ในศตวรรษที่ 3
อัลเมอริคัส ผู้มีการศึกษาสูงกับศิษย์ของท่านอีก 6
คนได้ถูกสั่งให้นำตัวไปเผาที่กรุงปารีสโดยฐานไม่เชื่อว่าพระเจ้าสถิตย์อยู่ในขนมปังศักดิ์สิทธิ์มากกว่าขนมปังอื่น
 ๆ และหมิ่นประมาทว่าการสร้างแท่นบูชาหรือศาลต่าง ๆ สำหรับนักบุญทั้งหลายนั้นเป็นการบูชารูปเคารพ
ส่วนการเผาเครื่องหอมบูชาพวกนักบุญก็เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ
ทั้งยังกล่าวอีกว่าการจับวัดคุมงคลนั้นเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะเยาะเย้ยและเปล่าประโยชน์โดยสิ้นเชิง
การพลีชีพของอัลเมอริคัสกับพวกลูกศิษย์ของท่านนั้นเป็นสาเหตุสำคัญที่คนเป็นอันมากหันมายอมรับว่า
ความเข้าใจของท่านเหล่านั้นถูกต้องแล้ว ดังนั้นความเชื่อในพระคริสต์จึงเจริญขึ้นและเผยแพร่ออกไปเรื่อย ๆ
ในที่สุดความเชื่อนี้ก็ไม่เพียงแพร่กระจายไปหลายพื้นที่ในประเทศฝรั่งเศสเท่านั้น
แต่ยังได้กระจายไปในประเทศอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก

ในปี ค.ศ.1524 ที่เมืองเมลเดินในประเทศฝรั่งเศส มีชายคนหนึ่งชื่อ จอห์น เคลิร์ค
ได้เอาใบประกาศแผ่นหนึ่งไปติดไว้ที่ประตูของพระวิหารแห่งศาสนาจักรคาทอลิกแห่งหนึ่ง
ซึ่งในประกาศนั้นท่านได้เรียกสันตะ-ปาปาว่า “ผู้ทรยศต่อพระคริสต์”
ด้วยความผิดนี้ท่านจึงได้ถูกเขียนซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายต่อหลายครั้ง
และถูกประทับตราด้วยเหล็กร้อนแดงบนหน้าผากของท่านหลายแห่ง

เมื่อถูกปล่อยตัวกลับไปบ้านและมารดาเห็นตราที่หน้าผากของท่านจึงได้ร้องด้วยเสียงอันดังว่า
“สรรเสริญพระคริสต์และขอต้อนรับตราประทับเหล่านี้เพราะเห็นแก่พระองค์” ภายหลังจอห์น
เคลิร์คได้เดินทางไปยังเมืองเม็ทซ์ในแคว้นลอร์เร็นซ์ และได้ไปรื้อทำลายรูปเคารพบางอย่าง
ซึ่งโทษนี้เองทำให้ท่านถูกตัดมือขวาและจมูก เนื้อหนังที่แขนและขาทั้ง 2 ข้าง
และที่หน้าอกก็ถูกดึงให้ถลอกด้วยคีม แต่ขณะที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความทารุณโหดร้ายเหล่านั้นนั้น
ท่านก็ยังมิใส่ใจสงบพอที่จะร้องเพลงสดุดีบทที่ 115 ซึ่งเป็นบทที่ห้ามการบูชารูปเคารพโดยตรง
เมื่อเพลงจบลงท่านก็ถูกจับโยนเข้าไปในกองไฟและถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่าน

ประมาณช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง หลายคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปได้ถูกโบยตี
ถูกนำตัวเข้าเครื่องดั่งข้อต่อให้หลุดจากกัน ถูกเข็ญ และถูกเผาจนตาย
เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นหลายพื้นที่ในประเทศฝรั่งเศส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงปารีส เมืองลิโมซิน
และเมืองเมลด้า

ที่เมืองเมลด้านี้เอง มีชาวเมืองคนหนึ่งได้ถูกเผาด้วยไฟอ่อน ๆ เพื่อให้ตายอย่างช้า
ๆ และทรมานที่สุด โทษฐานที่ไปกล่าวหาพิธีมิสซาถือเป็นการปฏิเสธทฤษฎีอนุภาพและความจริงเรื่องการสิ้นพระชน
ม์และการทนทุกข์ทรมานขององค์พระเยซูคริสต์ที่ไม่กางเขนอย่างเห็นได้ชัด

ที่กรุงปารีส อเล็กซานเดอร์ แคนัส ซึ่งเป็นนักเทศน์ของพวกปฏิรูปได้ถูกเผาด้วยไฟอ่อน ๆ เพื่อให้ตายอย่าง
ช้า ๆ และยังมีชายอีก 4 คนถูกจับโยนเข้าไปในเปลวไฟโทษฐานที่แจกเอกสารคู่มือการทำพิธีมิสซา

ปีเตอร์ กอเด็ท ชาวเมืองเจนัวได้ถูกเผาตามคำร้องเรียนของลุงเขาเองซึ่งเป็นโรมันคาทอลิกที่ใจแคบ
นอกจากนี้จอห์น พอยเทอร์ ซึ่งเป็นศัลยแพทย์ได้ถูกตัดลิ้นแล้วถูกนำตัวไปเผาไฟจนตาย

ที่เมืองอาร์เรส เมืองฟอนทานิส และเมืองรูทเธิร์ส มีหลายคนต้องพลีชีพเพราะมีความเชื่อแบบปฏิรูป
ในเมืองรูทเธิร์สนั้น สตีเฟน บรูน ถูกปรับโทษโดยถูกเผาไฟโทษฐานปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมพิธีมิสซา ในขณะที่
เอม่อน เดอ ลาวอย ซึ่งเป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรแห่งเมืองบัวเดียอูคซ์
ได้ถูกร้องเรียนโดยนักบวชโรมันคาทอลิกในเมืองนั้น เพื่อนฝูงของท่านได้แนะนำให้ท่านแอบหนีไปอย่างลับๆ
แต่ท่านได้ปฏิเสธไม่ยอมทำตามคำแนะนำนั้น เมื่อถูกนำตัวไปสอบสวนแล้ว
ท่านก็ถูกนำตัวไปดั่งข้อต่อให้หลุดออกจากกัน
ขณะที่ท่านถูกทรมานจนถึงที่สุดนั้นท่านได้หันุนใจตนเองด้วยคำพูดว่า

“ร่างกายนี้จะต้องตายครั้งหนึ่งแต่จิตวิญญาณจะมีชีวิตอยู่ เพราะแผ่นดินของพระเจ้านั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์”

ในที่สุดท่านก็หมดสติ แต่เมื่อฟื้นคืนสติแล้วท่านก็อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่ข่มเหงท่าน

จากนั้นท่านก็ถูกถามว่าท่านจะยอมรับความเชื่อของโรมันคาทอลิกหรือไม่?

ท่านก็ยังยืนกรานที่จะปฏิเสธอย่างแข็งขันจึงได้ถูกปรับโทษให้นำตัวไปเผาไฟ

เมื่อเอม่อนถูกคุมตัวไปอยู่ในแดนประหารแล้ว ท่านก็กล่าวว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอจงรีบช่วยข้าพระองค์อย่าทรงชักช้าเลย ขอทรงอย่าดูหมิ่นผีพระหัตถ์ของพระองค์เอง”

และเมื่อท่านจำได้ว่ามีบางคนเคยเข้าฟังคำเทศนาของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย

ข้าพเจ้าขอเตือนสติให้ท่านหมั่นศึกษา และเรียนรู้เกี่ยวกับข่าวประเสริฐอย่างถ่องแท้

เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นย่อมดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จงอุตส่าห์แสวงหาที่จะรู้จักนำพระทัยของพระเจ้า

และอย่ากลัวคนเหล่านั้นที่มาได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจเหนือจิตวิญญาณนั้น”

เพชรฆาตจึงรีบบีบคอท่านจนตายแล้วศพของท่านก็ถูกเผาในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ.1545 แฟรนซิส บริบาร์ดซึ่งเป็นเลขานุการของพระคาร์ดินัล เดอ

เพลเลย์ได้ถูกตัดลิ้นและถูกเผาโทษฐานพูดเข้าข้างพวกปฏิรูป ส่วนในปี ค.ศ.1545 เจมส์

โคบาร์ดซึ่งเป็นครูโรงเรียนในเมืองเซนต์ไมเคิล ได้ถูกเผาไฟโทษฐานที่กล่าวว่า

พิธีมิสซานั้นไม่มีประโยชน์และเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ประมาณช่วงเวลาเดียวกันนั้นมีชาย 14

คนถูกเผาที่เมืองเมลดำ ภรรยาของพวกเขาก็ถูกบังคับให้มองดูการพลีชีพของพวกเขา

ในปี ค.ศ.1546 ปีเตอร์ ชาฟิอท์

ได้นำพระคัมภีร์ภาษาฝรั่งเศสจำนวนมากเข้าไปขายในประเทศฝรั่งเศสอย่างเปิดเผย

ท่านจึงถูกพิพากษาให้นำตัวไปเผาไฟเสีย หลังจากนั้นไม่นานคนหาพิการคนหนึ่งแห่งเมืองเมียวอูซซ์,

ครูโรงเรียนคนหนึ่งชื่อ สตีเฟน พอลลิวอท แห่งเมืองฟิร่า และชายคนหนึ่งที่มีชื่อว่า จอห์น อิงลิช

ก็ได้ถูกเผาทั้งเป็นเพราะความเชื่อของเขา

ไมเคิล โมซิลอท ได้รับแจ้งให้ทราบว่าเขาจะยอมปฏิเสธความเชื่อแล้วได้รับการไว้ชีวิต หรือจะยึดมั่นกับ

ความเชื่อนั้นและต้องถูกเผาด้วยไฟ เขาได้เลือกเอาอย่างที่สอง และได้พูดถ้อยคำหนุนใจว่า

“พระเจ้าได้ทรงประทานพระคุณแก่ข้าพเจ้าเพื่อจะไม่ปฏิเสธความจริงนั้น

และจะทรงประทานกำลังแก่ข้าพเจ้าเพื่อจะอดทนต่อไฟนั้นได้”

ที่เมืองแลนเกร็สชาย 5 คนกับหญิง 2 คนได้ทนทุกข์ทรมานเพราะมีความเชื่อแบบปฏิรูป
ซึ่งในครั้งนั้นหญิงที่มีอายุน้อยที่สุดในกลุ่มได้หนุนใจคนอื่น ๆ ว่า
“วันนี้เราทั้งหลายจะได้เข้าพิธีมงคลสมรสกับพระเยซูคริสต์ และอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์”

หลังจากกษัตริย์เฮนรี่ที่ 2 แห่งประเทศฝรั่งเศสได้ขึ้นครองราชบัลลังก์
ก็มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นอย่างมากมายตามมาทันที ช่างฝีมือคนหนึ่งถูกจับโทษฐานทำงานในวันนักบุญ
เมื่อเขาถูกถามว่าทำไมเขาจึงละเมิดกฎเกณฑ์ทางศาสนาเช่นนี้ คำตอบของเขาก็คือ “ข้าพเจ้าเป็นคนยากจน
และจะหวังพึ่งสิ่งใดไม่ได้เลยนอกจากกำลังกายของตัวเองเท่านั้น ความจำเป็นทำให้ข้าพเจ้าต้องขยัน
และความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของข้าพเจ้าได้บอกข้าพเจ้าว่าไม่มีวันอื่นใดนอกจากวันสะบาโตเท่านั้นที่ข้าพเจ้าต้อง
ถือรักษาไว้ให้บริสุทธิ์โดยละเว้นจากการทำงาน” เมื่อเขาได้แสดงความคิดเห็นออกไปเช่นนั้น
เขาก็ถูกนำตัวไปขังไว้ในคุกและต่อมาได้ถูกเผาจนตาย

ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ โรมัส

เป็นชาวเมืองเจนัวได้ต่อว่าชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่งเพราะได้สวดสาบานโดยใช้ถ้อยคำหิมนประมาท
โรมัสจึงถูกแจ้งความว่าเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต เขาจึงถูกเผาที่กรุงปารีส
ยังมีชายหนุ่มอีก 3 คนที่ถูกเผาเช่นกันที่เมืองโลอนส์ โดยชาย 2 คนมีเชือกคล้องไว้รอบคอของเขา แต่คนที่ 3
เคยเป็นพนักงานรับใช้ของกษัตริย์จึงได้รับการยกเว้นจากการกระทำที่น่าอับยศอดสูเช่นนั้น
อย่างไรก็ตามเขากลับขอร้องให้ตัวเองได้รับการปฏิบัติอย่างน่าอดสูในลักษณะเดียวกันกับเพื่อนของเขาเพื่อเป็นก
ารถวายพระเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำขอร้องของเขาก็ได้รับการปฏิบัติตาม
เมื่อพวกเขาร้องเพลงสดุดีบทหนึ่งจบลงด้วยใจร้อนรนเป็นอันมากแล้ว เขาก็ถูกไฟเผาผลาญจนตาย

ไซมอน ลาโลชาวเมืองเจนีวา, มัทธิว ไดโมเน็ทซึ่งเคยใช้ชีวิตอย่างเหลวไหลแต่ได้กลับใจใหม่แล้ว และ
นิโคลัส นีล คนขายหนังสือแห่งกรุงปารีส ทั้ง 3 คนได้ถูกเผาด้วยข้อหาที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อแบบปฏิรูป

ปีเตอร์ เซอร์เรซึ่งก่อนหน้านี้เคยเป็นบาทหลวง แต่เมื่อท่านคิดใคร่ครวญถึงความเชื่อที่ผิด ๆ ของสันตะปาปา
ในที่สุดท่านก็รับเอาความเชื่อแบบปฏิรูป และได้ฝึกหัดเป็นช่างทำรองเท้า
ท่านมีน้องชายคนหนึ่งอยู่ที่เมืองเทเลสซึ่ง เป็นโรมันคาทอลิกที่ใจอกับแคบ แต่ด้วยความรักน้อง
เซอร์เรจึงเดินทางไปเมืองนั้น โดยหวังว่าจะสามารถชักนำเขาให้หันกลับจากความเชื่อที่ไร้สาระเหล่านั้น
ภรรยาของน้องชายไม่เห็นด้วยกับการกระทำเช่นนั้นจึงไปฟ้องร้องท่านทำให้ท่านต้องถูกจับ
แต่ท่านได้ประกาศแสดงความเชื่อของท่านอย่างเต็มที่

ผู้พิพากษาจึงถามเกี่ยวกับอาชีพของท่านซึ่งท่านได้ตอบว่า “เมื่อไม่นานมานี้ข้าพเจ้าได้ทำงานเป็นช่างทำรองเท้า” ผู้พิพากษาก็พูดขึ้นว่า “เมื่อไม่นานมานี้หรือ ถ้าอย่างนั้นเมื่อก่อนนี้ท่านทำงานอะไร ?”

เซอร์เรย์ก็พูดแสดงความรู้สึกออกมาว่า “เรื่องนั้นแทบจะทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกละอายใจที่จะบอกให้ท่านทราบ เพราะเป็นอาชีพที่ชั่วช้าที่สุดและต่ำทรามที่สุดที่มนุษย์จะคิดได้”

จากถ้อยคำเหล่านี้ก็ทำให้ทุกคนซึ่งอยู่ที่นั่นคาดคะเนว่า ท่านคงจะเคยเป็นฆาตกรหรือเป็นขโมย และที่ท่านพูดนี้ก็พูดจากความรู้สึกสำนึกผิดที่ท่านมีอยู่

อย่างไรก็ตามผู้พิพากษาได้สั่งท่านให้อธิบายอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่ท่านพูดนั้นหมายความว่าอย่างไรกันแน่

เซอร์เรย์ก็ระบายความรู้สึกออกมาทั้งน้ำตาว่า “โอ้ เมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้าเป็นบาทหลวงโรมันคาทอลิกมาก่อน”

คำตอบนี้ทำให้ผู้พิพากษาเดือดดาลเป็นอย่างยิ่งจึงได้พิพากษาลงโทษให้นำตัวเซอร์เรย์ไปประจานและดูหมิ่นเหยียดหยามก่อนเป็นอันดับแรก แล้วให้ตัดลิ้นของท่านออกเสีย

หลังจากนั้นให้นำตัวไปเผาต่อหน้าคนทั้งปวงเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนอื่น ๆ

ในปี ค.ศ. 1548 มงสิเอ บลอนเด็ล พ่อค้าอัญมณีผู้มั่งคั่ง ได้ถูกจับกุมที่เมืองลียงส์และถูกส่งตัวไปยังกรุงปารีส และที่กรุงปารีสนี่เองท่านได้ถูกเผาเพราะเหตุความเชื่อของท่านตามคำสั่งของศาลในปีค.ศ. 1549

ในปี ค.ศ. 1554

ชายคนหนึ่งที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปได้ถูกจับกุมพร้อมด้วยบุตรชายและบุตรสาวของท่านและในขณะนั้นได้มีชายอีกผู้หนึ่งได้ถูกจับกุมไปพร้อมกัน พวกเขาทั้ง 4 ชีวิตได้ถูกคุมตัวไปขังไว้ในปราสาทแห่งเมืองนิเวอร์เน่

เมื่อถึงวันพิจารณาคดีพวกเขาก็ประกาศตัวว่ามีความเชื่อแบบปฏิรูปอย่างแท้จริง

พวกเขาจึงถูกพิพากษาให้นำตัวไปประหารชีวิต

และในขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังเตรียมการประหารด้วยการถูตัวพวกเขาด้วยน้ำมัน กำมะถัน

และดินปืนอยู่นั้นเองพวกเขาก็พากันร้องออกมาว่า “ทาเกลือเลย

ทาเกลือลงมานบนเนื้อหนังที่จะเปื้อยเน่าและดัดม์ไปด้วยความบาปนี้เลย” พวกเขาจึงถูกตัดลิ้นก่อน

แล้วจากนั้นอีกซักรุ่นต่อมาจึงถูกนำตัวไปเผาไฟ

และเชื่อเพลิงอย่างดีที่ทำไว้ทั่วตัวของพวกเขาก็ทำให้เปลวไฟเผาไหม้อย่างรุนแรงจนพวกเขาต้องพลีชีพไปอย่างน่าสยดสยอง

การสังหารหมู่อย่างน่ากลัวในประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ.1572

พฤติกรรมอันเหี้ยมโหดซึ่งได้ก่อให้เกิดการนองเลือดอย่างป่าเถื่อนต่อไปนี้ได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1572

กล่าวคือกษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9

แห่งประเทศฝรั่งเศสและพระชนนีแคทเธอรีนพระมารดาของพระองค์ได้คบคิดกับบรรดาบาทหลวงทั้งหลายทำกา
รวางแผนการ โดยมีเป้าหมายที่จะทำลายล้างรากเหง้าของพวก โปรเตสแตนต์ให้หมดสิ้นในคราวเดียวกัน ทั้ง 2
คนได้กำหนดแผนการไว้ 2 อย่างด้วยกัน อย่างแรกคือ กษัตริย์ได้ทรงสั่งให้เจ้าชายโคลิกนีซึ่งเป็นพวกอูทิกนอท
(ชาวฝรั่งเศสที่มีความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์) ยกกองทัพเข้าไปต่อสู้กับกลุ่มประเทศที่อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล
(เนเธอร์แลนด์, เบลเยียม, ลักเซมเบิร์ก) ซึ่งโดยวิธีนี้พระองค์ก็จะทราบจำนวน

และทราบชื่อของพวกที่อยู่ฝ่ายเจ้าชายโคลิกนี แผนการที่ 2 ก็คือ กษัตริย์ชาร์ลส์ที่

9 ได้ออกอุบายโดยการยกเจ้าหญิงมาร์กูไรท์ เดอ

แวลโลอิสซึ่งเป็นน้องสาวของพระองค์และเป็นหญิงรูปงามแต่ขาดคุณธรรมประจำใจให้อภิเษกสมรสกับเจ้าชายเฮ็
นรีแห่งเมืองนาแวร์เร่ ซึ่งเป็นหัวหน้าเจ้าชายทั้งหลายของพวก โปรเตสแตนต์ ในประเทศฝรั่งเศส

และยังเป็นรัชทายาทที่จะได้รับการสวมมงกุฎให้เป็นกษัตริย์แห่งนาแวร์เร่ต่อไปในอนาคต

บรรดาขุนนางชั้นนำของพวก โปรเตสแตนต์ต่างก็ได้รับการเชื้อเชิญให้ไปยังกรุงปารีส

และได้รับการต้อนรับจากพระนางแคทเธอรีนที่หน้าซื่อใจคด โดยแสรังทำให้ความเคารพทุกอย่าง

แขกรับเชิญที่มีชื่อเสียงที่สุดคือพระนางจินเน่ ดี

อัลเบรทพระราชินีแห่งเมืองนาแวร์เร่ซึ่งเป็นพระมารดาของเจ้าชายเฮนรีนั่นเอง

และเป็นผู้ที่ยึดมั่นต่อความเชื่อของพวกอูทิกนอทเป็นที่สุด พระนางจินเน่

รู้สึกหวาดกลัวกับการขอเป็นพันธมิตร โดยการสมรสนี้ และพระนางได้เดินทางออกจากอาณาจักรเล็ก

ๆของพระองค์ คือเมืองนาแวร์เร่นี้ด้วยพระทัยที่ประหวั่นพรันพรึงเพื่อมาเยี่ยมกรุงปารีสในครั้งนี้

พระนางจินเน่ทรงประทับอยู่ที่นั่นไม่ถึง 1 สัปดาห์ก็สิ้นพระชนม์

ซึ่งแทบจะไม่ต้องสงสัยเลยว่าการสิ้นพระชนม์ของพระนางจินเน่เกิดขึ้นจากการถูกลอบวางยาพิษ

เนื่องจากสติปัญญาอันปราดเปรื่องและความซื่อตรงของพระนางนั้นย่อมทำให้พระนางเป็นศัตรูที่อันตรายที่สุดค

องพวกโรมันคาทอลิก

อย่างไรก็ตามเจ้าชายเฮนรีแห่งนาแวร์เร่ได้ถูกหว่านล้อมให้เชื่อว่าการสิ้นพระชนม์ของพระมารดานั้นเกิดขึ้นจาก
สาเหตุการตายโดยธรรมชาติ

ดังนั้นพิธีการอภิเษกสมรสที่ไม่เหมาะสมนี้ได้ประกอบพิธีขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวงโดยพระคาถินัลแห่งเมืองบัวร์บ

อนบนเวทียกพื้นสูงที่ได้จัดเตรียมขึ้นนอกกำแพงคริสตจักรเพื่อการนี้โดยเฉพาะที่กรุงปารีสเมื่อวันที่ 18

สิงหาคม ค.ศ. 1572 ตกเย็นคู่อภิเษกสมรสทั้ง 2 ก็ถูกแห่แหนไปยังพระราชวังแห่งหนึ่งกลางกรุงปารีส

เพื่อจะทรงรับอาหารค่ำในงานเลี้ยงพิธีเฉลิมฉลองงานอภิเษกสมรสร่วมกัน

มีการจัดงานเลี้ยงกันอย่างหรูหราและบรรดาแขกหรือต่างก็ได้รับเกียรติให้รับประทานอาหารร่วมกับผู้ปกครอง คุณเลฆตศาสนจักรและกษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9 แห่งฝรั่งเศสที่กรุงปารีสในวันนั้นเอง

อีก 4 วันต่อมาคือ ในวันที่ 22 สิงหาคม 1572

ขณะที่เจ้าชายโคลิคินีแม่ทัพแห่งเมืองนาแวร์เร่กำลังเสด็จกลับจากการประชุมสภาการปกครองนั่นเอง

ท่านก็ถูกลอบยิงที่แขนทั้งสองข้าง

ท่านจึงกล่าวกับนักเทศน์ประจำตัวของพระมารดาของท่านที่ล่องลับไปแล้วว่า “โอ้!

ท่านผู้เป็นพี่ชายในพระคริสต์ของข้าพเจ้าเอ๋ย

บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักอย่างแท้จริง เพราะด้วยเห็นแก่ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ข้าพเจ้าจึงถูกยิงจนบาดเจ็บเช่นนี้” ถึงแม้ว่านักเทศน์ที่สัจย์ซื่อผู้นั้นจะทูลแนะนำให้ท่านหนีไปเสียโดยเร็ว

ท่านก็ยังคงยืนกรานที่จะประทับอยู่ในกรุงปารีสนั่นเอง อีกไม่นานต่อมาท่านก็ถูกสังหารโดยเบ็มจัส เบสม่ ผู้ซึ่งได้กล่าวยอมรับในภายหลังว่า

เขาไม่เคยเห็นใครที่กล้าเผชิญความตายได้อย่างกล้าหาญและเด็ดเดี่ยวเหมือนเจ้าชายผู้บังคับบัญชากองทัพท่านนี้เลย

พิธีอภิเษกสมรสนี้ได้จัดขึ้นในวันที่ 18 สิงหาคม ส่วนวันที่ 24

นั้นซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นของเทศกาลนักบุญบาร์โธโลมิวเป็นวันกำหนดสำหรับแผนการการสังหารหมู่ที่จะเกิดขึ้นนั้น เมื่อถึงเวลาตี 2 ระฆังแห่งนักบุญ

เกอร์เมน แอล ออเซอร์โรอิส ก็ดังขึ้นอย่างซ้ำ ๆ ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าจะมีการตายเกิดขึ้น

เมื่อสัญญาณได้ดังขึ้นแล้ว ท่านตุ๊คนแห่งเมืองดูอิสก็นำพวกบริวารของเขาไปยังบ้านของเจ้าชายโคลิคินี

ท่านตุ๊คนคอยอยู่ข้างล่างขณะที่บริวารทั้งหลายของท่าน

ซึ่งนำโดยชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเบสม่มุกขึ้นไปยังห้องของเจ้าชายโคลิคินีผู้บังคับบัญชากองทัพของพวกโปรเตสแตนต์ หลังจากที่เขาแทงท่านหลายครั้งแล้ว พวกนั้นก็ได้อันท่านลงมาทางหน้าต่างตกลงไปที่พื้นถนน

แล้วพวกเขาก็ตัดศีรษะของร่างนั้นออกที่ถนนนั่นเองและนำไปมอบให้แก่สันตะปาปา

เท่านั้นยังไม่พอพวกคาทอลิกที่ป่าเถื่อนและโหดเหี้ยมจนบัดนี้ยังได้ทำการดูหมิ่นเหยียดหยามศพของท่านด้วยการตัดแขนทั้งสองข้างและอวัยวะในที่ลับออกแล้วลากศพนั้นไปตามถนนถึงสามวัน

จากนั้นก็นำศพไปมัดที่ข้อเท้าแขวนให้ห้อยตัวลงมาจากนอกกรุงปารีสนั้น

ทันทีที่เจ้าชายผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยคุณความดีท่านนี้ต้องพลีชีพไปนั้น กองทหารพร้อมอาวุธก็วิ่งกรูกันไปทั่ว

พวกเขาฆ่าบุคคลสำคัญที่มีชื่อเสียงและเป็นพวกโปรเตสแตนต์ตายไปอีกจำนวนมาก ซึ่งได้แก่ ท่านเค๊าท์

ร็องฟูคอลลท์ (เค๊าท์เป็นตำแหน่งขุนนางของประเทศฝรั่งเศสซึ่งเทียบเท่ากับขุนนางระดับเอิร์ลของอังกฤษ),

เทลินีอัสซึ่งเป็นบุตรเขยของเจ้าชายผู้บังคับบัญชากองทัพ, แอนโทนีอัส, คลาริมอนทัส,

ท่านมาร์ควิสแห่งเมืองราเวลี (มาร์ควิสเป็นตำแหน่งขุนนางซึ่งอยู่ระหว่างขุนนางระดับดึกกับเอิร์ล), เลวีส์ บัสลีอัส, บานดินอัส, พลูเวียริอัส และ เบอร์เนอัส เป็นต้น ต่อจากนั้นพวกเขาก็ยังได้ฆ่าสามัญชนเป็นลำดับต่อไป

การประท้วงประหารในครั้งนี้ได้ดำเนินติดต่อกันเป็นระยะเวลาหลายวันและได้สังหารชีวิตคริสเตียนผู้บริสุทธิ์ไปนับหมื่นคนเลยทีเดียว ซากศพถูกโยนทิ้งลงไปในแม่น้ำสฟแล้วศพเหล่านี้มีเลือดไหลนองเกลื่อนพื้นถนนแดงฉานไปหมด ขณะนั้นแม่น้ำที่เคยใสสะอาดก็แปรเปลี่ยนไปด้วยโลหิตของผู้บริสุทธิ์คูลำธารสายเลือดเลยทีเดียว มาตรการเหล่านั้นก็บ้าคลั่งและกระหายเลือดจนถึงขนาดที่ฆ่าพวกเดียวกันเองโดยได้ฆ่าคาทอลิกทุกคนที่พวกเขาสงสัยว่าไม่คอยเคร่งครัดต่อความเชื่อที่ชั่วร้ายนี้ด้วย จากนั้นการกวาดล้างซึ่งเริ่มต้นที่กรุงปารีสก็กระจายไปทั่วทุกอาณาบริเวณของราชอาณาจักรแห่งนี้ เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นติดต่อกันหลายวัน แต่การฆ่าขนานใหญ่นั้นได้เกิดขึ้นในช่วง 3 วันแรกซึ่งกล่าวกันว่ามีผู้ชายและผู้หญิงมากกว่า 10,000 คนทุกระดับอายุ และทุกสถานภาพได้ถูกสังหารชีวิตในช่วงเวลาดังกล่าว

การกระทำอันป่าเถื่อนเหล่านี้ ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะภายในเขตกำแพงกรุงปารีสเท่านั้น แต่ได้แพร่ขยายไปยังเมืองและพื้นที่อื่น ๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เมืองไลออนส์ เมืองออร์ลินส์ เมืองเทเลสต์ และเมืองรูเอินซึ่งความโหดร้ายทารุณที่เกิดขึ้นนั้นก็ไม่มีที่ใดจะทัดเทียมได้อีกแล้ว กล่าวกันว่าในระยะเวลาเพียงเดือนเดียวเท่านั้น มีพวกโปรเตสแตนต์ที่ถูกฆ่าตายไปถึง 60,000 คนในประเทศฝรั่งเศสเพียงแห่งเดียว ซึ่งเป็นรายงานที่ได้มาจากคนเหล่านั้นที่เป็นพยานยืนยันถึงเรื่องนี้

ที่เมืองออร์ลินส์ มีชาย หญิงและเด็ก 1,000 คนถูกสังหารชีวิต และประชาชน 6,000 คนที่เมืองรูเอินก็ถูกสังหารชีวิตในลักษณะเดียวกัน

ที่เมืองเม็ลคีสมี 200 คนถูกจับไปขังไว้ในคุก และถูกนำตัวออกมาตัดเป็นท่อน ๆ อย่างไม่รู้ความปรานีเหมือนกับแกะที่ถูกจับมาเชือดทิ้งเสีย

ที่เมืองลือองก์ ผู้ชน 600 คนถูกสังหารหมู่พร้อม ๆ กัน ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ได้ตกเป็นเหยื่ออันโอชะของคมดาบซึ่งถืออยู่ในมือของคนที่มีจิตใจกระหายเลือดซึ่งเรียกตัว

องว่า คริสตจักรคาทอลิก

พ่อแม่บางคนถูกสังหารชีวิตขณะที่กำลังโอบกอดลูกน้อยซึ่งเกาะติดแน่นอยู่กับพ่อแม่ด้วยความอาลัยรัก
มีคนจำนวน 300 คนถูกสังหารในบ้านของผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองลือองคั่นเอง
พวกนักบวชที่รื้อรันทิ้งในทางที่ผิดนั้น ไม่ยอมให้ใครนำศพเหล่านั้น ไปฝัง

ที่เมืองอ็อกส์โตโบนา

เมื่อชาวเมืองได้ทราบข่าวการสังหารหมู่ที่กรุงปารีสก็พร้อมใจกันปิดประตูเมืองไม่ให้พวก โปรเตสแตนต์ที่เล็ดลอด
หนีออกไปได้แม้แต่คนเดียว

จากนั้นพวกเขาก็ช่วยกันค้นหาทุกคนที่อยู่ในข่ายต้องสงสัยว่ามีความเชื่อแบบปฏิรูปเพื่อนำตัวไปคุมขังและฆ่าอยู่
่างป่าเถื่อน ความเหี้ยมโหดในลักษณะเดียวกันนี้ยังได้ถูกนำมาใช้ที่เมืองอะวาริคัม เมืองทรอยส์ เมืองเทาเลาส์
เมืองรูเอิน และอีกหลายต่อหลายแห่ง การฆ่าฟันอย่างบ้าระห่ำนี้ได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
จากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่ง จากตำบลหนึ่งไปสู่อีกตำบลหนึ่ง จากหมู่บ้านหนึ่งไปสู่อีกหมู่บ้านหนึ่ง
ตลอดทั่วราชอาณาจักรแห่งนี้

ต่อไปนี้เป็นคำพยานของฌ็องส์ได้กล่าวเป็นพยานถึงสิ่งที่เกิดขึ้นว่า

“สิ่งที่เกิดขึ้นที่นี่ได้แพร่กระจายไปยังเมืองใหญ่อื่น ๆ จากเมืองใหญ่ ๆ ก็แพร่ไปยังเมืองเล็ก ๆ และหมู่บ้านต่าง
ๆจนกระทั่งมีรายงานว่าทั่วอาณาจักรนี้มีคนถูกฆ่าตายกว่า 30,000 คนในการสังหารหมู่ทั่วไปในครั้งนี้”

ไบรคาโมเทียสชายชราอายุ 70 ปีและคาเวกเนียสได้ถูกจับขึ้นรถลากแล้วลากตัวไปลงโทษ หลังจากที่ถูกทั้ง
สองได้ถูกกระทำการอภัยโทษในทุกรูปแบบแล้วก็ถูกนำตัวไปแขวนคอ
แต่ถ้าใครยอมสารภาพเป็นคนแรกก็อาจจะได้รับการอภัยโทษก็ได้ โดยให้ยอมสารภาพต่อหน้าสาธารณชนว่า
เจ้าชายโกลิกนีผู้บังคับบัญชากองทัพของพวกเขา โปรเตสแตนต์ที่ได้คบคิดกันวางแผนที่จะต่อสู้และล้มล้างกับกษัตริ
ย์ชาร์ลส์ที่ 9 แห่งประเทศฝรั่งเศส แต่คนทั้งสองก็ปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติตามคำขู่บังคับนั้น

ที่เมืองบัวร์เดียอูซ์โดยการปลุกปั่นของบาทหลวงคนหนึ่งที่มีชื่อว่า แอนจิเรียส จึงทำให้คน 264
คนต้องถูกฆ่าตาย และบางคนในพวกที่ตายนี้เป็นสมาชิกสภาปกครองด้วย

ที่เมืองอะเจนดิคัมในแคว้นเมน มีการสังหารหมู่พวก โปรเตสแตนต์อย่างเหี้ยมโหดจากการยุยงปลุกปั่นของ

อีแมร์ส ซึ่งเป็นผู้สอบสวนและลงโทษความผิดด้านอาชญากรรม มีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วว่าพวกโปร - แตสแต้นท์ได้ทำการปรักภัยกันที่จะทำลายศาสนจักรโรมันคาทอลิก พวกฝูงชนที่บ้าคลั่งจึงได้จับคน 100 คนมาจากทุกพื้นที่ ซึ่งมีทั้งชายและผู้หญิง โยนลงไปในแม่น้ำไอคอนดำซึ่งไหลเลียบบเมืองนั้น

ต่อไปนี้จะขอนำบันทึกที่น่าสนใจซึ่งเขียนโดยชาวโรมันคาทอลิกผู้หนึ่งที่มีการศึกษาและมีจิตสำนึกผิดชอบชั่วดี อย่างน่าประหลาดมาเสนอเพื่อเป็นพยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงการประหัตประหารผู้คนเป็นจำนวนมาก อย่างน่าสะพึงกลัวนี้

“ท่านเค้าท์ เดอ เทลิกนี่ก็ตกเป็นเครื่องสังเวยความป่าเถื่อนของสัตว์ร้ายในร่างมนุษย์เช่นกัน ท่านได้สมรสกับบุตรสาวของเจ้าชายโคลิกนี่ก่อนหน้านี้นี้เพียง 10 เดือนเท่านั้น สีหน้าของท่านมีสง่าราศีและมีเสน่ห์ชวนมองจนพวกอันธพาลในคราบผู้ดีที่บุกเข้ามาเพื่อจะฆ่าท่านถึงกับเกิดควมเมตตากรุณาต่อท่าน แต่มีอีกพวกหนึ่งที่ป่าเถื่อนกว่าได้วิ่งจู่โจมเข้าไปสังหารท่านอย่างไม่ลังเล”

“ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เพื่อน ๆ ทุกคนของเจ้าชายโคลิกนี่ต่างก็ถูกฆาตกรรมอย่างเหี้ยมโหดทั่วกรุงปารีส คนบริสุทธิ์เหล่านี้ถูกฆ่าตายโดยไม่มีการแยกแยะว่าเป็นผู้ชาย ผู้หญิง หรือ เด็ก ถนนทุกสายมีซากศพกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป บาทหลวงบางคนซึ่งถือกางเขนที่มีรูปพระเยซูตรึงไว้บนมือข้างหนึ่ง และถือกริชไว้บนมืออีกข้างหนึ่งได้วิ่งเข้าไปหาบรรดาหัวหน้าของกลุ่มผู้สังหารเพื่อไปกำชับและเตือนพวกเขาไปมาให้ละเว้นแม้แต่ญาติสนิทหรือมิตรสหายคนใดก็ตาม”

“ทาวานเน็ส ซึ่งเป็นนายพลของประเทศฝรั่งเศส ที่มั่งงายและเชื่อถือ โขกลางอย่างยิ่งก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีบทบาทสำคัญท่ามกลางฝูงชนที่คลั่งศาสนาและได้ร่วมกันก่ออาชญากรรมสะเทือนขวัญครั้งประวัติศาสตร์นั้นด้วย เขาเป็นผู้ที่ขี้ม้าไปตามถนนสายต่าง ๆ ทั่วกรุงปารีสและตะโกนออกคำสั่งแก่ผู้ได้บังคับบัญชาของเขาว่า “หลังเลือด หลังเลือดของมันออกมาเลย หลังเลือดของมันออกมาให้หมดเพื่อว่าเดือนสิงหาคมนี้เองจะเป็นเดือนที่สดใสและสว่างไสวเหมือนเดือนพฤษภาคม” เมื่อวันเวลาผ่านไป บุตรชายของนายพลคนนี้ได้เขียนบอกเล่าเรื่องราวจากความทรงจำเกี่ยวกับชีวิตของนายพลผู้กระตือรือร้นในการหลังเลือดผู้นี้ให้เรารับว่า ขณะที่บิดาของเขากำลังนอนใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตอยู่บนเตียง เขาได้ทำการสารภาพบาปทั้งหมดของเขาต่อบาทหลวง เมื่อบาทหลวงผู้นั้นฟังจบแล้วก็กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “อะไรวะ!”

ท่านไม่ได้เอ่ยถึงการสังหารหมู่ที่เซนต์บาร์โธโลมิวเลยหรือ?” นายพลทาวานเน่สได้ตอบว่า
“ข้าพเจ้าถือว่านั่นเป็นการกระทำที่เปี่ยมล้นด้วยบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ซึ่งสามารถชำระบาปทั้งปวงของข้าพเจ้าออกให้หมดสิ้นได้” ความคิดหลังผัดที่น่ากลัวเช่นนี้คงมีแต่ศาสนาเทียมเท็จเท่านั้นที่จะหลอกตัวเองให้หลงเชื่อได้!”

“ที่พระราชวังของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสก็เป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่มีกลิ่นไอของการฆ่าฟันอย่างรุนแรง ขณะนั้นกษัตริย์แห่งเมืองนาวาร์เร่กำลังแปรพระราชฐานอยู่ที่เขตลือเฟร่โดยที่ข้าราชการบริวารทุกคนของพระองค์ต่างก็เป็น

โปรเตสแตนต์ด้วยกันทั้งสิ้น

สำหรับเหตุการณ์ในพระราชวังหลวงนั้นมีข้าราชการบริวารหลายคนที่ถูกจับกุมอย่างไม่ทันตั้งตัวจึงถูกฆ่าตายอยู่บนเตียงพร้อมกับภรรยาของเขานั่นเอง

แต่บางคนก็วิ่งหนีทั้งที่ร่างกายยังเปลือยเปล่าอยู่และได้ถูกทหารไล่ติดตามไปเข้าห้องโถงออกห้องนี้จนคุชลมุนวุ่นวายไปทั่วพระราชวังไม่เว้นแม้แต่ห้องโถงรับรองชั้นในสุด

พระมเหสีวัยแรกรุ่งของกษัตริย์เฮนรีแห่งเมืองนาวาร์เร่ได้ถูกเสียงสับสนอลห่ม่านอย่างน่ากลัวปลุกให้ตื่นขึ้นมา และด้วยเกรงว่าจะมีภัยมารุกรานพระสวามีและชีวิตของเธอเองเธอจึงรู้สึกหวาดกลัวสุดขีดจนดูเหมือนซากศพเลยทีเดียว

พอได้สติบ้างแล้วเธอก็รีบวิ่งหนีออกจากเตียงเพื่อจะไปหลบแทบพระบาทของกษัตริย์แห่งลือเฟร่ซึ่งเป็นพระเชษฐา (พี่ชาย) ของเธอ

แต่ทันทีที่เธอเปิดประตูออกมาก็มีข้าราชการบริวารของเธอหลายคนวิ่งกรูกันเข้ามาเพื่อหาที่หลบภัย

พวกทหารก็ไล่กวาดตามมาอย่าง

กระชั้นชิดและได้ฆ่าข้าราชการบริวารโปรเตสแตนต์ผู้หนึ่งที่คลานเข้าไปหลบอยู่ใต้เตียงค่อหน้าต่อตาของเธอ

อีกสองคนก็ถูกฟันด้วยขวานด้ามยาวจนได้รับบาดเจ็บสาหัสและทรุดตัวลงแทบเท้าของเธอจนเลือดเปโระเปื้อนเต็มตัวเธอไปหมด”

“ท่านเค๊าท์ เดอ ลา

โรเซ่ฟฟูคอลลท์ขุนนางหนุ่มซึ่งเป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์เพราะเป็นผู้ที่มีกริยามรรยาทงดงาม

มีความสุภาพอ่อนน้อม และมีวาทศิลป์ในการสนทนาได้อย่างออกรสชาติและสนุกสนานเพลิดเพลิน

ท่านได้ใช้เวลาเย็นวันนั้นเข้าเฝ้ากษัตริย์และได้ช่วยให้พระองค์รู้สึกสำราญพระราชหฤทัยเป็นอย่างยิ่งในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเป็นกันเอง จนเวลาได้ล่วงเลยมาถึง 23 นาฬิกา แล้วอยู่ๆ

กษัตริย์ก็ทรงรู้สึกไม่สบายใจจะโอบอ้อมประจบกับที่ทรงเอ็นดูท่านเป็นพิเศษจึงได้พยายามขอร้องท่านถึงสองสามครั้งไม่ให้ท่านกลับบ้านในคืนวันนั้น แต่ให้ค้างที่ลือเฟร่เสียเลย

อย่างไรก็ตามเมื่อท่านเค้าท์กล่าวว่าท่านต้องกลับไปหาภรรยาพระองค์จึงไม่คะยั้นคะยออีกต่อไป
ได้แต่ทรงปรารภกับตัวของพระองค์เองออกมาเบา ๆ ว่า “ปล่อยให้ท่านกลับไปเถอะ!
ตัวเราเองก็เห็นแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงประกาศถึงความตายของท่านไว้แล้ว” หลังจากนั้นเพียง 2
ชั่วโมงท่านเค้าท์ก็ถูกฆ่าตายตามกลางสังฆกรรมที่พระเจ้าทรงประทานให้จริง ๆ”

จากที่เราได้ศึกษากันมาตั้งแต่ต้นจะเห็นได้ว่ามีคริสเตียนน้อยคนนักที่สามารถหนีรอดจากความบ้าคลั่งของผู้ข่ม
เหงที่ร้อนรนเหล่านี้ได้ คนหนึ่งในจำพวกโปรเตสแตนต์ก็ได้แก่ เด็กน้อยลาฟอรัซ (ซึ่งภายหลังก็คือ
นายพลเคอ ลาฟอรัซผู้มีชื่อเสียงลือลั่นนั่นเอง) ในเวลานั้นเขาอายุได้ประมาณ 10 ขวบเท่านั้นเอง
และเป็นผู้ที่สามารถรอดพ้นเหตุการณ์สังหารหมู่มาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งบิดา พี่ชายของเขา
และตัวเขาเองได้ถูกจับกุมพร้อมกัน โดยกองทหารของท่านคูคแห่งเมืองแอนจู
แล้วฆาตกรเหล่านั้นก็พุ่งเข้าไปใส่พวกเขาและฟันพวกเขาอย่างบ้าคลั่งจนดูสับสนวุ่นวายไปหมด
พวกเขาล้มลงในลักษณะที่กองทับ ๆ กันขึ้นไป เด็กน้อยกลับไม่ได้ถูกฟันเลยแม้แต่ดาบเดียว
แต่สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและสับสนวุ่นวายชั่วพริบตานั้นก็กลับทำให้ดูเหมือนว่าเด็กน้อยตายไปในเวลา
นั้นด้วย เขาสามารถรอดพ้นวิกฤตการณ์แห่งความเป็นความตายในวันนั้นมาได้ราวปาฏิหาริย์
ภายหลังเขาก็เติบโตขึ้นจนกลายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและมีชีวิตยืนยาวถึง 85 ปีทีเดียว

มีเหยื่อนำเวทนาเป็นจำนวนมากที่หนีไปยังริมน้ำและบางคนก็ว่ายน้ำข้ามแม่น้ำเซนนั้นข้ามไปยังฝั่งซานเมืองเซิน
ท์เจอร์เมน
กษัตริย์แห่งฝรั่งเศสทรงเห็นพวกเขาจากหน้าต่างที่หันไปทางแม่น้ำสายนั้นจึงได้ยิงพวกเขาด้วยปืนซึ่งคนรับใช้ผู้
หนึ่งของพระองค์ได้บรรจุกระสุนส่งให้ ขณะที่พระมารดาของพระองค์เองก็ไม่ได้รู้สึกสะทกสะท้านอะไร
แต่กลับมีอารมณ์ที่แจ่มใสท่ามกลางการประหารประหาร
พระนางได้มองลงมาจากระเบียงและให้กำลังใจฆาตกรเหล่านั้น
ทั้งยังได้หัวเราะเยาะเย้ยและสมน้ำหน้าต่อเสียงร้องครวญครางอย่างเจ็บปวดของคนทีใกล้จะตายอีกด้วย
พระมารดาของกษัตริย์องค์นี้รู้สึกสนุกสนานร่าเริงจนอยู่นิ่งเฉยไม่ได้เลย และถึงกับอนุญาตให้คณะต่าง
ๆ สลับผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาดูเพื่อจะกระสุนให้พระนางรู้สึกสนุกสนานร่าเริงยิ่งขึ้นไปอีก”

“หลายวันต่อมาหลังจากเหตุการณ์ที่น่าสะเพ็งกลัวเหล่านี้ได้ผ่านพ้นไปแล้ว
ศาลยุติธรรมของประเทศฝรั่งเศสก็พยายามที่จะกลบเกลื่อนความผิดฉกรรจ์เหล่านี้และหาช่องทางที่จะออกกฎหมาย
นิรโทษกรรมให้กับพวกของตน
พวกเขาได้ช่วยกันปิดบังความผิดและเสแสร้งเพื่อให้การสังหารหมู่นั้นกลายเป็นการกระทำที่ชอบธรรมโดยใช้วิ

ธีการปรักปรำให้ร้ายและกล่าวหาว่าเจ้าชายผู้บังคับบัญชากองทัพนั้นสมรู้ร่วมคิดกับพวกเพื่อทำการโค่นล้มราชบัลลังก์ซึ่งแน่นอนไม่มีใครโง่พอที่จะเชื่อเรื่องเหลวไหลไร้สาระนี้เลย

แต่รัฐสภาก็ยังคงได้รับมอบหมายให้ดำเนินการต่อไปเพื่อไม่ให้ใครจดจำไว้เป็นเยี่ยงอย่าง

ดังนั้นศพของเจ้าชาย โคลิกนี่จึงถูกนำไปแขวนคอด้วยโซ่บนตะแลงแกงนั่นเอง

กษัตริย์ได้เสด็จไปทอดพระเนตรภาพที่น่าสยดสยองนี้ด้วยตัวของพระองค์เอง

เมื่อพระสหายผู้หนึ่งของพระองค์แนะนำให้พระองค์เสด็จกลับโดยได้รำพึงถึงกลิ่นที่น่าสะอิดสะเอียนของซากศพที่ตลบอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น พระองค์กลับตรัสตอบว่า “กลิ่นของศัตรูที่ตายแล้วนี้ช่างหอมเสียนี้กระไร”

ภาพการสังหารหมู่ในวันนักบุญเซนต์บาร์โธโลมิวได้ถูกวาดไว้ในห้องโถงหลวงแห่งพระราชวังวาติกันในกรุงโรม โดยมีคำจารึกที่มีความหมายว่า “องค์สันตะปาปาได้เห็นชอบกับการตายของเจ้าชายโคลิกนี่”

“ยุคกษัตริย์แห่งเมืองนาแวร์เร่ได้รับการไว้ชีวิตซึ่งเป็นไปตามกลยุทธ์ในการปกครองการมากกว่าที่จะเกิดขึ้นจากความเมตตากรุณาของพระมารดาของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส

พระนางได้กักขังพระองค์ไว้เป็นนักโทษและตัวประกันอย่างยาวนานเพื่อว่าพระองค์จะเป็นหลักประกันและเครื่องยืนยันว่าพวกโปรเตสแตนต์จะยอมอยู่ใต้อำนาจตลอดไป

พระองค์ได้ถูกขังเป็นนักโทษจวบจนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์เลยทีเดียว”

“การประหารอาหารอย่างน่ากลัวนี้ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในกรุงปารีสเท่านั้น

เพราะสำนักพระราชวังได้ออกคำสั่งในลักษณะเดียวกัน ไปถึงผู้ว่าราชการประจำมณฑลต่าง

ๆตลอดทั่วราชอาณาจักรฝรั่งเศส และภายในระยะเวลาเพียง 1 สัปดาห์ก็มีพวกถูกฆ่าฟันตายไปถึง 1

แสนคนเลยทีเดียว มีผู้ว่าราชการเพียง 2-3

คนเท่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังพระราชโองการอันไม่ชอบธรรมของกษัตริย์

ผู้ว่าราชการคนหนึ่งในงานนี้มีชื่อว่า

มอนท์มอร์รินซึ่งเป็นผู้ว่าราชการที่ประจำอยู่ในมณฑลอเวอ์จันเน่ได้เขียนจดหมายถึงกษัตริย์ซึ่งเนื้อความในจดหมายนั้นสมควรแก่การนำมาถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังได้รับรู้ไว้ดังนี้”

“ข้าแต่ฝ่าพระบาท

ข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาซึ่งมีพระราชลัญจกรของพระองค์ประทับอยู่ด้วยโดยให้ข้าพระองค์ประหารพวกโปรเตสแตนต์ทุกคนที่อยู่ในมณฑลภายใต้เขตรับผิดชอบของข้าพระองค์

ข้าพระองค์มีความเคารพเทิดทูนฝ่าพระบาทเกินกว่าที่จะเชื่อว่าพระราชหัตถเลขาฉบับนี้เป็นของปลอม

แต่ถ้าพระบัญชาเป็นคำสั่งของพระองค์จริง ๆ แล้วละก็ (ซึ่งขอให้พระเจ้าอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย)
ข้าพระองค์ก็มีความเคารพเทิดทูนพระองค์อย่างเหลือสิ้นเกินกว่าที่จะเชื่อฟังพระบัญชานี้ได้”

เมื่อข่าวการสังหารหมู่ถูกส่งไปถึงกรุงโรมแล้วความชื่นชมยินดีครั้งใหญ่ที่สุดก็เกิดขึ้น
และได้มีการทำเหรียญเพื่อระลึกถึงชัยชนะแห่งความเชื่อจอมปลอมนี้

สันตะปาปาและพวกพระคาถินัลได้เดินแถวแห่เป็นขบวนอันเคร่งขรึมไปยังคริสตจักรเซนต์มาระโกเพื่อขอบ
คุณพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีอันน่าสะอิดสะเอียนที่กรุงโรมก็มีอยู่อย่างมากมายจนกระทั่งพวกคาทอลิกได้กำหนดให้มีการจั
ดวันเทศกาลรื่นเริงและเฉลิมฉลองกันอย่างเต็มที่เพื่อให้ทุกคนที่มาร่วมงานนี้ได้มีโอกาสแสดงความปีติยินดีตาม
ใจปรารถนาของตนเอง และมีการยิงปืนใหญ่กระบอกหนึ่งจากปราสาทเซนต์แอนเจโล่ด้วย

ใครก็ตามที่สามารถนำข่าวเกี่ยวกับการกวาดล้างพวกโปรเตสแตนต์ที่ประเทศฝรั่งเศสมาแจ้งให้ทราบได้ก่อนเป็
นคนแรกก็จะได้รับรางวัลจากพระคาถินัลแห่งเมืองลอร์เรนเป็นเงิน 1,000

คราวน์สำหรับการแจ้งข่าวที่ชั่วร้ายนั้น

กษัตริย์ยังได้ออกคำสั่งให้มีการถือรักษาวินัยนั้น โดยให้มีการแสดงออกถึงความสนุกสนานกันอย่างเต็มที่

เพราะพวกเขาคิดว่าเชื้อสายและเผ่าพันธุ์โปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสคงจะสูญพันธุ์ไปจากโลกนี้แล้ว

นอกจากนี้ยังมีการฉลองแสดงความชื่น

ชมยินดีในแบบเดียวกันนี้ทั่วประเทศฝรั่งเศส

เนื่องในโอกาสที่คิดว่าสามารถจะโค่นล้มบรรดาผู้สัสต์ซื่อเหล่านั้นลงได้

หลายคนที่ยอมจ่ายเงินค่าไถ่ตามที่เรียกร้องก็ถูกฆ่าตายทันที

และมีอยู่หลายเมืองซึ่งกษัตริย์สัญญาว่าจะทรงคุ้มครองให้ได้รับความปลอดภัยก็ถูกกำจัดทันทีที่พวกเขาตกอยู่ใน
กำมือของแม่ทัพนายกองของพระองค์

เมื่อท่านผู้ค้ำแห่งเมืองคูอิสยกทัพบุกเข้าโจมตีเมืองโบลิสจนสามารถเข้าเมืองได้โดยการยอมจำนนของชาวเมือง
ท่านผู้ค้ำก็อนุญาตให้พวกทหารปล้นชิงทรัพย์สิ่งของ

ฆ่าหรือเอาโปรเตสแตนต์ทุกคนที่พบไปถ่วงน้ำได้ให้จมน้ำตายได้

การกระทำในครั้งนี้นั้นพวกทหารไม่มีการละเว้นใด ๆ ทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นเพศใดหรืออายุเท่าใดก็ตาม

พวกเขายังได้ทำการลบหลู่คูหามันผู้หญิงอย่างหยาบช้าแล้วก็ฆ่าเสีย

จากนั้นกองทัพก็เดินทางต่อไปยังเมืองเมียร์ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ 10

กิโลเมตรและเป็นสถานที่ซึ่งพวกฮูกินอทใช้เป็นที่ประชุมมนตรีกันเป็นประจำ

ท่านได้สั่งให้โยนอาจารย์แคสเซโบนิอัสซึ่งเป็นศิษยาภิบาลประจำเขตนั้นลงในแม่น้ำ
พวกทหารได้สังหารชาวเมืองที่เคราะห์ร้ายตายไปเป็นอันมากและได้กระทำสิ่งที่ชั่วช้าเลวทรามอย่างบ้าคลั่งในลั
กษณะเดียวกันเป็นเวลาหลายวัน

ที่เมืองแอนจู พวกเขาได้สังหารผู้รับใช้พระเจ้าคนหนึ่งชื่อ อาจารย์อัลเบียคัส
และมีผู้หญิงอีกหลายคนที่ถูกทำการลบหลู่ดูหมิ่นอย่างหยาบช้าและถูกฆ่าเสีย
มีพี่น้องสองสาวในจำนวนนี้ที่ถูกกระทำบัดสีอย่างน่าอับอายต่อหน้าต่อตาบิดาของพวกเธอซึ่งพวกฆาตกรจับมัด
กับผนังกำแพงเพื่อให้ดูถูก ๆ ของเขาถูกกระทำบัดสีนั้น
แล้วพวกเขาก็ฆ่าผู้หญิงทั้งสองคนรวมทั้งบิดาที่ถูกมัดอยู่ด้วย

จอห์น เบอร์จิโอลัส ซึ่งเป็นชายชราที่เป็นประธานผู้นำแห่งเมืองตูริน และเป็นผู้ที่ต้องสงสัยว่าเป็นพวก
โปรเตสแตนต์ด้วย
แต่หลังจากที่ได้จ่ายเงินค่าไถ่จำนวนมหาศาลเพื่อไถ่ชีวิตของตัวเองก็กลับถูกรุมตีด้วยไม้กระบองอย่างเหี้ยมโหด
ถูกจับเปลือยผ้าและมัดเท้าห้อยตัวลงมาให้ศีรษะและหน้าอกแช่อยู่ในแม่น้ำลัวร์
และก่อนที่จะตายพวกเขาได้ผ้าทอขวักไส้ของท่านออกมาโยนทิ้งลงไปใ้ในแม่น้ำจากนั้นก็เอาหัวใจทิ้งไว้บนปล
ายหอกแล้วแห่ไปรอบเมือง

ที่เมืองบาร์เร ความโหดร้ายทารุณเป็นอันมากได้ถูกนำมาใช้แม้แต่กับเด็กน้อยตัวเล็ก
ๆที่ไร้เดียงสาก็ยังถูกพวกเขาฆ่าทิ้งออกแล้วดึงไส้ออกมากัดไว้ด้วยฟันอย่างบ้าคลั่งที่สุด
ส่วนคนที่หนีไปยังปราสาทนั้นเมื่อยอมจำนนก็เกือบจะถูกจับแขวนคอตายทีเดียว
ที่เมืองมาทิสคอนพวกโรมันคาทอลิกสามารถยึดเมืองมาทิส -
คอนได้โดยการให้สินบนแก่ผู้เก็บรักษาญูเจเมือง แต่ทั้ง ๆ ที่เขาเองยอมทรมานแล้วก็ยังไม่วายถูกฆ่าตายอีก
จากนั้นพวกเขาก็ปฏิบัติต่อชาวเมืองด้วยความเหี้ยมโหดอย่างยิ่งโดยการตัดแขนตัดขาก่อนที่จะฆ่าเหยื่อเป็นเพรา
ะเห็นกีฬาที่เล่นกันได้สนุกสนาน
และเพื่อเป็นการสร้างความบันเทิงให้แก่อาคันตุกะผู้มาเยี่ยมเยียนก็มีบ่อยครั้งที่พวกเขาจับพวก โปรเตสแตนต์โย
นจากสะพานสูงลงไปยังแม่น้ำที่อยู่เบื้องล่างพลางกล่าวว่า “ท่านเคยเห็นใครกระโดดได้ดีมาก่อนหรือเปล่า?”

ที่เมืองเฟ็นนา
หลังจากที่ได้มีการให้คำมั่นสัญญาอย่างเป็นทางการว่าเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วว่าจะให้ความปลอดภัยแก่พวก โปรเตสแตนต์ก็ยัง

มีคนถึง 300 คนที่ถูกฆ่าฟันอย่างไร้ความเมตตา คน 45

คนต่างก็ประสบชะตากรรมในลักษณะเดียวกันที่เมืองอัลเบียในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ที่เมืองนอนเน่ แม้ว่าจะมีการยอมจำนน โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องได้รับความปลอดภัย

แต่ก็ยังมีภาพเหตุการณ์ที่น่าสะพึงกลัวปรากฏออกมาให้เห็นเต็มไปหมด

มีประชาชนทั้งเพศชายและหญิงไม่ว่าจะอยู่ในสภาพใดก็ตามถูกฆ่าตายโดยไม่มีการแยกแยะความแตกต่างใด ๆ ทั้งสิ้น มีเสียงร้องครวญครางดังระงมไปหมดและมีเลือดไหลนองทั่วถนนทุกสาย

บ้านก็ถูกทหารวางเพลิงเผาเสีย หญิงคนหนึ่งได้ถูกลากออกมาจากที่ซ่อนพร้อมกับสามีของนาง

นางได้ถูกทหารกระทำบาดลืออย่างชั่วช้าก่อน จากนั้นก็สั่งให้นางชักดาบออกมา

แล้วทหารก็ใช้กำลังจับให้นางใช้ดาบนั้นแทงเข้าไปที่ท้องสามีของนางจนตาย

ที่เมืองซามาโร-บริจ

พวกเขาได้ฆ่าพวกโปรแตสแตนต์ที่ไปกว่าร้อยคนหลังจากที่พวกเขาได้ตระบัดสัตย์ในเรื่องที่จะให้ความปลอดภัย

และสงบร่มเย็นแก่คนเหล่านั้น ที่เมืองแอนสิดอร์ ประชาชน 100 คนถูกฆ่าตาย บางศพถูกทิ้งลงถังส้วม

และบางศพก็ถูกทิ้งลงไปในแม่น้ำ แม้แต่คน 100

คนที่ถูกคุมขังอยู่ในคุกแห่งเมืองออร์ลินก็ยังคงถูกบุกโจมตีเข้าไปมาโดยฝูงชนที่บ้าคลั่งเหล่านั้น

ร้อยเอกบอร์คิส นายทหารภายใต้การบังคับบัญชาของเจ้าชายแห่งเมืองคอนเด ซึ่งประจำอยู่ที่เมืองมิราเบลล์

ท่านได้ทำสิ่งที่ตรงข้ามกับที่เคยให้สัญญาไว้กับพวกคาทอลิกจึงถูกลอบสังหาร

และศพของท่านก็ถูกโยนทิ้งไว้กลางถนนให้ฝูงสุนัขกัดกินเป็นอาหาร

เจ้าชายแห่งเมืองคอนเดถูกจับเป็นนักโทษ และถูกยิงที่คอโดยฝีมือของร้อยเอกมอนทิสควิวีสของพวกคาทอลิก

ซึ่งเป็นผู้ควบคุมทหารคุ้มกันของท่านผู้ค้ำแห่งเมืองแอนจู

กลุ่มโปรแตสแตนต์ที่สามารถหลบหนีความบ้าคลั่งดุจขุมนรกมาได้และหนีไปอยู่ที่เมืองโรเซิลล์ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแคว้นอนิส

เมื่อเห็นพวกเขาปฏิบัติต่อคนที่ยอมจำนนแก่พวกมารร้ายที่แสรังทำตัวว่าเป็นคนบริสุทธิ์อย่างชั่วช้าเลวทรามจึงลุกขึ้นยืนหยัดต่อสู้ร่วมกับชาวเมืองเพื่อปกป้องชีวิตของตนเอง และเมื่อเมืองอื่น ๆ

เห็นเช่นนั้นก็มีกำลังใจที่จะกระทำตามแบบอย่างเดียวกันคือ ลุกขึ้นต่อสู้

กษัตริย์กษัตริย์จึงทรงรวบรวมกำลังทหารทั้งหมดในประเทศฝรั่งเศสเพื่อจะบดขยี้เมืองนี้ให้ราบเป็นหน้ากลอง

ยทีเดียว พระองค์ได้ใช้แม่ทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ในการ โอบล้อมเมืองโรเซิลล์ทั้งทางบกและทางทะเล และได้เริ่มปิดล้อมและ โจมตีเมืองนี้อย่างดุเดือด และถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงคุ้มครองรักษาเมืองนี้ไว้ละก็ เมืองนี้คงจะต้องจบลงด้วยความพิพาศในทันที

มีการบุกเข้าโจมตีเมืองโรเซิลล์ที่น่าสงสารนี้ 7 ครั้งใหญ่ ๆด้วยกัน แต่ไม่มีครั้งใดเลยที่ประสบความสำเร็จได้ชัยชนะอย่างเด็ดขาด การปิดล้อมนี้กินเวลานานถึง 7 เดือน แต่ถึงแม้ว่าในการ โจมตีหลายต่อหลายครั้งนั้นพวกทหารจะฆ่าชาวเมืองไปน้อยมาก แต่โดยการตัดเสบียงซึ่งก่อให้เกิดการกันดารอาหารขึ้นมาอย่างรุนแรงในเมืองนั้น พวกเขาก็สามารถล้างผลาญชีวิตชาวเมืองไปได้ถึง 18,000 คนจากที่มีอยู่ทั้งหมด 20,000 กว่าคน คนตายซึ่งมีจำนวนมากมายมหาศาลนี้ก็เกินกำลังที่คนเป็นจะนำไปฝังได้ทันจึงต้องตกเป็นอาหารของสัตว์และแร้งกา

มีหลายคนถึงกับต้องยก โลงศพไปวางไว้ที่สนามของคริสตจักรแล้วก้าวลงไปนอนใน โลงศพใบนั้นเพื่อจะหายใจ ในนั้นเป็นเชือกสุดท้ายและเพื่อจะไม่ต้องเป็นภาระให้แก่ผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ส่วนพวกที่ยังมีชีวิตอยู่ก็กินสิ่งที่เมื่อผู้มีอันจะกิน ได้ยินแล้วต้องตัวสั่นด้วยความขนพองสยองเกล้า เพราะในที่สุดแม้แต่เนื้อมนุษย์ ตับไตลำไส้พุง อุจจาระ และสิ่งที่น่าขยะแขยงที่สุดก็กลายมาเป็นอาหารอย่างเดียวกันสำหรับวีรบุรุษแห่งสังฆกรรมและแห่งเสรีภาพในการปฏิบัติตามความเชื่อของตนซึ่งโลกไม่เหมาะแก่คนเช่นนี้เลย

ในการ โจมตีทุกครั้งของพวกที่ล้อมเมืองอยู่นั้นก็พบกับการต้านทานอย่างองอาจห้าวหาญเป็นอย่างยิ่งจนพวกเขาเองกลับเป็นฝ่ายที่ต้องสูญเสียแม่ทัพนายกองถึง 132 คนและพลไพร่อีกจำนวนมากในสนามรบ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เกิดรอยแตกขึ้นที่กำแพงด้วยฤทธิ์ของกระสุนปืนใหญ่ลูกระเบิดหิม่า แต่ด้วยความกล้าหาญอย่างไม่หวั่นหวาดหวั่นของชาวเมือง ซึ่งแม้แต่พวกภรรยาและลูกสาวทั้งหลายก็เข้าช่วยเหลือในการทำศึกในครั้งนี้ กองทัพคาทอลิกจึงไม่สามารถหักหาญจนบุกเข้าเมืองได้ พวกทหารกลับถูกผลักดันให้ออกร่นกลับไปและล้มตายไปเป็นอันมาก

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดการ โอบล้อมเมืองนั้นก็สิ้นสุดลงตามคำทูลขอของท่านดุกแห่งเมืองแอนจู ซึ่งเป็นน้องชายของกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส และต่อมาได้กลายเป็นกษัตริย์แห่งประเทศโปแลนด์ ขณะนั้นเองกษัตริย์แห่งฝรั่งเศสก็เบื่อหน่ายกับการฆ่าฟันเต็มทีแล้วจึงคล้อยตามอย่างง่ายดาย ดังนั้นพระองค์จึงยอมทำ

สัญญาสงบศึกกับพวก โปรเตสแตนต์ที่ถูกปิดล้อมอยู่และยอมปฏิบัติตามเงื่อนไข 25

ข้อซึ่งเขียนร่างขึ้น โดยชาวเมืองโรเช็ลเล่

ข้อความในสัญญาสงบศึกนี้ครอบคลุมไปถึงการคุ้มครองพวกชาวเมืองและกลุ่ม โปรเตสแตนต์ในประเทศฝรั่งเศส

ในหลาย ๆ เรื่อง สัญญาฉบับนี้ได้รับการรับรองโดยกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสเอง

และได้มีการประกาศให้ทราบโดยทั่วกันทั้งที่เมืองโรเช็ลเล่ และที่เมืองอื่น

ๆซึ่งนำไปสู่ความชื่นชมยินดีเป็นอันมาก

ปีต่อมา กษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 9 ก็สิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเป็นเผด็จการผู้ก่อให้เกิดความหายนะต่าง ๆ

ตามที่ได้บันทึกไว้แล้วข้างต้นนี้

๗

เราสามารถสังเกตเห็นการพิทักษ์รักษาจากพระเจ้าได้อย่างเด่นชัดจากข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งว่า

ในการสังหารหมู่นี้มีผู้รับใช้พระเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐเพียง 2 คนเท่านั้นที่ได้พลีชีพไป

มิฉะนั้นแล้วก็อาจจะไม่มีใครทำพันธกิจอันว่าด้วยเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐให้ขจรขจายและรุ่งเรืองขึ้นอีกใน
เวลาต่อมาอย่างแน่นอน

ความทนทุกข์ทรมานอย่างน่าเศร้าใจของพวก โปรเตสแตนต์ก็มีมากมายเกินกว่าที่จะบรรยายรายละเอียดออกมา

ได้หมด แต่กรณีความโหดเหี้ยมอำมหิตที่พวกเขากระทำต่อครอบครัวของ ฟิลิป เดอ ดิวซ์

ก็น่าจะเป็นตัวอย่างที่สามารถกระตุ้นให้เกิดจินตนาการได้ว่าเหตุการณ์ที่ไม่ได้กล่าวถึงนั้นเป็นอย่างไร?

หลังจากที่พวกเขาตรัสผู้หลงผิดได้สังหารผู้พลีชีพท่านนี้บนเตียงแล้วพวกเขาก็เข้าไปหาภรรยาของท่านที่กำลังที่
องแก่โดยมีหมอดำเฝ้าดูอาการอยู่อย่างใกล้ชิดเพราะครบกำหนดคลอดแล้วและเด็กอาจจะคลอดออกมาได้ทุก
ขณะ หมอดำเฝ้าได้วิงวอนให้พวกเขาหยุดการฆ่าฟันเสียก่อน อย่างน้อยก็ขอให้ทารกคลอดออกมาก่อน แต่ทั้ง
ๆที่มีเหตุการณ์คับขันอย่างนี้พวกเขาก็ยังแทงกริชลงไปบนร่างของหญิงที่น่าสงสารคนนั้นจนมิดด้าม

นางเกรงว่าจะคลอดลูกออกมาในไม่ช้าจึงแข็งใจวิ่งเข้าไปในห้องเก็บข้าวโพด

แต่พวกเขาก็ยังไล่กวาดตามนางไปและได้แทงถูกนางที่ท้องแล้วก็จับตัวนางโยนลงไปที่ถนน

เมื่อนางตกลงมาทารกก็หลุดออกมาจากแม่ที่กำลังใกล้จะตายแล้ว

กาทอลิกที่ป่าเถื่อนคนหนึ่งได้จับทารกน้อยนั้นขึ้นมาแทงแล้วโยนลงไปในแม่น้ำอย่างไม่ใยดีเลยแม้แต่น้อย

การข่มเหงตั้งแต่มีการยกเลิกพระราชโองการเนนที่สจจนถึงการปฏิวัติฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1789

การข่มเหงที่มีสาเหตุจากการยกเลิกพระราชโองการแนบแท่งสได้เกิดขึ้นโดยพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 พระราชโองการฉบับดังกล่าวได้กระทำขึ้นโดยกษัตริย์เฮนรีมหาราชแห่งประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1598 ซึ่งเป็นหลักประกันว่าพวกโปรเตสแตนต์จะได้รับสิทธิเท่าเทียมกับพสกนิกรทุกหมู่เหล่าในราชอาณาจักรแห่งนี้ในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านศาสนาหรือกิจการพลเรือน พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ทรงยืนยันว่าพวกโปรเตสแตนต์ที่มีสิทธิพิเศษอื่น ๆ โดยกฎหมายอีกฉบับหนึ่งซึ่งเรียกว่าพระราชโองการนิสเม็สและได้บังคับใช้ไปจนตลอดสิ้นรัชกาลของพระองค์

ขณะที่พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ขึ้นครองราชสมบัตินั้นราชอาณาจักรก็เกือบย่อยยับเพราะเหตุจากสงครามกลางเมืองในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้เองพวกโปรเตสแตนต์ก็ได้หลงล้มคำเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “บรรดาผู้ถือดาบจะต้องพินาศเพราะดาบ” จึงได้ผลไปเข้าร่วมในการต่อสู้อย่างเข้มแข็ง โดยอยู่ฝ่ายที่สนับสนุนกษัตริย์อย่างเต็มที่เพื่อจะให้พระองค์สำนึกในบุญคุณที่เข้าช่วยเหลือพระองค์ในการต่อสู้เพื่อสถาปนาราชบัลลังก์ของพระองค์ให้มั่นคง แต่แทนที่พระองค์จะเกิดความเอ็นดูและพระราชทานรางวัลแก่คณะโปรเตสแตนต์ในท่วงนั้นที่ได้ลุกขึ้นต่อสู้เพื่อพระองค์ การกลับเป็นตรงกันข้าม พระองค์ได้ให้เหตุผลว่าอำนาจที่สามารถปกป้องคุ้มครองพระองค์ก็สามารถจะโค่นล้มราชบัลลังก์ของพระองค์ได้ด้วย ประกอบกับทรงสดับฟังและหลงเชื่อถ้อยคำยุยงของพวกคาทอลิก ดังนั้นพระองค์จึงเริ่มออกกฎหมายที่เคร่งครัดและข้อจำกัดต่าง ๆ มากมายต่อพวกโปรเตสแตนต์ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการตัดสินใจขั้นเด็ดขาดของพระองค์

เมืองโรเช็ลเล่ได้ถูกจำกัดสิทธิต่าง ๆ มากมายเนื่องจากการยกเลิกสนธิสัญญาหลายฉบับที่ได้เคยกระทำกับเมืองนี้ ส่วนเมืองมอนทอปานและเมืองมิลลอลได้ถูกทหารบุกเข้าโจมตีและปล้นสะดมอย่างรุนแรง คณะที่ได้รับการมอบหมายจากสันตะปาปาก็ได้รับการแต่งตั้งให้เข้ามาดูแลกิจการของพวกโปรเตสแตนต์ทั้งหมด และจะไม่มีการยื่นอุทธรณ์คดีต่ออำนาจของคณะที่ตั้งขึ้นมานี้ ยกเว้นจะยื่นอุทธรณ์ต่อสภาของกษัตริย์เท่านั้น การกระทำเช่นนี้ก็ส่งผลกระทบต่อพื้นฐานในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของเขาไม่ว่าจะเป็นด้านศาสนาหรือกิจการพลเรือนก็ตาม และเป็นการกีดกันไม่ให้พวกโปรเตสแตนต์สามารถฟ้องร้องคาทอลิกคนหนึ่งคนใดในศาลสถิตย์ยุติธรรม นอกจากนี้ยังมีการออกพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งให้ทุกเขตศาสนจักรทำการสอบสวนย้อนหลังไปถึงสิ่งที่พวกโปรเตสแตนต์ได้กล่าวหรือได้กระทำในช่วงระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมาเพื่อจะเอาผิดกับคนเหล่านั้นด้วย

กฎหมายฉบับนี้ทำให้คุณเต็มไปด้วยนักโทษที่ไร้ความผิด ส่วนคนอื่น ๆ นอกนั้นได้ถูกพิพากษาให้เป็นนักโทษฝึพายในเรือหรือถูกเนรเทศไปเสีย

พวกโปรเตสแตนต์ที่ได้ถูกปลดออกจากตำแหน่ง, ถูกกีดกันทางการค้า

และถอดถอนออกจากรัฐพิเศษและการจ้างงาน

ซึ่งทำให้คนเหล่านี้ประสบกับความยากลำบากอย่างแสนสาหัสเพราะขาดช่องทางทำมาหากินและอาหารประจำวัน

นอกจากนี้พวกคาทอลิกยังได้กระทำการป่าเถื่อนอย่างเลวร้ายด้วยการไม่ยอมให้หมอดำเฒ่าทำหน้าที่ดูแลการคลอดลูกอีกด้วย

แต่ได้บีบบังคับพวกผู้หญิงโปรเตสแตนต์ที่ที่ตั้งครรภ์ยอมมอบเวลาในช่วงวิกฤติการณ์ตามธรรมชาตินี้ให้อยู่ในเงื้อมมือของศัตรูคู่แค้นคือ พวกคาทอลิกที่โหดร้ายทารุณ

คาทอลิกจะเอาลูกน้อยของพวกโปรเตสแตนต์ไปอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามหลักความเชื่อของตนเอง

เมื่อเด็กอายุได้ 7 ขวบก็จะถูกส่งตัวไปบวชเป็นเณรเพื่อปลูกฝังให้เข้าสู่การปรนนิบัติรับใช้ในสังฆกรรมต่าง ๆ

พวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปจะถูกห้ามไม่ให้ช่วยเหลือคนป่วยหรือคนยากไร้ขัดสนในการประชุมนมัสการที่พวกเขาจัดขึ้นเอง

การนมัสการในที่ประชุมและการประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์จะต้องกระทำกันต่อหน้าบาทหลวงของคณะนิกายคาทอลิกเท่านั้น และเพื่อเป็นการป้องกันเชื้อผู้เคราะห์เหล่านี้ไม่ให้สามารถหลบหนีออกนอกราชอาณาจักร

ดังนั้นทางเข้าออกตรงแนวชายแดนจึงได้รับการคุ้มกันอย่างเข้มงวดกวัดขันเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม

โดยพระหัตถ์ที่เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตากรุณาของพระเจ้าจึงมีพวกที่ถือรักษาความเชื่อแบบดั้งเดิมประมาณ

150,000 คนที่สามารถเล็ดลอดหลบหนีการระแวดระวังและการเฝ้ารักษาการณ์ของพวกคาทอลิกได้

จากนั้นก็พากันอพยพเข้าไปในประเทศต่าง ๆ เพื่อบอกเล่าถึงเรื่องราวอันแสนรันทลให้ชาวโลกได้รับรู้

ทุกเหตุการณ์ที่ได้เล่ามาจนถึงเวลานี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการฝ่าฝืนพระราชโองการเนนเท็ดเท่านั้น

แต่ในที่สุดการยกเลิกพระราชโองการฉบับนี้ก็ได้เกิดขึ้นตามแผนการอันชั่วร้ายเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ. 1685

เพื่อพวกเขาจะสามารถทำการข่มเหงได้อย่างเต็มที่

และได้มีการออกพระราชบัญญัติฉบับใหม่อย่างจุกละหลุกขึ้นมาแทนในวันที่ 22 ตุลาคม

ซึ่งมีเนื้อหาขัดแย้งกับหลักนิติศาสตร์ในทุกรูปแบบอย่างเห็นได้ชัด

ด้วยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติฉบับใหม่

กองทหารม้าจึงได้รับคำสั่งอย่างปัจจุบันทันด่วนให้ออกไปประจำการในฐานะที่มั่นล้อมรอบเขตที่มีพวกโปรเตส

แต่คนที่อาศัยรวมตัวกันอยู่อย่างหนาแน่นตลอดทั่วราชอาณาจักรแห่งนั้น
และได้มีข่าวในลักษณะเดียวกันประกาศออกไปทั่วประเทศฝรั่งเศสว่า
กษัตริย์แห่งราชอาณาจักรนี้จะไม่ยอมให้มีโปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสคนใดคนหนึ่งหลงเหลืออยู่ในราชอาณาจักร
ของพระองค์อีกต่อไป เพราะฉะนั้นพวกเขาจะต้องตัดสินใจที่จะเปลี่ยนความเชื่อของตน ณ บัดนี้
และด้วยเหตุนี้ คณะผู้ดูแล กิจการในเขตศาสนจักรทุกแห่ง
(ซึ่งเป็นพวกผู้ว่าราชการและผู้สอดแนมที่ได้รับการแต่งตั้งให้จับตามองพฤติกรรมและฝ่าฝืนเหตุการณ์พวก โปร
เตสแตนต์)

จึงเรียกชาวเมืองที่มีความเชื่อตามแบบปฏิรูปมาประชุมพร้อมกันเพื่อแจ้งให้พวกเขาทราบว่าเขาจะต้องยอมเปลี่ย
นไปเป็นคาทอลิกอย่างไม่ชักช้า ไม่ว่าจะโดยความสมัครใจหรือต้องฝืนใจก็ตาม
พวกโปรเตสแตนต์ก็ตอบอย่างหนักแน่นว่าพวกเขา “พร้อมจะสละชีวิตและทรัพย์สินสมบัติให้แก่กษัตริย์
ส่วนในเรื่องความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของพวกเขาซึ่งอยู่ฝ่ายพระเจ้านั้น พวกเขาไม่สามารถจะละทิ้งเลย”

ทันใดนั้นกองทหารก็วางกำลังรอบประตูและถนนสายต่าง ๆ ของเมืองนั้น
และให้ทหารรักษาการณ์ปิดทางเข้าออกทุกด้าน
พวกทหารถือดาบเดินเข้ามาอย่างน่ากลัวแล้วก็ร้องขึ้นมาด้วยเสียงอันดังว่า “จะยอมตายหรือยอมเป็นคาทอลิก”
กล่าวโดยสรุปในสิ่งที่พวกทหารได้กระทำลงไปต่อไปก็คือ
พวกเขาได้ปฏิบัติในสิ่งที่ชั่วร้ายและน่าสะพิงกลัวทุกอย่างที่พวกเขาสามารถจะสรรหาและคิดค้นขึ้นมาได้เพื่อนำ
มาบีบบังคับให้พวกโปรเตสแตนต์เปลี่ยนความเชื่อเสีย

ทหารได้แขวนทั้งผู้ชายและผู้หญิง โดยใช้เชือกมัดผมหรือเท้าไว้แล้วดึงขึ้นไปให้ตัวห้อยลงมา
จากนั้นก็สูมควันไฟด้วยฟางหรือหญ้าแห้งจนกระทั่งพวกเขาเกือบจะตายเพราะสำลักควันที่หนาที่บนนั้น
และถ้าพวกเขายังคงคือสิ่งที่ปฏิเสธไม่ยอมลงชื่อในใบประกาศว่าจะละทิ้งความเชื่อแล้วละก็
พวกทหารก็จะแขวนเขาขึ้นไปอีกและกระทำการโหดร้ายทารุณซ้ำ ๆ ซาก
ๆ อย่างนั้นเองจนพวกเขาอ่อนระโหยโรยแรงด้วยการทรมานสารพัดรูปแบบนั้น
และพวกทหารก็สามารถบีบบังคับให้หลายคนยอมทำตามความประสงค์อันชั่วร้ายนี้ได้

คนอื่น ๆ ได้ถูกพวกเขาถอนผมและเคราออกจนหมดด้วยกิมีหนิบ พวกเขายังได้จับคนอื่น
ๆ อีกบางคนโยนเข้าไปในไฟกองใหญ่แล้วก็ดึงออกมาอีก
ทำอยู่อย่างนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อบีบบังคับจนกว่าเขาจะสัญญาว่าจะยอมทิ้งความเชื่อนั้น

บางคนก็ถูกพวกเขาจับเปลื้องผ้าออกจนหมด

และหลังจากที่ทำการดูหมิ่นเหยียดหยามเขาอย่างน่าอดสูจนถึงที่สุดแล้ว

พวกเขาก็เอาเข็มหมุดปักลงไปบนตัวคนเหล่านั้นตั้งแต่หัวจรดเท้า และกรีดเนื้อเขาด้วยมีดพก

บางทีก็ลากจุมกคนเหล่านั้นไปด้วยคีมที่ร้อนแดงจนกว่าเขาจะสัญญาว่าจะหันเหออกจากความเชื่อเดิมของเขา

บางครั้งพวกเขาก็จับพ่อและสามีมัดไว้

ขณะที่พวกเขาข่มขืนภรรยาและลูกสาวของคนเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาคนที่ถูกมัดอยู่นั้น

มีคนเป็นอันมากที่พวกเขาฆ่าตัวไปคุมขังไว้ในคุกใต้ดินที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุด

และพวกเขาก็ได้ทรมานและกระทำทารุณกรรมคนเหล่านั้นในคุกอย่างลับ ๆ ด้วยในขณะที่ภรรยาและลูก

ๆของเขาถูกพวกเขาถ่วงไว้หน้าสำนักสงฆ์และสำนักชี

พวกที่พยายามจะให้รอดพ้น โดยการหลบหนีก็จะถูกตามเข้าไปในป่าและถูกตามล่าไปในทุ่งนา

โดยที่ผู้หนีนั้นจะถูกยิงเหมือนอย่างยิงสัตว์ป่าเลยทีเดียว

กองทหารเหล่านี้ไม่ยอมละเว้นการกระทำที่ป่าเถื่อนไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะมีฐานะหรือยศฐาบรรดาศักดิ์สูงแค่ไหนก็ตาม

แม้แต่สมาชิกรัฐสภาหรือนายทหารขณะที่ยังประจำการอยู่ก็ยังคงปลดออกจากตำแหน่งในบัดนั้นเอง

และถูกคุมตัวกลับบ้านไปรับการทรมานอย่างรุนแรงในลักษณะเดียวกัน

สำหรับคนที่บังอาจไปร้องเรียนต่อกษัตริย์ก็จะถูกส่งตัวไปยังเมืองบาสทูลเพื่อตั้งจอกลงความทรมานอย่างเดีย

วกัน คณะผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรและคณะผู้ดูแลกิจการต่างๆ

ของพวกโปรเตสแตนต์ที่ได้เดินนำหน้าขบวนทหารม้าพร้อมด้วยคณะมิชชันนารี บาทหลวง และนักบวชอื่น

ๆเพื่อไปช่วยกันกระตุ้นให้พวกทหารปฏิบัติกรอย่างเคร่งครัดให้สอดคล้องกับความเห็นชอบและมติของศาสนจักร

ที่บริสุทธิ์ของพวกเขา ซึ่งถือว่าเป็นการถวายพระเกียรติแก่พระเจ้าปีศาจ และกษัตริย์ทรราชของคัมภีร์

ในการร่างพระราชบัญญัติเพื่อล้มล้างพระราชโองการเนนทีสนั้น สภาได้มีการแตกแยกเป็น 2 ฝ่าย

สมาชิกบางคนต้องการให้กักขังผู้รับใช้พระเจ้าทุกคนแล้วถูกบีบบังคับให้ยอมเป็นบาทหลวงหรือฆราวาสของนิกาย

คาทอลิก

แต่สมาชิกสภาบางคนก็สนับสนุนให้เนรเทศพวกเขาออกไปเสียเพราะว่าการที่ยอมให้มีผู้รับใช้พระเจ้าอยู่ในราชอาณาจักร

เท่ากับว่าเป็นการหลอกลวงใจให้พวกโปรเตสแตนต์ที่มีความเชื่อที่มั่นคงอย่างนี้ต่อไปอีก

และถ้าไปบังคับคนกลุ่มนี้ให้หันเหความเชื่อมาทางคาทอลิก

พวกเขาก็อาจจะกลายเป็นศัตรูที่ทรก่อกวนอย่างลับ

ๆภายใต้ร่มเงาแห่งศาสนจักรก็เป็นได้เนื่องจากคนพวกนี้มีความรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้เหตุผลในการ

โต้แย้งในเรื่องที่ยังมีข้อถกเถียงกันอยู่ได้เป็นอย่างดี พวกคาทอลิกกลัวถึงผู้อาจารย์ของพวกโปรเตสแตนต์

ไม่ได้จึงได้พากันเห็นด้วยกับเหตุผลอย่างหลังนี้จึงได้พิพากษาให้เนรเทศพวกเขาออกไปเสียโดยให้มีเวลาเตรียมตัวที่จะอพยพออกนอกราชอาณาจักรเพียง 15 วันเท่านั้น

ในวันเดียวกับที่พระราชบัญญัติที่ยกเลิกพระบรมราชานุญาตที่เคยประทานแก่พวก โปรแตสแตนต์ที่ได้ประกาศออกไป พวกเขาก็ทำการกวาดล้างคริสตจักรทั้งหลาย

และเนรเทศผู้รับใช้พระเจ้าซึ่งจะต้องออกจากกรุงปารีสภายในกำหนดเวลาเพียง 24 ชั่วโมงเท่านั้น

นอกจากนี้พวกคาทอลิกยังไม่ยอมให้ผู้ที่ถูกเนรเทศย้ายถ่ายเทหรือขายทรัพย์สินสมบัติของตนอีกด้วย

และเมื่อพวกเขาออกเดินทางก็ถูกกลั่นแกล้งด้วยวิธีการต่าง

ๆ นานาสารพัดรูปแบบในระหว่างการเดินทางนั่นเองเพื่อจะหน่วงเหนี่ยวให้พวกเขาเสียเวลาไปอย่างมากมายจน

กระทั่งเวลาที่กำหนดไว้หมดลงซึ่งก็จะทำให้พวกเขาต้องถูกอยู่ภายใต้การพิพากษาลงโทษให้ไปเป็นนักโทษฝึพายในเรือตลอดชีวิต ที่เมืองท่ามีทหารรักษาการณ์หนาแน่นเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

และนักโทษที่ถูกส่งตัวไปทำงานอยู่ที่นั่นก็เต็มไปด้วยเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ซึ่งจะต้องทนกับการทรมานและการขูดสนในสิ่งจำเป็นของชีวิตซึ่งเมื่อใคร ได้ยินก็ต้องตัวสั่นด้วยความขนลุกขนพองอย่างแน่นอน

ดูเหมือนว่าความทุกข์ทรมานทั้งหลายของผู้รับใช้พระเจ้า และคนอื่น ๆ

ที่ถูกส่งตัวไปเป็นนักโทษฝึพายในเรื่องจะสาหัสสากรรจ์กว่าความทุกข์ทรมานอื่นใดทั้งหมด

พวกเขาต้องถูกล่ามโซ่ไว้กับไม้พายที่ยึดติดอยู่กับเรืออย่างแน่นหนา

ฉะนั้นจึงขยับเขยื้อนเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนไม่ได้และต้องทนตากแดดตากลมทั้งกลางวันกลางคืนอยู่อย่างนั้นทุกฤดูกาลและทุกสภาพอากาศ

เมื่อพวกเขาอ่อนระโหยโรยแรงและเป็นลมล้มพับอยู่ใต้ไม้พายเนื่องจากร่างกายอ่อนเปลี้ยเพลียแรงจนเหลือจะทน แต่แทนที่พวกเขาจะได้รับน้ำผลไม้เพื่อช่วยให้ร่างกายรู้สึกสดชื่น

หรืออาหารสักเล็กน้อยเพื่อฟื้นฟูกำลังของเขาให้กลับคืนมาบ้าง เขากลับต้องถูกเหมียนด้วยเส้

หรือถูกหวดด้วยไม้เท้าหรือปลายเชือกที่ทั้งสาหัสทั้งแข็ง

และเนื่องจากไม่มีเสื้อผ้าจะสวมใส่อย่างพอเพียงและขาดการทำความสะอาดตามความจำเป็นของชีวิต

พวกเขาจึงต้องทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสด้วยการถูกรบกวนจากสัตว์ที่นำราคาณูสารพัดชนิด

นอกจากนี้พวกเขายังต้องทนทรมานจากความหนาวเย็นในตอนกลาง

เมื่อพวกที่เขียนดีและทรมานพวกเขาในตอนกลางวันปลดพวกเขาออกจากโซ่ที่ล่ามติดกับไม้พายในตอนกลางคืนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการนอน เพราะแทนที่จะได้นอนบนเตียงตามสมควร

นักโทษทุกคนไม่ว่าจะสบายดีหรือกำลังเจ็บป่วยอยู่ก็ตาม ก็ต้องนอนบนกระดานแข็ง ๆ ขนาดเพียง 18

นิ้วโดยไม่มีผ้าห่มคลุมกายยกเว้นแต่เสื้อผ้าที่เขาสวมใส่อยู่เท่านั้นซึ่งก็เป็นเพียงเสื้อที่ทำด้วยผ้าเนื้อหยาบที่สุด

และเสื้อทับอีกตัวหนึ่งที่ทอด้วยผ้าไหมพรมแล้วตัดด้านข้างให้ขาดขึ้นมาถึงช่องแขนเสื้อจึงทำให้เกิดแขนเสื้อโป
รง ๆ ซึ่งคลุมลงมาไม่ถึงข้อศอกด้วยซ้ำ และทุก ๆ 3 เดือนเขาจะได้รับเสื้อคลุมยาว ๆ ชนิดยาวอีก 1
ตัวพร้อมด้วยหมวกเก็บไว้สวมบนศีรษะซึ่งจะถูกโกนให้โล้นอยู่เสมอเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งความอัปยศอดสู
สิ่งจำเป็นที่ผู้คุมจัดเตรียมให้กับพวกเขาไม่ว่าจะเป็นด้านอาหารหรือสิ่งอื่นใดก็ตามก็จะให้เพียงเล็กน้อยพอ
ๆ กับจิตใจที่คับแคบของคนเหล่านั้นที่พิพากษาและลงโทษพวกเขาให้ตกกระกำลำบากและได้รับทุกข์เวทนาเช่นนี้
การรักษาพยาบาลเมื่อพวกเขาได้รับความเจ็บป่วยนั้นก็ชวนให้น่าอกสั่นขวัญหายเกินกว่าที่จะบรรยายได้
พวกเขาจำต้องนอนรอความตายอยู่บนกระดานแข็งแผ่นเดียวกันกับที่ใช้นอนทุกวันซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์รบกวน
นานาชนิดหมด และปราศจากความสะอาดสบายตามธรรมชาติในสภาพที่น่ารังเกียจทุกประการ
และก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่น่ากลัวเพียงเล็กน้อยเลยสำหรับผู้รับใช้สัตย์ซื่อขององค์พระเยซูคริสต์ที่จะต้องมาถูกล่ามโซ่เคียง
ข้างกับนักโทษในคดีอุกฉกรรจ์และคนชั่วช้าที่ได้เคยก่ออาชญากรรมอย่างร้ายแรง
และปากของคนเหล่านี้ก็ไม่เคยหยุดสำรอกถ้อยคำพรูสาทและหยาบช้าเลย

ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมในพิธีมิสซา พวกเขาก็จะได้รับการลงโทษที่เรียกว่า
“แบสดีนาโค” โดยที่นักโทษจะถูกปลดออกจากโซ่ตรวนที่ล่ามไว้
และเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายนั้นก็จะถูกมอบให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเดิร์ก (ชาวพื้นเมืองที่ดุร้ายของประเทศตุรกี)
ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมฝีพายบนเรือ เพชฌฆาตเดิร์กก็จะปลี้อ่างน้ำนักโทษคนนั้นออกจนเปลือยเปล่าทีเดียว
แล้วนำเขาไปนอนเหยียดยาวบนพื้นใหญ่และช่วยกันจับเขาไว้อย่างแน่นหนาเพื่อไม่ให้ออกแรงดิ้นหรือขยับเขยื้อ
นเคลื่อนไหวได้ ในระหว่างนี้จะมีคนเข้ามาครอบค้อมอย่างน่ากลัวตลอดทั่วเรือลำนั้น
ชาวเดิร์กที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเพชฌฆาตและเป็นผู้ที่คิดว่าเครื่องสังเวยนี้คงจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระมาหะ
หมัดศาสดาพยากรณ์ที่เขานับถือก็จะโบยตีนักโทษผู้เคราะห์ร้ายคนนั้นด้วยไม้เรียวอย่างหนาหรือเชือกหยาบ
ๆ ที่มีดคมเต็มไปหมดจนกว่าเนื้อหนังหลุดออกจากกระดูก ซึ่งเมื่อถึงขนาดนี้นักโทษก็ใกล้จะสิ้นใจแล้ว
แต่เท่านั้นยังไม่พอ

พวกเดิร์กยังเอาส่วนผสมของน้ำส้มสายชูกับเกลือมาราดลงบนขนาดแผลที่เปิดอ้าอยู่นั้นเพื่อเพิ่มความทรมานให้ห
นำใจพวกเขามากขึ้นอีกเป็นทวีคูณ
จากนั้นก็มอบพวกเขาให้อยู่ในความดูแลของสถานพยาบาลบนเรือที่แย่งเงินเหลือจะทนเพราะบริการไม่ต่างจากโร
งฆ่าสัตว์เท่าใดนัก
และที่สถานพยาบาลนี้เองมีนักโทษหลายพันคนเลยทีเดียวที่ต้องพลีชีพไปภายใต้ความโหดเหี้ยมอำมหิตของค
นเหล่านั้น

การพลีชีพของจอห์น คาลีส

เราขอข้ามเรื่องราวเกี่ยวกับการพลีชีพของคริสเตียนหลายต่อหลายคนเพื่อสอดแทรกเรื่องราวและเหตุการณ์เกี่ยวกับการพลีชีพของจอห์น คาลีส ที่ได้เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เองคือ ในปี ค.ศ. 1761 ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ถึงความหน้าซื่อใจคดและความด้นทุรังของพวกที่มีลัทธิความเชื่อตามแบบโรมันคาทอลิก และยังสามารถให้เห็นว่าไม่ว่าประสบการณ์หรือการพัฒนาที่ไม่สามารถจะขจัดอคติที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจของพวกโรมันคาทอลิกให้หมดไปอย่างถอนรากถอนโคนได้ และไม่สามารถจะทำให้พวกเขาลดความโหดเหี้ยมที่ได้กระทำกับพวกโปรเตสแตนต์ลงได้เลย

จอห์น คาลีส เป็นพ่อค้าขายของอยู่ในเมืองเทเลาส์ ท่านดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังจนมีชื่อเสียงดังมาจนได้แต่งงานกับหญิงสาวชาวอังกฤษที่มีเชื้อสายเป็นชนชาติฝรั่งเศส คาลีสกับภรรยาของท่านมีความเชื่อตามแบบพวกโปรเตสแตนต์และมีบุตรชายด้วยกัน 5 คนซึ่งต่างก็ได้รับการศึกษาตามหลักความเชื่อแบบดั้งเดิมในลักษณะเดียวกัน แต่เลวิส บุตรชายคนหนึ่งของท่านได้หันเหความเชื่อไปเป็นคาทอลิกโดยการชักชวนของสาวใช้คนหนึ่งซึ่งได้อาศัยอยู่กับครอบครัวนี้มาเป็นเวลาประมาณ 30 ปีแล้ว อย่างไรก็ตาม คาลีสผู้เป็นบิดาก็ไม่ได้แสดงอาการขุ่นเคืองใจหรืออาฆาตมาดร้ายแต่ประการใด แต่ยังคงให้สาวใช้ผู้นั้นอยู่กับครอบครัวต่อไปและได้ยังได้จ่ายเงินส่วนแบ่งประจำปีให้แก่บุตรชายคนนี้อย่างปกติอีกด้วย

ในเดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1761 ครอบครัวนี้ก็ประกอบด้วยจอห์น คาลีสกับภรรยาของท่าน สาวใช้คนหนึ่ง บุตรชายคนโตชื่อมาร์ค แอนโทนี และปีเตอร์ คาลีสซึ่งเป็นบุตรชายคนที่ 2 มาร์ค แอนโทนีได้ศึกษาเล่าเรียนมาทางกฎหมาย แต่กลับถูกกีดกันไม่ให้ปฏิบัติวิชาชีพทางด้านนี้ด้วยเหตุที่เขาเป็นโปรเตสแตนต์ ดังนั้นเขจึงรู้สึกเศร้าโศกเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นถึงกับหันไปค้นคว้าและอ่านหนังสือทุกเล่มที่เกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเท่าที่เขาจะสามารถหามาอ่านได้ และดูเหมือนเขาจะตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะต้องทำลายชีวิตของตนเองเสียให้รู้แล้วรูดไปเลย เขาเริ่มประชดชีวิตด้วยทำตัวเหลวแหลก สามีละเลเทเมา ดิดการพนันจนโงหัวไม่ขึ้น และกระทำทุกอย่างจนเรียกได้ว่า เป็นคนชั่วช้าเลวทรามไปเลยทีเดียว ซึ่งเรื่องที่เกิดขึ้นก็ทำให้บิดาต้องคอยคุคำว่กล่าวเขาอยู่เสมอ

และบางครั้งก็ได้คิดว่ากล่าวและคำหัตถ์เขียนเขาอย่างรุนแรงซึ่งดูเหมือนว่าจะยังคงย่ำให้เขาจมอยู่กับความทุกข์มากยิ่งขึ้นไปอีก

วันที่ 13 เดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1761 เวลาประมาณ 17 นาฬิกา จอห์น คาล์สผู้เป็นบิดาและมาร์ค แอนโทนีบุตรชายคนโตของท่าน ได้พบกับเพื่อนของแอนโทนี ชื่อโกเบอร์ ลา เว็สเซ ชายหนุ่มอายุประมาณ 19 ปีซึ่งเป็นบุตรชายของลา เว็สเซ ทนายความที่มีชื่อเสียงในเมืองเทลาส์ ท่านคาล์สจึงได้ออกปากเชื้อเชิญโกเบอร์ให้แวะมารับประทานอาหารค่ำที่บ้านด้วยกัน เมื่อถึงเวลาอาหารครอบครัวและแขกผู้มาเยือนต่างก็นั่งในห้องชั้นลอยโดยประกอบด้วยคาล์สผู้เป็นบิดากับภรรยาของท่าน แอนโทนีและปีเตอร์ คาล์สซึ่งเป็นบุตรของท่าน พร้อมด้วยโกเบอร์โดยไม่มีบุคคลอื่นใดอยู่ในบ้านหลังนั้นเลย นอกจากสาวใช้ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว

ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 19 นาฬิกา พวกเขาใช้เวลาในการรับประทานอาหารไม่นานนัก แต่ก่อนที่การรับประทานอาหารจะเสร็จสิ้นลง แอนโทนีได้ลุกออกจากโต๊ะและเดินเข้าไปในครัวซึ่งอยู่ในชั้นเดียวกันดังเช่นที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำ สาวใช้ก็ถามว่า เขาหนาวหรือ? แอนโทนีก็ตอบว่า “ตรงกันข้ามทีเดียว ข้าพเจ้ากลับรู้สึกร้อนรุ่มดังไฟสุ่มทรง” แล้วก็เดินจากเธอไป ในเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเองเพื่อนของเขาและสมาชิกในครอบครัวของเขาต่างก็ทยอยออกจากห้องที่พวกเขาเพิ่งรับประทานอาหารเสร็จและพากันเดินเข้าไปในห้องพักผ่อน บิดาและโกเบอร์นั่งอยู่บนโซฟาด้วยกัน ปีเตอร์บุตรชายคนรองนั่งบนเก้าอี้ซึ่งมีที่เท้าแขน ส่วนมารดานั่งอยู่บนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง พวกเขาได้สนทนากันต่อโดยไม่มีใครถามถึงแอนโทนีเลย จนระหว่างเวลาประมาณ 21-22 นาฬิกา โกเบอร์ก็ขอตัวกลับบ้านซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ปีเตอร์ที่เผลอหลับไปได้ตื่นขึ้นมาเพื่อตามไปฉายไฟให้เขา

ชั้นล่างของบ้านคาล์สเป็นร้านขายของและโกดังเก็บของ ซึ่งโกดังเก็บของนั้นได้ถูกแยกออกจากร้านขายของด้วยประตูบานพับ 2 บาน เมื่อปีเตอร์ คาล์สกับโกเบอร์เดินลงบันไดไปถึงร้านขายของก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อเห็นแอนโทนีแขวนคอห้อยอยู่กับเสื้อของตัวเอง โดยผูกอยู่กับข้อด้านบนของประตูบานพับ 2 บานซึ่งได้ถูกเปิดออกครึ่งหนึ่งเพื่อให้มีที่ว่างตรงกลางระหว่างประตู 2 บานเพื่อใช้สำหรับการนี้ เมื่อเห็นภาพที่น่าสะพึงกลัวปรากฏอยู่ตรงหน้าพวกเขาก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังจนคาล์สผู้เป็นบิดาต้องวิ่งลงมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ในขณะที่ผู้เป็นมารดานั้นตกตะลึงจนตัวสั่นและแข็งที่อยู่ที่อยู่ข้างบนนั่นเอง

เมื่อสาวใช้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว

เธอก็ยังวิ่งต่อไปจนถึงชั้นล่างซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าเธอกลัวที่จะต้องวิ่งกลับขึ้นไปบอกข่าวร้ายแก่นายผู้หญิงหรือ
เพราะว่าเธออาจจะวนเวียนอยู่กับการช่วยเหลือเจ้านายที่กำลังก่อร่างบุตรชายร่ำไห้จนน้ำตาไหลเปื้อนร่างนั้นเต็ม
ไปหมด ครู่ต่อมามารดาซึ่งถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวข้างบนก็ค่อย

ๆเดินลงมาด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่านจนสุดจะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้จึงได้ร้องไห้ออกมาอย่างรุนแรงปรี่มว่าจะขาดใจ
ไปพร้อม ๆ กับบุตรอันเป็นที่รักเลยทีเดียว ขณะนั้นเองปีเตอร์ได้ถูกใช้ให้ไปตามนายแพทย์ ลา
มอยเร่ซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนั้น แต่เมื่อนายแพทย์ ลา มอยเร่ไม่ได้อยู่ที่บ้านในเวลานั้น

โกรเซิลซึ่งเป็นผู้ช่วยนายแพทย์ของลา มอยเร่จึงรีบมายังบ้านคาลส์ทันที

เมื่อชันสูตรดูแล้วโกรเซิลก็เห็นว่าแอน โทนีขาดใจตายแล้ว

ในขณะที่ตนเองได้มีฝูงชนคาทอลิกเป็นอันมากมามุงดูที่บ้านหลังนั้น และเมื่อได้ยินว่า

แอน โทนีได้ตายอย่างกระทันหัน โดยที่นายแพทย์ผู้ชันสูตรศพได้ระบุว่าเขาถูกบีบคอจนตาย

พวกเขา ก็พากันคิดไปเองว่า

แอน โทนีถูกฆาตกรรม และเนื่องจากครอบครัวนี้เป็น โปรเตสแตนต์

พวกเขาจึงคาดเดาเอาว่าชายหนุ่มผู้นี้คงกำลังคิดจะเปลี่ยนแปลงความเชื่อของตน

ดังนั้นจึงถูกฆาตกรรมด้วยเหตุนี้เอง

บิดาผู้นำสงสารซึ่งเต็มไปด้วยความเศร้าโศกเสียใจต่อการจากไปของบุตรชายอันเป็นที่รักได้รับคำแนะนำจากบรรดาเพื่อน

ๆให้ส่งคนไปตามเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายเพื่อมาสกัดกั้นฝูงชนคาทอลิกที่เข้าใจว่าท่านฆาตกรรมลูกของตัวเอง

ไม่ให้รุมฉีกร่างท่านออกเป็นชิ้น ๆด้วยความโกรธ แล้วคำแนะนำนี้ก็ได้รับการสนองตอบอย่างรวดเร็ว

ดาวิดหัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายได้มาคุ้มกันทั้งผู้เป็นบิดา บุตรชายชื่อปีเตอร์ มารดา

โกเบอร์และสาวใช้ไว้ด้วยความอารักขาโดยได้จัดทหารรักษาความปลอดภัยคนหนึ่งให้มาคุ้มครองพวกเขา

จากนั้นดาวิดก็ส่งคนไปตามนายแพทย์เอ็ม ดี ลา ทัวร์ พร้อมด้วยศัลยแพทย์เอ็ม เอ็ม ลา มาร์กู

และศัลยแพทย์เพอร์โรเน็ท

ซึ่งได้ร่วมกันชันสูตรพลิกศพเพื่อหาร่องรอยการถูกประทุษร้ายแต่ก็หาไม่มีร่องรอยที่บ่งบอกว่าเป็นการฆาตกรรมเลย เพราะร่องรอยที่ปรากฏให้เห็นก็มีเพียงรอยถูกรัดที่คอเท่านั้น

ขณะนายแพทย์ยังได้ระบุว่าผมของผู้ตายหิวในลักษณะปกติคือ ทรงผมยังอยู่ในสภาพที่หิวไว้อย่างเรียบร้อย

และไม่มีร่องรอยว่าผมเผ้าจะยุ่งตรงไหนเลย

เสื้อผ้าของเขาก็ถูกพับไว้ตามปกติและถูกจัดวางไว้บนเก้าอี้เตี้ยอย่างเป็นระเบียบ

เสื้อตัวที่เขาใส่อยู่ก็ไม่มีรอยขาดหรือถูกปลดกระดุมเลย

แม้ว่าสภาพการณ์ต่าง ๆ จะบ่งบอกอย่างเด่นชัดว่าไม่มีผู้กระทำความผิดใด ๆ ในคดีนี้ แต่หัวหน้าคณะผู้พิพากษา ก็ยังค้นหุ้รังที่จะคิดว่าน่าจะเป็นการเหมาะสมกว่าที่จะคล้อยตามความคิดเห็นของฝูงชนที่กำลังคลุ้มคลั่งอยู่นั้น จึงได้คิดไปว่า คาสัสผู้เป็นบิดาคงจะใช้คนให้ไปตาม โกอเบอร์มา

โดยแจ้งให้เขาทราบว่าตัวคาสัสเองมีบุตรชายที่น่าจะถูกแขวนคอตาย

ดังนั้น โกอเบอร์จึงเดินทางมาเพื่อปฏิบัติหน้าที่พิเศษมา โดยได้รับความช่วยเหลือจากบิดาและน้องชายของผู้ตาย

แต่ เนื่องจากไม่มีพยานหลักฐานใดในที่เกิดเหตุที่สามารถพิสูจน์สมมุติฐานที่คาดเดาเอาเองได้

ดังนั้นหัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายจึงใช้พยานแวดล้อมและข้อมูลทั่วไปเพื่อทักท้วงสรุปเอาเองว่ามีการก่ออาชญากรรมขึ้น และบุคคลที่เกี่ยวข้องจะต้องให้การไปในแนวทางว่าเป็นการฆาตกรรมเท่าที่เขาสามารถจะทำได้

ทำให้การสามารถสรุปเหตุการณ์ตามลำดับออกมาได้ว่า โกอเบอร์ ลา เวีสเซ

ได้รับมอบหมายจากพวก โปรเตสแตนต์ให้เป็นพยานประจำกลุ่มของพวกเขา

เมื่อลูกหลานของพวกเขาจำเป็นต้องถูกจับแขวนคอเพราะเหตุจากการเปลี่ยนแปลงความเชื่อ

นอกจากนี้คำให้การยังระบุอีกว่า

เมื่อพวก โปรเตสแตนต์จะแขวนคอลูกหลานของพวกเขา ก็จะบังคับให้ลูกหลานคนนั้นคุกเข่าลงด้วย

แต่ได้มีการตั้งคำถามขึ้นมาว่ามีใครได้เห็นแอน โทนี่

คาสัสคุกเข่าลงต่อหน้าบิดาของตนในตอนที่เขาถูกรัดคอหรือเปล่า? คำให้การยังระบุในทำนองเดียวกันว่า

แอน โทนี่ตายในขณะที่เป็นโรมันคาทอลิก แต่ก็ยังต้องการข้อพิสูจน์ถึงการเป็นคาทอลิกของเขา

ก่อนที่สำนวนคดีจะพิมพ์ออกมาเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชน ฝูงชนที่เฝ้าติดตามคดีนี้ก็พากันเชื่อว่า

ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่แอน โทนี่เองกำลังจะได้รับการอุปถัมภ์จากตระกูลไวท์ เพ็นนิเทนท์ในวันต่อมา ดังนั้น

หัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายจึงให้ฝั่งศพของแอน โทนี่ตรงใจกลางคริสตจักรนักบุญสติเฟิน

หลังจากพิธีฝังศพผ่านไป 2-3 วันครอบครัวไวท์

เพ็นนิเทนท์ก็เป็นเจ้าภาพในการประกอบพิธีอย่างเคร่งขรึมในพระวิหารของพวกเขาเพื่อเป็นการระลึกถึงมาร์ค

แอน โทนี่ คาสัส มีการชิงผ้าขาวแขวนไว้ในโบสถ์เพื่อเป็นการไว้อาลัย

และสำหรับพื้นตรงหลุมฝังศพซึ่งอยู่ตรงกลางโบสถ์นั้น ได้ถูกยกพื้นให้สูงขึ้น

มีโครงการระดมทุนยืมอันหนึ่งถูกนำมาตั้งไว้บนหลุมฝังศพนั้น โดยมีข้างหนึ่งของกระดูกถือกระดาษแผ่นหนึ่งที่

มีข้อความจารึกไว้ว่า “จงละทิ้งลัทธิที่ออกนอกกลุ่มออกทางเสีย”

และที่ฝ่ามือของมืออีกข้างหนึ่งมีสัญลักษณ์แห่งการพลีชีพปรากฏอยู่

วันต่อมาครอบครัวฟรานซิสแคนก็เป็นเจ้าภาพในการประกอบพิธีในลักษณะเดียวกันเพื่อเป็นการระลึกถึงและไว้อาลัยแก่ผู้จากไป

หัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายยังได้ดำเนินการเพื่อจะข่มเหงต่อไปโดยไม่ยอมลดความรุนแรงลงเลยและโดยไม่มีการพิสูจน์ข้อเท็จจริงแม้แต่น้อย

เขาคิดว่าน่าจะเป็นโอกาสอันเหมาะที่จะหาช่องทางพิพากษาลงโทษผู้เป็นบิดาที่กำลังเศร้าโศก ผู้เป็นมารดา น้องชาย เพื่อน และคนใช้ให้ได้รับความทรมาณ

ฉะนั้นจึงได้สั่งให้นำตัวพวกเขาทั้งหมดไปใส่โซ่ตรวนเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน ค.ศ. 1761

การดำเนินการที่น่ากลัวอย่างนี้เป็นขั้นตอนเหล่านี้ทำให้ผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมาณต้องทำเรื่องอุทธรณ์คดีไปยังคณะรัฐสภาซึ่งทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นอย่างดีได้สั่งยกเลิกคำตัดสินของหัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายคนนั้นในฐานะที่กระทำผิดขั้นตอน แต่คณะรัฐสภาก็ยังคงดำเนินการฟ้องร้องและสอบสวนต่อไป

เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่แขวนคอนักโทษได้มาให้การเป็นพยานในชั้นศาลว่า

คงจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่แอนโทนี่จะแขวนคอตัวเองเหมือนอย่างที่ถูกรังสร้างสถานการณ์ขึ้นมานั้น

เสียงส่วนใหญ่ของคณะรัฐสภามีความเห็นว่่านักโทษเหล่านี้มีความผิด

ดังนั้นจึงได้ส่งตัวพวกเขาไปรับการพิจารณาไต่สวนคดีที่ศาลอาญาแห่งเมืองเทเลาส์

เมื่อการพิจารณาคดีผ่านพ้นไปมีคณะลูกขุนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ออกเสียงว่าท่านเป็นผู้บริสุทธิ์

แต่หลังจากการโต้เถียงเหตุผลกันอย่างยาวนาน

เสียงส่วนใหญ่ก็เสนอให้มีการทรมาณ โดยให้นำตัวท่านเข้าเครื่องทรมานด้วยวงล้อดิ่งกระดุกข้อต่อให้หลุดจากก้น

ซึ่งบางทีอาจจะสามารถนำไปสู่ขั้นของการพิพากษาลงโทษผู้เป็นบิดาได้โดยการลงทรมานดูซิว่าท่านกระทำผิดหรือเปล่า? โดยหวังว่าด้วยการทรมานอย่างหนักจะสามารถบีบคั้นท่านสารภาพความผิดออกมา

และให้การชดเชยต่อนักโทษคนอื่น ๆ ซึ่งกำลังรอคอยชะตากรรมของตนเองด้วยใจระทึก

จอห์น คาลิสที่นำสงสารซึ่งขณะนี้ เป็นชายชราอายุถึง 68

ปีแล้วได้ถูกพิพากษาให้รับการลงโทษที่น่ากลัวตามลำพัง ท่านได้ทนแบกรับการทรมานอย่างมั่นคง

และในที่สุดท่านก็ถูกนำตัวเข้าสู่แดนประหารด้วยจิตใจที่เข้มแข็งจนสามารถปลุกเร้าให้ทุกคนที่ได้พบเห็นเกิดความชื่นชมในตัวท่านขึ้นมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งบาทหลวง 2

คนที่มีตำแหน่งในระบบการจัดตำแหน่งตามลำดับชั้นของโดมินิแคน (คือคุณพ่อบูเก็ส และคุณพ่อคอลลากู)

ซึ่งเป็นผู้ที่เฝ้าติดตามคดีนี้และอยู่ดูท่านจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต บาทหลวงทั้งสองได้เปิดเผยว่าพวกเขาคิดว่า

กาลัสไม่เพียงแต่จะเป็นผู้บริสุทธิในคดีที่ท่านถูกกล่าวหาเท่านั้น
ท่านยังเป็นแบบอย่างที่น่าชมเชยในเรื่องความรัก ความอดทน
และความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวตามแบบอย่างที่คริสเตียนแท้ควรประ - พุทธิปฏิบัติอีกด้วย
ขณะที่กาลัสเห็นเพชรฆาตกำลังเตรียมมาตรการขั้นเด็ดขาดที่จะลงโทษท่านเป็นวิธีสุดท้ายอยู่นั้น
ท่านก็เปิดเผยความในใจต่อคุณพ่อบูกีส แต่ขณะที่ปากของท่านกำลังพูดความในใจออกมานั้น
หัวหน้าฝ่ายรักษากฎหมายซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นแห่งหายนะของกาลัสและได้เข้ามายังแดนประหารเพียงเพื่อจะอยาก
จะสะใจตัวเองที่ได้เป็นพยานเห็นการลงโทษและความตายของกาลัสเท่านั้นก็วิ่งเข้าไปหาท่านและตะโกนกลบเสียง
ของ ท่านว่า “เจ้าคนอัปปริยที่น่าเกลียดชัง
ไม้ฟืนที่เตรียมไว้ก็พร้อมจะเผาผลาญร่างของเจ้าให้กลายเป็นขี้เถ้าแล้ว! พุคความจริงออกมาเดี๋ยวนี้”
กาลัสไม่ได้โต้ตอบอะไรออกไป ได้แต่เอียงศีรษะไปด้านข้างเล็กน้อย
และในเวลานั้นเองเพชรฆาตก็ทำตามหน้าที่ของตน

เสียงตะโกนโห่ร้องอย่างเกลียดแค้นของประชาชนที่มีต่อครอบครัวกาลัสก็ดังกระหึ่มไปทั่วเมืองแลนคูคือคนทุกคน
คนอยากเห็นลูก ๆ ของกาลัส แผลกลาญไปภายใต้วงล้อที่ใช้ดึงกระดูกข้อต่อให้หลุดออกมานั้น
และอยากเห็นผู้เป็นมารดาของพวกเขาถูกเผาทั้งเป็น

ชายหนุ่ม โดแนท กาลัสได้รับการแนะนำให้หนีไปยังประเทศสวิสเซอร์แลนด์
เขาจึงหนีไปที่นั่นตามคำแนะนำของผู้หวังดี
และได้พบกับสุภาพบุรุษคนหนึ่งซึ่งในตอนแรกก็เพียงแต่สงสารและช่วยบรรเทาท่านให้คลายจากความลำบาก
ท่านนั้น โดยยังไม่กล้าที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงที่เกินกว่าเหตุต่อบิดา มารดา และพี่น้องของโดแนท
อีกไม่นานต่อมาพี่ชายคนหนึ่งซึ่งได้รับการลงโทษเพียงเนรเทศเท่านั้นก็ได้หนีไปพึ่งพิงสุภาพบุรุษคนเดียวกันผู้ซึ่ง
งขณะนี้พยายามทุกวิถีทางที่จะพิสูจน์ให้แน่ใจว่าครอบครัวนี้เป็นผู้บริสุทธิ และเมื่อเขาได้พิสูจน์จนมั่นใจแล้ว
เขาซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณธรรมประจำใจอย่างสูงก็คิดว่าน่าจะเป็นภาระหน้าที่ของเขาในการใช้เพื่อนฝูง เงินทอง
ปากกา และชื่อเสียงของเขาเพื่อจะแก้ไขความผิดอันมหันต์ของคณะลูกขุนทั้ง 7 คนแห่งเมืองเทาลาส์
และเพื่อให้การพิจารณาคดีได้รับการทบทวนจากสภาของกษัตริย์อีกครั้งหนึ่ง

การรื้อฟื้นคดีนี้ต้องใช้เวลาจนถึง 3 ปี และเป็นที่น่าทึ่งโดยทั่วไปว่า ท่านเมสซีส เดอ กร็อสเน่
และท่านแบ็คควนคอร์ทได้กลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงและได้รับเกียรติอย่างสูงจากการร่วมกันพิจารณาคดีนี้อย่างรอบ
คอบ คณะลูกขุนผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 50
คนในศาลฎีกาได้ลงมติประกาศออกมาอย่างเป็นเอกฉันท์ว่าครอบครัวกาลัสทั้งครอบครัวทุกคนเป็นผู้บริสุทธิ

และได้ฝากพวกเขาไว้กับศาลสถิตย์ยุติธรรมแห่งองค์พระมหากษัตริย์เพื่อจะดำเนินการในขั้นต่อไป ท่านผู้ศ
เคอ

ขอยเซอผู้ซึ่งไม่เคยพลาดโอกาสที่จะประกอบคุณงามความดีจากจิตใจที่ติงามของท่านก็ไม่เพียงแต่ช่วยเหลือคร
อบครัวที่ประสบเคราะห์กรรมนี้ด้วยการมอบเงินให้เท่านั้น

แต่ยังได้ทำเรื่องขอเงินชดเชยจากกษัตริย์เป็นจำนวนถึง 36,000 ลิเวอร์อีกด้วย

วันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 1765

ได้มีการลงนามในคำตัดสินของศาลแห่งราชอาณาจักรเพื่อรับรองความบริสุทธิ์ซึ่งเป็นการประกาศให้ทราบโดย
ทั่วกันว่าครอบครัววาลส์ไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ในคดีนี้เลย

ตั้งนั้นเองชะตากรรมของพวกเขาก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ที่จริงแล้ววันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 1762

วันนั้นเองเป็นวันที่บิดาผู้บริสุทธิ์และประเสริฐของครอบครัวนี้ต้องถูกประหารชีวิตไปอย่างไม่เป็นธรรม

เมื่อถึงวันที่พวกเขาหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาอันเอง ประชาชนทั่วกรุงปารีสได้พากันวิ่งเป็นกลุ่ม

ๆ เพื่อไปมองดูพวกเขาก้าวออกจากเรือนจำ

และตบมือต้อนรับพวกเขาด้วยความยินดีขณะที่น้ำตาที่ไหลออกจากตาพวกเขาดูจล้าธารแห่งความปีติยินดีอย่าง
เหลือล้น

ตัวอย่างของอคติอัน โง่งมเรื่องนี้ได้คลอใจให้เกิดงานเขียนของวอลแตร์เพื่อปล้ำล้างความเชื่อที่หลงมงายอย่างน่าก
ลัวโดยปราศจากข้อพิสูจน์ และถึงแม้ว่าตัววอลแตร์เองจะไม่ใช่คริสเตียน

แต่บทความของเขาเกี่ยวกับความอดทนอดกลั้นและมีจิตใจกว้างขวาง

ก็ทำให้งานเขียนของเขามีคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง และเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยลดความรุนแรงของการข่มเหงในหลาย

ๆ เมืองส่วนใหญ่ที่อยู่ในทวีปยุโรป

นอกจากนี้ความบริสุทธิ์แห่งข่าวประเสริฐจะช่วยให้เราอยู่ห่างไกลจากความเชื่อที่หลงมงายและการใช้ความร
ุนแรงอย่างเหี้ยมโหดได้เนื่องจากหลักคำสอนที่อ่อนสุภาพขององค์พระเยซูคริสต์สอนให้เราได้รับการปลดปล่อยโ

ลมใจในโลกนี้และได้รับความรอดในโลกที่จะมาถึง

การฟ้องร้องโดยการตั้งข้อหาว่ามีความเชื่อที่แตกต่างกันก็ไร้สาระพอ

ๆกับการที่จะไปฟ้องร้องด้วยข้อหาว่ามีรูปร่างหน้าตาที่แตกต่างกัน ถ้าเราถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ถือรักษาหลักคำสอนขององค์พระเยซูคริสต์อย่างบริสุทธิ์

มีความเชื่ออย่างมั่นคงในพระสัญญาทั้งหลายที่ได้บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์

และเชื่อฟังกฎหมายบ้านเมืองของประเทศที่เราอาศัยอยู่

เราขอมมีสิทธิ์ที่จะรับใช้ในพันธกิจเรื่องการประกาศแผนดินสวรรค์ตามความเชื่อในข่าวประเสริฐที่จะนำพาเราไป
ห้รับใช้ในพันธกิจด้านต่าง ๆ นั้น

บทที่ 5

การกำเนิด การเปลี่ยนแปลง และความโหดร้ายของศาลสอบสวนและลงโทษ

ในสมัยของสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 นั้น

ความเชื่อแบบปฏิรูปก็เป็นทีล่องลือท้าวทวียุโรปจนทำให้พวกคาทอลิกเริ่มจะกริ่งเกรงว่าศาสนจักรของพวกเขา
กำลังตกอยู่ในอันตราย สันตะปาปาจึงตัดสินใจที่จะยับยั้งการเติบโตของพวกปฏิรูปเท่าที่จะทำได้
ดังนั้นเขาจึงได้แต่งตั้งคณะผู้สอบสวนและลงโทษเป็นจำนวนมากซึ่งเป็นคนที่จะทำการสอบสวนและลงโทษพว
กนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางทีมีความเชื่อแบบปฏิรูป

บาทหลวงโดมินิกและคนอื่น ๆ

ทีมีหน้าที่ในการสอบสวนและลงโทษได้กระจายกำลังไปในหลายประเทศทีเป็นโรมันคาทอลิก

และได้ปฏิบัติต่อพวกโปรเตสแตนต์อย่างรุนแรงทีสุด

ในทีสุดเมื่อสันตะปาปาเห็นว่าการมีพวกผู้สอบสวนและลงโทษไม่ได้เกิดประโยชน์ตามเป้าหมายทีเขาคาดหมาย
ไว้สักเท่าไร เขาจึงตัดสินใจตั้งศาลสอบสวนและลงโทษประจำไว้หลายแห่ง

สำนักงานของศาลสอบสวนและลงโทษแห่งแรกนั้นตั้งอยู่ที่เมือง

เทเลาส์ โดยให้โดมินิกเป็นเจ้าหน้าที่ประจำในฐานะผู้สอบสวนและลงโทษเป็นคนแรกของศาลในรูปแบบนี้

ศาลสอบสวนและลงโทษหลายแห่งก็ได้อูกตั้งขึ้นอย่างรวดเร็วในหลาย ๆ ประเทศ แต่ศาลสอบสวนและ

ลงโทษในประเทศสเปนนั้นได้กลายเป็นศาลสอบสวนและลงโทษทีมีอิทธิพลทีสุด

เพราะแม้แต่กษัตริย์สเปนแต่ละพระองค์ซึ่งชอบใช้อำนาจตามอำเภอใจในเรื่องอื่น

ๆก็ยังได้รับการทูลเตือนให้เกรงกลัวอำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษบ้าง

การทีพวกเขาใช้วิธีทีทารุณโหดร้ายต่าง ๆ

นานาก็ได้สร้างความกดดันแก่คนเป็นอันมากทีมีความเห็นแตกต่างจากพวกคาทอลิกจนต้องพยายามหลบเกลื่อน

ความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองไปอย่างระมัดระวัง แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยก็ตาม

บาทหลวงทีมีตำแหน่งตามลำดับชั้นในกลุ่มโดมินิแกน

และกลุ่มแฟรนซิสกันนั้นเป็นบาทหลวงทีมีความร้อนรนทีสุดในบรรดาบาทหลวงทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้สันตะปาปาจึงมอบสิทธิพิเศษแก่บาทหลวงทั้ง 2 กลุ่ม

ให้เป็นผู้ควบคุมศาลสอบสวนและลงโทษตามที่ต่าง ๆ บาทหลวงที่มีตำแหน่งในกลุ่มลำดับชั้นทั้ง 2 กลุ่มนี้ได้รับการคัดเลือกมาจากประชาชนที่เลวที่สุด ดังนั้นบาทหลวงพวกนี้จึงไม่ได้คำนึงถึงความรู้สำนึกผิดชอบชั่วดีเท่าไรนัก

สันตะปาปาได้ให้อำนาจแก่ผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านี้อย่างไม่จำกัดเหมือนกับคณะผู้พิพากษาที่เป็นตัวแทนของสันตะปาปาเอง พวกเขาได้รับอนุญาตให้ตัดใครก็ได้ออกจากศาสนจักรหรือจะพิพากษาประหารชีวิตใครก็ได้ตามที่เขาเห็นสมควรแม้จะมีข้อมูลเพียงเล็กน้อยว่าคนๆ นั้นเป็นอาจจะเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย นอกจากนั้นพวกเขายังได้รับอนุญาตให้ประกาศสงครามศาสนาต่อทุกคนที่พวกเขาเห็นว่าเป็นพวกลัทธินอกคอก และสามารถจัดตั้งกองทัพผสมกับบรรดาเจ้าชายที่มีอำนาจเพื่อจะนำกองทัพของพระองค์มาเข้าร่วมในกองทัพศาสนา

ประมาณปี ค.ศ.1244 อำนาจของพวกเขาก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นอีกสืบเนื่องจากจักรพรรดิเฟรดเดอริคที่ 2 ได้ประกาศตัวเป็นผู้พิทักษ์รักษาบรรดาผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้น และได้ทรงออกกฎหมายที่ห้ามโทษ 2 ฉบับ คือให้เผาพวกที่อยู่ใต้นิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายทุกคนที่ยังขึ้นคือดังต่อไปนี้อีก ส่วนคนที่ได้สำนึกผิดนั้นให้ถูกลงโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความรื้อร่นของจักรพรรดิในการปฏิบัติข่มเหงตามข้อเรียกร้องต่าง

ๆของคณะผู้สอบสวนและลงโทษแห่งศาสนจักร โรมันคาทอลิกก็เกิดขึ้นเนื่องจากมีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วทวีปยุโรปว่าพระองค์มีพระประสงค์ที่จะละทิ้งความเชื่อของคริสเตียนในทุกรูปแบบแล้วหันไปเปลี่ยนศาสนาเป็นมุสลิม

ดังนั้นจักรพรรดิจึงพยายามที่จะลบล้างข่าวลือและแสดงออกถึงความสนิทสนมกับศาสนจักร โรมันคาทอลิกอย่างแนบแน่นด้วยการร่วมมือกับศาลสอบสวนและลงโทษในการข่มเหงด้วยความรุนแรงจนถึงที่สุด

เจ้าหน้าที่ทั้งหลายของศาลสอบสวนและลงโทษนั้นได้แก่ ผู้สอบสวนและลงโทษหรือผู้พิพากษา 3 คน, เจ้าหน้าที่ตรวจสอบการเงิน 1 คน, เลขานุการ 2 คน, เจ้าหน้าที่ฝ่ายกฎหมาย 1 คน, ผู้ส่งข่าว 1 คน, เจ้าหน้าที่ดูแลทรัพย์สิน 1 คน, ผู้คุมเรือนจำ 1 คน, ตัวแทนผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติที่ยึดมา 1 คนรวมทั้งผู้ประเมินราคา ที่ปรึกษา แพชเมฆาต นายแพทย์ ศัลยแพทย์ คนเฝ้าประตู ผู้ช่วยจับกุมและคุมขังผู้ต้องหา และผู้มาตรวจการอีกหลาย คน ซึ่งคนเหล่านี้ทุกคนต้องสาบานตนว่าจะเก็บทุกเรื่องไว้เป็นความลับสุดยอด ข้อหาหลักของพวกเขาที่ตั้งให้แก่พวกที่ถูกจับเหล่านั้นก็คือ การมีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกาย

ซึ่งมีหลักฐานที่ประกอบด้วยทุกสิ่งที่เขาพูด

หรือเขียนเพื่อต่อต้านหลักความเชื่อหรือธรรมเนียมของศาสนจักรโรมันคาทอลิก ข้อหาอื่น ๆ

ได้แก่การทิ้งความเชื่อแบบโรมันคาทอลิก และความเชื่อว่าที่คนที่มีความเชื่ออย่างอื่นก็สามารถรอดพ้นบาปได้

หรือแม้แต่การยอมรับหลักคำสอนของกลุ่มอื่น ๆ ว่ามีเหตุผลนอกเหนือจากคำสอนของพวกคาทอลิก และมีอยู่ 2

สิ่งที่จะทำให้ถูกลงโทษอย่างรุนแรงที่สุดคือ

การไม่เห็นด้วยกับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดของศาลสอบสวนและลงโทษ

และการไม่เชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ผู้สอบสวนและลงโทษได้พูดไปแล้ว

ชาวโรมันคาทอลิกทุกคนได้รับคำสั่งให้แจ้งความทันทีไม่ว่าจะเป็นเพื่อนสนิทและรักที่สุดก็ตามถ้าเขาเห็นว่าคนเหล่านั้นเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง

หรือมีแนวโน้มในทางหนึ่งทางใดว่าจะเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง

มิฉะนั้นคนที่รู้ข้อมูลแล้วไม่แจ้งความก็จะถูกลงโทษด้วยการตัดออกจากศาสนจักรและไม่ให้เข้าร่วมในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ทั้งสิ้น

และทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือแก่พวกโปรเตสแตนต์แม้เพียงเล็กน้อยก็ตามจะถูกเรียกว่าเป็นผู้อุปถัมภ์หรือผู้สนับสนุนนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง และข้อหาต่าง ๆ ที่ตั้งให้แก่พวกเหล่านี้ก็คือ

ข้อหาโทษฐานที่ทำการหนุุนใจคนเหล่านั้น

ขณะที่ศาลสอบสวนและลงโทษกำลังทำเรื่องฟ้องร้องคนเหล่านั้นอยู่

ถ้าผู้ใดบังอาจให้การสนับสนุนโดยการช่วยไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง

หรือไม่ยอมแจ้งความให้ทราบเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของคนพวกนี้

หรือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดช่วยให้คนเหล่านั้นหลบหนีพวกเขาแล้วเขาก็จะได้รับโทษข้อหาปิดบัง ซ่อนเร้น

ช่วยเหลือให้คำแนะนำหรือให้เงินแก่คนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง หรือข้อหาไปเยี่ยม

เขียนจดหมายไปหา หรือส่งสิ่งของจำเป็นให้แก่พวกเขา นอกจากนี้ยังมีข้อหาซ่อน แฝง

หรือทำลายหนังสือหรือเอกสารที่สามารถจะนำมาใช้เป็นหลักฐานลงโทษพวกเขาได้

ศาลสอบสวนและลงโทษยังทำการพิจารณาคดีคนเหล่านั้น เมื่อถูกกล่าวหาว่าเป็นคนใช้เวทมนตร์ เป็นแม่มด

เป็นคนกล่าวคำหมิ่นประมาท ตั้งตัวเป็นผู้ทำนายอนาคต เป็นพ่อมดหมอผี เป็นคนสาบานอย่างพล่อย ๆ

และยังพิจารณาคดีคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวหาว่า

ได้อ่านหรือเพียงแต่มีพระคัมภีร์เป็นภาษาที่คนทั่วไปใช้กันอยู่ไว้ในครอบครอง

หรือมีหนังสือธรรมบัญญัติของพวกยิว

หรือมีคัมภีร์กูรอ่านของพวกมุสลิมไว้ในครอบครองก็จะต้องถูกพิพากษาเช่นกัน

ผู้สอบสวนลงโทษเหล่านี้จะดำเนินการตาม กระบวนการของพวกเขาด้วยความรุนแรงอย่างที่สุดทุกครั้งไป
ไม่ว่าใครก็ตามในพวกโปรเตสแตนต์จะไม่ได้รับความเมตตาใด ๆ ทั้งสิ้น

สำหรับคนยิวที่บังอาจเปลี่ยนความเชื่อเป็นคริสเตียนเขาก็จะมีชีวิตที่ตกอยู่ในอันตรายและขาดความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเขา

เพราะถ้าคนทั่วไปรู้ว่าเขาคบหาสมาคมกับคนยิวอีกคนหนึ่งที่กำลังใจใหม่เหมือนกัน

ผู้คนก็จะเกิดความสงสัยขึ้นว่าทั้ง 2 คนอาจจะแอบทำพิธีของพวกเขาอย่างด้วยกัน ถ้าเขาคบหาสมาคมกับคน
ๆหนึ่งที่ยังเปลี่ยนความเชื่อจากคาทอลิกมาเป็น โปรเตสแตนต์ ทั้ง 2 คนก็จะถูกกล่าวหาว่าแอบวางแผนร้ายกัน

แต่ถ้าเขาคบหาสมาคมกับชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่ง

ชาวโรมันคาทอลิกคนนั้นก็มักจะถูกกล่าวหาว่าสร้างทำตัวเป็นคาทอลิกเท่านั้น

และผลที่เกิดขึ้นตามมาก็คือทรัพย์สินของคาทอลิกคนนั้นต้องถูกยึด

แต่ถ้าเขาร้องเรียนว่าเป็นการปฏิบัติกับเขาอย่างไม่เป็นธรรม เขาก็จะต้องสูญเสียชีวิตของเขาไปพร้อม

ๆกับทรัพย์สินนั้นด้วย

ผู้ต้องหาในศาลสอบสวนและลงโทษจะไม่ได้รับอนุญาตให้เห็นหน้าผู้ที่กล่าวหาหรือเห็นหน้าพยานบุคคลที่ให้
การปรักปรำเขา

วิธีการทุกอย่างนั้นจะดำเนินไปโดยการข่มขู่และการทรมานอย่างรุนแรงเพื่อจะบีบบังคับให้เขาเปิดปากกล่าวหา
ตัวเองเพื่อจะได้นำไปใช้เป็นพยานหลักฐานที่ผูกมัดเขาอย่างแน่นหนาจนคืนไม่หลุด

และถ้ามีเจ้าหน้าที่คนไหนเสนอหน้าออกมาผจญความยุติธรรมหรือขัดขวางอำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษ
แล้วละก็ ผู้นั้นก็จะถูกแก้แค้นและตามล้างตามผลาญอย่างไม่ลดละจนย่อยยับไปเลยทีเดียว

ไม่ว่าจะเป็นชาติกำเนิดที่สูงส่งเพียงใดก็ตาม ตำแหน่งอันมีเกียรติเพียงใดก็ตาม

ยศฐาบรรดาศักดิ์ที่ยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม

หรือหน้าที่การงานที่สำคัญแค่ไหนก็ตามย่อมไม่สามารถจะคุ้มครองพวกเขาไว้จากการข่มขู่และการทรมานอย่าง
รุนแรงของศาลสอบสวนและลงโทษนี้ได้

แม้แต่เจ้าที่ระดับต่ำที่สุดของศาลสอบสวนและลงโทษก็ยังสามารถทำให้บุคคลที่มียศและตำแหน่งสูงที่สุดตัวสั่น
ด้วยความเกรงกลัวได้

การพยายามที่จะแก้คดีนั้นก็แทบจะไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เพราะแม้แต่การสงสัยก็เป็นเหตุผลเพียงพอแล้วที่จะทำการพิพากษาปรับโทษ

ยิ่งเขาร่ำรวยมากเท่าไรเขาก็ยิ่งได้รับอันตรายมากเท่านั้น

เมื่อผู้สอบสวนลงโทษเหล่านี้ผิดใจกับผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่มีความผิด พวกเขาจะใช้วิธีการทุกอย่างเพื่อหาช่องทางที่จะพิพากษาลงโทษผู้นั้นอย่างง่ายดาย เช่น มีการกล่าวคำสัตย์สาบานและการให้การที่ไม่เป็นไปตามความจริงเพื่อจะปรับปรว่าผู้ที่ถูกกล่าวหาเหล่านั้นว่ามีความผิด พวกเขาขอมละเลขธรรมเนียมและกฎหมายทุกอย่างเพื่อจะได้แก้แค้นตามอำเภอใจ ถ้าคนหนึ่งคนใดที่ถูกกล่าวหาถูกจับ และต้องติดคุกเขาจะได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้ายที่สุด พวกผู้คุมอาจจะเริ่มด้วยการคันตัวเขาเพื่อหาหนังสือ หรือเอกสารใด ๆ ที่จะสามารถนำมาใช้เป็นหลักฐานลงโทษเขาได้ หรืออาจจะค้นหาเครื่องมือใด ๆ ซึ่งอาจจะนำไปใช้ในการฆ่าตัวตายหรือใช้ในการหลบหนีได้ และบ่อยครั้งที่เดียวที่การคันตัวนี้นำมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อจะยึดเอาเสื้อผ้าที่เขาใส่อยู่นั้นไปเสีย เมื่อนักโทษคนนั้นถูกคันตัวและถูกยึดของไปแล้วเขาก็จะถูกนำตัวไปขังไว้ในคุก

การพิพากษาที่เบาที่สุดคือ ติดคุกตลอดชีวิต แต่ผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านี้ก็จะดำเนินการต่อไปทันทีที่ละชั้น ๆ อย่างแบบยล อย่างช้า ๆ และโหดเหี้ยม ตอนแรกผู้คุมจะค่อย ๆ ทำตัวให้เป็นที่พอใจของนักโทษคนนั้น โดยการเสแสร้งหวังดีต่อเขา และให้คำแนะนำแก่เขา ในบรรดาคำชี้แนะต่าง ๆ

ที่แสดงความเมตตาจอมปลอมนั้นก็ได้แนะนำให้เขาร้องเรียนเพื่อจะได้มีการสอบสวนคดีของเขา

เมื่อเขาถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าทีประชุมของคณะบาทหลวงโรมันคาทอลิกเหล่านั้น

คำถามที่ถามออกมาคำแรกก็คือ “ชื่อเรียกร่องของเจ้าคืออะไร”

สำหรับคำถามนี้เป็นธรรมดาอยู่เองที่นักโทษจะตอบว่า เขาใครจะฟังการไต่สวนพิจารณาคดีของเขา

ขณะนั้นผู้สอบสวนและลงโทษคนหนึ่งก็จะตอบว่า “การพิจารณาคดีของเจ้าคือ

จงสารภาพความจริงมาออกมาให้หมด ห้ามปิดบังใด ๆ ทั้งสิ้น และจงฟังความเมตตากรุณาของพวกเราเท่านั้น”

ตอนนี้ถ้านักโทษสารภาพออกมาเพียงเล็กน้อยแม้เป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ พวกเขา ก็จะระบุนความผิดในเรื่องนี้ทันที

แต่ถ้าเขาปิดปากเงียบคนเหล่านั้นก็จะขังเขาไว้โดยไม่ให้เห็นแสงเดือนแสงตะวัน หรือแสงสว่างใด ๆ ทั้งสิ้น

และไม่ให้อาหารอื่นใดนอกจากขนมปังกับน้ำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จนกว่าคนเหล่านี้จะ

“เอาชนะความอดทนในตัวของคน ๆ นั้น” (พวกบาทหลวงเรียกกันอย่างนั้น)

แต่ถ้าเขาประกาศว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิด พวกเขา ก็จะถูทรมานจนกว่าจะตายด้วยความเจ็บปวด

หรือมิฉะนั้นก็จนกว่าจะยอมสารภาพว่าตัวเองได้กระทำความผิด

ในการพิจารณาคดีของคนที่สารภาพแล้ว คนเหล่านั้นก็จะพูดต่อไปว่า “เจ้าไม่ได้แสดงออกถึงความจริงใจ เจ้าไม่ได้บอกมาให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง เจ้ายังปิดบังซ่อนเร้นไว้ตั้งหลายเรื่อง เพราะฉะนั้นเจ้าจะต้องถูกนำตัวกลับไปขังไว้ในคุกมืด”

แต่เมื่อคนเหล่านั้นที่ได้ปิดปากเงียบมาตลอดถูกเรียกตัวมาสอบสวนอีกครั้งหนึ่ง ถ้าเขายังคงปิดปากเงียบต่อไปก็จะมีคำสั่งให้ทรมานต่าง ๆ นานาเพื่อจะทำให้เขาพูดหรือเพื่อจะฆ่าเขาเสียเลย และเมื่อพวกเขาถูกนำตัวมาสอบสวนอีกครั้งหนึ่งก็จะมีคนนำไม้กางเขนที่มีรูปพระเยซูตรึงอยู่ยื่นต่อหน้าเขา แล้วเขาก็จะถูกเตือนอย่างรุนแรงให้กล่าวคำสัตย์สาบานเพื่อประกาศถึงความเชื่อของเขา การกระทำเช่นนี้ทำให้เขาต้องตกอยู่ในการทดสอบความเชื่อของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาจะต้องสาบานว่าเขาเป็น โรมันคาทอลิก หรือยอมรับว่าเขาไม่ใช่โรมันคาทอลิก ถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดถูกฟ้องและได้ถูกพิพากษาแล้วว่ามีความผิด เขาก็จะถูกเขียนอย่างรุนแรง ถูกทรมานอย่างแสนสาหัส และถูกส่งไปเป็นทาสฝีพายในเรือซึ่งจะถูกล่ามโซ่ติดกับพายไว้ในเรือนั้น หรือมิฉะนั้นก็จะถูกพิพากษาประหารชีวิตไปเลย แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ๆ ก็ตามทรัพย์สินสมบัติของเขาจะต้องถูกยึด

หลังจากการพิพากษาเสร็จสิ้นลงแล้วก็จะมีการจัดขบวนแห่ไปยังแดนประหาร พิธีการจัดขบวนแห่แบบนี้เรียกว่า “ออต ดาเฟ้” หรือการกระทำที่แสดงออกถึงกับความเชื่อ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในพิธีออต ดาเฟ้ ครั้งหนึ่ง

พิธีออต ดาเฟ้ เป็นพิธีที่แปลกประหลาดและป่าเถื่อนที่สุด และนี่เป็นครั้งหนึ่งที่พิธีออต ดาเฟ้ ได้จัดขึ้นที่เมืองแมดดริด ประเทศสเปน ในปี ค.ศ.1682 ในวันที่ 30 พฤษภาคมปีนั่นเอง

เจ้าหน้าที่ทั้งหลายของศาลสอบสวนและลงโทษได้จับม้าเดินขบวนเป็นแถวไปยังราชสำนักซึ่งมีสนามจตุรัสขนาดใหญ่ ขบวนนั้นนำหน้าโดยทัพแตร ทัพกลอง และธงประจำทัพของพวกเขา

และที่สนามจตุรัสนี้เองพวกเจ้าหน้าที่ของศาลสอบสวนและลงโทษก็ได้ประกาศต่อหน้าคนทั่วไปว่า ในวันที่ 30 มิถุนายน จะมีการประหารชีวิตนักโทษตามคำพิพากษาขั้นสุดท้ายแล้ว

ที่เมืองแมดดริดหลายปีก่อนหน้านี้นี้ไม่มีเหตุการณ์แบบนี้ให้ดูกันเลย

ด้วยเหตุนี้พวกชาวเมืองจึงเฝ้าคอยที่จะชมเหตุการณ์นี้อย่างใจจดใจจ่อและกระวนกระวายที่จะให้ถึงวันนั้นเร็ว ๆ เหมือนกับกำลังคอยวันเทศกาลฉลองชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

เมื่อวันกำหนดมาถึงก็มีผู้คนเป็นอันมากมาร่วมชุมนุมกัน โดยแต่งกายอย่างหรูหราที่สุดเท่าที่ฐานะตนเองจะเอื้ออำนวยได้

ในสนามจตุรัสขนาดใหญ่นั้นมีการทำเวทีประหาร โดยมีการยกพื้นให้สูงขึ้น และตั้งแต่ 7 โมงเช้าจนถึงตอนเย็นจะมีการนำนักโทษประหาร ทั้งชายและหญิงขึ้นมาบนเวทีประหารนี้ ศาลสอบสวนและลงโทษทุกแห่ง

ในราชอาณาจักรนั้นจะส่งนักโทษของเขามาที่เมืองแมดริกเพื่อดำเนินการพิพากษาลงโทษ ซึ่งในคราวนี้มีนักโทษประหารผู้ชายและผู้หญิงทั้งหมด 20 คน

นอกจากนี้ยังมีทั้งขามุสลิมคนหนึ่งที่ได้ฟังความเชื่อเดิมของเขาได้ถูกสั่งให้นำตัวพวกเขาไปเผา

ชาวยิวทั้งผู้ชายและผู้หญิง 50

คนซึ่งไม่เคยติดคุกและขอมสำนึกเสียใจในความผิดของตนเองก็ยังคงถูกพิพากษาจำคุกเป็นเวลานานทีเดียว และจะต้องใส่หมวกแก้ปัสเสื่อ ส่วนชาวยิวคนอื่น ๆ ที่มีโทษระบุความผิดฐานสมรสซ้อน ใช้เวทมนตร์ และความผิดอื่น ๆ ก็จะถูกการพิพากษาให้ถูกเข็ญและถูกส่งตัวไปเป็นทาสฝีพายในเรือรบ ในโอกาสอันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ศาลแห่งประเทศสเปนทั้งคณะได้มาร่วมกันอยู่ ณ ที่นี่ บัลลังก์ใหญ่ของผู้สอบสวนและลงโทษก็ตั้งไว้ในลักษณะเดียวกับที่กระทำในศาลพิพากษา และได้ตั้งไว้สูงกว่าบัลลังก์ของกษัตริย์เสียอีก

พวกขุนนางก็ทำหน้าที่เหมือนกับเจ้าหน้าที่ของนายอำเภอในประเทศอังกฤษคือ

เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมนักโทษประหารที่จะถูกเผาและจับพวกเขาไว้ขณะที่เขาถูกมัดด้วยเชือกเส้นหนา ๆ ส่วนนักโทษคนอื่น ๆ

นอกนั้นจะถูกควบคุมตัวโดยพวกเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยของศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งมีหน้าที่ในการจับกุม และคุมขังผู้ต้องหา

ในบรรดานักโทษที่ต้องทนทุกข์ทรมานเหล่านี้ ก็มีเด็กสาวสวยชาวยิวอยู่ด้วยคนหนึ่งซึ่งมีอายุเพียง 17 ปีเท่านั้น เธอยืนอยู่บนเวทีประหารด้านเดียวกับที่ประทับของพระราชินี

เธอจึงได้ทูลเรียกพระนางด้วยความหวังว่าจะได้รับการอภัยโทษ โดยเธอได้กล่าวคำทูลอ่อนวอนที่น่าสงสารว่า “ข้าแต่ พระราชินีผู้ยิ่งใหญ่ การที่พระองค์เสด็จมาประทับที่นี่แล้ว

พระองค์จะไม่ทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ที่กำลังตกอยู่ในสภาพที่ทนทุกข์เวทนานี้เลยหรือเพคะ?

ขอทรงเห็นแก่ข้าพระองค์ที่ยังเยาว์วัยด้วยเถิด

ขอทรงคิดใคร่ครวญเถิดว่าข้าพระองค์กำลังจะตายเพราะเหตุการณ์ประกาศตัวว่ามีความเชื่อที่ได้รับการปลุกฝังมาตั้งแต่เด็กกระนั้นหรือ” ดูเหมือนว่าพระราชินีจะทรงสงสารในความทุกข์ทรมานของเธออย่างจับใจ

แต่ก็ต้องจำใจหันพระเนตรไปทางอื่นเพราะพระนางเองก็ไม่กล้าที่จะตรัสวาทา

เพื่อช่วยเหลือคนที่ถูกศาลสอบสวนและลงโทษประกาศว่าเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายได้

ขณะนี้พิธีมิสซาได้เริ่มต้นขึ้นจากจุดศูนย์กลางซึ่งบาทหลวงได้เดินมาจากแท่นบูชาที่ตั้งอยู่ใกล้เวทีประหาร และมานั่งอยู่บนบัลลังก์ที่เตรียมไว้แล้ว จากนั้นหัวหน้าผู้สอบสวนและลงโทษก็เดินลงมาจากอัฒจันทร์ที่นั่ง โดยแต่งกายด้วยเสื้อคลุมยาวเพื่อประกอบพิธี และมีมงกุฎสวมอยู่บนศีรษะของเขาด้วย

หลังจากที่หัวหน้าผู้สอบสวนและลงโทษได้ก้มศีรษะคำนับแท่นบูชาแล้ว เขาก็เดินตรงขึ้นไปยังเฉลียงของกษัตริย์ติดตามด้วยเจ้าหน้าที่บางคนของเขาซึ่งถือกางเขน 1 อันและหนังสือพระกิตติคุณเหล่านั้นพร้อมด้วยหนังสือที่บันทึกคำสัตย์ปฏิญาณซึ่งกษัตริย์แห่งสเปนพระองค์ จะต้องปฏิญาณตนเพื่อผูกมัดตัวเองให้ปกป้องความเชื่อของคาทอลิก

ให้กำจัดการวางตัวพวกลัทธินอกคอกและนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต และจะทรงใช้ราชอำนาจทุกอย่างของพระองค์ในการสนับสนุนการข่มเหง และคำสั่งทั้งหลายของศาลสอบสวนลงโทษ

ขณะที่ผู้สอบสวนและลงโทษเดินเข้ามาใกล้และยื่นหนังสือเล่มนี้ให้แก่กษัตริย์ กษัตริย์ก็จะทรงยื่นขึ้น โดยปราศจากมงกุฎบนศีรษะ และทรงให้สัตย์สาบานที่จะรักษาคำปฏิญาณซึ่งที่ปรึกษาคนหนึ่งของพระองค์จะเป็นผู้อ่านให้พระองค์ฟังนั้นต่อไป หลังจากนั้นกษัตริย์ก็ยังทรงยื่นอยู่นานกว่าผู้สอบสวนและลงโทษจะเดินกลับไปถึงบัลลังก์ของเขา ซึ่งในตอนนี้อเลฆานุการของศาลนี้ก็เดินขึ้นไปบนธรรมาสน์และดำเนินการให้คณะที่ปรึกษาและที่ประชุมทั้งหมดกล่าวคำปฏิญาณอย่างเดียวกันนั้น

พิธีมิสซาเริ่มขึ้นในเวลาประมาณ 12 นาฬิกาในตอนเที่ยงวัน และยังไม่เสร็จสิ้นจนกว่าจะถึงเวลา 21 นาฬิกา เพราะเวลาจะถูกยื้อออกไปด้วยการประกาศคำพิพากษาสำหรับนักโทษหลายคน

การประกาศคำพิพากษาและการลงโทษนี้จะกระทำแยกกันทีละคนด้วยเสียงที่ดังเป็นทอด ๆ ซึ่งตามมาด้วยการเผาผู้ชายและผู้หญิง 21 คน

ความกล้าหาญของพวกเขาในการทนทุกข์ทรมานต่อความตายอันน่าสยดสยองในวันนั้นก็เป็นที่น่าประหลาดใจต่อผู้ที่ไปมุงดูอย่างแท้จริง

นักโทษประหารบางคนยื่นแขนยื่นขาเข้าไปในเปลวไฟด้วยใจกล้าหาญโดยปราศจากความกลัวแม้แต่น้อย ทุกคนยอมรับความทรทอนเพื่อประกาศถึงความเชื่อของตนเองด้วยใจเด็ดเดี่ยวยิ่งนักจนทำให้คนดูรู้สึกเศร้าสลดหดหู่ และหลายคนต้องประหลาดใจกับคนพวกนี้ที่ยอมตายเพื่อความเชื่อทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นมองไม่เห็น

ที่ประทับของกษัตริย์อยู่ใกล้กับนักโทษประหารเหล่านั้นจนพระองค์สามารถได้ยินเสียงคร่ำครวญแห่งความตายของพวกเขาได้ อย่างไรก็ตามพระองค์ไม่สามารถจะลูกรหนีภาพอันน่าสะพึงกลัวนี้ได้

แม้ว่าพระองค์ปรารถนาที่จะลูกรหนีไปให้พ้นก็ตามเพราะนี่ถือว่าเป็นพิธีทางศาสนา

และการถวายเป็นคำสัตย์ปฏิญาณในตอนที่ยื่นครองราชย์นั้น ได้ผูกมัดให้กษัตริย์ต้องเห็นชอบต่อการปฏิบัติทุกอย่างของศาลแห่งนี้ ดังนั้นพระองค์จะต้องประทับอยู่ที่นี้ตลอดเวลาด้วย

บางครั้งแม้เวลาจะผ่านไปหลายเดือนแล้ว นักโทษก็ยังไม่ทราบเลยว่าเขาถูกจับกุมโดยมีความผิดในข้อหาอะไร หรือยังไม่ทราบเลยว่าคดีของเขาจะถูกพิจารณาตัดสินเมื่อไร

ในที่สุดผู้คุมจะบอกให้เขาทราบว่าต้องยื่นคำร้องเพื่อขอรับการพิจารณาคดี

เมื่อกระบวนการนี้ผ่านพ้นไปแล้ว เขาจะถูกนำตัวไปสอบสวนโดยไม่ให้สวมอะไรบนศีรษะ

เมื่อผู้คุมนำเขามาถึงประตูศาลผู้คุมคนนั้นก็จะเคาะประตู 3

ครั้งเพื่อให้คณะผู้พิพากษาทราบว่าพวกเขาเข้ามาใกล้แล้ว

ผู้พิพากษาก็จะตีระฆังแล้วพนักงานคนหนึ่งก็จะเปิดประตูนั้นออก เพื่อรับตัวนักโทษเข้ามา

และส่งมารองเขาให้เขาดำเนิน

จากนั้นประธานก็จะสั่งให้นักโทษคุกเข่าลงแล้ววางมือขวาไว้บนหนังสือซึ่งได้ยื่นให้แก่เขา นั้น โดยที่หนังสือนั้น

ปิดอยู่ เมื่อเขาทำตามแล้ว ก็จะถามเขาคำถามว่า “ท่านสัญญาใหม่ว่าจะปกปิดความลับต่าง ๆ

ของศาลบริสุทธิแห่งนี้ และจะพูดแต่ความจริงเท่านั้น” ถ้าเขาตอบคำถามนี้ไปในทางปฏิเสธ

เขาก็จะถูกนำตัวกลับไปยังห้องขังของตนและจะถูกกระทำทารุณอย่างโหดร้าย

ถ้าเขาตอบคำถามนี้ไปในทางเห็นด้วยเขาก็จะได้รับคำสั่งให้นำลง

การสอบสวนก็จะดำเนินไปโดยที่ประธานในการสอบสวนจะถามคำถามหลาย

ๆ ข้อและเสมียนก็จะจดบันทึกทั้งคำถามและคำตอบเหล่านั้น

เมื่อการสอบสวนสิ้นสุดลงก็จะมีการตีระฆังแล้วผู้คุมก็จะเดินเข้ามานำตัวนักโทษกลับเข้าไปคุมขังในคุกตามเดิม

พร้อมกับคำเตือนว่า “ลองคิดทบทวนดูให้ดี

ลองนึกย้อนกลับไปพิจารณาถึงความบาปเหล่านั้นที่เจ้าเคยกระทำลงไป

และเมื่อเจ้าถูกนำตัวกลับมาที่นี่อีกก็จงสารภาพความบาปเหล่านั้นต่อศาลที่บริสุทธิแห่งนี้เสีย”

เมื่อพวกผู้คุมและพนักงานทั้งหลายเห็นว่านักโทษคนใดให้การรับสารภาพอย่างจริงจัง

และได้ตอบคำถามทุกข้อด้วยความเต็มใจแล้วก็จะโค้งคำนับเขา

และเสแสร้งทำเป็นเมตตาเขาเพื่อเป็นรางวัลที่เขาได้ให้การอย่างตรงไปตรงมา

แต่อีกไม่กี่วันต่อมาเขาก็จะถูกนำตัวมาสอบสวนอีกเป็นครั้งที่ 2 โดยมีพิธีการต่างๆเหมือนครั้งก่อน

บ่อยครั้งที่เดียวที่ผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นได้ล่อลวงพวกนักโทษโดยการสัญญาจะให้ความปรานีที่สุด

และอาจจะปล่อยพวกเขาให้ได้รับอิสรภาพด้วยซ้ำไปถ้าพวกเขาจะยอมกล่าวหาตัวเอง

นักโทษที่อยู่ในความระทมทุกข์เหล่านี้และซึ่งต้องตกอยู่ใต้อำนาจของพวกนั้นก็มักจะตกหลุมพราง และเป็นเครื่องเช่นสังเวทให้แก่ความโง่เขลาของตนเอง

โดยทั่วไปแล้ว สิ่งที่เราได้กล่าวมาทั้งหมดก็สามารถนำมาใช้กับศาลสอบสวนและลงโทษทุกแห่งได้ เพราะการประพฤติปฏิบัติและการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ จะมีลักษณะคล้าย ๆ กัน ศาลสอบสวนและลงโทษของโปรตุเกสก็มีโครงสร้างและแผนการดำเนินงานคล้าย ๆ กับศาลสอบสวนและลงโทษในประเทศสเปนนั่นเอง เพราะเกิดขึ้นในระยะเวลาใกล้เคียงกัน และอยู่ภายใต้กฎระเบียบเดียวกัน

การทรมาน 3 ครั้ง

ตามกฎระเบียบแล้ว ศาลสอบสวนและลงโทษสามารถทรมานนักโทษได้เพียง 3 ครั้งเท่านั้น ถึงแม้ว่าคณะผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นจะมีอำนาจที่จะทำการทรมานเพียง 3 ครั้งก็ตาม แต่ในการทรมานแต่ละครั้งก็เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส และสามารถทำให้นักโทษตายเพราะการทรมานนั้นหรือต้องพิการไปตลอดชีวิตได้ทันที ใครก็ตามที่สามารถรอดพ้นจากการทรมานและพ้นโทษออกมาได้ ความเจ็บปวดครวคร่าที่เกิดขึ้นจากการทรมานเหล่านั้นก็มักจะกำเริบอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่สภาพอากาศเปลี่ยนแปลงไป ต่อไปนี้จะขอการบรรยายถึงความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสที่เกิดขึ้นจากการถูกทรมานนั้น นี่เป็นเรื่องราวของนักโทษคนหนึ่งที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการทรมานทั้ง 3 ครั้งตามลำดับและยังสามารถรอดชีวิตจากความโหดเหี้ยมอำมหิตที่ผ่านพ้นไปได้ด้วยความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า

การทรมานครั้งที่ 1

เมื่อนักโทษคนหนึ่งคนใดปฏิเสธไม่ยอมทำตามข้อเรียกร้องของผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้นโดยการไม่ยอมสารภาพความผิดทุกข้อกล่าวที่คนพวกนั้นตั้งให้แก่เขา เขาก็จะถูกนำตัวไปยังห้องทรมานทันที นักโทษคนนั้นจะถูกห้อมล้อมด้วยคนใจโหด 6 คน ซึ่งหลังจากที่คนเหล่านี้เตรียมเครื่องมือทรมานเรียบร้อยแล้วก็จะเปลื้องเสื้อผ้าของเขาออกจนเหลือแต่กางเกงชั้นใน จากนั้นก็จะถูกจับให้นอนหงายบนเตียงซึ่งสูงจากพื้นประมาณ 2-3 ฟุต หลังจากนั้นพวกเขาจะเริ่มด้วยการใส่ปลอกคอเหล็กไว้รอบคอของเขา และใส่ห่วงเหล็กไว้ที่เท้าแต่ละข้าง

ซึ่งจะยึดเขาให้ติดแน่นอยู่กับเตียงนั้น แขนขาของเขาจึงถูกบังคับให้กางออก แล้วคนเหล่านั้นก็จะขันเชือกเส้นเล็ก ๆ 2 เส้นไว้รอบแขนแต่ละข้าง และขันเชือกเส้นเล็กอีก 2 เส้นไว้รอบขาทั้งสองข้างด้วย เชือกเหล่านี้จะรูดลงไปใต้เตียงโดยผ่านทางรูซึ่งทำไว้สำหรับการนี้ เชือกเหล่านี้จะถูกดึงให้ตึงในเวลาเดียวกัน โดยคนใจโหด 4 คน เมื่อเขาได้รับสัญญาณ ความเจ็บปวดอันแสนสาหัสเหล่านั้นก็เกิดขึ้นทันที ซึ่งเป็นความเจ็บปวดที่เหลือจะทนได้ เชือกเหล่านั้นซึ่งมีขนาดเล็กก็จะตัดผ่านเนื้อหนังของนักโทษจนถึงกระดูก ทำให้เลือดไหลของเขาพุ่งออกมาตามที่ต่าง ๆ 8 แห่งซึ่งถูกมัดไว้ นั่น ถ้าเขายังยืนกรานที่จะไม่สารภาพตามที่ถูกสอบสวนและลงโทษเหล่านั้นเรียกร็อง เชือกทั้ง 4 เส้นก็จะถูกดึงในลักษณะนี้ 4 ครั้งติดต่อกัน จากนั้นนายแพทย์กับศัลยแพทย์ก็จะเข้ามาตรวจและจะจับคู่มือทั้ง 2 ข้างของเขาเพื่อวินิจฉัยถึงขีดอันตรายที่เขาได้รับ โดยวิธีนี้ความทุกข์ทรมานต่างๆของเขาที่จะพักไว้ชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เพียงเพื่อให้เขามีเวลาพอที่จะฟื้นฟูเรี่ยวแรงเพื่อจะทนต่อการทรมานได้อีก ครั้งสุดท้ายที่เชือกเหล่านั้นถูกดึงให้ตึงนั้น เขาจะรู้สึกอ่อนเพลียอย่างยิ่งเพราะการหมุนเวียนของโลหิตได้ถูกปิดกั้นไว้จนหมดและความเจ็บปวดทั้งหลายที่เขาต้องทนนี้ก็ทำให้เขาถึงกับสลบไป จากนั้นเขาก็จะได้รับการแก้มัดและถูกนำตัวกลับไปยังห้องมีดอีก

การทรมานครั้งที่ 2

อีก 6 สัปดาห์ต่อมานักโทษคนนั้นก็จะเข้าสู่การทรมานในอีกรูปแบบหนึ่ง ลักษณะของการทรมานก็คือ คนเหล่านั้นจะบิดแขนของเขาไปทางด้านหลังโดยให้ฝ่ามือทั้ง 2 ข้างหันไปด้านนอกอยู่ข้างหลังเขา แล้วใช้เชือกเส้นหนึ่งมัดที่ข้อมือทั้ง 2 ข้างไว้ด้วยกัน ซึ่งเชือกเส้นนั้นจะถูกหมุนด้วยเครื่องจักรเครื่องหนึ่ง แขนทั้ง 2 ข้างของเขาจะถูกดึงให้เข้ามาหากันอย่างช้า ๆ ในลักษณะที่หลังมือแต่ละข้างแตะกัน และตั้งขนานกันทีเดียว ผลที่ตามมาของการบิดอย่างรุนแรงนี้ก็จะทำให้หัวใจของเขาทั้ง 2 ข้างหลุดออกจากข้อต่อ และมีเลือดเป็นจำนวนมากไหลออกมาทางปากของเขา การทรมานเช่นนี้จะทำซ้ำกัน 3 ครั้ง หลังจากนั้นเขาก็จะถูกนำตัวกลับไปคุกมีดนั้นอีก และส่งตัวไปหานายแพทย์และศัลยแพทย์เพื่อจะจัดกระดูกที่หลุดออกจากข้อต่อนั้นให้เข้าที่ ซึ่งในการจัดกระดูกที่หลุดออกจากกันให้เข้าที่นี้ก็ทำให้เขาต้องเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัสที่สุดด้วยเช่นกัน

การทรมานครั้งที่ 3

หลังจากการทรมานครั้งที่ 2 ผ่านไปประมาณ 2 เดือน

นักโทษซึ่งฟื้นตัวขึ้นเล็กน้อยก็จะถูกส่งให้นำตัวมายังห้องทรมานอีก

และที่นั่นเองเขาก็จะต้องรับการลงโทษอีกรูปแบบหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นการทรมาน 2

ครั้งติดต่อกันโดยไม่มีการหยุดพัก พวกเจ้าพนักงานที่คุมการลงโทษจะเอาโซ่เหล็กหนา ๆ มามัดรอบตัวเขา

2 รอบ โดยจะมัดไขว้กันที่หน้าอกแล้วมาสิ้นสุดที่ข้อมือทั้งสองข้างของเขา

จากนั้นพวกเขาก็จับนักโทษให้หลังชิดกับแผ่นไม้หนา ๆ

ซึ่งที่ปลายไม้นั้นจะมีลูกกรอกอยู่ข้างละอันสำหรับสอดเชือกเส้นหนึ่งผ่านเข้าไป

และผูกปลายเชือกข้างหนึ่งไว้กับปลายโซ่ทั้ง 2 ข้างที่ข้อมือของเขา

แล้วพนักงานที่คุมการลงโทษคนหนึ่งก็จะดึงปลายเชือกอีกข้างหนึ่งให้ตึงโดยใช้เครื่องกว้านเชือกซึ่งติดไว้ที่ด้าน

หลังของนักโทษและจะทำให้โซ่รัดแน่นเข้าเรื่อย ๆ และถูกไถไปบนท้องของเขารุนแรงขึ้นเรื่อย

ๆ ขณะที่ปลายโซ่ทั้ง 2 ข้างถูกดึงให้ตึงขึ้นทุกขณะ

พวกคนใจอำมหิตเหล่านี้จะทรมานเขาในลักษณะนี้จนถึงขนาดที่ทำให้ข้อมือและหัวไหล่ทั้ง 2

ข้างหลุดออกจากข้อต่อ อย่างไรก็ตามไม่ว่าอย่างไรก็ตามนักศัลยแพทย์ก็จะมาจัดกระดูกให้เข้าที่

แต่เจ้าพวกคนป่าเถื่อนเหล่านี้ ก็ยังไม่พอใจกับการกระทำทารุณเหล่านี้

จึงได้จัดการทรมานเขาในรูปแบบเดียวกันนี้เป็นครั้งที่ 2 ติดต่อกันทันที

ซึ่งนักโทษจะต้องอดทนด้วยจิตใจที่มั่นคงและเด็ดเดี่ยวเหมือนเดิม

แม้ว่าความเจ็บปวดในเวลานี้จะรุนแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนก็ตาม จากนั้นเขาก็จะถูกนำตัวกลับไปยังห้องมีดของเขา

โดยมีศัลยแพทย์ตามไปช่วยทำแผลให้ และจัดกระดูกที่หลุดออกจากกันให้เข้าที่ดังเดิม

และนักโทษจะต้องอยู่ที่นั่นจนกว่าจะถึงพิธีออโต คาเฟ หรือจนกว่าจะถึงเวลาที่ได้รับการปล่อยตัวจากคุกนั้น

เราอาจจะมองเห็นภาพการทรมานอย่างน่ากลัวที่นักโทษเหล่านั้นได้รับตามคำอธิบายดังกล่าว

และจากการที่เขาต้องถูกทรมานซ้ำแล้วซ้ำเล่า แขนขาส่วนใหญ่ของเขาจะเชื่อมต่อกันอย่างไม่สนิท

เขาจะบอบช้ำและอ่อนเพลียมากจนไม่สามารถจะยกมือขึ้นมาที่ปากของเขาได้เป็นเวลาหลายสัปดาห์เลยทีเดียว

ร่างกายของเขาจะบวมเป่งและเขียวช้ำจากอาการอักเสบที่เกิดขึ้นจากการที่ข้อต่อต้องหลุดออกหลายครั้ง

เมื่อเขาได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว

ผลของการทรมานนี้ก็ยังคงติดอยู่ในร่างกายและความทรงจำของเขาไปตลอดชีวิต

และบ่อยครั้งเมื่อร่างกายของเขาได้รับการกระทบกระเทือนอย่างกระทันหันเขาก็จะเจ็บปวดอย่างแสนแสนสาหัส

สขึ้นมาอีกจนเหลือจะทานทนได้ ซึ่งก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากการทรมานในครั้งนั้น

แม้แต่พวกผู้หญิงที่ตกอยู่ในเงื้อมมืออันอำมหิตของผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านี้ก็ต้องตกอยู่ในความทุกข์เวทนา

ในสภาพที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าผู้ชายเลย เพราะพวกเขาจะไม่ได้รับความเมตตาใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้ง ๆ ที่เป็นเพศอ่อนแอ แต่กลับถูกรุกรานอย่างรุนแรงเท่ากับนักโทษที่เป็นผู้ชายการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดพิมพ์หนังสือ

เมื่อได้กล่าวถึงความโหดร้ายป่าเถื่อนที่พวกนักโทษได้รับการปฏิบัติจากผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นแล้ว คราวนี้ก็จะขอเล่าต่อไปถึงอำนาจและความรุนแรงที่พวกเขากระทำต่อการพิมพ์หนังสือบ้าง

เมื่อมีการพิมพ์หนังสือออกมาเล่มหนึ่ง

พวกพนักงานผู้ช่วยของศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งมีหน้าที่ในการจับกุมและคุมขังก็จะอ่านหนังสือเล่มนั้นอย่างตั้งใจ พวกเขาไม่ได้พิจารณาถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนี้เลย แต่จะช่วยกันสังเกตหาข้อบกพร่องต่าง ๆ ของผู้เขียนหนังสือ และพยายามอย่างเต็มที่ที่จะหาข้อผิดพลาดในการเขียนของเขาอย่างไม่ลดละ

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาอยู่เองที่พวกเขาจะอ่านอย่างมีอคติ พิจารณาด้วยความลำเอียง และพยายามหาข้อผิดพลาดโดยมุ่งหวังว่าจะต้องหาให้ได้ ซึ่งทำให้ข้อเขียนที่เขียนออกมาอย่าง

บริสุทธิ์ใจกลับกลายเป็นข้อเขียนที่มีความหมายไปในทางที่ไม่ดี

ข้อหาเพียงเล็กน้อยอย่างหนึ่งอย่างใดก็สามารถทำให้หนังสือเล่มนั้นไม่ผ่านการเซ็นเซอร์ได้ ทุก

ๆ ปีจะมีการพิมพ์รายชื่อหนังสือต่าง ๆ ที่ถูกห้ามพิมพ์ โดยจัดเป็นหัวข้อต่างๆ 3 หัวข้อด้วยกัน ได้แก่

“ห้ามทั้งหมด” “ห้ามเป็นบางส่วน” และ “ไม่ถูกต้อง”

ซึ่งจะมีการเขียนประกาศไว้บนกระดานแผ่นใหญ่เพื่อแขวนไว้ตามที่สาธารณะต่าง ๆ ซึ่งมองเห็นได้ง่าย

หลังจากนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของประชาชนทุกคนที่จะต้องทำลายหนังสือทุกเล่มที่ถูกจัดอยู่ในข้อแรกคือ

ห้ามทั้งหมด และห้ามไม่ให้มีหนังสือที่ถูกจัดไว้ในประเภทที่ 2 ด้วย

เว้นเสียแต่จะมีการตัดข้อความที่ห้ามนั้นออกไปเสียก่อน และมีการแก้ไขในส่วนที่ต้องแก้ไขนั้น

ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ๆ การไม่เชื่อฟังจะก่อให้เกิดผลอย่างร้ายแรงที่สุด

เพราะการมีไว้ในครอบครองหรือการอ่านหนังสือต้องห้ามเหล่านี้ถือว่ามีทัศนคติร้ายแรงมาก

โดยทั่วไปแล้วผู้จัดพิมพ์หนังสือเหล่านี้ทุกคนจะถูกยึดเย็ดความหาญนะให้กับสภาพความเป็นอยู่ของเขา

และบางครั้งก็ถูกกักขังให้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในคุกของศาลสอบสวนและลงโทษเลยทีเดียว

ความโหดร้ายทารุณของศาลสอบสวนและลงโทษในประเทศสเปนและโปรตุเกส

(ได้ข้อมูลจากบันทึกต่าง ๆ ที่เป็นจริงที่สุด)

แฟรนซิส โรมานีส

ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองของประเทศสเปน ได้รับการว่าจ้างจากพวกพ่อค้าแห่งเมืองแอนท์เวิร์ปให้ไปติดต่อการค้าใน เมืองบริมนให้แก่พวกเขา ท่านผู้นี้ได้รับการศึกษาในเรื่องความเชื่อของโรมันคาทอลิก

แต่มีอยู่วันหนึ่งท่านได้เข้าไปร่วมในคริสตจักร โปรเตสแตนต์แห่งหนึ่ง
ความจริงที่ท่านได้ยืมนั้น ได้ทิ่มแทงจิตใจของท่าน และท่านก็เริ่มรับรู้ถึงความผิดต่าง
ๆของศาสนาโรมันคาทอลิก ท่านจึงตัดสินใจที่จะค้นคว้าในเรื่องนี้ต่อไปให้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น
การศึกษาพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์และหนังสือที่เขียนโดยผู้รับใช้ของพระเจ้าบางคนในพวกโปรเตสแตนต์อย่างล
ะเอียดถี่ถ้วนนั้นทำให้ท่านได้รับรู้ถึงความผิดในหลักความเชื่อต่าง ๆที่ท่านเคยรับมาก่อนนี้
ท่านจึงได้ทิ้งกฎบัญญัติต่าง
ๆของนิกายโรมันคาทอลิกแล้วหันไปรับเอาหลักคำสอนทั้งหลายของคริสตจักรแบบปฏิรูปซึ่งเป็นคริสตจักรที่มี
ความเชื่อที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริง เมื่อท่านตัดสินใจที่จะใคร่ครวญถึงเรื่องราวเกี่ยวกับความรอดนิรันดรของตนเอง
ดังนั้นท่านจึงศึกษาความจริงเกี่ยวกับความเชื่อมากกว่าที่จะศึกษาในเรื่องการทำมาค้าขาย และได้ซื้อหนังสือต่าง
ๆไว้อ่านมากกว่าจะซื้อสินค้าไว้ขาย
ด้วยความแน่ใจว่าความมั่งคั่งทางฝ่ายกายนั้นก็เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเปรียบกับความมั่งคั่งฝ่ายจิตวิญญาณ
ท่านถึงกับยอมลาออกจากการเป็นตัวแทนของพวกพ่อค้าแห่งเมืองแอนท์เวิร์พ
โดยให้เหตุผลและเล่าถึงการกลับใจใหม่ของท่าน
จากนั้นท่านก็ตั้งใจที่จะชักชวนบิดาและมารดาของท่าน ให้กลับใจใหม่เช่นกัน
ท่านจึงรีบเดินทางไปยังประเทศสเปนอย่างไม่ชักช้าเพื่อไปทำตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้
แต่พวกพ่อค้าแห่งเมืองแอนท์เวิร์พได้หักหลังท่าน โดยการเขียนจดหมายถึงผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้น
ท่านจึงถูกจับและถูกขังอยู่พักหนึ่ง
หลังจากนั้นก็ถูกพิพากษาให้นำตัวไปเผาโดยมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นในข้อหาเป็นคนในนิกายความเชื่อที่อ
กนอกกลุ่มนอกรีต ขณะที่ท่านกำลังเดินผ่านทางเขนที่ทำด้วยไม้ในระหว่างทางที่จะไปหลักประหารนั้น
บาทหลวงคนหนึ่งได้สั่งให้ท่านคุกเข่าลงต่อไม้กางเขนนั้น แต่ท่านได้ปฏิเสธที่จะกระทำเช่นนั้นอย่างสิ้นเชิง
โดยได้กล่าวว่า “มันไม่ใช่หน้าที่ของคริสเตียนที่จะนมัสการไม้”
เมื่อท่านถูกนำตัวไปไว้บนกองฟืนและจุดไฟเผาแล้วไฟก็ได้ไหม้มาถึงตัวท่านอย่างรวดเร็ว
ท่านจึงได้เฝ้าศีรษะขึ้นทันที และท่องบางส่วนของหนังสือสดุดีบทที่ 7

ดร. คาเคลลา และน้องชายของท่านที่ชื่อ ฟรานซิสกับน้องสาวที่ชื่อแบรนเซ่ ทั้งหมดได้ถูกเผาที่เมือง
เวลลาโดลิดในข้อหาพutschต่อต้านพวกผู้สอบสวนและลงโทษ

ผู้ดูแลปราสาทโทรเอโน

ซึ่งเป็นปราสาทของผู้สอบสวนและลงโทษทั้งหลายแห่งเมืองซีวิลล์นั้นเป็นคนที่มีใจเมตตากรุณาต่อผู้คนที่อยู่ใ
การควบคุมของเขามากกว่าที่คนทั่วไปกระทำกัน

เขาได้ให้สิทธิพิเศษสารพัดอย่างแก่พวกนักโทษเท่าที่เขาสามารถจะให้ได้ และยังให้ความช่วยเหลือทุกอย่างแก่นักโทษเหล่านั้นตามอำนาจของเขาที่จะกระทำได้โดยปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับที่สุดเท่าที่จะทำได้เช่นกัน แต่ในที่สุดผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้นก็ล่วงรู้ถึงความเมตตากรุณาของเขา และได้ตัดสินใจที่จะลงโทษเขาอย่างรุนแรงเพื่อไม่ให้ใครจดจำไปใช้เป็นเยี่ยงอย่างสำหรับการกระทำที่พวกเขาเห็นว่ามีน่านรังเกียจเช่นนั้น พวกเขาได้หาคนมาทำหน้าที่แทนเขา และจับเขาขังไว้ในคุกมืดที่มีแต่ความทรมาน และได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตที่สุดจนเขากลายเป็นคนเสียดสี อย่างไรก็ตามสภาพที่หนาวเหน็บของเขานั้นไม่ได้ทำให้เขาได้รับความเมตตาปราณีแต่อย่างใดทั้งสิ้น แม้จะอยู่ในสภาพที่เสียดสีแล้วพวกนั้นก็ยังไม่ละเว้นเลย คนเหล่านั้นได้นำตัวเขาออกจากคุกไปเข้าร่วมในขบวน “พิธีออโต คาเฟ่” เพื่อเดินทางไปยังสถานที่ลงโทษ จากนั้นก็มีการอ่านคำพิพากษาเขา ให้ถูกจับนั่งบนหลังลาโดยมีคนจูงลาขึ้นไปรอบเมือง ถูกเขี่ย 200 ครั้งแล้วก็ถูกลงโทษให้เป็นทาสฝีพายในเรือรบนาน 6 ปี

สาวใช้ของผู้คุมคนหนึ่งซึ่งทำงานให้กับศาลสอบสวนและลงโทษได้ถูกกล่าวหาว่า แสดงความเมตตากรุณาและพยายามให้กำลังใจแก่พวกนักโทษ สำหรับความผิดนี้พวกเขาเรียกว่า ความผิดที่ชั่วร้ายมาก ทำให้เธอถูกลงโทษโดยการถูกเขี่ยต่อหน้าสาธารณะชน และจากนั้นก็ถูกเนรเทศให้ออกไปจากถิ่นกำเนิดนานถึง 10 ปี และที่หน้าผากของเธอก็ถูกตีตราด้วยเหล็กสีแดงเป็นคำที่เขียนไว้ว่า “ผู้สนับสนุนและช่วยเหลือสาวกในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง”

จอห์น พอนทิก ซึ่งมาจากตระกูลผู้ดีชาวสเปนและเป็นโปรเตสแตนต์คนหนึ่งได้ถูกจับ โดยผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านั้น และได้ถูกตั้งข้อหาว่าเป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง แต่สาเหตุที่สำคัญนั้นเป็นเพราะว่าเขาเป็นคนที่ชั่วร้ายมาก ข้อหานี้ทำให้ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาต้องถูกยึดไปเป็นประโยชน์ของคณะผู้สอบสวนและลงโทษ ส่วนตัวของเขาเองก็ถูกไฟเผาจนเป็นเถ้าถ่าน

จอห์น กอนแซลโว ซึ่งเดิมเคยเป็นบาทหลวง แต่ขณะนี้ได้รับเอาความเชื่อแบบปฏิรูป ท่านกับมารดาพร้อมด้วยน้องชายคนหนึ่งและน้องสาว 2 คน ถูกล้อมจับโดยคณะผู้สอบสวนและลงโทษ เมื่อถูกพิพากษาแล้วพวกเขาก็ถูกพาไปลงโทษ ขณะที่เดินทางไปในนั้นพวกเขาได้ร้องเพลงสดุดีบางตอนของบทที่ 106 และเมื่อมาถึงสถานที่ลงโทษแล้วพวกเขาก็ถูกสั่งให้ท่องหลักข้อเชื่อและพวกเขาได้กระทำตาม แต่เมื่อมาถึงคำว่า “คริสตจักรคาทอลิกอันบริสุทธิ์” พวกเขาก็ถูกสั่งให้ท่องคำว่า “แห่งกรุงโรม” เพิ่มเข้าไปด้วย

แต่เมื่อพวกเขาได้ปฏิเสธซ้ำเป็นครั้งที่ 2 ผู้สอบสวนและลงโทษคนหนึ่งก็กล่าวว่า “สังหารพวกเขาเดี๋ยวนี้”
เพชรฆาตที่โหดร้ายเหล่านั้นจึงได้บีบคอพวกเขาตายอยู่ตรงนั้นเอง

ผู้หญิงโปรเตสแตนต์ 4 คน ได้ถูกล้อมจับ ถูกนำตัวไปทรมาน และภายหลังได้ถูกส่งให้หน้าตัวไปประหารชีวิต
ในระหว่างทางพวกเขาเริ่มร้องเพลงสดุดี แต่พวกเจ้าหน้าที่คิดว่า
ถ้อยคำในบทเพลงสดุดีเหล่านั้นเล็งถึงพวกตนจึงได้เอาของมาขีดยใส่ปากพวกเขาไว้เพื่อจะให้เงียบเสีย
แล้วพวกเขาก็ถูกเผาและบ้านทั้งหลายที่พวกเขาเคยอาศัยก็ถูกทำลายไปในลักษณะเดียวกัน

ศาลสอบสวนและลงโทษได้มีคำสั่งให้จับตัวเฟอร์ดินันด์
ซึ่งเป็นครูโรงเรียนโปรเตสแตนต์คนหนึ่งด้วยโทษในข้อหาที่ตั้งสอนพวกลูกศิษย์ด้วยหลักการและความเชื่อของ
นิกายโปรเตสแตนต์ เมื่อเขาถูกทรมานอย่างทารุณแล้ว หลังจากนั้นก็ถูกจับโยนเข้าไปในกองไฟ

ชาวสเปนโรมันคาทอลิกคนหนึ่งชื่อ จูเลียโน ได้เดินทางเข้าไปในประเทศเยอรมัน
และได้กลับใจใหม่หันไปมีความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์
เขาได้รับหน้าที่ในการลักลอบขนพระคัมภีร์จำนวนมากเข้าไปในประเทศของเขาเอง
โดยแอบซ่อนไว้ในถังหลายใบซึ่งได้ทำการบรรจุไว้อย่างดีเหมือนกับว่าภายในเป็นเหล้าเร็นนิช
เขาประสบความสำเร็จในการแจกจ่ายพระคัมภีร์บริสุทธิ์เหล่านั้น
แต่อย่างไรก็ตามมีบางคนที่ไม่แสวงหาตัวเป็นโปรเตสแตนต์ได้เข้ามาซื้อพระคัมภีร์ไปเล่มหนึ่งและได้ทรยศหัก
หลังเขา โดยนำเรื่องนี้ไปฟ้องศาลสอบสวนและลงโทษ จูเลียโนจึงถูกจับ
และมีการใช้อุบายเพื่อสืบหาว่ามีใครที่ซื้อพระคัมภีร์ไปบ้าง ดังนั้นจึงมีคน 800
คนถูกจับและถูกทรมานโดยไม่มีการแยกแยะว่าใครเป็นใคร
จากนั้นคนส่วนใหญ่ในพวกนี้ได้ถูกพิพากษาลงโทษต่าง ๆ กัน จูเลียโนถูกเผา นักโทษ 20
คนถูกยิงโดยผูกติดกับเส้นเหล็กแล้ววางบนกองไฟ มีหลายคนต้องติดคุกตลอดชีวิต
บางคนก็ถูกเขียนต่อหน้าสาธารณชน มีหลายคนถูกส่งไปเป็นทาสฝีพายในเรือรบ
และมีอยู่ไม่กี่คนที่ได้รับการปล่อยตัวให้พ้นข้อกล่าวหา

หญิงสาวคนหนึ่งถูกบังคับให้ไปอยู่ในสำนักแม่ชีของคาทอลิก แต่เธอปฏิเสธที่จะบวชเป็นแม่ชี
หลังจากที่เธอออกจากสำนักแม่ชีแห่งนั้นแล้ว เธอได้รับเอาความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์
ซึ่งทำให้เธอต้องถูกจับและถูกลงโทษจนถึงความตายด้วยเปลวไฟอันร้อนแรง

คริสโตเฟอร์ โลชาต้าซึ่งเป็นนายแพทย์

และนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงได้กลายเป็นที่เกลียดชังของพวกเขาผู้สอบสวนและลงโทษเพราะเหตุที่เขาได้เปิดเผยให้เห็นความผิดต่าง ๆ ของลัทธิโรมันคาทอลิก และได้ประกาศตัวรับเอาความเชื่อของนิกายโปรเตสแตนต์

เขาจึงถูกจับกุม ต้องติดคุกและถูกตั้งกระทู้ข้อต่อให้หลุดออกจากกัน

แต่ความทรمانอย่างแสนสาหัสเหล่านี้ไม่สามารถที่จะทำให้เขายอมรับด้วยปากได้ว่า

คริสตจักรโรมันคาทอลิกเป็นคริสตจักรที่เที่ยงแท้ เขาถูกพิพากษาลงโทษให้ถึงความตายด้วยไฟ

ซึ่งเขาได้ยอมรับการลงโทษนี้ด้วยความอดทน

ซึ่งสมควรที่จะนำไปเป็นแบบอย่างในการรักษาความเชื่อไว้ให้มั่นคง

จากนั้นเขาก็มอบวิญญาณจิตของเขาแก่องค์พระผู้สร้างของเขาเอง

หญิงสาวคนหนึ่งชื่อ มาเรีย เดอ ค็อกซิว อาศัยอยู่กับพี่ชายของเธอที่เมืองลิสบอน

เธอได้ถูกคณะผู้สอบสวนและลงโทษจับกุมตัวไป และสั่งให้นำเธอไปเข้าเครื่องตั้งกระทู้ข้อต่อให้หลุดจากความทรมาน

ต่าง ๆ ที่เธอได้รับนั้นทำให้เธอต้องขอมสารภาพตามข้อหาทั้งหลายที่ตั้งให้แก่เธอ

แล้วเชือกที่ใช้ตั้งข้อต่อของเธอนั้นก็ถูกปล่อยให้หย่อนลง เธอจึงถูกนำตัวกลับไปยังห้องขังของเธออีก

เธอได้ถูกขังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งแขนและขาของเธอสามารถใช้การได้เป็นปกติ

แล้วเธอก็ถูกนำตัวกลับมาอยู่ต่อหน้าศาลและถูกสั่งให้ยืนยันคำสารภาพของเธอ

เธอปฏิเสธที่จะทำตามอย่างสิ้นเชิง โดยบอกแก่พวกเขาว่าสิ่งที่เธอได้พูดไปแล้วนั้นเกิดจากการบีบบังคับให้เธอพูดเพราะเหตุความเจ็บปวดเกินขนาดที่เธอได้รับนั้น

ผู้สอบสวนและลงโทษทั้งหลายก็พากันเดือดดาลด้วยคำตอบนี้ จึงได้สั่งให้นำตัวเธอไปตั้งกระทู้ข้อต่ออีก

และเพราะความอ่อนแอของเนื้อหนังตามธรรมชาติ

เธอจึงไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดนั้นได้และได้สารภาพเหมือนครั้งก่อน

หลังจากนั้นเธอจึงถูกนำตัวกลับไปยังห้องขังอีก เมื่อถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าผู้สืบสวนลงโทษเหล่านั้นเป็นครั้งที่ 3 พวกเขาได้สั่งให้เธอเซ็นรับคำสารภาพครั้งที่ 1 และ 2 เธอได้ตอบเหมือนครั้งที่แล้ว และยังได้พูดเสริมอีกว่า

“ฉันได้ยอมแพ้ต่อความอ่อนแอของเนื้อหนังมา 2 ครั้งแล้ว และบางทีครั้งนี้ขณะที่อยู่บนเครื่องตั้งกระทู้ข้อต่อ

ฉันอาจจะอ่อนแอจนสารภาพอย่างนั้นอีกก็ได้ แต่จงเชื่อเถิดว่าถ้าท่านทรมานฉัน 100 ครั้งก็ตาม

ทันทีที่ฉันถูกปล่อยจากเครื่องตั้งกระทู้ข้อต่อนั้น

ฉันก็จะปฏิเสธสิ่งที่ฉันพูดเพราะการบีบบังคับด้วยความเจ็บปวดนั้น”

แล้วพวกผู้สืบสวนลงโทษก็ได้สั่งนำตัวเธอไปตั้งกระทู้ข้อต่ออีกเป็นครั้งที่ 3

และในระหว่างการสอบสวนครั้งสุดท้ายนี้ เธอได้อดทนต่อความทรมานด้วยความกล้าหาญที่สุด

และไม่อาจที่จะบีบบังคับเธอให้ตอบคำถามใด ๆ ที่ถามเธอได้เลย
ขณะที่เธอมีความกล้าหาญและความมั่นคงเพิ่มขึ้นนั้น
แทนที่พวกผู้สอบสวนและลงโทษจะฆ่าเธอเสียก็กลับพิพากษาให้เขียนเธออย่างรุนแรงไปตามถนนสายต่าง
ๆ ในเมืองนั้น แล้วให้เนรเทศเธอไปอยู่เสียที่อื่นเป็นเวลา 10 ปี

สุภาพสตรีคนหนึ่งที่มาจากตระกูลขุนนางแห่งเมืองซีวิลส์ชื่อ เจน โบฮอร์เคีย
ได้ถูกจับกุมตามข้อมูลที่ได้จากน้องสาวซึ่งถูกทรมาน
และถูกเผาไฟโทษฐานที่ประกาศตัวว่ามีความเชื่อแบบโปรเตสแตนต์
ขณะที่น้องสาวคนนี้ได้ถูกทรมานอยู่บนเครื่องดั่งกระดูกข้อต่อ นั้นเธอสารภาพว่าเธอได้พูดคุยกับพี่สาวของเธอเกี่ยวกับ
นิกาย
โปรเตสแตนต์บ่อย ๆ และด้วยการบีบบังคับนี้ให้เธอสารภาพนี้
เจนจึงถูกจับและถูกพิพากษาให้นำตัวไปเข้าเครื่องดั่งกระดูกข้อต่อ ความทรมานของเธอก็สาหัสมากจนอีก 2-3
วันต่อมา เธอได้สิ้นลมหายใจเพราะความบอบช้ำที่ได้รับจากการทรมานนั้น

นายแพทย์ผู้มีการศึกษาคณหนึ่งชื่อ ไอเช็ค โอโรบีโอ
ได้เขียนตีคนใช้ชาวแอฟริกามุสลิมโทษฐานที่แอบขโมยของ คนใช้คนนั้นกล่าวหาว่าไอเช็คนับถือศาสนาฮิว
ผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้ไปจับตัวเจ้านายคนนี้ด้วยข้อหาดังกล่าว เขาถูกขังอยู่ในคุกนานถึง 3
ปีก่อนที่จะทราบระและระคายว่าเขาจะต้องเจอกับอะไรบ้าง แล้วเขาก็ถูกทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่
ถูกจับให้ใส่เสื้อคลุมทำด้วยผ้าลินินเนื้อหยาบ
จากนั้นก็ดึงให้เสื้อคลุมนั้นรัดแน่นเข้าจนกระทั่งการหมุนเวียนของโลหิตเกือบจะหยุดลง
และลมหายใจก็เกือบจะถูกบีบออกจากร่างกายของเขาจนหมด หลังจากนั้นเชือกที่มัดไว้ก็นั้นถูกคลายออกทันที
อากาศก็พุ่งเข้าไปในท้องของเขาอย่างรวดเร็ว
และเลือดก็ไหลพรวดเข้าไปในหลอดเลือดซึ่งทำให้เขาได้รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส
พนักงานทรมานเหล่านั้นยังไม่พอใจกับการทรมานแบบนี้ จึงได้เอาเชือกมามัดที่ข้อมือของเขาทั้ง 2 ข้างของเขา
แล้วดึงเชือกเส้นนั้นให้รัดแน่นจนเขาจะทะลุเข้าไปถึงกระดูก เขาได้ถูกทรมานอย่างสุดทายเป็นนี้ถึง 3 ครั้งด้วยกัน
จากนั้นก็ต้องนอนพักถึง 70 วัน ก่อนที่บาดแผลต่าง ๆ ของเขาจะหายดี

ชาวเมืองโทลีได้คนหนึ่งเป็นนักจิตรกรรมที่ชอบสร้างสรรค์ศิลปะภาพเขียนอย่างประณีต
แล้วเอาไปใส่กรอบเพื่อประดับตกแต่งห้องต่าง ๆ ในบ้านของเขา
ในบรรดาภาพเขียนฝีมือเหล่านี้ก็มีภาพเขียนชิ้นใหญ่อยู่ชิ้นหนึ่ง

ซึ่งเป็นคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพร้อมด้วยหลักข้อเชื่อและพระบัญญัติ 10 ประการตามข้อพระคัมภีร์ ภาพเขียนชิ้นนี้ได้ถูกแขวนไว้ในที่สะดวกตามองเห็นได้ง่ายภายในบ้านหลังนั้น

วันหนึ่งคนของคณะสอบสวนและลงโทษผู้หนึ่งได้มองเห็นภาพนั้นและสังเกตเห็นว่าเลขข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเนื้อหาของพระบัญญัติเหล่านั้นไม่ได้ใช้ตามที่ศาสนจักรแห่งกรุงโรมกำหนดไว้

แต่กลับไปใช้ตามเลขข้อของคริสตจักรแห่งนิกายโปรเตสแตนต์

อีกไม่นานศาลสอบสวนและลงโทษก็ได้ข้อมูลเกี่ยวกับดังกล่าวชายหนุ่มผู้ดีคนนี้จึงถูกจับกุม

ถูกขังห้องและถูกเผาไฟเพียงโทษฐานที่เขาประดับตกแต่งบ้านด้วยผลงานจากฝีมือของเขาเพียงชิ้นเดียวแท้ ๆ

การพบความซ้ำซากอย่างของศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด

ในขณะที่เจ้าชาย 2 พระองค์พยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อจะได้สวมมงกุฎกษัตริย์แห่งประเทศสเปนอยู่นั้น ทั้ง 2 คนต่างก็อ้างสิทธิอันชอบธรรมของตัวเองที่จะได้รับอำนาจสูงสุดนี้

ฝรั่งเศสสนับสนุนเหตุผลของเจ้าชายองค์หนึ่ง ส่วนอังกฤษนั้นสนับสนุนเจ้าชายอีกองค์หนึ่ง

ท่านผู้คแห่งเมืองเบอร์วิกซึ่งเป็นบุตรนอกสมรสของกษัตริย์เจมส์ที่ 2

ผู้ได้สละราชบัลลังก์แห่งอังกฤษนั้นได้บังคับบัญชากองทัพสเปนและฝรั่งเศสจนได้ชัยชนะต่อชาวอังกฤษในสงครามที่เมืองแอลแมนซาซึ่งเป็นสงครามที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ จากนั้นก็มีการแบ่งกองทัพออกเป็น 2 ส่วน กองทัพส่วนหนึ่งประกอบด้วยชาวสเปนกับชาวฝรั่งเศสนำทัพโดยท่านผู้คแห่งเมืองเบอร์วิกมุ่งหน้าไปยังเมืองคาทาโลเนีย

กองทัพอีกส่วนหนึ่งประกอบด้วยกองทหารฝรั่งเศสเท่านั้นนำทัพโดยท่านผู้คแห่งเมืองออร์ลินส์เคลื่อนทัพไปรบเพื่อพิชิตเมืองอาร์รากอน ขณะที่กองทหารยกมาเข้าใกล้เมืองอาร์รากอน

บรรดาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่ปกครองเมืองอยู่นั้นได้ออกมาอบกัญแจเมืองให้แก่ท่านผู้คแห่งออร์ลินส์

แต่ท่านได้บอกพวกเขาอย่างเย่อหยิ่งว่า พวกเขาเป็นพวกกบฏ

และตัวท่านจะไม่ยอมรับกัญแจเหล่านั้นเพราะท่านได้รับคำสั่งให้บุกเข้าโจมตีเมืองและเอาชนะด้วยความแตกหัก ดังนั้นท่านจึงยิงกำแพงด้วยปืนใหญ่ที่ขมมาด้วยจนทำให้กำแพงแตกออกเป็นช่อง

แล้วท่านก็เข้าเมืองทางรอยแตกนั้นรวมทั้งกองทัพทั้งหมดของท่านด้วย หลังจากที่ท่านได้วางกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่นี้แล้วท่านก็ยกทัพไปปราบปรามเมืองอื่น ๆต่อไปโดยได้ทิ้งกองกำลังอันเข้มแข็งส่วนหนึ่งไว้ดูแลเมืองนี้

โดยให้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพลโทเอ็ม เดอ ลีเกล

ถึงแม้ว่านายทหารหนุ่มผู้ดีคนนี้จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้เป็นโรมันคาทอลิกคนหนึ่ง

แต่เขาก็ไม่ได้มีความเชื่อที่มลายแต่อย่างใด เขาได้ใช้ความกล้าหาญในการรวบรวมคนดีฝีมือไว้มากมาย

และเขายังเป็นสุภาพบุรุษที่ประสบความสำเร็จ และเป็นนายทหารที่ชำนาญศึกในเวลาเดียวกัน

ก่อนที่ท่านผู้จะยกทัพออกไปนั้นท่านได้สั่งให้เรียกเก็บภาษีเมืองนี้อย่างหนัก
เงินภาษีที่เรียกเก็บจากบรรดาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองและชาวเมืองคนสำคัญ ๆ รวมทั้งภาษีที่เรียกเก็บจากทุก
ๆบ้านนั้นก็ได้รับการจ่ายให้ทันทีที่เรียกเก็บ
แต่เมื่อคนเหล่านี้เรียกเก็บภาษีจากพวกหัวหน้าของสำนักแม่ชีและวัดคาทอลิกทั้งหลาย
พวกเขาก็พบว่านักบวชเหล่านั้นต่างก็ไม่ยอมจ่ายเงินเหมือนคนอื่น ๆ ที่ได้จ่ายมาแล้ว
เงินภาษีที่จะได้จากพวกนักบวชเหล่านั้นนั้น สำนักของพวกเยซูอิตจะต้องจ่าย 2,000 เหรียญทอง
พวกคาร์เมไลท์จะต้องจ่าย 1,000 เหรียญทอง พวกออกัสตินจะต้องจ่าย 1,000 เหรียญทอง
และพวกโดมินิแกนจะต้องจ่าย 1,000 เหรียญทอง

พลโท เอ็ม เดอ ลีเกลได้ใช้คนให้นำคำสั่งชั้นเด็ดขาดไปให้แก่พวกเยซูอิตเพื่อกำชับให้พวกเขาจ่ายเงินทันที
หัวหน้าสูงสุดของพวกเยซูอิตได้ตอบกลับมาว่า
การที่จะให้นักบวชจ่ายเงินแก่กองทัพนั้นเป็นเรื่องที่ขัดกับหลักการที่ว่าคริสตจักรจะได้รับการยกเว้นจากการภาษี
ทุกอย่าง และเขาไม่ทราบเหตุผลอื่นใดอีกเลยว่าจะมีใครที่จะมีสิทธิ์อำนาจที่จะกระทำการเช่นนั้นได้ พลโทเอม
เดอ ลีเกลจึงส่งกองทหารม้า 4 กองร้อยเข้าไปประจำการ
และพักอาศัยอยู่ในสำนักแห่งนั้นพร้อมด้วยสาส์นที่แสดงถึงการเสียดสีด้วยข้อความดังนี้
“เพื่อจะช่วยให้ท่านเข้าใจถึงความจำเป็นในการจ่ายเงินภาษีจำนวนดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงได้นำเหตุผลสำคัญ 4
ประการส่งมายังสำนักของท่าน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ได้มาจากระบบเหตุและผลของทหาร
เพราะฉะนั้นหวังว่าท่านคงจะไม่ต้องการการตัดเดือนอื่นใดอีกในการที่จะชี้้นำการประพฤติที่เหมาะสมของท่าน
”

พวกเยซูอิตก็งุนงงเป็นอย่างมากกับการดำเนินการทางทหารเช่นนี้
จึงได้ส่งม้าเร็วไปยังราชสำนักเพื่อไปหาอาจารย์ของกษัตริย์องค์นี้
ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเดียวกับพวกเยซูอิต
แต่ม้าเร็วนั้นก็ถูกรังควานอย่างหนักจากกองทหารเหล่านั้นจึงไม่สามารถนำข่าวสารไปถึงที่หมายให้รวดเร็วตาม
ต้องการได้ เมื่อพวกเยซูอิตเห็นว่าทุกสิ่งกำลังเข้าสู่ความหายนะจึงยอมจ่ายเงินก่อนที่ม้าเร็วนั้นจะกลับมา

สาวกในกลุ่มออกัสตินและกลุ่มคาร์เมไลท์
ได้เห็นสัญญาณเตือนภัยจากสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกเยซูอิตจึงรีบไปจ่ายเงินเสียก่อนด้วยความรอบคอบ
ซึ่งการกระทำเช่นนี้ก็ทำให้สามารถหนีรอดจากการประพฤติอย่างไร้เหตุผลของทหารเหล่านั้นได้

ในอีกด้านหนึ่งนั้น กลุ่มโดมินิแกนซึ่งทุกคนเป็นเจ้าของที่จับกุมและคุมขัง หรือเป็นตัวแทนที่ขึ้นตรงต่อศาลสอบสวนและลงโทษ พวกเขาคิดว่าในสภาพเช่นนี้คงจะเป็นเครื่องป้องกันพวกเขาให้พ้นจากการกระทำกองทัพได้ หัวหน้าของพวกโดมินิแกนจึงได้ส่งแถลงการณ์ไปยังผู้บัญชาการทหารว่า ผู้ดำรงตำแหน่งตามลำดับชั้นของเขานั้นยากจน และไม่มีเงินที่จะจ่ายเป็นค่าบำรุงกองทัพได้ “เนื่องจากทรัพย์สินสมบัติและความมั่งคั่งทั้งหมดของพวกโดมินิแกนนั้นอยู่ที่รูปเคารพของอัครสาวกและนักบุญที่ ทำด้วยเงิน ซึ่งตั้งอยู่ในคริสตจักรของเราเท่านั้น และการที่จะเคลื่อนย้ายรูปเคารพเหล่านี้ก็ถือว่าเป็นการลบหลู่คูหามันต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน” การบอกให้ทราบเป็นนัย ๆ อย่างนี้ก็เพื่อจะช่วยให้ผู้บัญชาการชาวฝรั่งเศสคนนี้เกิดความกลัวขึ้นมา พวกผู้สอบสวนและลงโทษเหล่านี้คิดว่ายัง ingsiey เขาก็คงไม่กล้าที่จะลบหลู่จนถึงขั้นปรารถนาที่จะได้รูปเคารพอัน มีค่าเหล่านี้

อย่างไรก็ตามเขาได้ส่งสาส์นกลับมาบอกว่ารูปเคารพเงินเหล่านี้ยอมใช้แทนเงินตราได้อย่างดีทีเดียว และเหมาะที่จะเป็นสมบัติของเขามากกว่าที่จะเป็นของพวกโดมินิแกนเองเสียอีก เขาได้กล่าวว่า “เนื่องจากขณะนี้พวกท่านมีรูปเคารพเป็นอันมากซึ่งอยู่ในลักษณะที่ตั้งอยู่ในช่องกำแพงซึ่งไม่มีประโยชน์ และเคลื่อนไหวไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่มีคุณค่าใด ๆ แก่มวลมนุษย์เลยแม้แต่น้อย แต่เมื่อรูปเคารพเหล่านี้ตกเป็นของของข้าพเจ้าแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็จะมีประโยชน์มาก และข้าพเจ้าจะทำให้รูปเคารพเหล่านี้เคลื่อนไหวได้เพราะข้าพเจ้าตั้งใจที่จะนำไปหลอมทำเป็นเหรียญเงิน ซึ่งจะทำให้รูปเคารพเหล่านี้เดินทางไปไหนมาไหนได้เหมือนกับนักบุญและอัครสาวกที่มีชีวิตอยู่อย่างแท้จริงทีเดียว”

คณะผู้สอบสวนและลงโทษก็ประหลาดใจกับการปฏิบัติเช่นนี้ ซึ่งพวกเขาไม่เคยคาดคิดเลยว่าจะได้รับการโต้ตอบกลับมาเช่นนี้ แม้แต่จากกษัตริย์ผู้สวมมงกุฎก็ตามเพราะฉะนั้นพวกเขาจึงเจตนาที่จะส่งมอบรูปเคารพอันมีค่าเหล่านั้น โดยแท้เป็นขบวนพิธีอันเคร่งขรึมเพื่อพวกเขาจะสามารถปลุกเร้าประชาชนให้ก่อการจลาจลขึ้นมาได้

ดังนั้นพวกบาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นจึงได้รับคำสั่งให้เดินแถวเป็นขบวนไปยังบ้านของพลโทเอ็ม เดอ ลีเกล พร้อมด้วยรูปปั้นอัครสาวกและนักบุญต่างๆ ซึ่งทำด้วยเงิน โดยให้พวกเขาร้องไห้คร่ำครวญพร้อมทั้งถือเทียนไขที่จุดไว้ไปด้วย พวกเขาจะต้องร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นตลอดทางโดยให้พากันร่ำร้องว่า “เจ้าพวกนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกลทาง! เจ้าพวกนิกายที่ออกนอกกลุ่มนอกลทาง!”

เมื่อ พลโทเอ็ม เดอ ลีเกลทราบข่าวว่าจะมีการดำเนินการเช่นนี้จึงได้สั่งให้กองทหารราบ 4 กองร้อยเข้าแถวไปตามถนนที่จะนำไปสู่บ้านของเขา ทหารราบทุกคนได้รับคำสั่งให้ถือปืนยาวที่บรรจุกระสุนไว้พร้อมในมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างหนึ่งนั้นให้ถือเทียนไขที่จุดไว้เช่นกัน เพื่อว่ากองทหารเหล่านี้จะสามารถใช้กำลังต้านทานกำลังหรือให้เกียรติแก่พิธีที่เสแสร้งนี้ แล้วแต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นรูปเคารพเงินเหล่านี้จึงถูกมอบให้แก่พลโทเอ็ม เดอ ลีเกล ซึ่งเขาได้ส่งไปยังโรงพยาบาลเพื่อหลอมเป็นเหรียญ

อย่างไรก็ตาม พวกผู้สอบสวนลงโทษได้ตัดสินใจที่จะตัดสามัคคีธรรมกับพลโทเอ็ม เดอ ลีเกล และตัดเขาออกจากศาสนจักรนอกเสียจากว่าเขาจะยอมคืนรูปเคารพเหล่านั้นกับบุญอันมีค่าของพวกเขาจากการเก็บไว้ใน

โรงพยาบาลก่อนที่พวกมันจะถูกหลอมละลาย ผู้บัญชาการทหารชาวฝรั่งเศสคนนี้ได้ปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงที่จะคืนรูปเคารพเหล่านั้น พวกผู้สอบสวนลงโทษจึงได้ร่างแบบฟอร์มการตัดสามัคคีธรรมแล้วสั่งให้เลขานุการของพวกเขาไปอ่านให้พลโทเอ็ม เดอ ลีเกล ฟังและรับทราบการตัดสามัคคีธรรมและการตัดขาดจากศาสนจักรนั้น

เลขานุการก็ได้กระทำภารกิจอันนี้อย่างซื่อตรง และได้อ่านคำสั่งตัดสามัคคีธรรมนั้นอย่างตั้งใจและชัดเจน ผู้บัญชาการชาวฝรั่งเศสคนนี้ก็ยอมฟังด้วยความอดกลั้นเป็นอย่างยิ่ง และได้บอกแก่เลขานุการคนนั้นอย่างสุภาพว่า เขาจะให้คำตอบในวันรุ่งขึ้นทันทีที่เลขานุการของศาลสอบสวนลงโทษกลับไปแล้วพลโทเอ็ม เดอ ลีเกล ก็สั่งให้เลขานุการส่วนตัวของเขาเตรียมแบบฟอร์มการตัดสามัคคีธรรมฉบับหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายกับแบบฟอร์มที่ศาลสอบสวนลงโทษได้ส่งมา แต่แทนที่จะเป็นชื่อของเขากลับเขียนชื่อของผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้นลงไป

เช้าวันรุ่งขึ้นเขาได้สั่งกองทหาร 4

กองพร้อมอาวุธให้การอารักขาเลขานุการส่วนตัวของเขาและให้ดำเนินการตามคำสั่งของเขา เลขานุการของเขาจึงได้เดินทางไปยังศาลสอบสวนลงโทษและยืนยันว่าตัวเขาจะต้องได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติ หลังจากที่ถูกเถียงกันจนอะอะเอ็ดตะโรไปหมดแล้ว เขาก็ได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้ทันทีที่เขาเข้าไปข้างในเขาก็อ่านคำสั่งตัดสามัคคีธรรมกับผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้น ซึ่งออกโดยพลโทเอ็ม

เดอ ลีเกลอย่างเสียงดังฟังชัด ผู้สอบสวนลงโทษเหล่านั้นต่างพากันอุทานด้วยความไม่พอใจต่อพลโทเดอ ลีเกลว่า เจ้าพวกนิกรที่ออกนอกกลุ่มนอกลทาง

และได้ประกาศโต้แย้งว่าการกระทำของเขาเป็นการลบหลู่คูหมิ่นต่อศาสนจักร

แต่เลขานุการของเขายังได้ทำให้พวกเขาประหลาดใจมากยิ่งขึ้นไปอีกโดยการบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะต้องย้าย ออกไปจากที่พักที่พวกเขากำลังอาศัยอยู่นี้เนื่องจากผู้บัญชาการทหารชาวฝรั่งเศสต้องการให้กองทหารเข้ามาพักอ าศัยในศาลสอบสวนลงโทษแห่งนี้ เพราะเป็นสถานที่ซึ่งมีพื้นที่กว้างขวางที่สุดในเมืองนี้ สำหรับเรื่องดังกล่าวคณะผู้สอบสวนและลงโทษได้ประท้วงขึ้นด้วยเสียงอันดัง

เลขานุการจึงได้สั่งให้ทหารควบคุมตัวพวกเขาไว้ และส่งตัวพวกเขาไปยังสถานที่ซึ่งพลโทเอ็ม เดอ ลีเกลได้จัดไว้ให้เป็นที่ต้อนรับพวกเขา

คณะผู้สืบสวนและลงโทษจึงออกเดินทางไปยังเมืองแมดริดทันทีซึ่งที่นั่นเองพวกเขาได้ทำเรื่องร้องเรียนไปยังกษัต ริย์อย่างขมขื่นที่สุด แต่พระองค์ได้บอกพวกเขาว่า

พระองค์ไม่สามารถจะช่วยบรรเทาทุกข์พวกเขาได้เลยเพราะความเจ็บปวดที่พวกเขาได้รับนี้เกิดขึ้นจากกองทัพข องปู่พระองค์เองซึ่งก็คือ กษัตริย์แห่งกองทัพฝรั่งเศสอันเข้มแข็ง

และด้วยความช่วยเหลือของกษัตริย์อาวู โสองค์นี้เท่านั้นที่จะทำให้พระองค์สามารถตั้งมั่นคงอยู่ได้ในอาณาจักรข องพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า “ถ้าเป็นกองทัพของเราเอง เราจะลงโทษทัณฑ์พวกเขาอย่างสาสมแล้ว แต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เราไม่อาจจะเสแสร้งแกล้งทำเป็นว่าสามารถใช้อำนาจใด ๆ ได้เลย”

ขณะเดียวกันพลโทเอ็ม เดอ ลีเกลได้เปิดประตูคุกทุกบานในศาลสอบสวนและลงโทษ

และได้ปล่อยบรรดานักโทษให้เป็นอิสระซึ่งเมื่อนับจำนวนนักโทษรวมกันแล้วมีมากถึง 400 คน

และในจำนวนนี้มีหญิงสาวสวย 60 คนรวมอยู่ด้วย ซึ่งดูเหมือนว่าจะอยู่รวมกันเป็นฮาร์เร็ม

(เป็นสถานที่บังคับให้หญิงบริการความใคร่ของชาย) สำหรับหัวหน้าผู้สืบสวนลงโทษคนสำคัญ 3 คนด้วยกัน การค้นพบนี้ได้เปิดเผยให้เห็นความชั่วช้าของคณะผู้สอบสวนและลงโทษอย่างชัดเจน

และเรื่องนี้ได้ทำให้หัวหน้าผู้ปกครองดูแลศาสนจักรคาทอลิกตกใจเป็นอันมากจึงปรารถนาที่จะให้พลโทเอ็ม เดอ ลีเกลส่งผู้หญิงเหล่านั้นกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ

ในขณะเดียวกันเขาได้ประกาศห้ามวิพากษ์วิจารณ์ศาสนจักร เช่น

ห้ามเยาะเย้ยหรือตำหนิศาลสอบสวนลงโทษซึ่งเป็นสำนักอันบริสุทธิ์

แต่ผู้บัญชาการทหารชาวฝรั่งเศสคนนี้ได้ส่งสาร ไปยังหัวหน้าผู้ปกครองศาสนจักรผู้นั้นเพื่อแจ้งให้ทราบว่า พวกนักโทษได้หลบหนีไปแล้ว หรือไม่ก็ได้หลบซ่อนอยู่กับเพื่อนฝูงของพวกเขาอย่างลับ ๆ

หรืออาจจะหลบซ่อนอยู่กับนายทหารทั้งหลายของเขาเอง

ดังนั้นจึงเป็นไปได้สำหรับตนเองที่จะส่งตัวพวกเขาเธอกลับไปอีก
เพราะฉะนั้นบัดนี้ศาลสอบสวนและลงโทษที่ได้กระทำการชั่วช้าเช่นนั้นเห็นจะต้องทนกับการถูกเปิดโปง
และทนกับความอับอายของพวกเขาเองเสียแล้ว

เจ้าชายดอน คาร์ลอสผู้มีอิทธิพลยศยศไมตรีอันดี ซึ่งเป็นราชบุตรของกษัตริย์ฟิลิปที่ 2 แห่งประเทศสเปน
และเป็นหลานชายของจักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 พระองค์ตั้งใจที่จะยกเลิกศาลสอบสวนและลงโทษไปเสีย แต่
นำเสียค่ายเหลือเกินที่พระองค์ต้องมาถูกลงพระชนม์ก่อนที่จะได้ก้าวขึ้นเป็นกษัตริย์

เจ้าชายดอน คาร์ลอสสืบทอดลักษณะที่ดีทุกอย่างของปู่มาไว้ในตัว
และไม่มีลักษณะที่เลวของพระราชบิดาอยู่ในตัวของพระองค์เลย
พระองค์มีสติปัญญาพอที่จะมองเห็นความผิดต่าง ๆ ของศาสนจักร โรมันคาทอลิก
และทรงเกลียดชังชื่อศาลสอบสวนและลงโทษ พระองค์ได้กล่าวโจมตีสำนักแห่งนี้ในที่สาธารณะอย่างรุนแรง
และได้ทรงเยาะเย้ยการแก่งแย่งทำตัวว่าเคร่งศาสนาของคณะสอบสวนและลงโทษ
พระองค์ได้ทรงประกาศว่าถ้าพระองค์ได้สวมมงกุฎกษัตริย์ พระองค์ก็จะยกเลิกสำนักนี้
และกำจัดหน่วยงานทั้งหลายของสำนักนี้ไปเสียให้หมด

เรื่องนี้ทำให้คณะผู้สืบสวนและลงโทษเกิดความโกรธแค้นต่อเจ้าชายองค์นี้
ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจที่จะฆ่าพระองค์เสีย พวกเขาได้ใช้หน่วยงานทุกแห่งของเขาให้ค่อย
ๆ ใช้เล่ห์เหลี่ยมในการแพร่กระจายข่าวที่นำความเสียหายมาสู่เจ้าชายองค์นี้
จนในที่สุดก็ปลุกปั่นให้เกิดความไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งในท่ามกลางประชาชน
จนทำให้กษัตริย์จำเป็นต้องย้ายเจ้าชายดอน คาร์ลอสออกจากพระราชวัง เท่านั้นยังไม่สาแก่ใจ
พวกเขายังได้ตามรังควานบรรดาเพื่อนฝูงและญาติมิตรของพระองค์ด้วยโดยการบีบบังคับให้กษัตริย์เนรเทศท่าน
คูคดอน จอห์นแห่งประเทศออสเตรียซึ่งเป็นพี่ชายของกษัตริย์เองและเป็นลุงของเจ้าชายดอน
กาลอสพร้อมด้วยเจ้าชายแห่งเมืองพาร์มาซึ่งเป็นหลานของกษัตริย์และเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเจ้าชายดอน
กาลอสให้ออกจากพระราชวังไปด้วย เพราะพวกเขาทราบดีว่าบุคคลเหล่านี้สนิทสนมกับเจ้าชายดอน
กาลอสเป็นพิเศษ

หลังจากนั้นไม่นานเจ้าชายองค์นี้ได้แสดงความเมตตากรุณา
และแสดงความชื่นชมต่อพวกโปรเตสแตนต์ในพื้นที่ในประเทศเนเธอร์แลนด์
ศาลสอบสวนและลงโทษจึงได้ขู่คำรามด้วยเสียงอันดังโดยประกาศว่า

เมื่อคนพวกนั้นถือเป็นพวกที่อยู่ในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอทาง
ดังนั้นเจ้าชายเองก็ต้องเป็นคนหนึ่งในจำพวกนั้นด้วย

เพราะพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนคนเหล่านั้น

ศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งมีอิทธิพลครอบงำจิตใจของกษัตริย์เป็นอย่างยิ่งเพราะพระองค์ทรงเป็นทาสของการ
ลัทธิความเชื่อที่มุ่งมายถึงกับยอมทิ้งความรู้สึกผิดชอบชั่วดีตามธรรมชาติเพราะเห็นแก่อำนาจอันชั่วร้ายนี้
พระองค์ทรงเกรงว่าจะทำให้ศาลสอบสวนและลงโทษเกิดความโมโหจึงได้พิพากษาให้ประหารชีวิตราชบุตรขอ
พระองค์เสีย

พวกเขาได้ยอมให้ออกาสแก่เจ้าชายซึ่งพวกเขาเรียกว่า “การตามใจ” แก่เจ้าชาย นั่นคือ

พระองค์ได้รับอนุญาตให้เลือกวิถีตายด้วยตัวพระองค์เองว่าอยากจะตายแบบไหน

พระองค์ได้เลือกวิถีให้เลือดไหลออกและการอาบน้ำเดือด ซึ่งเมื่อเส้นเลือดที่แขนและขาของเขาทั้ง 2

ข้างจะต้องเปิดออกและเขาก็จะหมดลมหายใจอย่างช้า ๆ

กลายเป็นเหยื่อที่ต้องพลีชีพให้กับความอาฆาตของคณะผู้สอบสวนและลงโทษ

และตกเป็นเหยื่อให้กับการมีอคติอันเหี้ยมโหดของราชบิดาพระองค์เอง

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหง ดร. อิกิโด

ดร. อิกิโด ได้รับการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งเมืองแอลคาซ่า และได้อุทิศตัวในการศึกษาพระคัมภีร์

และเมื่อศาสตราจารย์ทางด้านศาสนศาสตร์ได้เสียชีวิตลง ท่านก็ได้รับเลือกให้มาดำรงตำแหน่งนี้แทนเขา

ท่านเองได้ประหลาดใจเป็นที่น่าพอใจของทุกคนจนทำให้ชื่อเสียงของท่านแพร่กระจายไปทั่วยุโรปอย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตามศัตรูทั้งหลายของด็อกเตอร์คนนี้ก็ได้รับรู้เรื่องเรียนท่านไปยังคณะผู้สอบสวนและลงโทษซึ่งพวกเขาได้ส่ง

หมายเรียกตัวท่านมา และเมื่อท่านมาแล้วก็จับท่านขังไว้ในคุกมืด

สมาชิกส่วนใหญ่ของเขตคริสตจักรใหญ่ที่เมืองซีวิลล์

และมีคนอีกเป็นจำนวนมากที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งเมืองคอร์ทอยส์

เป็นพวกที่เห็นด้วยกับหลักคำสอนของอิกิโดเพราะพวกเขาคิดว่าหลักคำสอนของท่านสอดคล้องกับหลักความ

เชื่อที่แท้จริง ดังนั้นพวกเขาจึงร้องเรียนไปยังจักรพรรดิแทนท่านอิกิโด

แม้ว่าจักรพรรดินี้จะได้รับการศึกษาอบรมตามแบบอย่างโรมันคาทอลิก

แต่พระองค์ไม่ใช่คนที่มีความใจแคบเลย ดังนั้นพระองค์จึงออกคำสั่งให้ปล่อยตัวท่านเป็นอิสระ

หลังจากนั้นไม่นานท่านได้ไปเยี่ยมคริสตจักรแห่งเมืองเวลลาโดลิด

และได้กระทำทุกสิ่งเท่าที่สามารถกระทำได้เพื่อส่งเสริมให้ความเชื่อทวีมากขึ้น เมื่อท่านเดินทางกลับบ้านแล้ว ท่านก็ล้มป่วยและเสียชีวิตขณะที่ชรามาก

พวกผู้สอบสวนและลงโทษที่เคยผิดหวังจากการมุ่งร้ายต่อชีวิตของท่านขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จึงได้สั่งให้ชุดซกาศของท่านขึ้นมาดำเนินคดี และซกาศนั้นก็ได้รับการพิพากษาให้ถูกเผาจนเป็นเถ้าถ่าน ซึ่งการพิพากษานี้ก็ได้รับการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหง ดร.คอนสแตนติน

ดร.คอนสแตนตินเป็นเพื่อนสนิทของดร.อีกลิโ
และเป็นคนที่มีความสามารถเหนือธรรมดาและมีความรอบรู้อย่างลึกซึ้ง
วาทศิลป์ของท่านทำให้ท่านเป็นที่พอใจของคนทั่วไป
และหลักคำสอนอย่างถูกต้องของท่านทำให้ท่านเป็นนักเทศน์ที่ทรงคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อ ดร.อีกลิโ ได้สอนให้ท่านตั้งมั่นคงอยู่ในหลักการของนิกายโปรเตสแตนต์อย่างดีแล้ว
ท่านก็ได้เทศนาแต่หลักคำสอนต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์ของข่าวประเสริฐเท่านั้น
โดยไม่มีรอยต่างพร้อยจากความเชื่อผิด ๆ ของศาสนจักร โรมันคาทอลิกที่ได้คืบคลานเข้ามาเป็นช่วง ๆ เลย
ด้วยเหตุผลนี้ท่านจึงมีศัตรูมากมายในท่ามกลางพวกโรมันคาทอลิก
ซึ่งปรารถนาที่จะให้ท่านประสบกับความหายนะ มีบुरุษที่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญผู้หนึ่ง ชื่อ สโกบาร์ทา
ได้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นแห่งหนึ่งสำหรับสอนวิชาการต่าง ๆ เกี่ยวกับคริสเตียน และได้แต่งตั้ง ดร.
คอนสแตนตินให้เป็นผู้อ่านคำบรรยายในโรงเรียน ท่านเองก็ยอมรับหน้าที่นี้ด้วยความเต็มใจทันที
และได้อ่านคำบรรยายและอธิบายหนังสือสุภายิต ปัญญาจารย์และบทเพลงที่ใช้เนื้อเรื่องจากพระคัมภีร์
แต่ขณะที่ท่านกำลังเริ่มที่จะอธิบายหนังสือโยบอยู่นั้น คณะผู้สืบสวนและลงโทษก็ได้มาล้อมจับท่านไว้
เมื่อถูกนำตัวมาสอบสวนท่านก็ตอบคำถามด้วยความระมัดระวัง
จนทำให้พวกที่กล่าวหาท่านนั้นไม่สามารถจะตั้งข้อหาที่ชัดเจนต่อท่านได้

ท่านดีอกเตอร์คนนี้ได้ฝากหนังสือหลายเล่มไว้กับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ นางมาติน
ซึ่งเป็นหนังสือที่มีค่ามากสำหรับท่าน
แต่ท่านทราบว่หนังสือเหล่านี้เป็นของต้องห้ามในสายตาของศาลสอบสวนและลงโทษ

หญิงคนนี้จะถูกรับและหลังจากที่มีการดำเนินการในเรื่องคดีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของนางก็ถูกยึด

เมื่อคณะผู้สอบสวนและลงโทษมีหนังสือและข้อเขียนต่าง ๆ ของคอนสแตนตินเหล่านี้อยู่ในมือแล้ว
พวกเขาก็ไม่ได้รอช้าจึงได้รับใช้สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุที่จะใช้ตั้งเป็นข้อหาแก่ท่าน
เมื่อท่านถูกนำตัวมาสอบสวนอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาก็ให้นำหนังสือซึ่งเป็นลายมือของท่านเองมายืนยันเป็นหลักฐาน
ท่านจึงเดาเหตุการณ์ทั้งหมดได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ท่านสารภาพว่าเป็นลายมือของท่านเอง
และได้อธิบายเหตุผลว่าหลักคำสอนในหนังสือเล่มนี้ถูกต้องแล้ว โดยกล่าวว่า
“ในหนังสือเล่มนั้นและในหนังสือเล่มอื่น
ทั้งหมดข้าพเจ้าไม่เคยเขียนหันเหออกจากความจริงของข่าวประเสริฐเลย
แต่ได้มุ่งหวังที่จะรักษาพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ตามที่
พระองค์ทรงมอบพระบัญญัติเหล่านั้นไว้สำหรับมวลมนุษย์” หลังจากที่ท่านถูกขังอยู่ในคุกเป็นเวลานานกว่า 2
ปี ในที่สุดก็ได้เกิดโรคร้ายแก่ท่านซึ่งทำให้ความทุกข์ทรมานของท่านสิ้นสุดลง
อย่างไรก็ตามได้มีการดำเนินคดีต่อไปกับศพของท่าน
ซึ่งได้ถูกมีการดำเนินการอย่างเปิดเผยต่อหน้าสาธารณะชนในพิธีออโต คาเฟ
ที่จัดขึ้นภายหลังโดยให้มีการเผาศพของท่านให้กลายเป็นเถ้าถ่านเพื่อไม่ให้ใครถือปฏิบัติเป็นเยี่ยงอย่าง

การพลีชีพของนิโคลาส เบอร์ดัน

เบอร์ดันเป็นพ่อค้าแห่งกรุงลอนดอนทำการค้ากับประเทศสเปน ขณะที่ท่านอยู่ที่เมืองคาดิซ
ในประเทศสเปนในวันที่ 5 พฤศจิกายน ค.ศ. 1560
นั้นเจ้าหน้าที่จับกุมคุมขังคนหนึ่งของศาลสอบสวนและลงโทษได้เรียกท่านในที่พักอาศัยของท่าน
โดยสร้างทำเป็นว่าเขาอยากจะส่งสินค้าจำนวนหนึ่งไปยังกรุงลอนดอน
เมื่อเขาได้ถามคำถามหลายข้อตามที่เขาคิดว่าเหมาะสมแล้วเขาก็กลับไป
วันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของศาลสอบสวนและลงโทษก็เข้ามาจับกุมเบอร์ดัน
ในการสอบสวนนั้นประธานในการสอบสวนได้ถามคาดคั้นว่าท่านเคยพูด
หรือบอกอะไรเป็นนัยที่แสดงถึงการขาดความเคารพต่อลัทธิความเชื่อของโรมันคาทอลิกบ้างหรือเปล่า
เบอร์ดันได้ตอบปฏิเสธโดยกล่าวว่า ตัวท่านเองสำนึกอยู่เสมอว่าเรากำลังอยู่ในประเทศอะไร
และก็จำเป็นที่จะต้องแสดงความเคารพต่อศาสนาประจำชาติของประเทศนั้น ๆ
อย่างไรก็ตามการพูดแก้คดีเช่นนี้ไม่ได้ช่วยอะไรท่านเลย

พวกเขาได้เอาโซ่ตรวนมาล่ามท่านไว้แล้วนำตัวไปขังในเรือนจำกลางของเมืองคาคิไซให้อยู่กับพวกโจรและอาชญากรแผ่นดินนาน 14 วัน

ในระหว่างช่วงระยะเวลาดังกล่าว

ท่านได้สั่งสอนพวกนักโทษที่น่าสงสารเหล่านี้ด้วยพระวจนะของพระเจ้าตามของประทานอันประเสริฐที่พระเจ้าทรงมอบไว้แก่ท่านให้กระทำภารกิจในการประกาศนี้

นอกจากนี้การประกาศและการเป็นพยานแก่นักโทษชาวอังกฤษแล้วท่านยังได้สั่งสอนนักโทษคนอื่น

ๆด้วยภาษาสเปนที่ท่านได้ร่ำเรียนมาอีกด้วย และในช่วงระยะเวลาเพียงสั้น

ๆท่านก็ได้ปรับเปลี่ยนความเชื่อของพวกนักโทษชาวสเปนและชาวอังกฤษที่เชื่อในสิ่งซึ่งมลายไรรัสระให้หันกลับมายอมรับพระวจนะของพระเจ้าและยอมที่จะละทิ้งธรรมเนียมและพิธีกรรมของศาสนจักรโรมันคาทอลิกเสีย

เมื่อพวกเขาเห็นว่าที่ของคณะสอบสวนและลงโทษทราบเรื่องเข้าก็ได้ย้ายท่านในสภาพที่ยังติดอยู่ในโซ่ตรวนนั้นเองไปยังเมืองซีวิลล์ แล้วคุมขังท่านไว้ในเรือนจำไทรอะน่าซึ่งเป็นคุกที่มีกฎระเบียบเข้มงวดและโหดร้ายยิ่งขึ้น คราวนี้พวกหัวหน้าอาวุโสของคณะสอบสวนและลงโทษไม่ยอมให้เบอร์ตันพูดหรือเขียนอะไรเพื่อติดต่อกับใครทั้งสิ้น ดังนั้นแม้แต่ในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีความเห็นว่าใครเป็นผู้กล่าวหาท่าน

พวกเขาได้ดำเนินการต่อไปด้วยการทรมานท่าน โดยหวังว่าจะได้ข้อมูลจากท่านแต่ก็กลับคว้าน้ำเหลว

พวกเขาจึงพิพากษาท่านโทษฐานคือดิ่งไม่ยอมอ่อนน้อม และในพิธีอโศก

ดาไฟครั้งต่อมาท่านก็ถูกนำตัวมาฟังคำตัดสินในสภาพที่สิ้นของ ท่านได้ถูกดึงออกมาให้แลบเข้าไปในช่องตรงกลางของไม้ที่ถูกผ่าออกแล้วมัดลื่นของท่านไว้กับไม้นั้นอย่างแน่นหนาเพื่อว่าท่านจะไม่สามารถพูดถึงความเชื่อและความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแก่ประชาชนได้อีก แล้วท่านได้ถูกนำตัวไปเผาในลักษณะนี้นั่นเอง

ในช่วงเวลาเดียวกันกับการพลีชีพของเบอร์ตันนั้นยังมีชาวอังกฤษอีกหลายคนในประเทศสเปนที่ได้พลีชีพจากการกระทำของคณะผู้สอบสวนและลงโทษในคราวเดียวกันนั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจอห์น เบเกอร์, วิลเลียม เบอร์เกท และวิลเลียม เบอร์กส์ซึ่งถูกเผา และวิลเลียม โฮเกอร์ซึ่งเป็นชายหนุ่มอายุประมาณ 16

ปีได้ถูกพวกหนุ่ม ๆ ในเมืองซีวิลล์เอาหินขว้างจนตายเพราะเหตุความเชื่ออันชอบธรรมของเขาเช่นกัน

เหตุการณ์เกี่ยวกับวิลเลียม การ์เดนเนอร์

วิลเลียม การ์เดนเนอร์เกิดที่เมืองบริสตอล ท่านได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี

และเมื่อมีอายุพอสมควรแล้วก็ได้รับการฝากฝังให้อยู่ในความดูแลของพาเกท ซึ่งเป็นพ่อค้าที่มีชื่อเสียง

ขณะที่ท่านมีอายุได้ 26 ปีก็ถูกส่งตัวไปอยู่ที่เมืองลิสบอนที่นี้เองท่านได้อุทิศตัวในการศึกษาภาษาโปรตุเกส และได้พูดคุยกันอย่างลับ ๆ กับคน 2-3 คนที่ท่านทราบว่าเป็น โปรเตสแตนต์ที่มีความร้อนรน และในเวลาเดียวกันก็หลีกเลี่ยงที่จะไม่ทำให้คนหนึ่งคนใดในพวกโรมันคาทอลิกขัดเคืองใจ

ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการจัดพิธีอภิเษกสมรสระหว่างราชบุตรของกษัตริย์แห่งประเทศโปรตุเกส กับเจ้าหญิงอินแฟนทาแห่งประเทศสเปน เมื่อถึงวันอภิเษกสมรสทั้งเจ้าบ่าว เจ้าสาว และคนในราชสำนักทั้งหมดก็ได้เสด็จไปยังคริสตจักรใหญ่ร่วมด้วยฝูงชนทุกระดับชั้นเป็นจำนวนมาก และในคนจำนวนนั้นก็มีวิลเลียม การ์เดนเนอร์รวมอยู่ด้วย ซึ่งได้เข้าร่วมในพิธีนั้นตลอด โดยและก็รู้สึกตกตะลึงอย่างมากกับการความเชื่อที่มงายซึ่งเขาได้เห็นในพิธีอภิเษกสมรสนั้น ดังนั้นท่านจึงได้วางแผนที่จะทำการปฏิรูปความเชื่อในประเทศโปรตุเกส ท่านได้จัดการสะสางกิจการงานต่าง ๆ ฝ่ายโลกจนเสร็จสิ้น ได้ชำระหนี้สินของท่าน ได้ชำระสะสางเอกสารและบัญชีต่าง ๆ ที่ใช้ในการค้า และได้ส่งมอบสินค้าให้กับลูกค้า วันอาทิตย์ต่อมาท่านก็ไปยังคริสตจักรใหญ่และนั่งลงใกล้ ๆ แทนบูชาโดยถือพระคัมภีร์ใหม่ไว้ในมือข้างหนึ่ง ไม่นานนัก กษัตริย์กับข้าราชการบริพารก็มาถึง และพระคาร์ดินัลจึงเริ่มทำพิธีมิสซา เมื่อถึงตอนที่คนเหล่านั้นจะต้องทำความเคารพต่อขนมปังไว้เช่นนั้น การ์เดนเนอร์ก็กระโดดเข้าหาพระคาร์ดินัล และแย้งขนมปังนั้นมาจากเขาถึงลงพื้นแล้วเหยียบไว้ใต้ฝ่าเท้าของท่าน ทุกคนในที่ประชุมนั้นต่างก็งุนงงไปหมดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีชายคนหนึ่งได้ชักกริชออกมาแทงการ์เดนเนอร์เข้าที่หัวไหล่จนได้รับบาดเจ็บ กษัตริย์องค์นั้นทรงคิดว่าท่านคงจะถูกใครปลุกปั่นให้กระทำเช่นนั้น จึงได้คาดคั้นถามว่าใครเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลัง ซึ่งท่านได้ตอบว่า “ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของข้าพเจ้านั้นเอง ข้าพเจ้าจะไม่ให้มนุษย์คนใดที่มีชีวิตอยู่ต้องมาเสี่ยงกับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้กระทำลงไป และที่ข้าพเจ้าต้องกระทำเช่นนี้ก็เพราะข้าพเจ้าเป็นหนี้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นหนี้ในการรับใช้อื่น ๆ ทุกอย่างต่อพระผู้สร้างของข้าพเจ้าเอง” ด้วยเหตุนี้ท่านจึงถูกส่งตัวไปยังเรือนจำ และมีการออกคำสั่งประกาศโดยทั่วไปให้จับกุมชาวอังกฤษทุกคนในเมืองลิสบอน ซึ่งคำสั่งนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด มีคนบริสุทธิ์เป็นจำนวนมากต้องถูกทรมานเพื่อบังคับให้พวกเขาสารภาพว่า เขารู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นบ้าง สำหรับการ์เดนเนอร์เองก็ถูกทรมานในลักษณะที่เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เมื่อท่านถูกพิพากษาตัดสินให้ประหารชีวิตแล้ว ก็ได้มีการก่อกองไฟกองใหญ่ขึ้นใกล้ ๆ กับตะแลงแกงที่ใช้สำหรับแขวนคอ

การเคเนออร์ได้ถูกชักจูงให้เข้าไปใกล้ตะแลงแกงแล้วก็ถูกหย่อนลงใกล้ๆไฟกองนั้น แต่ยังไม่ได้อ่อนลงไปให้ใกล้จนถูกเปลวไฟ เพราะว่าคนเหล่านั้นต้องการจะเผา หรือที่จริงแล้วน่าจะเรียกว่าฆ่าท่านด้วยไฟอ่อน ๆ เพื่อให้ท่านตายด้วยความทรมารอย่างช้า ๆ นั่นเอง ขณะนั้นได้มีลมพัดเปลวไฟที่กำลังเผาเคเนออร์อยู่นั้นให้ลอยไปทางท่าเรือ และได้เผาไหม้เรือรบลำหนึ่งของกษัตริย์และสร้างความเสียหายอื่น ๆอีกเป็นอันมาก หลังจากที่เคเนออร์ตายแล้วชาวอังกฤษที่ถูกจับเนื่องจากเหตุการณ์นี้ก็ได้รับการปล่อยตัวทั้งหมด

เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต และการทนทุกข์ทรมานของวิลเลียม ลิธโกว

วิลเลียม ลิธโกว สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวผู้ดีในประเทศสกอตแลนด์ และมีนิสัยรักการท่องเที่ยว ท่านได้เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วประเทศฝรั่งเศส เยอรมัน และสวิสเซอร์แลนด์ จนกระทั่งมาถึงเมืองมาลากาในประเทศสเปน ขณะที่ท่านพำนักอยู่ที่นี้ท่านได้ทำสัญญากับผู้ควบคุมเรือฝรั่งเศสลำหนึ่งให้พาท่านเดินทางไปยังเมืองอเล็กซานเดรีย แต่การเดินทางนี้ได้ถูกระงับยับยั้งไว้ เนื่องจากเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

ในตอนเย็นของวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ.1620 หมู่เรือรบอังกฤษได้มาถึงสมอลอยเรืออยู่หน้าเมืองมาลากา วันรุ่งขึ้นก็มีคนมากมายจากหมู่เรือเหล่านี้ขึ้นฝั่งไป ในจำนวนคนเหล่านั้นมีหลายคนที่ยังจำมักคุ้นกับลิธโกวมาก่อน พวกเขาจึงเชิญให้ลิธโกวขึ้นไปบนเรือด้วย พวกเขายังได้แนะนำให้ลิธโกวรู้จักกับผู้บัญชาทหารเรือชาวอังกฤษอีกด้วย ลิธโกวได้พักอยู่บนเรือรบจนถึงวันรุ่งขึ้น ผู้บัญชาทหารเรือชาวอังกฤษได้เสนอว่าจะพาท่านเดินทางล่องเรือไปยังเมืองอัลจีเออร์ด้วย แต่ด้วยเหตุที่ลิธโกวได้ทำสัญญาสำหรับการเดินทางไปยังเมืองอเล็กซานเดรียแล้ว และกระเป๋าดูแลของของท่านก็ยังอยู่ในเมือง ดังนั้นท่านจึงไม่สามารถจะรับความปรารถนานี้ได้ เมื่อลิธโกวกลับขึ้นฝั่งท่านก็ใช้เส้นทางลัดเพื่อจะกลับถึงที่พักของท่านได้อย่างรวดเร็วและมีเวลาพอที่จะเตรียมตัวสำหรับการออกเดินทางไปยังเมืองอเล็กซานเดรียในคืนวันนั้นเอง แต่กลับถูกห้อมล้อมด้วยทหารยศสิบเอก 9 คน ซึ่งได้ใช้ผ้าคลุมสีดำคลุมตัวท่านไว้แล้วใช้กำลังนำท่านไปยังบ้านของเจ้าเมืองอย่างลับ ๆ เพื่อไม่ให้พ่อค้าชาวอังกฤษคนอื่น ๆที่อาศัยอยู่ในสเปนทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

เจ้าเมืองได้เริ่มต้นด้วยการถามคำถามหลายต่อหลายข้อ โดยได้ถามว่าท่านมาจากประเทศอะไร?

กำลังเดินทางมุ่งหน้าไปที่ไหน? และได้อาศัยอยู่ในประเทศสเปนมานานเท่าไรแล้ว?

หลังจากที่ท่านตอบคำถามเหล่านี้แล้วท่านก็ถูกนำตัวไปคุมขังไว้ในคุก

ต่อมาลิทโกวก็ถูกนำตัวออกมาอีก คราวนี้เจ้าเมืองได้สอบถามถึงคุณลักษณะของผู้บัญชาการทหารชาวอังกฤษ

และสอบถามว่ามีแรงจูงใจอะไรที่ทำให้ท่านผู้บัญชาการทหารเรือไม่ยอมรับคำเชิญจากเจ้าเมืองให้ขึ้นฝั่ง

เจ้าเมืองได้คาดคะเนถึงชื่อของพวกกัปตันชาวอังกฤษว่ามีชื่ออะไรบ้าง

และสอบถามว่าลิทโกวเองรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับการออกเดินทางของเรือเหล่านี้จากอังกฤษ

ดูเหมือนว่ากลุ่มทหารเผด็จการเหล่านี้จะประหลาดใจเมื่อท่านปฏิเสธว่าไม่มีความรู้เกี่ยวกับเครื่องยนต์กลไกและ

อุปกรณ์ของหมู่เรือเหล่านั้นเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวเจ้าเมืองเองซึ่งได้กล่าวไว้ว่า ท่าน โกหก

และยังได้ปรักปรำอีกว่า ท่านเป็นไส้ศึกและเป็นสายลับ

และได้ออกเดินทางมาจากประเทศอังกฤษ โดยตรงเพื่อมาดำเนินการตามแผนการที่จะมาบ่อนทำลายประเทศสเปน

และได้มาอาศัยอยู่ในเมืองซีวิลส์นานถึง 9

เดือนก็เพื่อจู่โจมหมายในการสืบข่าวกรองเกี่ยวกับหมู่เกาะอินดีที่กองทัพเรือสเปนกำลังรอคอยอยู่นั่นเอง

พวกเขายังได้ตั้งสมมุติฐานและสรุปเอาเองอีกว่า

ท่านเพิ่งกลับมาจากการร่วมประชุมสภาสงครามซึ่งจัดขึ้นที่บนเรือของพลเอกเมื่อเช้านี้เอง

เพื่อจะปฏิบัติกรตามคำสั่งลับที่ท่านได้รับมอบหมาย

พวกเขาได้ตำหนิว่าท่านเป็นผู้สนับสนุนการเผาเกาะเซนต์โทมัสในหมู่เกาะอินดีตะวันตกด้วย

พวกเขากล่าวว่า

“เพราะฉะนั้นพวกลูเซอเรนและลูกหลานของพญามารเหล่านี้ไม่สมควรจะได้รับความเชื่อถือในสิ่งที่เขาพูดหรือ
สาบานเลย”

ลิทโกวพยายามที่จะหลีกเลี่ยงข้อกล่าวหาทุกข้อแต่ก็เปล่าประโยชน์

ท่านได้ทักท้วงด้วยการขออนุญาตที่จะใช้ให้คนไปเอากระเป่าเสื้อผ้าของท่านมา

ซึ่งภายในกระเป่าเสื้อใบนั้นมีเอกสารที่อาจจะแสดงความบริสุทธิ์ของท่านได้

พวกเขาก็เห็นคล้อยตามคำขอร้องนี้โดยคิดว่ากรกระทำเช่นนั้นน่าจะค้นพบอะไรบางอย่างที่ยังปิดบังซ่อนเร้น

พวกเขาอยู่ที่นั่น ดังนั้นกระเป่าเสื้อใบนี้อาจจะกล่าวถึงถูกนำมาเปิดออก

และในหลายสิ่งทั้งหลายอย่างที่พบอยู่ในกระเป่าใบนี้นั้นก็มีใบอนุญาตจากกษัตริย์คิงเจมส์ที่ 1

โดยลงพระปรมาภิไธยของพระองค์ที่อนุญาตให้ผู้ถือสิทธิใบนี้อาจเดินทางออกนอกราชอาณาจักรไปยังประเทศอียิปต์ได้

(กษัตริย์คิงเจมส์พระองค์นี้เองเป็นผู้ที่ได้ทรงบัญชาให้มีการแปลพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์ King James Version จากภาษาเดิมขึ้นมาใช้กันทั่วไป)

พวกสเปนที่เยอหยิ่งได้แสดงอาการคูหมั่นเหยียดหยามไบบอญูดนี่ออกมาอย่างเห็นได้ชัด ส่วนเอกสารอื่น ๆ ก็มีหนังสือเดินทางและคำพยานชีวิตของบุคคลที่มีชื่อเสียงอันดิงามอีกหลายฉบับ

แต่ดูเหมือนว่าหลักฐานทางด้านเอกสารต่าง ๆ

เหล่านี้กลับยืนยันข้อสงสัยของพวกผู้พิพากษาที่มีอคติทั้งหลายแทนที่จะช่วยคลี่คลายข้อสงสัยในใจของพวกเขาได้ พวกเขาได้ยึดเอกสารทั้งหมดไว้ตรวจสอบและสั่งให้นำตัวนักโทษไปคุมขังไว้ตามเดิม

มีการเห็นพ้องต้องกันว่าท่านควรจะถูกขังไว้ในห้องขังซึ่งอยู่ในบ้านเจ้าเมือง

และให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับสุดยอด พอดกเที่ยงคืนมีทหารยศสิบเอกคนหนึ่งกับทาสชาวตุรกี 2

คนมาพาตัวลึทิวออกจากที่คุมขัง แต่ก็เป็นกรนำท่านไปสู่ความน่ากลัวยิ่งขึ้นไปอีก

พวกเขาได้พาท่านเดินกววนไปตามเส้นทางหลายแห่งจนถึงห้องที่อยู่ไกลออกไปทางสวนซึ่งที่นั่นพวกเขาได้ล่า

มท่านไว้ด้วยโซ่ตรวนอย่างแน่นหนา และได้แยกขาท่านออกโดยใช้ท่อนเหล็กยาวกว่า 3 ฟุตมาขวางไว้

เครื่องจำจองเหล่านี้มีน้ำหนักมากจนทำให้ท่านไม่สามารถจะยืนหรือนั่งได้

แต่ทำให้ท่านจำต้องนอนหงายอยู่ตลอดเวลา

วันรุ่งขึ้นเจ้าเมืองก็มาเยี่ยมท่าน และได้สัญญากับท่านว่าถ้าท่านสารภาพว่าท่านเป็นสายลับ

ท่านก็จะได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระและจะได้รับผลประโยชน์อย่างมากมาย

แต่เมื่อท่านประท้วงว่าท่านไม่มีความผิด เจ้าเมืองจึงเดินจากไปด้วยความโกรธและได้กล่าวว่

ท่านจะไม่ได้เห็นเขาอีกเลยจนกว่าการทรมานต่าง ๆ จะบีบคั้นให้ท่านต้องสารภาพไปเอง

เจ้าเมืองยังได้สั่งให้ผู้คุมลดอาหารของท่านโดยห้ามให้อาหารเกินกว่าขนมปังบูด 3 ออนซ์ (น้ำหนัก 1 ออนซ์

เท่ากับ 28 กรัม) และให้น้ำครึ่งลิตรต่อวันเว้นวัน แม้กระทั่งเตียง ที่นอน หมอน

และเครื่องอำนวยความสะดวกอื่นใดก็ไม่ให้มีเลย

นอกจากนี้ยังมีการให้เอาก้อนหินและปูนขาวมาปิดหน้าต่างให้หมด ส่วนร่องใต้ประตูก็ให้ปิดทับเสียด้วยเสื่อถึง

2 ชั้นเพื่อไม่ให้อากาศถ่ายเทได้สะดวกดังนั้นภายในห้องจึงร้อนอบอ้าวเป็นอย่างยิ่ง

ลึทิวต้องตกอยู่ในสภาพที่แสนลำบากและยากลำบากโดยไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าผู้คนอยู่เป็นเวลาหลายวัน

และในระหว่างนี้เจ้าเมืองได้รับจดหมายจากกรุงแมดริดที่มีเนื้อความและคำสั่งเกี่ยวกับนักโทษคนนี้

เจ้าเมืองก็เห็นคล้อยตามคำสั่งที่มีมาถึงเขาจึงได้เริ่มกระทำทารุณกรรมอย่างเหี้ยมโหดต่อท่านตามแต่จะสรรหาวิธี

การมาได้

และการลงมือทรมานนี้จะต้องทำอย่างรุนแรงและเร่งด่วนเพื่อบีบบังคับให้ลิธโกวยอมรับสารภาพอย่างรวดเร็วเนืองจากเทศกาลคริสตมาสใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว ขณะนั้นเองท่านได้ถูกคุมขังมานานถึง 47 วัน โดยไม่มีความคืบหน้าในคดีนี้เลย

เมื่อท่านถูกขังได้ 48 วันท่านก็ถูกสอบสวนอีกครั้งคราวนี้นักโทษได้แสดงความจำนงที่จะให้มีล่ามมาช่วยแปลในการสอบสวนตามกฎหมายของประเทศสเปนที่จะอนุญาตให้เป็นไปตามข้อเรียกร้องตามสิทธิของผู้ต้องหาที่พึงจะได้รับ แต่ข้อเรียกร้องนี้ก็กลับถูกปฏิเสธโดยไม่มีคำอธิบายใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากนี้พวกเขายังไม่ยอมให้ลิธโกวอุทธรณ์ไปยังศาลฎีกาในกรุงแมดริดอีกด้วย

พวกเขาได้บีบบังคับให้ลิธโกวยอมเปิดเผยและสารภาพเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นคือให้ยอมรับข้อกล่าวหาว่าตัวเองได้ทำความผิดต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่ได้กระทำความผิด ลิธโกวก็ยังยืนยันกรานว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์ เจ้าเมืองจึงสั่งให้นำตัวท่านไปทรมาน ท่านได้ถูกนำตัวไปยังที่ตั้งของเครื่องดัดกระดูกข้อต่อให้เจ้าหน้าที่ควบคุมการลงโทษได้ทุบไซ้กระดูกที่จำองอยู่นั้นให้หลุดออกจากท่าน ซึ่งทำให้ท่านได้รับความเจ็บปวดเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหล็กหมุดเหล่านั้นได้ติดไว้อย่างแน่นหนา ดังนั้นแม้จะใช้ก้อนอิฐใหญ่ทุบก็หลุดออกได้ยากมากจนทำให้ก้อนอิฐต้องทุบจนสั้นเท่าข้างหนึ่งของเขากลักขา ออกไปกว่าครึ่งนิ้ว เหล็กหมุดข้างนั้นจึงยอมหลุดออก

ความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสประกอบกับสภาพที่อดโรยเนื่องจากไม่ได้กินอะไรมา 3 วันก็ทำให้ท่านต้องร้องครวญครางออกมาด้วยความขมขื่นอย่างเวทนายิ่งนัก แม้กระนั้นก็ตามเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการทรมานก็ยังมาซ้ำเติมด้วยการทวาดอย่างดั่งว่า “ไอ้เจ้าวายร้าย ไอ้คนหน้าซื่อใจคด นี่จะเป็นการทรมานจนถึงที่สุดที่เจ้าจะได้รับอย่างสาสมทีเดียว”

ทันทีที่ไซ้กระดูกหลุดออก ท่านก็ถูกเขาลงเปล่งเสียงอธิษฐานสั้น ๆ ว่า ขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้ท่านสามารถอดทนต่อการทดลองที่ท่านต้องเผชิญอยู่นี้ด้วยเถิด แล้วท่านก็ถูกถอดเสื้อผ้าออกและถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดัดกระดูกข้อต่อให้หลุดจากกัน การที่จะบรรยายให้เห็นถึงการทรมานต่าง ๆ ที่ท่านได้รับนี้เป็นสิ่งที่แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ท่านต้องนอนอยู่บนเครื่องดัดกระดูกข้อต่อมานานกว่า 5 ชั่วโมง

ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวนี้น่าจะได้ถูกทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ อีกประมาณ 60
อย่างในลักษณะที่โหดร้ายทารุณที่สุด และถ้าพวกเขาทำการทรมานต่อไปอีกเพียง 2-3
นาที่เท่านั้นชีวิตของลิธโกวก็คงจะพินาศอยู่ตรงนั้นเอง

เมื่อถูกนำตัวลงมาจากเครื่องคังกระดุกข้อต่อแล้ว
ท่านก็ถูกล่ามโซ่ตรวนและถูกนำตัวไปยังคุกมืดโดยไม่ได้รับอาหารบำรุงมากไปกว่าน้ำอุ่นอุ่น
ๆ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งพวกเขานำมาให้ท่านดื่มเพื่อกันไม่ให้ท่านตาย
และเพื่อสงวนชีวิตของท่านไว้สำหรับการทรมานและการลงโทษในคราวต่อไป
แต่ไม่ได้เกิดจากความสงสารและมีใจเมตตา กรุณาต่อท่านแม้แต่น้อย

ลิธโกวต้องตกอยู่ในสภาพที่น่ากลัวเช่นนี้จนเกือบจะตายหลายครั้งเพราะขาดสิ่งจำเป็นพื้นฐานสำหรับการดำรงชี
วิตที่บอบช้ำนี้ให้อยู่รอดต่อไปได้ จนกระทั่งถึงวันคริสต์มาสท่านจึงได้รับความบรรเทาจากนางมาเรียเน่
ซึ่งเป็นสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้คุณผู้หญิงของเจ้าเมือง
สาวใช้คนนี้ได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษให้ทำงานเพื่อจะเข้าเยี่ยมลิธโกวในคุกได้
นางได้นำอาหารบำรุงกำลังบางอย่างซึ่งประกอบด้วยน้ำผึ้ง น้ำตาล ลูกเกด และอาหารชนิดอื่น ๆ
เข้าไปให้ท่านรับประทานด้วย เมื่อนางได้เห็นสภาพที่ทรุดโทรมของลิธโกว
นางก็เกิดความรู้สึกสะเทือนใจอย่างรุนแรงถึงกับกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่จึงได้ร้องไห้ออกมาด้วยความขมขื่น
ตอนที่รำลាក់นั้นนางได้แสดงความห่วงใยออกมาอย่างมากมายว่าตัวนางเองคงไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรท่าน
ได้อีกแล้ว

ลิธโกวผู้ระทมทุกข์ได้ถูกคุมขังอยู่ในคุกที่น่าขยะแขยงนี้จนกระทั่งเกือบจะกลายเป็นอาหารของสัตว์อันตรายที่ส
กปรกและน่ารำคาญไปเสียแล้ว สัตว์ต่าง ๆ เช่น หนู แมลงสาบ เหาและแมลงร้ายได้ก๊อบถ่านไปตามหมวดเครา
ริมฝีปาก และเปลือกตาของท่านจนท่านเกือบจะไม่สามารถลืมตาได้
สภาพอันน่ารังเกียจของท่านก็ยิ่งทวีมากขึ้นเพราะท่านไม่สามารถจะใช้มือหรือขาป้องกันตนเองได้เนื่องจากทั้งมือ
และเท้าของท่านบอบช้ำอย่างรุนแรงจากการทรมานจนในเวลาที่ใช้การไม่ได้เสียแล้ว เท่านั้นยังไม่พอนาง
เจ้าเมืองที่ใจร้ายยังได้สั่งให้เอาสัตว์อันตรายที่สกปรกและน่ารำคาญมาโยนใส่ท่าน 2 ครั้งในทุก ๆ 8 วันอีกด้วย
อย่างไรก็ตาม
ลิธโกวยังได้รับความช่วยเหลือให้สามารถบรรเทาจากการลงโทษที่ไม่เป็นธรรมในส่วนนี้เนื่องจากความมีน้ำใจ
ของทาสชาวตุรกีที่คอยเฝ้าปรนนิบัติท่านอยู่

ทาสตุรกีคนนี้จะช่วยฆ่าพวกสัตว์อันตรายที่สร้างความรำคาญเหล่านั้น
และแบ่งปันอาหารทุกอย่างแก่ท่านเท่าที่เขาสามารถจะทำได้อย่างปลอดภัย

ในที่สุด

ทาสชาวตุรกีคนนี้ก็นำข่าวที่ไม่สู้ดีมาแจ้งให้ลึชโกวทราบซึ่งทำให้ความหวังที่จะได้รับการปล่อยตัวให้มีอิสรภาพ
พ่นน้ำรินหรือเสียเหลือเกิน ในทางตรงกันข้ามท่านอาจจะต้องจบชีวิตลงด้วยการทรมานในรูปแบบใหม่
เนื้อหาของข่าวนั้นก็คือ

เจ้าเมืองได้ใช้ให้อาจารย์บาทหลวงชาวอังกฤษจากวิทยาลัยคนหนึ่งให้แปลหนังสือและการสังเกตการณ์ของลึชโก
วออกมาเป็นภาษาสเปน

และยังมีข่าวที่มีการพูดกันหนาหูในบ้านของเจ้าเมืองว่าลึชโกวเป็นหัวหน้าของนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอก
ทางอีกด้วย ข่าวเหล่านี้ได้ทำให้ลึชโกวตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง
และท่านก็เกิดความกลัวขึ้นมาพวกเขาคงจะตัดสินใจที่จะปลิดชีวิตของท่านในไม่ช้าไม่นานนี้เอง

ประมาณ 2 วันหลังจากที่ท่านได้ข่าวดังกล่าว ทั้งเจ้าเมือง ผู้สอบสวนและลงโทษ
และบาทหลวงฝ่ายธรรมบัญญัติคนหนึ่งพร้อมด้วยพวกเยซูอิต

(บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยซูอิตในศาสนาโรมันคาทอลิก) อีก 2
คนก็เข้ามาในห้องใต้ดินที่ท่านถูกคุมขังอยู่นั้น

ผู้สอบสวนและลงโทษคนนั้น ได้ถามลึชโกวว่าท่านเป็น โรมันคาทอลิกหรือ?

และยอมรับอำนาจสูงสุดของสันตะปาปาหรือไม่? ท่านตอบว่าตัวท่านเองขอปฏิเสธทั้งสองสิ่งนี้โดยสิ้นเชิง
ลึชโกวยังได้กล่าวเสริมขึ้นมาอีกว่าท่านรู้สึกประหลาดใจที่ถูกถามคำถามเช่นนี้

เพราะว่าได้มีบทบัญญัติตราไว้ในมาตรากฎหมายแห่งสันติภาพระหว่างประเทศอังกฤษกับประเทศสเปนแล้วว่า
พลเมืองของประเทศอังกฤษไม่ต้องอยู่ใต้อำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษ

หรือถูกตามรังควานโดยคณะผู้สอบสวนและลงโทษด้วยเหตุแห่งความแตกต่างทางด้านความเชื่อ

และเนื่องจากความขมขื่นที่อัดอั้นอยู่ในใจจนสุดจะฝืนทนได้ท่านจึงใช้คำพูดที่รุนแรงและไม่ค่อยเหมาะกับส
ถการณ์นี้เลยว่า “ก็เหมือนอย่างที่ท่านเกือบจะฆาตกรรมข้าพเจ้า โดยอ้างว่าเป็นคนทรยศที่เสแสร้งนั้นแหละ
มาบัดนี้พวกท่านจงใจจะให้ข้าพเจ้าพลีชีพเพื่อความเชื่อของข้าพเจ้า”

ลึชโกวยังได้ทักท้วงเจ้าเมืองในเรื่องที่เขาสนองตอบด้วยความเย็นชาต่อกษัตริย์คิงเจมส์แห่งประเทศอังกฤษ

(ซึ่งลึชโกวเองเป็นพสกนิกรของพระองค์อยู่ด้วย) ในเหตุการณ์ที่ได้ทรงช่วยเหลือชาวสเปนเมื่อปีค.ศ. 1588

ในขณะที่เรืออาร์มาด้าของสเปนเกิดอัปปางอยู่ที่ชายฝั่งทะเลสก็อตแลนด์จนชาวสเปนบนเรือหายชะงัดนั้น ได้รับ

การบรรเทาทุกข์เงินสามารถฟื้นภาวะวิกฤติมาได้ ซึ่งถ้าไม่มีการอุปถัมภ์ช่วยเหลือจากพระองค์แล้วละก็ ชาวสเปนเหล่านั้นคงพินาศย่อยยับไปหมดแล้ว

เจ้าเมืองเองก็ยอมรับความจริงในสิ่งที่ลิธโกวได้หยิบยกขึ้นมาพูด แต่ได้ตอบกลับไปด้วยความหยิ่งโง่ว่า กษัตริย์ซึ่งในขณะนั้นปกครองเฉพาะในเขตสก็อตแลนด์เท่านั้น ได้สั่งการให้มีการช่วยเหลืออย่างกตัญญูก็เนื่องมาจากความเกรงกลัวมากกว่าที่จะกระทำด้วยความรักและความเมตตากรุณา

เพราะฉะนั้นจึงไม่สมควรที่จะได้รับคำขอบคุณใด ๆ คนหนึ่งในพวกเยซูอิตได้พูดโพล่งขึ้นมาด้วยอารมณ์ว่า

“ไม่จำเป็นต้องมีความเลื่อมใสศรัทธากับพวกที่อยู่ในนิยายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง”

เมื่อถึงเวลานี้ผู้สอบสวนและลงโทษจึงลุกขึ้นแนะนำตัวเองต่อลิธโกวว่า “เจ้าถูกจับด้วยข้อหาว่าเป็นผู้สอดแนม และถูกกล่าวหาว่าเป็นคนทรยศหักหลังจึงได้ถูกลงโทษโดยปราศจากความผิดก็จริง

แต่เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจของพระเป็นเจ้าการพิพากษาและการลงโทษเหล่านั้นจึงตกมาถึงตัวเจ้าเพราะพวกเจ้าทั้งหลายได้ดูหมิ่นเหยียดหยามปาฏิหาริย์แห่งพระแม่มาเรียซึ่งเกิดขึ้นที่เมืองลอเรทได้

และเจ้ายังได้แสดงความคิดของเจ้าออกมาในบทความของเจ้าด้วยการลบหลู่ดูถูกความศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระสันตะปาปาผู้เป็นตัวแทนที่ยิ่งใหญ่ของพระเป็นเจ้าและเป็นปุโรหิตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ดังนั้นที่เจ้าต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเรา ก็เป็นการชอบอยู่แล้ว”

ในที่สุดการแสดงออกด้วยความขโมโหและเหลวไหลไร้สาระก็สิ้นสุดลง พวกเขาได้ให้เวลา 8

วันแก่นักโทษคนนี้ในการพิจารณาและตัดสินใจให้แน่แน่ว่า

ตัวท่านเองจะยอมหันเหความเชื่อมาทางพวกเขาหรือไม่?

ผู้สอบสวนและลงโทษได้บอกแก่ท่านว่า ในระหว่างช่วงเวลา 8 วันนี้ทั้งตัวเขาเองและคณะบาทหลวงคนอื่น ๆ ที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นจะคอยเฝ้าดูอยู่เพื่อว่าท่านอาจจะต้องการความช่วยเหลือใด ๆ

ในการสำนึกผิดและกลับใจเสียใหม่นี้

ขณะนั้นเองคนหนึ่งในพวกเยซูอิตได้ใช้นิ้วทำเป็นสัญลักษณ์รูปไม้กางเขนที่หน้าอกก่อนจะกล่าวว่า “คุณเกิดบุตรชายของข้าพเจ้าเฮ้ย เจ้าทราบหรือไม่ว่าเจ้าสมควรจะถูกเผาทั้งเป็น

แต่โดยพระคุณของพระแม่เจ้าแห่งเมืองลอเรทได้ ผู้ซึ่งเจ้าได้หมิ่นประมาทนั้น

เราเองจึงยอมเอาเป็นธุระที่จะช่วยให้ทั้งจิตวิญญาณและเนื้อหนังของเจ้าให้รอด”

เช้าวันรุ่งขึ้นคณะสอบสวนและลงโทษก็กลับมา

และได้ถามนักโทษคนนี้ว่าท่านมีปัญหาลำบากยากเย็นอะไรเกี่ยวกับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในมโนธรรมประจำใจของท่านหรือ ถึงได้ชักช้าไม่ยอมสำนึกผิดและกลับใจใหม่เสียที? ท่านได้ตอบคำถามนี้ว่า ท่านไม่มีข้อสงสัยใด

ๆในใจของท่านเลย เพราะมีความเชื่อมั่นในพระสัญญาทั้งหลายขององค์พระเยซูพระคริสต์เจ้า และเชื่อในน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงเปิดเผยไว้ในหนังสือพระกิตติคุณเหล่านั้นตามที่ได้มีการประกาศในคริสตจักรคาทอลิกปฏิรูป (โปรเตสแตนต์) ผู้สอบสวนลงโทษได้ตอบถ้อยคำเหล่านี้โดยกล่าวว่า “เจ้าไม่ใช่คริสเตียน แต่เป็นคนในนิกายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนิกายอย่างเหลวไหลไร้สาระ และเป็นพวกที่จะต้องพินาศตลอดไปเป็นนิตย์” นักโทษท่านนี้จึงได้บอกเขาว่าการชกแจงโดยใช้คำพูดคู่มือที่เหยียดหยาม การใช้เครื่องดั่งกระดูกข้อต่อ และการทรมานต่าง ๆ นั้นไม่สอดคล้องกับธรรมชาติและแก่นแท้ของหลักความเชื่อและความรักเลย แต่จะต้องชกแจงด้วยเหตุผลต่าง ๆ ที่มาจากพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ เพราะฉะนั้นวิธีการอื่น ๆ ทุกอย่างที่น่ามาใช้กับท่านนั้นจึงใช้ไม่ได้ผลโดยสิ้นเชิง

คำตอบเช่นนี้ของลิวโกวก็ทำให้ผู้สอบสวนและลงโทษรู้สึกเดือดดาลจนเขาได้ตอยหน้าท่าน คำของท่านด้วยถ้อยคำที่หยาบคายอย่างยิ่ง และยังพยายามจะแทงท่านอีกด้วย ดีที่ว่าพวกเยซูอิตได้มาช่วยกันเขาเอาไว้ได้ทันเวลา และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผู้สอบสวนและลงโทษก็ไม่เคยแวะมาเยี่ยมนักโทษใจเด็ดคนนี้อีกเลย

วันต่อมา

คราวนี้เป็นทีของพวกเยซูอิตที่เคยกันผู้สอบสวนและลงโทษไม่ให้ทำร้ายลิวโกวที่จะใช้ความพยายามและเล่ห์เหลี่ยมในการเกลี้ยกล่อมลิวโกวบ้าง บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นในกลุ่มเยซูอิต 2 คนนั้น ได้กลับมาอีกด้วยท่าทีที่ขมขื่นท่านและเย่อหยิ่งจองหองยิ่งนัก คนที่เป็นหัวหน้าได้ถามลิวโกวอย่างห้วน ๆ ขึ้นมาว่า ตัดสินใจอย่างไร? สำหรับคำถามนี้ลิวโกวตอบว่าตัวท่านเองตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า นอกเสียจากว่าพวกเขาจะสามารถชี้แจงเหตุผลได้อย่างกระจ่างแจ้งเท่านั้นท่านถึงจะยอมเปลี่ยนทัศนคติและความคิดเห็นของท่าน เมื่อหัวหน้าได้อวดภูมิปัญญาของตนเกี่ยวกับพิธีศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 7 พิธี, การสวดภาวนาอ่อนวอนของนักบุญ และการเสกขนมปังกับเหล้าองุ่นให้กลายเป็นพระกายและพระโลหิตพระเยซูคริสต์แล้วเขาก็ได้โอ้อวดต่อไปถึงศาสนาจักรของตนเองอย่างมากมาย โดยโอ้อวดว่าเป็นศาสนาที่เก่าแก่ เป็นศาสนาสากล และและมีเอกภาพในการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ลิวโกวได้ปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นโดยกล่าวว่า “ความเชื่อที่ข้าพเจ้าถือรักษาไว้นี้เป็นความเชื่อที่มีอยู่และสืบทอดกันมาตั้งแต่ยุคแรกที่มีอัครสาวกที่เดียว และพระคริสต์ก็ทรงดำรงคริสตจักรของพระองค์ไว้แม้ในวันอันยิ่งใหญ่ที่มีมิดมิคของพวกท่าน”

เมื่อพวกเขาได้เห็นว่าการโต้เถียงในฝ่ายของตนเองไม่ได้ผลที่พึงปรารถนา
การทรมานไม่สามารถจะสั่นคลอนความมั่นคงแน่วแน่ของท่านได้
และแม้แต่คำพิพากษาอันโหดร้ายและน่าหวาดกลัวซึ่งท่านสามารถคาดหมายได้ว่าจะประกาศออกมาและลงโทษ
ท่านตามนั้นจริง ๆ ท่านก็ยังไม่หวั่นไหว
ดังนั้นหลังจากที่พวกเขาได้ขู่อฆาตท่านอย่างรุนแรงแล้วก็ผละจากท่านไป

ต่อมาในวันที่ 8

ซึ่งเป็นวันครบกำหนดที่คณะผู้สอบสวนและลงโทษได้ให้เวลาท่านไว้จึงมีการประกาศคำพิพากษาอย่างเด็ดขาด
ที่มีต่อท่าน และเมื่อคำพิพากษาได้ประกาศออกไปแล้วพวกเขาก็กลับมาอีก แต่คราวนี้มาด้วยท่าที พฤติกรรม
คำพูดและน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปในอีกรูปแบบหนึ่ง

หลังจากที่ได้โต้แย้งในลักษณะเดียวกับคราวที่แล้วพวกเขาก็ทำที่เป็นบิบบน้ำตาให้คลอเบาและแสวงแสดงความเส
ร้าโศกด้วยหัวใจที่แหลกสลายเพราะเหตุที่ลิธ โกวจะต้องประสบกับความตายอย่างน่ากลัวตามที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว

แต่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือจิตวิญญาณอันมีค่าที่สุดของท่านจะต้องพินาศย่อยยับไป

พวกเขาถึงกับขอมุขเขาลงพลางร่ำร้องออกมาว่า “โอ้ น้องชายที่รัก เปลี่ยนความเชื่อ

เปลี่ยนความเชื่อเสียทีเถิด เพื่อเห็นแก่พระแม่เจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ท่านเปลี่ยนแปลงความเชื่อเสียเถอะ!”

สำหรับคำขอร้องด้วยท่าทีที่วิงวอนแต่แฝงไว้ด้วยอาการข่มขู่ให้เกิดความหวาดกลัวนี้

ลิธ โกวได้ตอบกลับไปว่า

“ข้าพเจ้าไม่กลัวทั้งความตายหรือไฟอันร้อนแรงเพราะได้เตรียมตัวพร้อมแล้วสำหรับเหตุการณ์ทั้งสองอย่างนี้”

คืนนั้น ลิธ โกวได้รับการพิพากษาให้ถูกรทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ 11 อย่าง

และถ้าท่านยังไม่ตายด้วยการทรมานต่าง ๆ เหล่านี้ หลังจากที่ยานยนต์เทศบาลอีสเตอร์ผ่านพ้นไปแล้ว

ท่านจะถูกนำตัวไปเผาให้เป็นเถ้าถ่านที่เมืองกรินาดา

การลงโทษส่วนแรกนี้ได้กระทำกันอย่างป่าเถื่อนมากในคืนวันนั้นเอง

แต่พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานกำลังทั้งด้านร่างกายและจิตใจให้ท่านสามารถยึดมั่นและยืนหยัดต่อสู้เพื่อ
ความจริงได้และสามารถมีชีวิตรอดจากการทรมานอันน่ากลัวที่ตกแก่ท่านในคืนนั้นได้อย่างเหลือเชื่อ

หลังจากที่คนป่าเถื่อนเหล่านั้นได้หน้าใจกับการทรมานนักโทษที่เคราะห์ร้ายคนนี้อย่างเหี้ยมโหดแล้วพวกเขาก็
อาโഴตรวนมาใส่ท่านแล้วนำตัวกลับไปขังไว้ในคุกใต้ดินตามเดิม

เช้าวันต่อมาลิธ โกวก็ได้รับการบรรเทาและการปลอบประโลมใจจากทาสชาวตุรกีคนเดิมตามที่ได้กล่าวถึงมาแล้
วข้างต้น ทาสคนนี้ได้แอบเอาลูกเกดและมะเดื่อใส่แขนเสื้อมาให้ลิธ โกว

ซึ่งลิธโกวได้เสียชีวิตด้วยความยากลำบากตามแต่กำลังที่เหลืออยู่จะอำนวยได้ และเป็นเพราะความอุปถัมภ์คำชูกจากทาสชาวตุรกีคนนี่เองที่ทำให้ท่านมีชีวิตรอดมาอย่างยาวนานในสภาพที่สุดแสนจะลำบากเช่นนี้เพราะเขาพยายามที่จะช่วยเหลือลิธโกวในทุกวิถีทางที่เขาสามารถจะทำได้ทั้งการช่วยกำจัดสัตว์อันตรายต่าง ๆ ที่สร้างความรำคาญให้แก่ท่าน

ช่วยท่านขับเข็มนเคลื่อนไหวยและเขาพยายามหาช่องทางที่จะนำผลไม้ต่าง ๆ

มาให้ลิธโกวรับประทานสัปดาห์ละ 2 ครั้ง มีข้อที่น่าสังเกตเป็นพิเศษก็คือ

ทาสผู้นำส่งสารคนนี้ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เด็กตามแนวปฏิบัติของศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายและตามคำสั่งสอนของบิดามารดาซึ่งล้วนแล้วแต่รังเกียจคริสเตียนเป็นอย่างยิ่ง แต่เขากลับมารู้สึกสะเทือนใจ

กับสภาพอันน่าเวทนาของลิธโกวจนเกิดความสลดหดหู่และยอมยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือนั่นแล้วครั้งแล้วครั้งเล่ามาเป็นเวลานานถึง 40 กว่าวันแล้ว

ในช่วงระหว่างเวลานี้ยังมีทาสหญิงนิโกรอีกคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ดลใจให้คอยหาโอกาสมาปรนนิบัติรับใช้ท่าน ทาสหญิงนิโกรคนนี้ได้พบวิธีที่จะนำอาหารบำรุงจำนวนที่มากกว่าที่ทาสชาวตุรกีคนนั้นนำมาให้ท่านเสียอีก เพราะนางเป็นทาสที่อาศัยอยู่ที่นี้มานานจึงรู้จักทางหนทางที่ไล่เป็นอย่างดี นางได้นำอาหารบางอย่างพร้อมด้วยน้ำองุ่น 1 ขวดมาให้ท่านรับประทานทุกวัน

ในขณะนี้

ลิธโกวเฝ้ารอคอยวันที่จะสิ้นสุดการทรมานที่ท่านได้รับอยู่โดยการจบชีวิตลงด้วยความกระวนกระวายใจ แต่โดยพระเมตตาของพระเจ้าที่ทรงเข้ามาขัดขวางไว้จึงทำให้การรอคอยด้วยความรันทดใจนี้ได้หยุดชะงักและกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดีในที่สุด ท่านก็ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นด้วยเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

มีสุภาพบุรุษผู้ดีชาวสเปนคนหนึ่ง ได้เดินทางจากเมืองกรีนาดาไปยังเมืองมาลากา

เข้าเมืองมาลากาได้บอกเล่าแก่เขาให้ทราบถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับลิธโกวตั้งแต่ตอนที่ถูกรับซื้อหาด้วยข้อหาเป็นผู้สอดแนมหรือสายลับ เจ้าเมืองได้เล่าให้เขาฟังว่า หลังจากที่สืบจนแน่ชัดแล้วว่านักโทษคนนี่ไม่มีความผิด ก็ทำให้เจ้าเมืองเองเกิดความกังวลเป็นอย่างยิ่งและยินดีที่จะปล่อยลิธโกวให้เป็นอิสระพร้อมทั้งจ่ายเงินชดเชยความบาดเจ็บต่าง ๆ ที่ท่านได้รับ

แต่ในการตรวจสอบหนังสือที่ท่านเขียนขึ้นมานั้นมีอยู่หลายเล่มที่พบว่ามียุทธศาสตร์หมิ่นประมาท

และเมื่อท่านได้ปฏิเสธไม่ยอมให้สัจธรรมที่ละทิ้งแนวความคิดเหล่านี้

ท่านจึงถูกมอบตัวให้แก่ศาลสอบสวนและลงโทษซึ่งได้พิพากษาลงโทษท่าน

ในขณะที่เจ้าเมืองกำลังเล่าเหตุการณ์อยู่นั้น

คนใช้ของสุภาพบุรุษผู้ดีชาวสเปนซึ่งคอยรับใช้อยู่ที่โต๊ะนั้นก็งุนงงด้วยความประหลาดใจว่านักโทษผู้นี้สามารถทนต่อการทรมานสารพัดรูปแบบเหล่านั้นได้อย่างไร? เมื่อคนใช้ผู้นี้กลับมาอยู่ที่พักกับเจ้านายแล้ว

เขาก็เริ่มใคร่ครวญในใจถึงสิ่งที่เขาได้ยินมานั้น

ซึ่งเรื่องดังกล่าวยังติดค้างอยู่ในใจของเขาจนทำให้เขาไม่สามารถนอนหลับบนเตียงของเขาได้เลย

เมื่อถึงตอนเช้าเขาไม่ได้เปิดเผยความตั้งใจของเขาให้ใครทราบ

แต่ได้รับเข้าไปในเมืองและถามหาตัวแทนการค้าชาวอังกฤษคนหนึ่ง เขาได้ถูกพาตัวไปยังบ้านของไวลด์

แล้วเขาก็เล่าเรื่องที่เขาได้ยินจากการสนทนากันระหว่างเจ้านายของเขากับเจ้าเมืองให้ไวลด์ฟัง

เมื่อคนใช้นั้นกลับไปแล้วไวลด์ก็รีบให้คนไปตามตัวแทนการค้าชาวอังกฤษคนอื่น ๆ มาทันที

แล้วไวลด์ก็เล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเพื่อนร่วมชาติของพวกเขา

หลังจากที่มีการปรึกษาหารือกันเล็กน้อยแล้ว ก็ตกลงกันว่าจะให้คนนำขานี้ไปส่งถึงท่านเซอร์วอลเทอร์

แอสตัน เอกอัครราชทูตอังกฤษที่กรุงแมดริดโดยด่วน ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามที่ตกลงกันได้

ท่านเอกอัครราชทูตจึงได้ส่งสารไปยังกษัตริย์และสภาแห่งประเทศสเปนจนได้รับคำชี้แจงว่า

จะมีการปล่อยตัวลิวโกวและส่งตัวท่านไปพักที่โรงงานชาวอังกฤษ

ในขณะที่ที่ประชุมของศาลสอบสวนและลงโทษที่ยังกระหายเลือดอยู่ก็ได้รับมอบคำสั่งดังกล่าวด้วยความไม่พอใจและประหลาดใจอย่างที่สุด

แต่ก็จำต้องยอมปฏิบัติตามเพราะไม่อาจขัดคำสั่งที่มาจากกษัตริย์และรัฐบาลส่วนกลางได้

ลิวโกวได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระก่อนวันอาทิตย์ในช่วงเทศกาลอีสเตอร์ของปีนั้นเอง

ทาสชาวตุรกีที่คอยปรนนิบัติรับใช้ท่านอย่างสัจซื่อตลอดระยะที่ท่านถูกคุมขังนั้นเป็นผู้แบกลิวโกวออกจากคุกได้เดินไปยังบ้านของบอสบิช ซึ่งได้ให้ความสะดวกสบายแก่ท่านทุกอย่าง

และเป็นเรื่องที่น่ายินดีที่ขณะนั้นมีพวกทหารเรืออังกฤษอยู่ตามถนน ซึ่งผู้บังคับบัญชาของทหารเรือกองนี้ก็คือ

ท่านเซอร์ริชาร์ด ฮอว์กินส์ และท่านผู้นี้ได้ขึ้นฝั่งมาพร้อมกับทหารยาม 1 คนในวันรุ่งขึ้น

เพื่อมารับตัวลิวโกวจากพวกพ่อค้า โรงงานนั้นได้มอบเสื้อผ้า อาหาร และสิ่งจำเป็นทุกอย่างแก่ท่าน

นอกจากนี้พวกเขายังได้ให้เงินสเปนแก่ท่านอีก 200 เหรียญเงิน และท่านเซอร์ริชาร์ด

ฮอว์กินส์ได้ส่งเหรียญทองให้ท่านอีก 2 เหรียญ และท่านเซอร์ริชาร์ดยังได้เรียกร้องให้มีการส่งเอกสารต่าง

ๆ ทั้งเงินและหนังสือของลิวโกวมาให้ก่อนที่ท่านจะเดินทางออกจากชายฝั่งประเทศสเปน

แต่เรื่องนี้กลับไม่ได้รับคำตอบใด ๆ ที่เป็นที่น่าพอใจเลย

อย่างไรก็ตาม

เราก็คงไม่ได้ที่จะขอหยุดคิดใคร่ครวญสักเล็กน้อยถึงการทรงนำและการสำแดงที่มาจากพระเจ้าเพราะทรงเห็นแก่ก่อนของพระองค์ที่นำเวทนาผู้นี้ ชีวิตของลิธโกวจนเจียนจะพินาศอยู่เต็มทีแล้ว

เนื่องจากการพิพากษาลงโทษโดยไม่มีโอกาสไต่สวนอุทธรณ์หรือฎีกาใด ๆ ทั้งสิ้น อีกเพียง 2-3

วันเท่านั้นลิธโกวก็จะถูกนำตัวไปยังเมืองกรีนาดาเพื่อจะเผาให้ไหม้เป็นเจ้าถ่าน

มีเพียงคนใช้ผู้ต่ำต้อยและยากไร้ธรรมดา ๆ

คนหนึ่งและยังคงไม่รู้จักลิธโกวมาก่อนเลยและไม่เคยสนใจกับอุดมการณ์อันแน่วแน่ของลิธโกวด้วย

แต่เขากลับเป็นผู้ที่ยอมเสี่ยงกับการทำให้เจ้านายไม่พอใจและยอมเสี่ยงชีวิตในการเปิดเผยเรื่องราวที่ได้ยินมาซึ่งเป็นเรื่องที่ล่อแหลมต่ออันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับชีวิตของตนเองให้แก่สุภาพบุรุษแปลกหน้าชาวอังกฤษที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลยได้รับทราบด้วยความหวังที่ไม่มีหลักประกันว่าท่านผู้นี้จะยอมยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือหรือเปล่า?

การรักษาความลับอย่างสุดขยดโดยสุภาพบุรุษชาวอังกฤษท่านนี้เป็นสิ่งที่กุมชะตาชีวิตของคนใช้ผู้นี้ไว้อย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นนี่จึงถือว่าเป็นการทรงนำจากพระเจ้าโดยแท้เพราะพระองค์มักจะทรงใช้คนธรรมดา ๆ

ด้วยวิธีการธรรมดา ๆ ที่ไม่มีใครคาดคิดเพื่อหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ชอบธรรมและผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหง

เหตุการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นนี้สามารถถือเป็นตัวอย่างอันเป็นอุทธาหารณ์ที่น่าจดจำทีเดียว

ในที่สุด เรือลำนั้นซึ่งจอดอยู่ติดถนนเป็นเวลาจนถึง 12 วัน ได้ถอนสมอ และใช้เวลาประมาณ 2

เดือนก็แล่นมาถึงเมืองเคปทาวน์ได้อย่างปลอดภัย

เช้าวันรุ่งขึ้นลิธโกวก็ถูกหามมาวางไว้บนที่นอนยัดขนนกเพื่อเคลื่อนย้ายท่านไปยังคุกหาสน์รีโอบอลด์ส์ในเมืองเออิรท์ฟอร์ดเชียร์ ซึ่งในขณะนั้นกษัตริย์และราชวงศ์กำลังแปรพระราชฐานอยู่ที่นั่น

ลิธโกวได้ถูกนำตัวเข้าเฝ้าและเล่าเหตุการณ์ต่าง

ๆที่ท่านต้องถูกทรมานอย่างสาหัสจนได้รับการปล่อยตัวออกมาด้วยความยินดี

เรื่องที่เล่านี้ทำให้กษัตริย์เกิดความสงสารยิ่งนักจนได้ทรงแสดงออกถึงความหวังโยอย่างลึกซึ้ง

และได้ตรัสสั่งให้ส่งตัวลิธโกวไปที่เมืองเบ็ธ สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นภายใต้การทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้นลิธโกวจึงได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพของตัวเองจากการตกเป็นทาสอารมณ์ในสภาพที่น่าเวทนาอย่างที่สุด

จนบัดนี้ท่านได้กลับกลายมาเป็นคนที่มีความสุขพดีและมีร่างกายแข็งแรง

แต่ท่านก็ต้องสูญเสียความสามารถในการใช้แขนซ้าย

และมีกระดูกซี่โครงหลายท่อนที่ถูกบดขยี้และแตกหักจนใช้การอีกไม่ได้

ทั้ง ๆ ที่ลิธโกวได้ใช้ความพยายามทุกอย่างแล้ว

ท่านก็ยังไม่สามารถที่จะเรียกร้องเงินหรือทรัพย์สินของท่านคืนมาได้เลย

แม้ว่ากษัตริย์ของท่านและพวกรัฐมนตรีจะดูแลเอาใจใส่และเป็นธุระในเรื่องนี้ในนามของท่านก็ตาม
ก่อนตามอร์ซึ่งเป็นเอกอัครราชทูตสเปนสัญญาว่า
ท่านจะได้ทรัพย์สินของท่านคืนมาดังเดิมพร้อมด้วยเงินพิเศษเพิ่มเติมอีก 1,000
ปอนด์อังกฤษเพื่อชดเชยกับความทุกข์ทรมานที่ท่านเคยได้รับนั้น โดยที่เจ้าเมืองมาลากาจะเป็นผู้จ่ายให้แก่ท่าน
อย่างไรก็ตามข้อตกลงเหล่านี้ไม่ได้มีการปฏิบัติตามเลย ถึงแม้ว่ากษัตริย์จะได้รับรองแก่
ลิสโกว่าคงจะมีการปฏิบัติตามสัญญาที่ได้ให้ไว้แล้ว แต่คนสเปนเจ้าเล่ห์นั้นก็หาวิธีหลีกเลี่ยงคำสั่งนั้น ไปจนได้

ประวัติของโรเบิร์ต โอเกีเออร์กับภรรยาของท่าน

และบาดิคอนกับมาร์ตินซึ่งเป็นบุตรชายของพวกเขา ซึ่งถูกเผาที่เมืองลิซึล

ในวันเสาร์ที่ 6 มีนาคม ค.ศ.1556 เวลาประมาณ 4 ทุ่มซึ่งเป็นเวลาที่มืดค่ำแล้ว
ผู้นำศาสนจักรของเมืองนี้พร้อมด้วยสิบเอกซึ่งเป็นบริวารของเขาได้บุกจู่โจมเพื่อค้นหาพวก โปรเตสแตนต์ที่มาร่ว
วมประชุมกันในบ้านเพื่อจัดการน้สการพระเจ้าตามบ้านต่าง ๆ นั้น
อย่างไรก็ตามเมื่อไม่ประสบความสำเร็จพวกเขาก็มายังบ้านของ
โรเบิร์ต โอเกีเออร์ที่ซึ่งทั้งคนรวยและคนจนมักจะมาฟังคำสอนจากพระกัมภีร์

เมื่อพวกเขาเข้าไปในบ้านหลังนั้นเพื่อจะตามล่าเหยื่อของตน พวกเขาก็พบหนังสือบางเล่มจึงได้ยึดไว้
แต่คนสำคัญที่พวกเขากำลังตามหา นั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย ชื่อของท่านคือ บาดิคอนซึ่งเป็นบุตรชายของโรเบิร์ต
โอเกีเออร์ที่ได้กล่าวถึงแล้ว

ขณะนั้นบาดิคอนได้ออกจากบ้านเพื่อไปอ่านพระวจนะของพระเจ้าร่วมกับพี่น้องบางคน
เมื่อท่านกลับมาแล้วท่านก็เคาะประตูเรียก

แต่มาร์ตินน้องชายของท่านเห็นท่านกำลังเดินเข้ามาจึงได้ส่งสัญญาณให้ท่านไปเสีย

บาดิคอนคิดว่าน้องชายคงเข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นคนอื่นจึงกล่าวว่า “นี่ฉันเองนะ เปิดประตูสิ”

เมื่อพวกสิบเอกได้ยินเช่นนั้นจึงเปิดประตูให้ท่านเข้ามา และกล่าวว่า “เพื่อน ๆ เอ๋ย ข้าพเจ้าขอบคุณท่านทั้งหลาย
และขอต้อนรับพวกท่านซึ่งอยู่ในที่แห่งนี้ด้วย” แล้วผู้นำศาสนจักรคนนั้นก็กล่าวว่า “ในนามแห่งจักรพรรดิ
ข้าพเจ้าขอจับกุมทุกคน เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วเขาก็สั่งให้มัดสามี ภรรยาของท่าน และบุตรชายทั้ง 2

คนของพวกเขาโดยให้มัดไว้แยกกันแต่ละคน และนำไปแยกคุมขังไว้ในห้องขังคนละห้อง

สองสามวันต่อมาพวกนักโทษก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าคณะผู้พิพากษา

และถูกสอบสวนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของเขา คนเหล่านั้นได้พูดกับโรเบิร์ต

โอเกีเออร์ก่อนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ว่า “มีคนมาบอกพวกเราว่า แกไม่เคยมาร่วมพิธีมิสซาเลย ไซ่สิ

และยังชักจูงไม่ให้คนอื่น ๆ มาเข้าร่วมในพิธีนี้ด้วย
เรายังได้รับแจ้งอีกว่าแกได้จัดการประชุมมัสการขึ้นอย่างลับ ๆ ในบ้านของแก
ซึ่งเป็นเหตุให้มีการเทศนาหลักคำสอนผิด ๆ ที่นั่น
และเป็นคำสอนที่ขัดกับคำสั่งของพระมารดาที่บริสุทธิของพวกเราคือ ศาสนจักรคาทอลิก
ดังนั้นก็เท่ากับว่าแกได้ล่วงละเมิดกฎหมายต่าง ๆ ของจักรพรรดิแห่งประเทศนี้”

โรเบิร์ต โอเกออร์ได้ตอบว่า “ตามที่ท่านได้ตั้งข้อกล่าวหาข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เข้าร่วมพิธีมิสซานั้น
ข้าพเจ้าได้ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมจริง ๆ เพราะโดยความตายและพระโลหิตอันมีค่าของพระบุตรแห่งพระเจ้า
และการถวายเครื่องบูชาของพระองค์นั้นก็ทำให้พิธีต่าง ๆ เหล่านี้ก็ถูกยกเลิกอย่างสิ้นเชิง
และถูกเหยียบไว้ใต้ฝ่าเท้าแล้ว
ด้วยว่าโดยพระคริสต์การถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวก็ทำให้คนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิเป็นผู้สม
บูรณ์ครบถ้วนตลอดนิรันดร์ ซึ่งเกิดขึ้นได้โดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
เพราะว่าเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์เราเคยอ่านพบหรือว่า พวกศาสดาพยากรณ์, พระคริสต์
หรืออัครสาวกคนหนึ่งคนใดได้กล่าวถึงพิธีมิสซาบ้าง? พวกเขาไม่ทราบเลยว่ามิสซาหมายถึงอะไร?
พระคริสต์ได้ทรงตั้งพิธีมหาสนิทอันบริสุทธิขึ้นจริง ซึ่งเป็นพิธีที่คริสเตียนทุกคนมีสามัคคีธรรมร่วมกัน
แต่พวกเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาใด ๆ เลย
ถ้าท่านจะกรุณาอ่านพระคัมภีร์ให้จบท่านจะไม่พบว่ามีกรกล่าวถึงพิธีมิสซาแม้แต่ครั้งเดียวเลย
เพราะฉะนั้นพิธีมิสซาจึงเป็นเพียงความประสงค์ของมนุษย์เท่านั้น

“สำหรับข้อกล่าวหาข้อที่ 2 นั้น ข้าพเจ้าไม่ขอปฏิเสธ
แต่พวกที่มาประชุมร่วมกันในบ้านของข้าพเจ้านั้นเป็นคนสัตย์ซื่อและเกรงกลัวพระเจ้า
ข้าพเจ้าขอยืนยันให้ท่านมั่นใจว่า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะชักนำใครให้หลงผิด
แต่ข้าพเจ้ากระทำด้วยความปรารถนาที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ในการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
และเพื่อผลดีที่จะเกิดขึ้นแก่คนเป็นอันมาก ข้าพเจ้าทราบจริง ๆ ว่าจักรพรรดิได้ทรงห้ามไม่ให้จัดการประชุม
แต่ทำอย่างไรได้ละ? ข้าพเจ้าก็ทราบเช่นกันว่า พระคริสต์ได้ทรงตรัสบัญชาไว้ในข่าวประเสริฐของพระองค์ คือ
พระองค์ได้ตรัสว่า “ที่ใดก็ตามที่มีคน 2 หรือ 3 คนมาร่วมประชุมกันในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา”
เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านก็เห็นแล้วว่า
ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเชื่อฟังจักรพรรดิได้อย่างเต็มที่เพราะก็เท่ากับว่าข้าพเจ้าจะต้องขาดความเชื่อฟังในพระคริสต์
สำหรับกรณีนี้แล้ว ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์”

ผู้พิพากษาคนหนึ่งใช้คำสั่งถามว่า “เมื่อพวกเขาประชุมกันนั้นพวกเขาทำอะไรกันบ้าง? และสำหรับคำถามนี้ เบาติคอนบุตรชายคนโตได้ตอบกลับไปว่า “ถ้าท่านจะอนุญาต ข้าพเจ้าจะขอเปิดเผยเรื่องนี้ให้ท่านทราบอย่างละเอียดทีเดียว”

เมื่อพวกราชอำมาตย์ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นคณะผู้พิพากษาเหล่านี้ได้ยื่นการโต้ตอบของเบาติคอนอย่างทันควัน จึงหันไปมองหน้ากันเป็นเชิงขอความเห็นแล้วกล่าวว่า “เอาละ ให้เราฟังคำชี้แจงนี้ด้วยกันเถอะ”

เบาติคอนก็เหลือบตาขึ้นมองฟ้าและเริ่มพูดขึ้นว่า

“เมื่อพวกเราประชุมพร้อมกันในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

เพื่อมาฟังพระวจนะของพระเจ้านั้น

แรกทีเดียวพวกเราจะคุกเข่าก้มหน้าอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและสารภาพความผิดบาปทั้งหลายของเราต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพด้วยความถ่อมใจ จากนั้นเราก็อธิษฐานขอให้เราใช้พระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง

และเทศนาพระวจนะนั้นด้วยความบริสุทธิ์ใจ นอกจากนี้เรายังได้อธิษฐานสำหรับเจ้านายสูงสุดคือ

องค์จักรพรรดิของเราและอธิษฐานสำหรับที่ปรึกษาทุกคนของพระองค์

เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้ปกครองประเทศอย่างสงบสุขเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า”

ขณะที่พวกเขากำลังถูกสอบสวนอยู่นั้น พวกเขาแต่ละคนก็ได้ยอมรับถึงความเชื่อของตนเองอย่างเปิดเผย

ไม่นานนักคนเหล่านั้นก็นำตัวพวกเขาไปเข้าเครื่องทรมานเพื่อคาดคั้นให้พวกเขาเปิดเผยว่ามีใครบ้างที่มักจะมาเข้าร่วมประชุมที่บ้านของเขา

อีก 4-5 วันต่อมาพวกเขาก็ถูกเรียกตัวมาอยู่รวมกันต่อหน้าคณะผู้พิพากษาเหล่านี้

หลังจากที่มีการพูดคุยกันหลายคำแล้วคณะผู้พิพากษาก็ถามพวกเขาว่า

พวกเขาจะยอมให้เป็นไปตามความปรารถนาของพวกผู้พิพากษาหรือไม่? โรเบิร์ต

โอเกออร์กับเบาติคอนบุตรชายของท่านก็คิดใคร่ครวญเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า “ใช่ เรายอมให้เป็นไปตามนั้น”

จากนั้นมาร์ตินบุตรชายคนเล็กก็ถูกถามคาดคั้นอย่างเดียวกัน

แต่เขาตอบว่าเขาไม่ยอมให้เป็นไปตามความปรารถนาของคณะผู้พิพากษาเหล่านั้น แต่จะขออยู่กับมารดาของเขา ดังนั้นเขาจึงถูกส่งตัวกลับเข้าคุกอีก

ขณะที่บิดากับบุตรชายคนโตนั้นได้ถูกพิพากษาให้นำตัวไปเผาจนเป็นเถ้าถ่าน

ในขณะที่มีการประกาศคำพิพากษานั้นผู้พิพากษาคนหนึ่งได้พูดด้วยอารมณ์เดือดพล่านเพราะความโกรธ

เมื่อเห็นความเยือกเย็นของผู้รับใช้พระเจ้าทั้ง 2 คนนี้ หลังจากที่ยกทั้งสองได้ถูกพิพากษาประหารชีวิตแล้ว

พวกเขาก็เดินกลับเข้าห้องขังด้วยความชื่นชมยินดีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้เกียรติแก่พวกเขาในการนับพวกเขา

ขอให้เข้าร่วมอยู่ในจำพวกของคนทีพลีชีพเพื่อพระเจ้า

ทันทีที่พวกเขาถูกนำกลับเข้าห้องขังนั้นกลุ่มที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นของคาทอลิกกลุ่มหนึ่งก็มาถึง คนหนึ่งในกลุ่มนี้ได้บอกพวกเขาว่าเวลาที่พวกเขาจะต้องตายได้มาถึงแล้ว โรเบิร์ต

โอเกีเออร์กับบุตรชายของท่านก็กล่าวว่า “เราทราบแล้ว

ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย

และบัดนี้เมื่อร่างกายของเราอดพ้นจากคุกอันชั่วร้ายนี้แล้ว

จิตวิญญาณของเราก็จะได้เข้าสู่แผ่นดินดินสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งเป็นแผ่นดินที่เปี่ยมด้วยสง่าราศีเป็นอันมาก”

คนหนึ่งในกลุ่มที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้น ได้พยายามที่จะชักชวนให้พวกเขาหันเหออกจากความเชื่อของตน โดย

กล่าวว่า “คุณพ่อโรเบิร์ต ท่านเป็นคนแก่แล้วนะ ข้าพเจ้าขอร้องทูลว่าสำหรับในช่วงวาระสุดท้ายของท่านนี้

ขอให้ท่านคำนึงถึงการรักษาชีวิตของท่านไว้

และถ้ายอมฟังข้าพเจ้าข้าพเจ้าขอรับรองว่าท่านจะสบายอย่างแน่นอน”

ชายชราคนนี้ได้ตอบว่า “บุรุษที่น่าสงสารเอ๋ย..! ท่านกล้าดียังไงถึงได้อ้างว่าสิ่งที่เป็นของพระเจ้านิรันดร

องค์นี้ว่าเป็นของท่านเอง ซึ่งเป็นการขโมยพระเกียรติของพระองค์ไปเสีย เพราะดูเหมือนว่าตามคำพูดของท่าน

ถ้าข้าพเจ้ายอมฟังท่านท่านก็จะกลายเป็นผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ไม่..ไม่ใช่..!

ข้าพเจ้ามีพระผู้ช่วยให้รอดเพียงองค์เดียวคือ

พระเยซูคริสต์ผู้จะทรงช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากโลกอันทุกข์ทรมานนี้ในอีกไม่นานนี้

ข้าพเจ้ามีเจ้านายแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งเป็นผู้ที่พระบิดาในสวรรค์ได้ตรัสสั่งให้ยอมฟังพระองค์เท่านั้น

และข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะฟังใครอีกเลย”

อีกคนหนึ่งได้เตือนสติให้ท่านสงสารจิตวิญญาณของท่านเอง โรเบิร์ตจึงกล่าวว่า

“ท่านได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าสงสารจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอง

ท่านไม่เห็นหรือว่าข้าพเจ้าสงสารจิตวิญญาณของข้าพเจ้าแค่ไหน

เพราะเพื่อพระนามของพระคริสต์แล้วข้าพเจ้าก็เต็มใจที่จะทิ้งร่างกายอันนี้ของข้าพเจ้าให้อยู่ในไฟ

โดยหวังว่าวันนี้ข้าพเจ้าจะได้อยู่กับพระองค์ในเมืองบรมสุขเกษม

ข้าพเจ้าได้มอบความไว้วางใจทั้งหมดของข้าพเจ้าไว้กับพระเจ้า

และความหวังใจของข้าพเจ้าก็ยึดแน่นอยู่ที่คุณงามความดีของพระคริสต์คือ การสิ้นพระชนม์

และความทุกข์ทรมานของพระองค์

พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปในทางที่ถูกต้องที่จะเข้าสู่แผ่นดินของพระองค์ได้

ข้าพเจ้าเชื่อในสิ่งที่เหล่าศาสดาพยากรณ์และเหล่าอัครสาวกซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ได้บันทึกไว้

และข้าพเจ้าจะขอมีชีวิตและขอตายในความเชื่อนี้”

เมื่อผู้มีตำแหน่งตามลำดับชั้นคนนั้นได้ยื่นคำตอบเช่นนี้จึงกล่าวว่า “ออกไป เจ้าสุนัข
แกไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน แกกับลูกชายของแกทั้ง 2
คนนั้นแหละถูกตัดสินให้ตายอย่างน่าอนาถแล้ว”

ขณะที่พวกนั้นกำลังจะแยกเบาคอนไปจากบิดาของเขา เขาก็กล่าวว่า
“ปล่อยให้บิดาของข้าพเจ้าอยู่ตามลำพังเถอะ อย่าไปรบกวนท่านอีกเลย
ท่านแก่แล้วและร่างกายก็ทรุดโทรมมากแล้ว
ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่านอย่าไปขัดขวางไม่ให้ท่านได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพนี้เลย”

เมื่อเดินทางมาถึงแดนประหาร บุตรชายคนนั้นก็ดึงกางเขนที่ทำด้วยไม้ไปจากมือของบิดาและกล่าวว่า
“เพราะเหตุใดประชาชนจึงต้องโกรธเคืองเราที่ไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์ที่ทำด้วยไม้?
ก็เรามีกางเขนของพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์เป็นนิรันดร์อยู่ในใจของเราแล้วนี่
และเราตระหนักว่าพระวณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ก็เขียนอยู่ภายในใจของเราด้วยตัวอักษรทองคำแล้ว”

มีกองทหารกองหนึ่งควบคุมตัวคนทั้ง 2

ไปยังแดนประหารดูราวกับว่าเป็นกษัตริย์ที่กำลังได้รับการแห่แหนเข้าไปในราชอาณาจักรของพระองค์
จากนั้นเบาคอนก็ถูกลากตัวไปยังไม้ที่ปักไว้บนพื้น ซึ่งที่นั่นเอง เบาคอนได้เริ่มร้องเพลงสดุดีบทที่ 16
ผู้มีตำแหน่งตามลำดับชั้นคนหนึ่งจึงร้องออกมาว่า “ท่านเจ้านายทั้งหลายของข้าพเจ้า
ท่านไม่ได้ยินหรือว่าไอ้คนที่ออกนอกกลุ่มออกทางพวกนี้กำลังร้องเพลงที่เป็นความเชื่อผิด ๆ
อันชั่วร้ายเพื่อจะล่อลวงประชาชนให้หลงไป?” เมื่อเบาคอนได้ยินดังนั้นจึงตอบว่า “เจ้าคน โง่เขลา
ทำไมเจ้าจึงเรียกเพลงสดุดีของดาวิดว่าเป็นความเชื่อที่ผิด ๆ ละ?”

แล้วท่านก็หันหน้าไปมองบิดาของท่านซึ่งกำลังจะถูกมัดโซ่ไว้กับไม้ที่ปักไว้บนพื้น และได้กล่าวว่า “บิดาเอ๋ย
ท่านจงเข้มแข็งเถิด เหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดกำลังจะผ่านพ้นไปในไม่ช้านี้” จากนั้นท่านก็กล่าวถ้อยคำสั้น ๆ
เหล่านี้ซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง “โอ้ พระเจ้าพระบิดานิรันดร์

ขอทรงโปรดรับเครื่องบูชาที่เป็นร่างกายของเราเพื่อเห็นแก่พระเยซูคริสต์พระบุตรที่รักของพระองค์”
ในท่ามกลางความขัดแย้งเหล่านี้ เบาคอนก็เหลือบตาขึ้นมองฟ้าและได้กล่าวแก่บิดาของท่านว่า “ดูเถิด
ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดออกและมีทูตสวรรค์ที่สวยงามหลายล้านองค์เตรียมพร้อมที่จะรับเราขึ้นไปด้วยความ
ยินดีที่ได้เห็นเราเป็นกษัตริย์ในการเป็นพยานต่อความจริงให้โลกได้รับรู้ บิดาเอ๋ย
ขอให้เราดีใจและชื่นชมยินดีเถิด เพราะว่าความยินดีทั้งหลายบนสวรรค์กำลังเปิดออกสำหรับเราแล้ว”

จากนั้นไฟก็ถูกจุดขึ้นที่ฟางหญ้าและเศษไม้เหล่านั้นทันที ในที่สุดไฟก็เริ่มลุกกลามร้อนขึ้นเรื่อย ๆ
ถ้อยคำสุดท้ายที่คนทั้งหลายได้ยินพวกเขาเปล่งออกมาก็คือ

“พระเยซูคริสต์พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ข้าพระองค์ทั้งหลายขอฝากวิญญาณจิตของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”

แล้วเขาทั้งสองก็ล่องลับไปในองค์พระผู้เป็นเจ้าในลักษณะนี้เอง

มาถึงตอนนี้ฝูงชน โรมันคาทอลิกหลายคนก็ไปหามาร์ตินกับมารดาของเขา

เพื่อหวังว่าจะสามารถจะชักชวนให้คนทั้งสองหันเหจากความเชื่อของตนได้

และเพื่อที่จะช่วยให้กิจการอันชั่วร้ายของพวกเขาสัมฤทธิ์ผล ได้ดียิ่งขึ้นพวกเขาจึงได้แยกคนทั้งสองออกจากกัน

หลังจากที่ผ่านไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง หญิงผู้นำสงสารก็เริ่มหวั่นไหวและละทิ้งความเชื่อดั้งเดิมของนางเสีย

ซึ่งก็ทำให้บรรศัทรูของพวกคริสเตียนมีความชื่นชมยินดีในเรื่องนี้ เมื่อกลุ่มคนของพระคริสต์กลุ่มเล็ก

ๆ ได้ยินข่าวที่น่าเศร้านี้ก็พากันงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้ทรงปล่อยให้พวกเขาต้องตกอยู่ในสภาพที่โศกเศร้าเช่นนี้

วันหนึ่งได้มีบาทหลวงผู้หนึ่งในคณะบาทหลวงเหล่านั้นได้เข้าไปคอยดูแลนางถึงในห้องขัง

โดยได้แนะนำให้นางชักจูงมาร์ตินบุตรชายของนางให้มาเป็นพวกเดียวกันเสีย

และชักนำให้เขาหันออกจากความเชื่อผิด ๆ ของเขานั้น นางก็สัญญาว่าจะพยายาม

แต่เมื่อมาร์ตินถูกนำตัวมาหามารดาของเขา และได้ทราบว่านางไม่เพียงแต่เสื่อมลงเท่านั้น

แต่ยังได้หันเหออกจากทางที่ถูกต้องด้วย

เขาก็เริ่มเศร้าโศกเสียใจกับสภาพอันน่าเวทนาของนางและกล่าวด้วยน้ำตานองหน้าว่า “โอ้! แม่

ท่านได้ทำอะไรลงไปเนี่ย? ท่านได้ปฏิเสธพระองค์ผู้ยอมไถ่ชีวิตท่านไว้หรือ? โอ้! พระเจ้าผู้ประเสริฐ

ข้าพเจ้าจะต้องมีชีวิตอยู่เพื่อจะทนเห็นสิ่งนี้ซึ่งทิ่มแทงใจของข้าพเจ้าอย่างปวดร้าวหรือนี้”

เมื่อมารดาของเขาได้ยินคำตัดพ้อต่อว่าที่น่าสงสารของบุตรชายและ ได้เห็นน้ำตาที่บุตรชายของนางหลั่งออกมา

และเพราะนางเองนางก็เริ่มมีกำลังในองค์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นอีกนางจึงได้ออกมาทั้งน้ำตาว่า “ข้าแต่

พระบิดาผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา ขอทรงโปรดเมตตาต่อข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปที่น่าเวทนานี้ด้วยเถิด

และขอทรงปกคลุมการล่วงละเมิดของข้าพระองค์ไว้ภายใต้ความชอบธรรมของพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์

ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดประทานกำลังจากเบื้องบนให้แก่ข้าพระองค์

เพื่อข้าพระองค์จะสามารถยืนหยัดในความเชื่อดั้งเดิมของข้าพระองค์ได้

และขอทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ยึดมั่นอยู่ในความเชื่อนี้จนถึงลมหายใจเฮือกสุดท้ายของข้าพระองค์ด้วยเถิด”

หลังจากการเปลี่ยนแปลงนี้ได้เกิดขึ้นไม่นานนัก

คนเหล่านั้นซึ่งได้ถูกซาตานใช้เป็นเครื่องมือในการล่อลวงนางก็เดินเข้ามา

โดยคาดว่านางคงจะมีจิตใจอยู่ในสภาพเดียวกับตอนที่พวกเขาปล่อยให้นางอยู่กับบุตรชายตามลำพัง

ทันทีที่นางเห็นพวกเขา นางก็กล่าวด้วยความขะเขวข่าว่า “ออกไปไอ้ซาตาน จงถอยไปให้พ้นจากข้าพเจ้า
ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าไม่มีส่วนและไม่มีส่วนแบ่งอะไรในชีวิตข้าพเจ้าเลย

ข้าพเจ้าจะยืนหยัดอยู่ในความเชื่อดั้งเดิมของข้าพเจ้า โดยความช่วยเหลือที่มาจากพระเจ้า

และถ้าข้าพเจ้าไม่สามารถจะลงชื่อยืนยันคำพูดนี้ด้วยน้ำหมึก

ข้าพเจ้าก็จะขอประทับตราด้วยเลือดของข้าพเจ้าเอง”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาภาชนะที่อ่อนแอซึ่งเคยหวั่นไหวไปชั่วขณะหนึ่งก็เริ่มเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้ที่มาเกลี้ยกล่อมคนหนึ่งก็ได้กล่าวแก่มาร์ตินว่า “เจ้าหนุ่มหน้าโง่ เจ้าพูดในสิ่งที่เจ้าไม่รู้

เจ้าไม่เห็นหรือว่าประชาชนเหล่านี้ทุกคนได้ยืนเกี่ยวกับเจ้า? พวกเขาไม่ได้เชื่ออย่างที่เจ้าเชื่อ

และข้าพเจ้าไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาก็รอดกันได้ทุกคน” เมื่อหญิงผู้ประเสริฐคนนั้น ได้ยินคำพูดเช่นนี้จึงตอบว่า

“ท่านเจ้าคะ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ตรัสไว้ว่า

เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนำไปถึงความพินาศ

และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมากแต่ประตูแคบที่นำไปถึงชีวิตนั้นก็มิผู้พบปะน้อย

แล้วท่านสงสัยหรือว่าเราอยู่ในทางตรงนั้นหรือเปล่า เมื่อท่านได้เห็นความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของเรา

ขอให้ท่านลองเปรียบเทียบหลักคำสอนของเรากับหลักคำสอนของพวกเขาบาทหลวงหรือของพวกพระชั้นสูงของท่าน

เพราะว่าโดยส่วนตัวของเราแล้วพวกเราตัดสินใจแล้วว่าที่จะมีพระคริสต์เพียงองค์เดียวผู้ทรงถูกตรึงไว้ที่กางเขน

เรายอมรับพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เท่านั้น”

หลังจากนั้นไม่นานมาร์ตินกับมารดาของเขาก็ถูกมัด

และถูกนำตัวไปยังสถานที่ซึ่งพวกเขาจะต้องพลีชีพเพราะความเชื่อนั้น

เมื่อถูกมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นแล้วนางก็กล่าวให้พวกคนดูได้ยินได้ฟังว่า “เราเป็นคริสเตียน

และเดี๋ยวนี้การที่เรากำลังรับความทรมานอยู่นี้ก็ไม่ใช่เพราะเราเป็นฆาตกรหรือเป็นขโมย

แต่เพราะเราไม่ยอมเชื่อนอกเหนือไปจากสิ่งที่พระวาจาของพระเจ้าได้สอนเราไว้” ทั้ง 2

คนก็ชื่นชมยินดีที่ทรงนับว่าพวกเขามีค่าสมควรที่จะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะเหตุเดียวกันนั้น

เมื่อไฟได้ถูกจุดขึ้นแล้ว แต่ความร้อนแรงของไฟนั้นก็ไม่สามารถจะยับยั้งความร้อนรนของเขทั้งสองคนได้

พวกเขาก็ยังมั่นคงในความเชื่อและได้ชูมือของเขทั้งสอง ขึ้นไปที่ฟ้าแล้วพร้อมใจกันกล่าวขึ้นว่า “ข้าแต่

พระเยซูเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอฝากวิญญาณจิตของเราไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์”
แล้วทั้งมารดากับบุตรชายก็ล่องลับไปในองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์เอง

การรายงานเหตุการณ์ย่อ ๆ เกี่ยวกับการสังหารหมู่ที่เมืองเวสซี ในเขตแชมเปญในประเทศฝรั่งเศส

เมื่อท่านผู้ศรัทธาแห่งเมืองคูอิสเดินทางมาถึงเมืองจอยน์วิลล์ก็ถามชาวเมืองนั้นว่า “เคยมีนักเทศน์มาเทศนาให้พวก
โปรเตสแตนต์ในเมืองเวสซีฟังหรือเปล่า?”

เมื่อท่านได้ยินว่าพวกเขาไม่นักเทศน์ที่เทศนาแก่พวกเขาท่านก็เกิดโทสะอย่างรุนแรง

ในวันเสาร์ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ.1562 ท่านก็เดินทางออกจากเมืองจอยน์วิลล์
ไปพักอาศัยในหมู่บ้านแควมมาร์ติน ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ 4

กิโลเมตรเพื่อว่าท่านจะได้ระบายโทสะของท่านต่อพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรีตในเมืองเวสซีอย่างลับ ๆ

วันต่อมาหลังจากที่ท่านผู้ศรัทธาได้ยื่นเสียงการเฉลิมฉลองพิธีมิสซา ซึ่งมีกองทหารพร้อมอาวุธ 200

คนเข้าร่วมในพิธีนี้ด้วย ท่านก็เดินทางออกจากเมืองแควมมาร์ตินผ่านไปทางเมืองเวสซี

ขณะนั้นมีพวกทหารและพวกพลธนูบางคนติดตามท่านผู้ศรัทธาไปยังเมืองเวสซีเพื่อจะทำการล้อมเมืองนั้นไว้
ทหารส่วนใหญ่ถูกจัดให้พักอาศัยในบ้านของพวกโรมันคาทอลิก

เมื่อถึงวันเสาร์ก่อนที่จะมีการบุกเข้ามาฟันนั้นก็มีคนมาเฝ้ามองดูพวกทหารขณะที่พวกเขากำลังเตรียมอาวุธของต
นให้พร้อม แต่พวกที่สัตย์ซื่อซึ่งเฝ้ามองดูอยู่นั้นก็ไม่ได้เอะใจว่า จะมีการสมคบวางแผนชั่วกัน

เพราะคิดว่าท่านผู้ศรัทธาจะปฏิบัติต่อพวกตนอย่างสมเกียรติในฐานะที่เป็นราษฎรที่อยู่ภายใต้การปกครองของกษัต
ริย์

ท่านผู้ศรัทธาแห่งเมืองคูอิสได้ยกกำลังทหารทั้งหมดของท่านเข้าไปในเมืองเวสซีด้วยความตั้งใจที่จะลงมือแก้แค้น
พวกโปรเตสแตนต์อย่างโหดร้ายและน่ากลัวที่สุด ท่านผู้ศรัทธาได้นำกองทหารของท่านตรงไปยังวัดโรมันคาทอลิก
และได้ออกคำสั่งให้ชาวโรมันคาทอลิกทุกคนแยกตัวออกมาอยู่รวมกันในวัดโรมันคาทอลิกนี้

และห้ามออกไปที่ถนนโดยเด็ดขาด ไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ ทั้งสิ้น

ถ้าไม่เชื่อฟังก็เท่ากับเป็นการเอาชีวิตตัวเองออกไปเสี่ยงกับความตาย

ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้มีการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

จากนั้นท่านผู้ศรัทธาจึงได้ยกกำลังทหารของท่านตรงไปยังข้างหลังใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งพวกฮูกินอท

(โปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศส) กำลังประชุมกันตามปกติ

ขณะที่พวกทหารยกทัพเข้ามาใกล้ข้างหลังพวกเขาได้ยิงปืนเข้าไปทางหน้าต่างที่มีอยู่หลายบานนั้น

ผู้คนที่อยู่ภายในซึ่งมีจำนวนประมาณ 1,200 คนก็ตกใจ

และเมื่อได้รับรายงานแล้วก็พากันวิ่งกรูไปที่ประตูโดยหวังว่าจะหลบหนีเข้าไปในป่าได้

ภาพที่น่าสยดสยองจึงเกิดขึ้นคนเหล่านั้นที่พยายามจะหนีออกไปทางประตูต่างก็ถูกฟัน

และถูกฆาตกรรมโดยพวกทหารที่อยู่ข้างนอก

แล้วพวกทหารเหล่านั้นก็พากันวิ่งเข้าไปข้างในพร้อมด้วยดาบที่ถืออยู่ในมือ และได้ลงมือฆ่าฟันทั้งผู้ชาย

ผู้หญิงและเด็กอย่างไร้ความปราณี ส่วนทหารคนอื่นๆที่มีปืนก็ยิงไปยังผู้คนซึ่งอยู่ที่ชั้นลอย

คนพวกนี้จึงพังหลังคาจนเปิดออกเป็นช่องและกระโดดข้ามกำแพงเมืองที่สูงมากลงมาแล้วรีบวิ่งหนีเข้าไปในป่า

เพื่อหาที่ปลอดภัย บางคนในพวกนี้ก็ได้รับบาดเจ็บจากกระสุนปืน ส่วนคนอื่น

ๆนั้นก็ถูกแทงหรือถูกฟันด้วยดาบที่ศิระหรือที่แขน

แม้ว่าขณะที่การสังหารหมู่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

แต่อาจารย์โมเรลซึ่งเป็นนักเทศน์ก็ยังคงยืนอยู่ที่ธรรมาสันและคอยเตือนสติประชาชนเหล่านั้นให้ยึดมั่นอยู่ในความ

เชื่อและอธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้ทรงเมตตาพวกเขา อาจารย์โมเรลถูกจับและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าท่านผู้

ท่านผู้ศักดิ์ได้คำรามออกมาว่า “มานี่! เจ้าเป็นผู้รับใช้ในที่แห่งนี้หรือ..?”

ใครได้ทำให้เจ้ากล้าหาญชาญชัยจนถึงกับกล้ามาล่อลวงผู้คนเหล่านี้ให้หลงไปจากทางที่ถูกต้อง”

ผู้รับใช้คนนี้ก็จึงกล่าวว่า “ท่านครับ ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนล่อลวง

เพราะข้าพเจ้าได้เทศนาข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์แก่พวกเขาโดยตรงไปตรงมาอยู่แล้ว”

เมื่อท่านผู้ศักดิ์รู้สึกว่าการโต้ตอบของท่านเป็นการโต้ตอบที่ไม่เห็นสอดคล้องกับความบ้าคลั่งอันเหี้ยมโหดของตน

เขาจึงเริ่มใช้คำแข่งสาปโดยกล่าวว่า “ข่าวประเสริฐนั้นได้สอนให้กบฏต่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองด้วยหรือ?

ท่านผู้นำศาสนจักรของเมืองนี้ท่านจงไปเตรียมตะแลงแกงแขวนคอไว้ให้พร้อม

และให้แขวนคอชายคนนี้เสียเถิด”

เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วผู้รับใช้พระเจ้าท่านนี้ก็ถูกมอบไว้ในมือของเจ้าพนักงาน 2

คนซึ่งได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างเลวทราม

พวกผู้หญิงในเมืองนั้นซึ่งเป็นพวกโรมันคาทอลิกที่โง่เขลาได้หอบหินขึ้นมาปาใส่หน้าเขา

และตะโกนโห่ร้องด้วยเสียงอันดังว่า “ฆ่ามัน! ฆ่าเจ้าคนต่ำช้านี้ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้คนเป็นอันมากต้องตายไป”

ขณะเดียวกันนั่นเองท่านผู้ศักดิ์ได้เดินเข้าไปในฝูงชน พวกโปรเตสแตนต์ก็ยื่นพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่

ซึ่งพวกเขาใช้ในการนมัสการพระเจ้าให้ท่านผู้ศักดิ์พิจารณา

ท่านผู้ศักดิ์ก็รับมาถือไว้ในมือและได้เรียกพระคานันลซึ่งเป็นน้องชายของท่านให้มาหาและกล่าวว่า “ดูสิ

หนังสือของพวกเขาถูกกินทันที เป็นหนังสืออะไรกันแน่?” เมื่อพระคาดินัลได้ดูหนังสือเล่มนั้นแล้วก็กล่าวว่า “หนังสือเล่มนี้มีแต่เรื่องที่ประเสริฐทั้งสิ้นเพราะว่าหนังสือเล่มนี้คือพระคัมภีร์บริสุทธินั่นเอง”

ท่านผู้รักก็ขุ่นเคืองใจที่น้องชายของท่านมีความคิดเห็นในเรื่องนี้แตกต่างจากท่าน

ท่านผู้รักจึงเกิดความเดือดดาลขึ้นมา และได้ตะคอกขึ้นว่า “อะไรนะ...! พระคัมภีร์บริสุทธิในปัจจุบันนี่นะหรือ..? พระเยซูคริสต์ได้ทนทุกข์ทรมานผ่านมามาก 1,500 ปีแล้ว หนังสือเหล่านี้จะพึงจะได้รับการพิมพ์ขึ้นเมื่อ 1 ปีที่ผ่านมาเอง แล้วท่านจะมาพูดได้ยังไงล่ะว่า นี่เป็นหนังสือข่าวประเสริฐ?

ท่านกำลังพูดในสิ่งที่ตัวเองไม่รู้สิน่า”

การสังหารหมู่ก็ได้ดำเนินต่อไปเป็นเวลานาน 1 ชั่วโมงเต็ม ขณะที่พวกพลตรก็ยังคงเป่าแตรให้บุกเข้าโจมตี

เมื่อเหยื่อสังหารคนหนึ่งคนใดได้ขอร้องให้เมตตาพวกเขาโดยเห็นแก่ความรักขององค์พระเยซูคริสต์

พวกฆาตกรก็จะตอบด้วยความคูหึมันเหยียดหยามว่า “เจ้าอ้างพระนามของพระคริสต์

เดี๋ยวนี้พระคริสต์ของพวกเจ้าอยู่ที่ไหนล่ะ ?”

การสังหารหมู่ในครั้งนี้มีคนพลีชีพไป 50-60 คน นอกจากนี้ก็ยังมีผู้บาดเจ็บอีกประมาณ 250 คนซึ่งบางคนในจำนวนนี้ก็ถึงแก่ความตายด้วย มีคนหนึ่งต้องสูญเสียขาไปข้างหนึ่ง

อีกคนหนึ่งเสียแขนไปข้างหนึ่ง และอีกคนหนึ่งก็เสียนิ้วของตนไปหลายนิ้ว

ผู้ถวายเงินสำหรับช่วยเหลือคนยากจนขัดสนซึ่งติดไว้ที่ประตูคริสตจักรโดยยึดไว้กับตะขอเหล็ก 2 ตัวภายในมีเงิน 12 ปอนด์ได้ถูกงัดออกจากที่ของมันและไม่เคยถูกนำกลับมาติดไว้ที่เดิมเลย

ผู้รับใช้พระเจ้าคนนั้นก็ถูกคุมขังไว้อย่างใกล้ชิด

และถูกขู่ว่าจะพวกเขาจะจับตัวท่านยึดใส่กระสอบและถ่วงให้จมน้ำตายเสีย

อย่างไรก็ตามท่านได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระในวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1563

ตามคำร้องเรียนอย่างเอาจริงเอาจังของเจ้าชายแห่งเมืองพอร์ตเทียน

เหตุการณ์โดยย่อเกี่ยวกับเมืองแซนเซอเรระหว่างที่ถูกปิดล้อม

แซนเซอเรเป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งซึ่งอยู่ในเขตรับผิดชอบของแคว้นเซอรั ตั้งอยู่ด้านซ้ายของริมฝั่งแม่น้ำลัวร์

เป็นสถานที่ซึ่งพวกคริสเตียนที่สัจซื่อได้หนีไปลี้ภัยใน ปี ค.ศ. 1573

เมืองนี้ได้ถูกพวกศัตรูปิดล้อมไว้โดยรอบตั้งแต่เดือนเมษายน

และเนื่องจากการถูกปิดล้อมไว้อย่างนี้เองในไม่ช้าชาวเมืองก็ขาดแคลนอาหารจึงได้ไปรวบรวมลา

และล่อที่มีอยู่ในเมืองนั้นมาเป็นอาหารซึ่งลาและล่อพวกนี้ก็ถูกจับกินหมดภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือน แล้วเขาจึงฆ่าม้าและสุนัขเป็นอาหาร และหลังจากสัตว์พวกนี้หมดแล้วเขาก็ไล่จับพวกแมว หนูบ้าน หนูนา ตัวตุ่น และสัตว์อื่น ๆ รวมทั้งแมลงทุกชนิดที่พวกเขาสามารถจับได้ เมื่อกินสัตว์พวกนี้หมดแล้ว พวกเขาก็ประทังชีวิตด้วยการกินหนังวัว หนังแกะ แผ่นหนังที่ใช้เขียนหนังสือ รองเท้าเก่า ๆ กีบของม้าและวัว เขาสัตว์ที่ใช้ประดับบ้านและโคมไฟ เชือก สายบังเหียนม้าและเข็มขัดหนัง พอใกล้จะถึงสิ้นเดือนมิถุนายนชาวเมืองจำนวน 1 ใน 3 ส่วนที่ถูกปิดล้อมไว้ก็ไม่มีอาหารจะกินอีกแล้ว จนกระทั่งต้องไปหาเมล็ดของต้นป่านมาบดในครกทำเป็นขนมปัง และพวกเขาก็ได้ทำเช่นเดียวกันนี้กับพืชทุกชนิดโดยนำไปผสมกับรำข้าวด้วย

เด็กทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีก็ตายอย่างน่าเวทนาเนื่องจากไม่สามารถจะทนกับการขาดแคลนอาหารนี้ได้ มีเด็กชายอายุ 10 ขวบคนหนึ่งซึ่งเกือบจะตายอยู่แล้ว เมื่อเขาเห็นบิดามารดาของเขาร้องไห้คร่ำครวญต่อเขา เด็กน้อยจึงกล่าวแก่บิดามารดาว่า “ทำไมแม่ จึงถึงต้องร้องไห้คร่ำครวญด้วยล่ะ เพราะเห็นลูกอยากจนใกล้ตายเช่นนี้หรือ ?” ลูกไม่ได้ขออาหารเลยแม้แต่หน่อยเพราะลูกทราบดีว่าแม่ไม่มีอาหารแล้ว แต่เมื่อเห็นอยู่แล้วว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ลูกจะต้องตายไปในสภาพนี้ก็ให้เราขอบพระคุณสำหรับสิ่งนี้ด้วยกันเถิด ลาซาร์ธสชายผู้ชอบธรรมคนนั้นไม่ได้ตายเพราะขาดอาหารหรือ ?” ลูกไม่ได้อ่านพบเรื่องนี้ในพระคัมภีร์ของลูกหรือหรือ?” เมื่อกล่าวคำเหล่านี้จบลงเด็กน้อยคนนั้นก็สิ้นลมหายใจ

จากเหตุการณ์นี้ประชาชนไม่ได้ตายไปหมดทุกคนเนื่องจากการขาดอาหาร เพราะว่ามีคนเก็บม້ายางตัวไว้สำหรับใช้งานและเก็บแม่วัว 6 ตัวไว้สำหรับรีดนมเพื่อเลี้ยงลูกเด็กทารกที่ยังแบเบาะ ต่อมาสัตว์เหล่านี้ได้ถูกฆ่าเอาเนื้อส่งไปขายเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้รอดชีวิตเหล่านั้น ข้าวสาลีหนัก 1 ปอนด์ (ประมาณครึ่ง กิโลกรัม) เขาขายในราคาครึ่งคราวน์

มีคนไม่เกิน 84 คนที่ต้องตายด้วยน้ำมือของศัตรู แต่มีคนมากกว่า 500 คนที่ตายอย่างน่าอนาถเนื่องจากการขาดแคลนอาหารนั้น มีทหารของเมืองนั้นเป็นจำนวนมากที่ได้หลบหนีออกจากเมืองไปเพื่อหลีกเลี่ยงจากการอดอาหารตายอย่างช้า ๆ โดยเลือกที่จะตายด้วยคมดาบคมดาบของศัตรูมากกว่าที่จะต้องตายแบบนั้น ทหารบางคนในพวกนี้ถูกฆ่าตาย ส่วนทหารคนอื่น ๆ นั้นก็ถูกจับไปขังคุก ทหารที่เหลือออกนั้นก็ถูกประหารชีวิตทันที

ดูเหมือนว่าความหวังทุกอย่างได้ถูกตัดขาดจากพวกเขาเสียแล้ว
และความตายกำลังเตรียมจะตะครุบชีวิตพวกเขาทุกคนอยู่แล้ว
เพราะเหตุว่ากษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสไม่ยอมใจอ่อนกับสภาพอันเลวร้ายของพวกเขา
แต่กลับทรงโกรธแค้นเมื่อเห็นความกล้าหาญของคนเหล่านั้นถึงกับจึงได้ทรงสาบานไว้ว่าจะทำให้พวกเขาอดย
ากจนต้องกินเลือดกินเนื้อตัวเองเลยทีเดียว
แต่การที่ท่านผู้คแห่งเมืองแอนจูได้รับเลือกให้ขึ้นครองราชบัลลังก์ของประเทศโปแลนด์ก็ทำให้เกิดความสงบสุข
โดยทั่วไป
และพวกโปรเตสแตนต์ก็ได้ยินดีกับการมีเสรีภาพในการประพฤติปฏิบัติตัวอยู่ในกรอบแห่งความเชื่อของตนเอง
อีกครั้งหนึ่งโดยไม่ต้องถูกข่มเหง อย่างน้อยก็เป็นชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เกร็ดชีวิตเกี่ยวกับกาลิเลโอ

แม้แต่กลุ่มบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สุดในด้านวิทยาศาสตร์และปรัชญาก็ยังไม่พ้นจากการถูกเพ่งเล็งของพวกที่หลงระ
เริงในอำนาจอย่างบ้าคลั่ง
กาลิเลโอซึ่งเป็นนักดาราศาสตร์และนักคณิตศาสตร์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในสมัยนั้นเป็นคนแรกที่ประสบความสำเร็จ
ในการใช้กล้องโทรทรรศน์ส่องดูเทหวัตถุบนท้องฟ้าและค้นพบความจริงเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ของดวงดาวต่าง ๆ
เขาได้ค้นพบว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของการโคจรของโลกและดาวเคราะห์ทั้งหลาย
และเนื่องจากการค้นพบที่ยิ่งใหญ่นี้เองกาลิเลโอจึงถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าศาลสอบสวนและลงโทษและได้ถูกคุก
คามจากอันตรายในการที่จะได้รับโทษถึงขั้นประหารชีวิตอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งทีเดียว

หลังจากที่ศาลสอบสวนและลงโทษได้ใช้เวลาอย่างยาวนานในการพิจารณาทบทวนข้อเขียนของกาลิเลโอด้วยความ
ซัดเคืองใจเป็นอย่างยิ่ง ในที่สุดคนเหล่านั้นก็ตัดสินใจให้มีการประณามการค้นพบครั้งสำคัญของกาลิเลโอ
ในหลาย ๆ เรื่องว่าเป็นเรื่องที่เกิดจากความบังเอิญอย่างร้ายแรง
ขณะผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้มีมติเป็นเอกฉันท์ที่จะประกาศข้อหาแก่ท่านว่า “กาลิเลโอ
โดยเหตุที่เจ้าบังอาจเขียนเรื่องต่าง ๆ และเชื่อตามที่เจ้าเขียนเช่นนั้น เจ้าจึงตกเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างยิ่งว่า
จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกทางจากศาสนจักรอันศักดิ์สิทธิ์โดยเหตุที่เจ้าเชื่อและยอมรับหลักคำสอนที่พิ
ด ๆ ว่าเป็นความจริง ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่ขัดแย้งกับคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์กล่าวคือ ความเชื่ออย่างผิด ๆ
ที่ว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางการโคจรของโลก

และดวงอาทิตย์ไม่ได้เคลื่อนที่จากทิศตะวันออกไปทางทิศตะวันตก
และความเชื่อที่ว่าโลกเองก็เคลื่อนที่และไม่ได้เป็นศูนย์กลางของจักรวาล”

เพื่อจะรักษาชีวิตไว้ กาลิเลโอจึงจำต้องยอมรับว่าท่านได้กระทำผิดในเรื่องที่คิดว่าโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์
และได้ยอมให้คำสัตย์ปฏิญาณว่า “ในอนาคตต่อไปภายหน้า ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวหรือยืนยัน
ไม่ว่าโดยจะเป็นคำพูดหรือข้อเขียนใด ๆ ที่จะทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยเช่นนี้อีก”
กล่าวกันว่าทันทีที่กาลิเลโอกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณตามที่ถูกบังคับนี้เสร็จแล้วท่านก็หันมากระซิบกับเพื่อนคนหนึ่ง
ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กันนั้นว่า “แต่โดยสรุปแล้วโลกก็ยังเคลื่อนที่อยู่ดีนั่นแหละ”

บทที่ 6

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศอิตาลีภายใต้อำนาจของศาสนจักรโรมันคาทอลิก
โดยมีสันตะปาปาเป็นประมุข

ขณะนี้เรากำลังจะเข้าสู่เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศอิตาลี ประเทศซึ่งเป็น

1. ศูนย์กลางของศาสนจักรโรมันคาทอลิก
2. ที่ประทับของสันตะปาปา
3. แหล่งของความเชื่อผิด ๆ ที่ได้แพร่กระจายออกไปยังประเทศต่าง ๆ
และได้ล่อลวงจิตใจของคนเป็นอันมากให้หลงไป
ทั้งยังได้ก่อกวนหมอกแห่งความเชื่อที่มลายและอคติมาบดบังความเข้าใจของมนุษยชาติให้ไขว้เขวไปเสียห
มด

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงที่เราจะมาศึกษาและติดตามร่วมกันนี้เป็นการข่มเหงและความโหดร้ายทารุณที่ก่อขึ้น
โดย

1. อำนาจของสันตะปาปาโดยตรง
2. อำนาจของศาลสอบสวนและลงโทษ
3. โดยอคติและความใจแคบของเจ้าผู้ครองนครหลาย ๆ พระองค์ในประเทศอิตาลีนั่นเอง

ในคริสต์ศตวรรษที่ 12

การข่มเหงในช่วงแรกภายใต้อำนาจของสันตะปาปาและคณะบาทหลวงได้เริ่มต้นขึ้นในประเทศอิตาลี

ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สันตะปาปาเป็นชาวอังกฤษชื่อ เอเรียน เหตุการณ์ต่าง ๆ
ได้เริ่มก่อตัวขึ้นจากจุดเริ่มต้นดังต่อไปนี้

อาร์โนลด์ ซึ่งเป็นผู้มีการศึกษาและเป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์ได้อย่างยอดเยี่ยมของเมืองเบร็สเซีย
ท่านเดินทางมายังกรุงโรมและได้มีใจกล้าที่จะเทศนาต่อต้านความเสื่อมทรามและพิธีกรรมใหม่ที่คิปปลันเข้ามา
ในคริสตจักร ท่านสามารถเทศนาและให้เหตุผลได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกัน
และแสดงออกถึงแก่นแท้ของหลักความเชื่ออันบริสุทธิ์ออกมาได้อย่างแท้จริงจนทำให้คณะวุฒิสมาชิกแห่งสภา
การปกครองและผู้คนเป็นอันมากพากันเห็นชอบและชื่นชมกับหลักคำสอนของท่านเป็นอย่างยิ่ง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้สันตะปาปาเอเรียนรู้สึกไม่พอใจยิ่งนักจนถึงกับออกคำสั่งอาร์โนลด์ออกไปเสียจากกรุง
โรมทันทีในฐานะที่ท่านถือนิยายความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต
อย่างไรก็ตามอาร์โนลด์ไม่ได้กระทำตามคำสั่งดังกล่าวเนื่องจากคณะวุฒิสมาชิกแห่งสภาการปกครองและบุคคล
สำคัญบางคน ได้ยื่นมือเข้ามาปกป้องท่านและพากันขัดขืนสิทธิอำนาจของสันตะปาปา

สันตะปาปาจึงประกาศว่ามีการต่อต้านสิทธิอำนาจของศาสนจักรในกรุงโรม
ซึ่งได้ทำให้คณะบาทหลวงเข้ามาไกล่เกลี่ยและจัดการในเรื่องนี้
สันตะปาปาจึงพยายามชักจูงคณะวุฒิสมาชิกและผู้คนให้พากันเลิกล้มลุกคลุกคลานใหม่และยอมให้เนรเทศอาร์โนลด์ออก
ไปจากกรุงโรมเสีย ในที่สุดข้อเสนอนี้ก็เป็นที่เห็นชอบท่ามกลางคนเหล่านั้น
เมื่อการกลับกลายเป็นเช่นนี้อาร์โนลด์จึงได้ถูกเนรเทศออกนอกราชอาณาจักรแห่งประเทศอิตาลี
ท่านจึงเดินทางไปยังประเทศเยอรมัน
แต่ท่านก็ยังคงเทศนาต่อต้านสันตะปาปาและเปิดเผยถึงความผิดของศาสนจักรแห่งกรุงโรมที่มีอยู่มากมายหลายข้อ
และเป็นข้อที่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน

ด้วยเหตุนี้สันตะปาปาเอเรียนผู้กระหายที่จะเห็นเลือดของอาร์โนลด์จึงได้พยายามอยู่หลายครั้งหลายคราที่จะจับท่าน
มาให้มาอยู่ในกำมือของเขา แต่อาร์โนลด์ก็สามารถหลีกเลี่ยงบ่วงแร้วที่วางไว้ได้ท่านได้เป็นเวลานานทีเดียว
อย่างไรก็ตามในที่สุดเมื่อถึงวาระที่รัชทายาทเฟร็ดเดอริก
บาร์บารอสซาจะก้าวขึ้นครองราชย์สมบัติเถลิงถวัลย์เป็นจักรแห่งกรุงโรมนั่นเอง
พระองค์ได้ร้องขอให้สันตะปาปาเป็นผู้สวมมงกุฎให้แก่พระองค์ด้วยมือของเขาเอง
สันตะปาปาก็ยินยอมทำตามพระประสงค์ของพระองค์
แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์โดยได้ขอให้พระองค์ทรงจัดการนำอาร์โนลด์ให้มา

อยู่ในกำมือของเขา

จักรพรรดิองค์ใหม่จึงรีบออกคำสั่งให้ไปจับตัวนักเทศน์ผู้เคราะห์ร้ายมาให้หมอบให้แก่สันตะปาปา

และในไม่ช้าอาร์โนลด์ก็ต้องพลีชีพให้แก่ความคลั่งแค้นของสันตะปาปาเอเรียน

อาร์โนลด์ถูกแขวนคอและศพก็ถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านที่เมืองอปูเรีย

เพื่อนฝูงและผู้ร่วมทำการกับท่านอีกหลายคนต่างก็ได้รับชะตากรรมในลักษณะเดียวกับท่าน

เอ็นซิनाส

ซึ่งมีพื้นเพเป็นชาวสเปนแต่ได้ถูกส่งตัวไปที่กรุงโรมเพื่อรับการอบรมเลี้ยงดูตามความเชื่อของศาสนาจักรโรมันคาทอลิก

แต่เมื่อท่านได้มีโอกาสสนทนากับพวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปบางคนและได้อ่านข้อเขียนที่พวกเขาฝากไว้ให้ท่านอ่าน ท่านก็เปลี่ยนความเชื่อไปเป็นโปรเตสแตนต์

ในที่สุดก็มีผู้ล่วงรู้เรื่องนี้เข้าญาติคนหนึ่งของท่านเองได้ไปฟ้องร้องให้ดำเนินคดีกับท่าน

เอ็นซินาสจึงถูกเผาตามคำสั่งของสันตะปาปาและมดิลบของคณะพระคาร์ดินัลทั้งหลาย

เมื่อท่านพลีชีพไปแล้วน้องชายของท่านก็ถูกจับกุมในเวลาไล่เลี่ยกัน โทษฐานที่มีพระคัมภีร์เป็นภาษาสเปนไว้ในครอบครอง แต่ก่อนที่กำหนดเวลาสำหรับการประหารจะมาถึง

เขาก็พบวิธีที่จะหลบหนีออกจากคุกและแอบไปลี้ภัยอยู่ในประเทศเยอรมัน

ฟานินัส เป็นฆราวาสธรรมดา ๆ ที่มีการศึกษาคนหนึ่ง

ท่านได้อ่านหนังสือหลายเล่มที่ได้แย้งในเรื่องหลักความเชื่อจนท่านได้หันไปมีความเชื่อตามแบบปฏิรูป

มีผู้นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปแจ้งให้สันตะปาปารับทราบ ฟานินัสจึงถูกจับกุมและคุมขังไว้ในคุก ภรรยา ลูก ๆ

และญาติพี่น้องของท่านได้มาเยี่ยมท่านขณะที่ท่านถูกคุมขังอยู่นั้น

ความสะเทือนใจก็ทำให้ท่านถึงกับยอมละทิ้งความเชื่อของท่านเสียเพื่อจะได้รับการปลดปล่อยให้มีอิสรภาพ

แต่ทันทีที่ฟานินัสเป็นอิสระจากการคุมขังนั้นเองจิตใจของท่านก็กลับฟ้องท่านท่านจึงรู้สึกถึงโชครวนอันหนักอึ้ง

จนสุดจะทนทนซึ่งเป็นนำหน้าของพันธนาการแห่งความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในมโนธรรมของท่านนั่นเอง

ความประหวั่นพรั่นพรึงก็มากจนกระทั่งท่านทนแบกรับไว้อีกต่อไปไม่ไหวท่านจึงยอมหันกลับจากการละทิ้งความ

เชื่อที่ถูกต้องและประกาศตัวว่าท่านมั่นใจถึงความผิดของศาสนาจักรแห่งกรุงโรมได้อย่างเต็มที่

และเพื่อจะแก้ตัวจากหลงผิดไปชั่วขณะ

บัดนี้ท่านจึงยอมทำทุกวิถีทางที่ท่านสามารถจะทำได้อย่างเต็มที่และอย่างเปิดเผยเพื่อชักนำให้คนอื่นเป็นอันมากกลับ

ใจมาเป็นพวกโปรเตสแตนต์ ความพยายามของฟานินัสก็ประสบความสำเร็จอย่างดียิ่ง

แต่การดำเนินการเหล่านี้ได้ทำให้ท่านถูกจับไปขังอีกเป็นครั้งที่ 2

พวกเขาได้ยื่นข้อเสนอว่าจะละเว้นชีวิตและปลดปล่อยให้ท่านมีอิสรภาพถ้าท่านยอมละทิ้งความเชื่อเดิมอีกครั้ง แต่คราวนี้ฟานินัสปฏิเสธข้อเสนอนี้ด้วยความมุ่งมั่นเหยียดหยาม โดยท่านได้กล่าวว่า ตัวท่านเองรู้สึกสะอิดสะเอียนกับชีวิตที่ได้มาด้วยเงื่อนไขดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อถูกถามว่าเหตุใดท่านจึงแข็งขันที่จะขึ้นกรานตามความคิดของท่านเองอย่างคือดั่งและปล่อยให้ภรรยาและลูก ๆ ต้องจมปลักอยู่กับความทุกข์ทรมานใจเช่นนี้? ฟานินัสตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาจมปลักอยู่กับความทุกข์ทรมานใจเลย

ข้าพเจ้าได้มอบพวกเขาให้อยู่ในความดูแลของผู้ที่ไว้วางใจได้อย่างดีเลิศ”

คนที่ตั้งคำถามนี้ขึ้นมาได้ย้อนกลับไปอีกด้วยความประหลาดใจว่า “ผู้ใดหรือที่ไว้วางใจได้?”

และสำหรับคำถามนี้ฟานินัสได้ตอบกลับไปว่า “ข้าพเจ้าหมายถึงองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าคงไม่

สามารถหาผู้ดูแลพวกเขาได้ดีกว่านี้อีกแล้ว” ในวันประหารชีวิต

ฟานินัสก็แสดงอาการร่าเริงออกมาอย่างเห็นได้ชัด

ซึ่งผู้สังเกตการณ์คนหนึ่งทนเก็บความสงสัยไว้ไม่ไหวจึงได้ถามขึ้นมาว่า “ช่างเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจจริง ๆ

ที่ท่านแสดงอาการเปรมปรีดีออกมาในสถานการณ์หน้าลิ่วหน้าขวานเช่นนี้

แม้แต่ในขณะที่ยังคงพระเยซูคริสต์เองก่อนที่จะเผชิญกับความตาย

พระองค์ก็ตกอยู่ในสภาพที่ทุกข์ทรมานใจอย่างเหลือล้นจนถึงขนาดที่พระเสโท

(เหงื่อ)ไหลออกมาเป็นโลหิตและน้ำลายทีเดียว” ฟานินัสได้ตอบว่า

“พระคริสต์ทรงแบกรับความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสในทุกรูปแบบโดยการเผชิญกับนรก และความตายเพราะเห็นแก่เรา

และโดยการที่พระองค์ทรงรับความทรมานอย่างใหญ่หลวงนี้เองคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงก็จะห

หลุดพ้นจากการหวาดกลัวนรกและความตายได้อย่างสิ้นเชิง” ฟานินัสได้ถูกจับแขวนคอ

จากนั้นศพของท่านก็ยังถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านแล้วถูกนำไปโปรยให้ลอยกระจัดกระจายไปตามลมอีกด้วย

โดมินิคัส ซึ่งเป็นทหารที่มีการศึกษา เมื่อท่านได้อ่านข้อเขียนหลายเรื่องที่ได้แย้งเกี่ยวกับหลักความเชื่อ

ท่านจึงยอมเปลี่ยนความเชื่อไปเป็น โปรเตสแตนต์ที่รื้อร่นในทางของพระเจ้าและได้ปลีกตัวไปหลบอยู่เสียที่เม็องพลาแซนเทีย

และที่เมื่องนี้เองท่านได้เทศนาข่าวประเสริฐอย่างตรงไปตรงมาให้ที่ประชุมซึ่งมีคนเป็นอันมากได้เข้ามาร่วมฟังที่

านแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้า มีอยู่วันหนึ่งโดมินิคัสได้กล่าวสรุปในตอนท้ายของคำเทศนาของท่านว่า

“ถ้าที่ประชุมเข้ามาร่วมประชุมในวันพรุ่งนี้

ข้าพเจ้าจะอธิบายถึงลักษณะของผู้ทรยศต่อพระคริสต์ให้ท่านทั้งหลายได้รับทราบ

และจะระบายสี่สรรค์ของมันตามความเป็นจริงให้ท่านทั้งหลายทราบว่ามันมีรูปร่างลักษณะอย่างไรได้อย่างชัดเจน”

วันรุ่งขึ้น มีฝูงชนกลุ่มใหญ่เข้ามาร่วมประชุมกันในวันนั้น แต่ขณะที่โดมินิคส์กำลังจะเริ่มเทศนาอยู่คนเดียว ผู้รักษากฎหมายบ้านเมืองคนหนึ่งก็วิ่งเข้าไปบนเวทีธรรมาสันและกุมตัวโดมินิคส์ไว้ซึ่งท่านก็ยอมให้จับกุมแต่โดยดี ขณะที่ท่านเดินไปกับผู้รักษากฎหมายบ้านเมืองคนนั้นท่านก็ได้กล่าวขึ้นด้วยข้อความว่า “ตอนแรก ข้าพเจ้ายังสงสัยว่า ทำไมพญามารถึงปล่อยข้าพเจ้าไว้เนิ่นนานเช่นนี้?” และเมื่อท่านถูกนำตัวไปสอบสวนคำถามที่พวกเขาถามท่านก็คือ “เจ้าจะยอมทิ้งหลักคำสอนของเจ้าไหม?” โดมินิคส์ได้ตอบคำถามดังกล่าวว่า “หลักคำสอนของข้าพเจ้าหรือ!? ข้าพเจ้าไม่มีและไม่เคยถือรักษาหลักคำสอนของตนเองเลย

ทุกสิ่งทั้งที่ข้าพเจ้าเทศนานั้นเป็นหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์

และข้าพเจ้าก็ยอมสละเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อปกป้องหลักคำสอนเหล่านั้นด้วย

ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นความชื่นชมยินดีที่จะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะเห็นแก่องค์พระผู้ไถ่ของข้าพเจ้า”

แล้วพวกเขาก็ได้ใช้วิธีการทุกอย่างเพื่อจะทำให้โดมินิคส์ยอมที่จะละทิ้งความเชื่อของท่านและหันกลับไปรับเอาความเชื่อผิด ๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม

แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่าการชักจูงและการแสดงอาการข่มขู่อาฆาตมาดร้ายใช้ไม่ได้ผล

ท่านจึงถูกตัดสินประหารชีวิต และได้ถูกแขวนคอตายกลางตลาดในเมืองนั้นเอง

กาลิเลโอ สุกภาพนุรุษชาวโปรแตสแตนต์ซึ่งอาศัยอยู่ใกล้ ๆ กับปราสาทเซนต์แอนเจโล

ท่านได้ถูกจับกุมด้วยเหตุจากความเชื่อของท่าน

เพื่อนฝูงของท่านจึงใช้ความพยายามอย่างที่สุดมากมายหลายประการจนสามารถทำให้ท่านละทิ้งความเชื่อดั้งเดิม และยอมเห็นชอบกับหลักคำสอนอันงมงายที่เผยแพร่โดยศาสนจักรแห่งกรุงโรม

อย่างไรก็ตามเมื่อกาลิเลโอได้สติกลับคืนมาและสำนึกถึงความผิดของท่านท่านก็ได้ประกาศขอหันกลับจากการละทิ้งความเชื่อของตนอย่างเปิดเผยต่อหน้าคนทั้งปวง

ท่านจึงถูกจับกุมและถูกพิพากษาให้นำตัวท่านไปเผาเสียด้วยไฟ

เพราะฉะนั้นท่านจึงถูกล่ามโซ่ไว้กับไม้ที่ปักอยู่บนพื้น

ท่านได้ถูกปล่อยให้อยู่ในสภาพนี้หลายชั่วโมงก่อนที่จะจะถูกจุดขึ้นที่ไม้พินเหล่านั้นเพื่อให้ภรรยา ญาติพี่น้อง

และเพื่อนฝูงที่ห้อมล้อมอยู่นั้น ได้มีโอกาสเกลี้ยกล่อมและพูดจาหวานล่อมให้ท่านเลิกล้มความคิดของท่านเสีย

อย่างไรก็ตามกาลิเลโอยังคงรักษาความมั่นคงอันเด็ดเดี่ยวในความเชื่อของท่านไว้อย่างเหนียวแน่นและได้อ่อน

อนให้เพชรฆาตลงมือจุดไฟที่ไม่เพื่อเผาท่านเสียเลย ในที่สุดเพชรฆาตก็ยอมทำตามความประสงค์ของท่าน และในไม่ช้ากาลิเลอีก็ถูกเผาผลาญไปในเปลวไฟซึ่งได้ไหมลุกไหม้อย่างรวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ใจและทำให้ท่านเสียชีวิตภายในเวลาไม่กี่นาทีเท่านั้น

หลังจากที่สุภาพบุรุษท่านนี้พลีชีพไปไม่นานนักก็มีพวกโปรเตสแตนต์อีกจำนวนมากที่ถูกประหารชีวิตเพราะความเชื่อของพวกเขาในหลาย ๆ ส่วนของประเทศอิตาลี ซึ่งนี่ถือเป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดถึงความเชื่ออย่างแท้จริงอย่างจริงใจของพวกเขาโดยการพลีชีพนี้เอง

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้นโบฮีเมีย และในประเทศเยอรมันภายใต้อำนาจของสันตะปาปา

การที่พวกโรมันคาทอลิกได้ใช้ความรุนแรงกับคริสตจักรทั้งหลายในแคว้น โบฮีเมีย (ซึ่งอยู่ในประเทศเช็กโกสโลวาเกีย) ทำให้สมาชิกของคริสตจักรเหล่านั้นต้องส่งผู้รับใช้พระเจ้า 2 คนและพี่น้องสมาชิกคริสเตียนอีก 4 คนไปยังกรุงโรมในปี ค.ศ.977 เพื่อขอให้สันตะปาปาช่วยหาทางผ่อนคลายความทุกข์แก่พวกเขา หลังจากที่เกิดความล่าช้าอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ชื่อเรียกร้องของพวกเขาก็ได้รับการตอบสนองตามที่ขอมานั้น ความทุกข์โศกของพวกเขาก็ได้บรรเทาเบาบางลง มีระบุเอาไว้โดยเฉพาะเจาะจงอยู่ 2 เรื่องที่พวกเขาได้รับการยินยอมให้สามารถกระทำได้อีกคือ การได้รับอนุญาตให้จัดการนมัสการพระเจ้าโดยใช้ภาษาของพวกเขาเอง และอนุญาตให้คริสเตียนธรรมดาสามารถรับจอกน้ำองุ่นในพิธีมหาสนิทได้ด้วย (ตามธรรมเนียมสำหรับพิธีมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ของคาทอลิกนั้นมีแต่บาทหลวงผู้ประกอบพิธีเท่านั้นที่สามารถจะรับจอกเหล้าองุ่นของเขาได้)

อย่างไรก็ตามอีกไม่นานต่อมา ได้เกิดการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงขึ้นอีก สันตะปาปาคนแล้วคนเล่าที่สืบตำแหน่งต่อ ๆ กันมาได้พยายามใช้อำนาจทั้งหมดที่เขาอยู่นั้นเพื่อจะครอบงำความคิดของชาว โบฮีเมียให้ได้ ชาวโบฮีเมียจึงพยายามต่อสู้ดิ้นรนด้วยจิตใจที่เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยว เพื่อจะรักษาเสรีภาพในการนมัสการของพวกเขาไว้

ในปี ค.ศ.1375

มีคณะบุคคลที่เป็นเพื่อนกันบางคนซึ่งมีความร้อนรนในการประกาศว่าประเสริฐจึงได้ทำเรื่องร้องเรียนไปยัง

มัทธิวชาร์ลสแห่งประเทศโบฮีเมีย

เพื่อทูลขอให้พระองค์ทรงเรียกให้มีการประชุมสภาเพื่อสอบสวนเรื่องการใช้อำนาจในทางที่ผิดซึ่งกำลังคืบคลานเข้ามาในคริสตจักรและมีผลกระทบต่อการปฏิรูปความเชื่อโดยทั่วไป

มัทธิวชาร์ลสเองไม่ทราบว่าจะดำเนินการอย่างไรดี จึงได้ติดต่อขอคำแนะนำจากสันตะปาปา เมื่อสันตะปาปาทราบเรื่องเข้าก็รู้สึกโกรธแค้นกับเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง และได้ตอบมาเพียงว่า

“ให้ลงโทษพวกที่บังอาจประพฤติก่อนออกนอกเส้นทาง”

เมื่อเป็นเช่นนั้นมัทธิวจึงได้เนรเทศทุกคนที่มีส่วนในการร้องเรียนดังกล่าว

และเพื่อที่จะแสดงออกถึงความร้อนรนที่พระองค์มีต่อสันตะปาปา

จึงได้ทรงออกกฎหมายอีกมากมายเพื่อจำกัดเสรีภาพในการนับถือศาสนาในประเทศนี้

อย่างไรก็ตาม เหตุจากการถูกข่มเหงในแคว้นโบฮีเมียก็ยังไม่มากนักจนกระทั่งหลังจากที่จอห์น ฮัสส์และเจโรมแห่งกรุงปรากถูกเผาด้วยไฟแล้วการข่มเหงจึงเริ่มรุนแรงยิ่งขึ้นและมีจำนวนผู้พลีชีพก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ

นักปฏิรูปที่สำคัญทั้งสองท่านนี้ได้ถูกพิพากษาลงโทษและประหารชีวิตตามข้อเสนอของสันตะปาปาและคณะตัวแทนบาทหลวง

การพลีชีพของจอห์น ฮัสส์ กับ เจโรม แห่งกรุงปราก (เมืองหลวงของประเทศเช็กโกสโลวาเกีย)

นั้นได้เพิ่มความเกลียดชังที่พวกคาทอลิกมีต่อคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นพวกเขาจึงต้องพลีชีวิตรเพราะสาเหตุจากการเป็นคริสเตียนนั้น

บุรุษผู้ยิ่งใหญ่และเคร่งครัดในทางของพระเจ้าทั้ง 2

ท่านนี้ได้ถูกพิพากษาลงโทษตามคำสั่งของสภาแห่งเมืองคอนสแตนซ์

ซึ่งตอนนั้นได้มีขุนนางคนสำคัญของแคว้นโบฮีเมียถึง 58 คนพยายามที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือคนทั้ง 2

คนนี้ให้หลุดพ้นจากความตาย อย่างไรก็ตามทั้ง 2 คนได้ถูกเผาเสียด้วยไฟ

และสันตะปาปาได้ร่วมมือกับสภาแห่งเมืองคอนสแตนซ์ในการออกคำสั่งให้คณะบาทหลวงโรมันคาทอลิกทุกแห่งตัดสามัคคีธรรมกับทุกคนที่รับเอาแนวความคิดของคนทั้งสอง

หรือแม้แต่แสดงความสงสารในชะตากรรมของคนทั้งสอง

ผลที่ตามมาเนื่องจากการออกคำสั่งเหล่านี้ก็ทำให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างพวกโรมันคาทอลิกกับพวกปฏิรูปที่เป็นชาวโบฮีเมีย และทำให้พวกปฏิรูปชาวโบฮีเมียต้องถูกข่มเหงอย่างรุนแรง

ส่วนที่กรุงปารีสคือการข่มเหงที่รุนแรงสุดขีด

จนในที่สุดพวกปฏิรูปที่ถูกบีบบังคับให้จมนครนั้นก็ได้อุบัติขึ้นมาป้องกันตนเองโดยบุกเข้าโจมตีทำเนียบรัฐสภา และได้จับสมาชิกรัฐสภา 12

คนพร้อมด้วยโทษยกของเขาโยนลงมาจากหน้าต่างหลายบานที่มีอยู่ในทำเนียบแห่งนั้น

เมื่อสันตะปาปาทราบข่าวนี้จึงได้เดินทางไปยังเมืองฟลอเรนซ์

และได้ทำการตัดสามัคคีธรรมกับพวกปฏิรูปชาวโบฮีเมียต่อหน้าสาธารณะชนทั่วไป

ซึ่งเท่ากับเป็นการปลุกเร้าให้จักรพรรดิแห่งประเทศเยอรมัน บรรดากษัตริย์

เจ้าชายและท่านผู้ค้ำหลายลุกขึ้นจับอาวุธเพื่อกวาดล้างเผ่าพันธุ์นี้ให้สิ้นซากไป

โดยที่พวกเขาได้รับการหนุนใจจากการสัญญาว่าแม้แต่คนที่ชั่วช้าที่สุดก็จะได้รับการอภัยโทษความผิดบาปทั้งสิ้น

น ถ้าคนนั้นสามารถมาโปรเตสแตนต์ชาวโบฮีเมียได้แม้เพียงคนเดียวก็ตาม

เรื่องนี้ก็ลงเอยด้วยสงครามนองเลือดเพราะมีเจ้าชายชาวโรมันคาทอลิกหลายองค์ได้รับหน้าที่ในการกวาดล้างประ

ชาชนที่เขาเห็นว่าอยู่นอกกฎหมายนี้

ขณะเดียวกันชาวโบฮีเมียก็เตรียมพร้อมที่จะตอบโต้พวกเหล่านั้นอย่างเข้มแข็งจนถึงที่สุด

กองทัพโรมันคาทอลิกได้ชัยชนะเหนือกองกำลังของพวกโปรเตสแตนต์ในการสู้รบที่เมือง -คัทเทินเบิร์ก

จึงได้ควบคุมตัวนักโทษไปยังเหมืองลิก 3 แห่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ

เมืองนั้นและได้จับคนหลายร้อยคนโยนลงไปกองทับถมกันในเหมืองเหล่านั้นทำให้พวกเขาต้องตายในสภาพที่น

าสดหดหู่ใจยิ่งนัก

จักรพรรดิเฟอร์ดินานด์ ซึ่งมีความเกลียดชังต่อพวกโปรเตสแตนต์อย่างที่สุดก็ทรงดำริว่า

พระองค์ยังคงข่มเหงพวกเขาไม่เพียงพอจึงได้ตั้งศาลสูงสำหรับพวกนักปฏิรูป

โดยใช้แผนการของศาลสอบสวนและลงโทษที่ทราบมาว่าพวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปเหล่านี้จะต้องย้ายจากที่ห

นึ่งไปอยู่อีกที่หนึ่งและจะมีกองทหารติดตามไปด้วยเสมอ ศาลสูงนี้ส่วนใหญ่ประกอบด้วยพวกเยซูอิต

(บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยซูอิตในศาสนาโรมันคาทอลิก)

ซึ่งคำตัดสินของพวกนี้จะไม่เปิดโอกาสให้มีการยื่นอุทธรณ์เลย

คณะศาลสูงที่กระหายเลือดเหล่านี้ซึ่งติดตามด้วยกองทหารคุ้มกันได้เดินทางไปทั่วแคว้น โบฮีเมีย

ซึ่งมักจะไม่ค่อยมีการสอบสวนและไม่ค่อยจะเห็นนักโทษกันบ่อยนัก

เพราะพวกเขาอนุญาตให้พวกทหารฆาตกรรมพวกโปรเตสแตนต์ได้ตามอำเภอใจ

แล้วค่อยรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นต่อศาลสูงตามใจปรารถนาของตัวเอง

หลังจากนั้นไม่นานจักรพรรดิก็ออกคำสั่งลับให้จับกุมขุนนาง และผู้มีเกียรติทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนความเชื่อของพวกเขาโปรเตสแตนต์ พระองค์ได้ร่วมเสนอชื่อของเฟรดเดอริก ซึ่งเป็นท่านเค้าท์ผู้มีสิทธิที่จะเข้ารับการศึกษาจากเมืองไรน์ให้ขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งแคว้น โบฮีเมีย

มีคนถูกจับกุมทันทีในคืนเดียวจำนวน 50 คนและถูกนำไปยังปราสาทแห่งเมืองปรัาก ขณะเดียวกันทรัพย์สินของคนที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นก็ถูกยึด และพวกเขาได้ถูกประกาศว่าเป็นคนนอกกฎหมาย และมีการนำชื่อของพวกที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นในวันจับกุมนั้นไปติดไว้ที่ตะแลงแกงแขวนคอ เพื่อเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความอภัยต่อหน้าสาธารณชนทั่วไป

ภายหลังศาลสูงสำหรับพวกนักปฏิรูปก็ได้ดำเนินการที่จะพิจารณาคดีคนเหล่านั้นที่ถูกจับกุม ในจำนวนคณะผู้พิพากษาในศาลสูงนี้มีพวกโปรเตสแตนต์ 2 คนที่ได้ทั้งความเชื่อของตนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ทำการสอบสวนคนเหล่านั้นด้วย ผู้ทำการสอบสวนทั้ง 2 คนนี้ได้ถามคำถามที่ไร้สาระอย่างคหมีนเหี้ยดหยาม ซึ่งทำให้ขุนนางผู้หนึ่งที่รักพระเจ้ารู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งจึงได้เดินออกมาเปิดอกของท่านออกพลางเปล่งเสียงพูดออกมาอย่างดั่งว่า “ฟินตรงนี้สิ แล้วตรวจดูหัวใจของข้าพเจ้า ท่านจะไม่พบสิ่งอื่นใดเลยนอกจากความรักในการนมัสการพระเจ้า และความรักในเสรีภาพเท่านั้น นี่เองเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องออกมาต่อสู้ และข้าพเจ้าก็เต็มใจที่จะตายเพื่อปกป้องสิ่งเหล่านี้ด้วย”

เนื่องจากไม่มีนักโทษคนใดยอมทิ้งความเชื่อของตน หรือยอมรับว่าตัวเองได้กระทำความผิด ดังนั้นพวกเหล่านี้จึงถูกประกาศว่ามีความผิดทุกคน อย่างไรก็ตามการพิพากษานั้นก็ขึ้นอยู่กับจักรพรรดินั้นเอง เมื่อกษัตริย์องค์นั้นได้อ่านชื่อของเขาทั้งหลาย และอ่านข้อหาที่มีต่อพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ทรงพิพากษาทุกคนในลักษณะ ต่าง ๆ คำพิพากษาของพระองค์นั้นมีอยู่ 4 รูปแบบ ได้แก่ การประหารชีวิต, การเนรเทศ, การจำคุกตลอดชีวิต และถ้าพระองค์กำลังอารมณ์ดีก็จะทรงพิพากษาเพียงแค่ว่าให้จำคุกเท่านั้น

มีอยู่ 20 คนที่ได้รับคำสั่งให้นำตัวมาลงโทษก็ได้รับการแจ้งให้ทราบว่า พวกเขามีสิทธิที่จะเชิญนักบวชในพวกเยซูอิต (บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยซูอิตในศาสนาโรมันคาทอลิก) รวมทั้งบาทหลวงหรือพวกที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มอื่น ๆ ของโรมันคาทอลิกมาเพื่อขอคำปรึกษาหรือช่วยเตรียมใจเขาให้พร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตอย่างน่ากลัว

วที่จะเกิดขึ้นนี้ แต่จะไม่อนุญาตให้สนทนากับโปรแตสแตนท์คนไหนคนเดียวเลย พวกเขาได้ปฏิเสธข้อเสนอนี้โดยสิ้นเชิง และได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะหนุ่ใจซึ่งกันและกันในภาวะคับขันเช่นนี้

แล้วตอนเช้าของวันลงโทษก็มาถึง

มีการยิงปืนใหญ่เพื่อเป็นสัญญาณบอกให้นำตัวนักโทษเหล่านั้นจากปราสาทไปยังตลาดกลางเมือง ซึ่งมีเวทีที่ใช้สำหรับลงโทษเตรียมไว้แล้ว

กองทัพได้เข้าแถวอย่างเป็นระเบียบเพื่อเข้าร่วมในพิธีประหารชีวิตนี้

จากนั้นพวกนักโทษก็เดินออกมาจากปราสาทผ่านพวกทหาร พวกเชลยศึก พวกบาทหลวง

และพวกเพชฌฆาตด้วยความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรี

และมีความชื่นชมยินดีโดยมีประชาชนจำนวนมากมาร่วมชุมนุมกันเพื่อดูจุดจบของผู้ยอมพลีชีพเหล่านี้

คนสำคัญบางคนที่ได้พลีชีพในการประหารชีวิตครั้งนี้

ท่านลอร์ด สไซลิกซึ่งเป็นขุนนางอายุประมาณ 50 ปี เมื่อท่านได้รับการแจ้งว่าท่านจะต้องถูกคังแยกส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้ขาดเป็น 4 ท่อนและอวัยวะต่าง ๆ ของท่านจะกระจัดกระจายไปตามที่ต่าง ๆ ท่านก็ยิ้มและกล่าวว่า “การไม่มีหลุมฝังศพนั้นเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย” แล้วสุภาพบุรุษผู้มีศักดิ์ศรีคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ได้ร้องขึ้นว่า “เจ้านายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด” ท่านก็ตอบว่า

“ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าซึ่งก็เพียงพอแล้วที่จะช้ก่นำจิตใจของข้าพเจ้าให้มีความกล้าหาญ ข้าพเจ้าไม่ได้กังวลหรือขลาดกลัวต่อความตายเลย

ข้าพเจ้ากำลังเผชิญหน้ากับความตายในสนามรบฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อต่อสู้กับผู้ทรยศต่อพระคริสต์แล้ว”

หลังจากที่ท่านได้กล่าวคำอธิษฐานอย่างสั้น ๆ ซ้ำกันหลายครั้งแล้ว ท่านก็บอกเพชฌฆาตว่า ตัวท่านเองพร้อมแล้ว เพชฌฆาตคนนั้นจึงฟันมือขวาและศีรษะของท่านออก จากนั้นก็นำตัวไปคังร่างให้แยกออกเป็น 4 ท่อน

เหยื่อสังหารอีกคนหนึ่งคือท่านวิสค่าน์ วินซ์สลอส ขุนนางที่น่านับถือผู้นี้มีอายุถึง 70 ปีแล้ว

และมีเกียรติยศชื่อเสียงเท่า ๆ กับในเรื่องความเคร่งครัดในทางของพระเจ้า การเป็นผู้มีความรู้ดี

และมีอัธยาศัยไมตรีรับแขกดี การสูญเสียทรัพย์สินสมบัติฝ่ายโลกนั้นมีผลกระทบต่อจิตใจของท่านน้อยมาก

ขณะเมื่อบ้านของท่านถูกพังเข้าไป ทรัพย์สินของท่านได้ถูกยึด และที่ดินก็ถูกริบเอาไปด้วยนั้น

ท่านเพียงแต่พูดด้วยความสงบเป็นอย่างยิ่งว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า

และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเอาไปจากข้าพเจ้า ขณะนี้ข้าพเจ้าชราภาพมากแล้วและปรารถนาที่จะถวายชีวิตแล้ว

เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ต้องเป็นพยานรับรู้ถึงความชั่วร้ายต่าง ๆ ที่กำลังคอยท่าจะขย้ำประเทศของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายก็กระหายที่จะดื่มเลือดของข้าพเจ้ามาตั้งนานแล้ว เอาเลือดของข้าพเจ้าไปเกิด เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเป็นผู้แก้แค้นแทนข้าพเจ้าเอง”

เมื่อได้กล่าวเช่นนั้นแล้วท่านก็เดินเข้าไปใกล้ท่อนไม้ที่ทำเป็นเชิงใช้รองศิระที่จะตัดออกนั้น ท่านได้ดูใบคราอันขาวโพลนของท่านพลางว่า “คราที่น้ำหนักถือของข้าพเจ้าเอ๋ย บัดนี้เกียรติยศอันยิ่งใหญ่กำลังจะตามเจ้าไปพร้อมด้วยมงกุฎแห่งการพลีชีพจะเป็นส่วนแบ่งของเจ้าส่วน”

ท่านลอร์ด ฮาเรนท เป็นสุภาพบุรุษผู้มีเกียรติซึ่งความสามารถที่ติดตัวมากับท่านนั้นก็ได้รับการขัดเกลา และปรุรงแต่งให้ดีขึ้นจากการที่ท่านได้มีโอกาสท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ โดยท่านได้ไปเยือนสถานที่สำคัญ ๆ ในทวีปยุโรป เอเชียและแอฟริกา ข้อหาต่าง ๆ ที่มีต่อท่านคือ การที่ท่านเป็นพวกโปรเตสแตนต์คนหนึ่ง และได้ถวายคำสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อท่านเค้าท์เฟรดเดอริกแห่งเมืองไรน์ ซึ่งเป็นขุนนางผู้มีสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงยศตรีแห่งแคว้นโบฮีเมีย เมื่อท่านลอร์ด ฮาเรนทได้เดินขึ้นไปบนเวทีประหารแล้วท่านก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยเดินทางไปหลายประเทศ และได้เดินทางผ่านประเทศที่ป่าเถื่อนอยู่หลายประเทศ

แม้กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่เคยพบความเหี้ยมโหดที่ไหนจะมีมากเท่ากับประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง เลย ข้าพเจ้าได้รอดพ้นจากภยันตรายนับไม่ถ้วนทั้งทางบกและทางทะเล โดยได้ชัยชนะเหนือทุกสิ่งแต่ต้องมาถูกประหารชีวิต โดยไม่มีความผิดในถิ่นกำเนิดของตนเอง

เลือดของข้าพเจ้าได้ถูกตามล่าโดยคนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าและบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้าได้เลี้ยงชีวิตและชะตากรรมมาเพื่อคนเหล่านั้นเอง แต่กลับมาถูกคนเหล่านั้นลอบกัดเอาในบ้านเกิดเมืองนอนของตัวเอง

อย่างไรก็ตามขอให้พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทรงโปรดให้อภัยแก่พวกเขาด้วย เพราะพวกเขาไม่ทราบว่าได้กระทำอะไรลงไป”

แล้วเมื่อท่านได้เดินเข้าไปใกล้ท่อนไม้ที่รองศิระนั้นท่านก็คุกเข่าลง และได้เปล่งเสียงร้องออกมาอย่างเต็มที่ว่า “โอ้! ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ขอมอบวิญญานจิตของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ไว้วางใจในพระองค์เสมอ

เหตุฉนั้นขอให้พระเจ้าผู้ไถ่ที่เปี่ยมด้วยความบริสุทธิ์ทรงโปรดรับข้าพระองค์ไว้ด้วยเถิด”

ท่านลอร์ด เฮนรี ออทโท เมื่อเดินไปบนเวทีในตอนแรกก็ดูเหมือนจะรู้สึกขุ่นเคืองใจเป็นอย่างยิ่ง และได้พูดขึ้นราวกับว่าตนเองกำลังพูดกับจักรพรรดิองค์นั้น โดยท่านได้กล่าวว่า “โอ้ จักรพรรดิเฟอร์ดิแนนด์ผู้เป็นเผด็จการที่ชอบกดขี่ข่มเหง บัลลังก์ของพระองค์ก็ตั้งอยู่บนกองเลือด

และถ้าพระองค์ทรงฆ่าร่างกายของข้าพเจ้าเสีย และดึงอวัยวะของข้าพเจ้าให้กระจัดกระจายไป อวัยวะเหล่านั้นก็จะยังลุกขึ้นมาพิพากษาพระองค์ได้อีก” แล้วท่านก็เงยเสียงลง แต่เมื่อได้เดินไปเดินมาซักครู่หนึ่ง ท่านก็มีความกล้ากลับคืนมาอีก และมีใจสงบเป็นอย่างยิ่ง ท่านจึงได้กล่าวกับสุภาพบุรุษแห่งความเชื่ออีกผู้หนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กันนั้นว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายใจเป็นเวลา 2-3 นาที แต่บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจิตใจของข้าพเจ้าได้ฟื้นคืนขึ้นแล้ว ขอให้พระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเถิด ความตายไม่ได้ปรากฏตัวเป็นเจ้าของความน่ากลัวอีกต่อไป แต่ดูเหมือนว่าความตายกำลังจะเชื่อเชิญให้ข้าพเจ้าเข้าไปมีส่วนร่วมกับความยินดีบางอย่างที่ยังไม่มีใครเคยรู้จักเลย” เมื่อท่านได้คุกเข่าลงข้างหน้าท่อนไม้ที่ใช้รองศีรษะแล้ว ท่านก็กล่าวขึ้นมาอีกว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์นาภ ข้าพระองค์ขอฝากวิญญาณของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดรับดวงวิญญาณของข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ และรับเอาไว้ให้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยเถิด”

ท่านเซอร์แกสเปอร์ แคลพิทซ์ ขุนนางผู้นี้มีอายุถึง 86 ปีทีเดียว เมื่อเดินทางมาถึงแดนประหารแล้วท่านได้กล่าวกับหัวหน้าเจ้าหน้าที่ว่า “จงดูคนโบราณที่น่าเวทนาผู้นี้ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ทูลอ่อนวอนพระเจ้าบ่อย ๆ ขอให้ทรงเอาเขาออกไปจากโลกที่ชั่วร้ายนี้ แต่ไม่สามารถจะทำได้จนมาบัดนี้จึงได้บรรลุตามความปรารถนาของเขา พระเจ้าได้ทรงรักษาข้าพเจ้าไว้จนถึงปีเหล่านี้ เพื่อจะเป็นเป้าสายตาให้โลกจับตามอง และเป็นเครื่องบูชาสำหรับพระองค์เอง เพราะฉะนั้นขอให้ข้าพเจ้าของพระเจ้าจงถึงที่สำเร็จตามนั้น” เจ้าหน้าที่คนหนึ่งได้บอกท่านว่าเมื่อมาพิจารณาถึงอายุของท่านซึ่งแก่ชรามากแล้ว ดังนั้นถ้าท่านเพียงแต่ขอภัยโทษ ท่านก็จะได้รับการอภัยโทษทันที ท่านจึงได้อูทานออกมาว่า “ขอภัยโทษ ! ข้าพเจ้าจะขอภัยโทษจากพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำผิดบ่อย ๆ เท่านั้น แต่ไม่ใช่ขอภัยโทษจากจักรพรรดิผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยกระทำผิดด้วยเลย ถ้าข้าพเจ้ายื่นคำร้องเพื่อขอภัยโทษก็อาจจะมึมเหตุอันควรที่จะสงสัยกันว่าข้าพเจ้าได้กระทำความผิดอะไรบางอย่างซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสมควรได้รับชะตากรรมเช่นนี้ ! ไม่! ไม่ใช่เลย เมื่อข้าพเจ้าตายโดยไม่มีความผิด และตายด้วยความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ไม่มีมลทินนี้ ข้าพเจ้าก็จะไม่ถูกแยกต่างหากจากเพื่อนขุนนางของข้าพเจ้าในความเชื่อนั้น” เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วท่านก็ยอมมอบคอของท่านไว้กับท่อนไม้ที่ใช้รองศีรษะนั้นด้วยความชื่นชมยินดี

คริสโตเฟอร์ โขเบอร์ ทนทีที่สุภาพบุรุษที่มีศักดิ์ศรีผู้นี้ก้าวขึ้นไปบนเวทีประหารนั้นท่านก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามาในนามของพระเจ้าเพื่อจะตายถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้มาอย่างดีแล้ว

และได้ถึงจุดมุ่งหมายของเส้นทางชีวิตแล้ว เพราะฉะนั้นเพชรฆาตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าจงทำหน้าที่ของเจ้าเถิด”
เมื่อถึงตอนนี้ท่านก็ได้รับมงกุฎแห่งการพลีชีพนั้นทันที

ลิเมโอน ซัสซิคีย์ ซึ่งไม่ได้เกิดในตระกูลขุนนาง จึงถูกส่งให้นำตัวไปแขวนคอ
ดูเหมือนว่าท่านจะทนรอการที่ต้องจากไปนี้ไม่ไหว ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า “ทำไมเวลาทุก
ๆขณะต้องมาถ่วงเวลาข้าพเจ้าไว้จากการที่จะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระคริสต์เสียเล่า”

นาราเนียล วอดเนียนสกี๊ ได้ถูกแขวนคอโทษฐานที่ให้การสนับสนุนความเชื่อของพวกโปรเตสแตนท์
และที่ตะแลงแกงแขวนคोनั่นเองพวกเยซูอิต

(บาทหลวงที่มีตำแหน่งตามลำดับชั้นกลุ่มเยซูอิตในศาสนาโรมันคาทอลิก)

ได้ใช้การชักชวนทุกวิถีทางเพื่อจะทำให้ท่านยอมทิ้งความเชื่อของตนแต่ก็ไร้ผล

บุตรชายของท่านจึงเดินเข้าไปใกล้ตะแลงแกงแขวนคอแล้วกล่าวกับบิดาของเขาว่า “พ่อครับ

ถ้าพวกเขาหยิบยื่นชีวิตให้แก่พ่อโดยมีเงื่อนไขว่า พ่อต้องทิ้งความเชื่อเสียก่อน

ข้าพเจ้าก็ขอวิงวอนให้พ่อระลึกถึงพระคริสต์มากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด” บิดาของเขาก็ได้ตอบคำพูดของบุตรว่า

“บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย เป็นเรื่องที่น่ายินดีจริง

ๆที่พ่อได้รับการเตือนสติจากลูกให้ยืนหยัดอย่างมั่นคงในความเชื่อ แต่ขออย่าสงสัยพ่อเลย

ขอให้ลูกพยายามหนุนใจให้พี่น้องชายหญิงของเจ้า และพวกเด็ก

ๆให้ยึดมั่นในความเชื่อและคอยสั่งสอนพวกเขาให้เอาอย่างการยืนหยัดอย่างมั่นคงของพ่อนะ”

ทันทีที่ท่านได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบลงท่านก็ได้รับเอาความตายที่มาถึงนั้นด้วยความกล้าหาญเป็นอย่างยิ่ง

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิต การทนทุกข์ทรมานและการพลีชีพของดร.จอห์น ฮัสส์ ซึ่งถูกเผาที่เมืองคอนสแตนซ์ ในประเทศเยอรมัน

จอห์น ฮัสส์ เป็นชาวโบฮีเมียโดยกำเนิด

ท่านเกิดในหมู่บ้านฮัสเซนทซ์ซึ่งเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งในแคว้นโบฮีเมียเมื่อประมาณปี ค.ศ.1380

บิดาและมารดาของท่านได้ให้การศึกษแก่ท่านอย่างดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะให้ได้

เมื่อท่านได้รับความรู้ในด้านวรรณกรรมโรมันและกรีกจากโรงเรียนเอกชนเป็นอย่างดีแล้ว

ท่านก็ถูกส่งตัวไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งกรุงปราก ซึ่งในไม่ช้าท่านก็ฉายแววให้เห็นว่าเป็นผู้มีความสามารถ
และมีความขยันหมั่นเพียร

ในปี ค.ศ.1398 ท่านได้เป็นบัณฑิตในด้านศาสนศาสตร์ ภายหลังจากท่านได้รับเลือกให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งเบิร์ลเลียมในกรุงปารีส และยังได้เป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยแห่งนั้นอีกด้วย เนื่องจากความไว้วางใจเหล่านี้ที่ได้มอบแก่ท่านนั้น

ท่านจึงได้พยายามทุ่มเทในการปฏิบัติหน้าที่ของคุณด้วยความสัตย์ซื่ออย่างยิ่ง

และในที่สุดท่านก็กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือในด้านการเทศนาและการประกาศถึงความจริงด้วยใจกล้าหาญ และในเวลาไม่นานนักสิ่งนี้ก็กลับทำให้ท่านถูกเพ่งเล็งและกระตุ้นให้เกิดการมุ่งร้ายจากสันตะปาปา และพวกบริวารของเขา

แต่สาเหตุสำคัญที่ปลุกเร้าให้เกิดการเกลียดชังฮัสส์นั้น ก็เนื่องมาจากสันตะปาปาจอห์นที่ 23

ได้ออกคำประกาศโดยให้สัญญาว่า

จะยกบาปทั้งสิ้นให้แก่ทุกคนที่เข้าร่วมในกองทัพของเขาเพื่อต่อสู้กับกษัตริย์ลาติสทอสแห่งเมืองเนเป็ลส์ ซึ่งขณะนี้ได้ทรงยกทัพเข้าบุกรุกรัฐต่าง ๆ ของศาสนจักรคาทอลิก เมื่อคำสั่งนี้ได้ออกประกาศในกรุงปารีส ฮัสส์ก็อดไม่ได้ที่จะเทศนาคัดค้านเรื่องนี้ว่าเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับแก่นแท้ของหลักความเชื่อแบบคริสเตียน ดังนั้นสันตะปาปาจึงได้มีคำสั่งเรียกตัวท่านมายังกรุงโรม เมื่อท่านปฏิเสธไม่ยอมคล้อยตาม

สันตะปาปาจึงตัดสามัคคีธรรมกับท่าน และห้ามไม่ให้จัดการประชุมนมัสการในคริสตจักรทุกแห่งในกรุงปารีส ยกเว้นคริสตจักรแห่งเดียวเท่านั้นที่ฮัสส์ยังอาศัยอยู่ในกรุงนั้น

เมื่อเป็นเช่นนี้เพื่อจะหลีกเลี่ยงจากความยุ่งยากทั้งหลาย ฮัสส์จึงเดินทางกลับไปอยู่ที่เมืองฮัสซิงเนทซ์

เมื่อนักปฏิรูปความเชื่อชาวอังกฤษที่ชื่อ วิคคลิฟฟ์

ได้จุดประกายแสงสว่างของการปฏิรูปไว้อย่างเจิดจ้าจนเริ่มที่จะฉายแสงทะลุทะลวงเข้าไปในมุมมืดของนิกายโรมันคาทอลิกได้ ประชาชนจำนวนมากในแคว้นโบฮีเมียได้รับเอาหลักคำสอนต่าง

ๆของวิคคลิฟฟ์ไว้ด้วยความกระตือรือร้นและรือร้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจอห์น ฮัสส์กับเพื่อน

ๆของท่านซึ่งเป็นเพื่อนที่ร่วมพลีชีพด้วยกันคือ ท่านเจโรมแห่งกรุงปารีส

อิทธิพลของฮัสส์ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็มีอยู่มากมาย ไม่เพียงแต่ความรู้ในเรื่องศิลปะในการพูด และการใช้ชีวิตที่เป็นแบบอย่างของท่านเท่านั้น

แต่ยังมีอิทธิพลกับความคิดของประชาชนเพราะท่านได้รับสิทธิพิเศษจากกษัตริย์ให้เป็นตัวแทนของชาวโบฮีเมียในมหาวิทยาลัยศาสนศาสตร์แห่งนี้ด้วย

เพราะเหตุที่ฮัสส์ได้ยึดมั่นในหลักคำสอนต่าง

ๆของวิกคลิฟฟ์ไว้อย่างเหนียวแน่นท่านจึงได้คัดค้านคำสั่งของหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรอย่างสุดกำลัง

ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับคำบัญชาจากสันตะปาปาที่มอบอำนาจให้เขาในการยับยั้งการพิมพ์บทความของวิกคลิฟฟ์ในเขตปกครองของเขา และโดยอาศัยสิทธิอำนาจของคำบัญชานี้

หัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรจึงได้ประกาศว่าบทความต่าง

ๆที่เขียนโดยวิกคลิฟฟ์นั้นเป็นหนังสือต้องห้าม ดร.ฮัสส์กับสมาชิกคนอื่น

ๆบางคนของมหาวิทยาลัยได้คัดค้านกับการดำเนินการต่าง ๆ

ที่ไม่ชอบธรรมเหล่านี้โดยการประท้วงและยื่นอุทธรณ์ต่อการพิพากษาของหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรทันทีที่สันตะปาปาทราบข่าวนี้เขาก็มอบหมายหน้าที่นี้ให้ พระคาร์ดินัล โคลอนน่า เรียกตัวจอห์น

ฮัสส์ให้มาแสดงตัวที่ศาลแห่งกรุงโรมเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับข้อกล่าวหาต่าง ๆที่มีต่อท่านในเรื่องการเทศนา ความเชื่อที่ผิด ๆและออกนอกกลุ่มนอกรทางด้วย

ในการเตรียมที่จะมาปรากฏตัวในครั้งนี้ ดร.ฮัสส์หวังว่าจะได้รับการอภัยโทษ

เพราะตัวท่านเองก็เป็นผู้ที่ได้รับการชื่นชมอย่างมากในแคว้น โบฮีเมียจนกระทั่งกษัตริย์วินซ์สลอส พระราชินี พวกขุนนาง และมหาวิทยาลัยแห่งนั้นประสงค์ที่จะให้สันตะปาปายกเลิกการไปปรากฏตัวของฮัสส์ในครั้งนี้ และขออย่าให้สันตะปาปาปล่อยให้แผ่นดิน โบฮีเมียต้องถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง แต่ขออนุญาตให้พวกเขาได้มีการเทศนาข่าวประเสริฐอย่างอิสระในสถานที่นั้มีสการทั้งหลายของเขาเอง

เจ้าหน้าที่ที่ควบคุมการสอบในมหาวิทยาลัย 3 คน ได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพระคาดินัล โคลอนน่า แทนดร. ฮัสส์ ทั้ง 3 คนได้อ้อนวอนให้ยกโทษในการที่ฮัสส์ไม่มาปรากฏตัว

และได้กล่าวว่าพวกเขาพร้อมที่จะตอบคำถามในนามของเขาแล้ว แต่พระคาดินัลประกาศว่าฮัสส์ขัดขืนคำสั่ง ดังนั้นจึงได้ตัดสามัคคีธรรมกับท่าน เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าหน้าที่ที่ควบคุมการสอบในมหาวิทยาลัยทั้ง 3 คนจึงยื่นอุทธรณ์ไปยังสันตะปาปา สันตะปาปาก็แต่งตั้งให้พระคาดินัล 4 คนเป็นผู้สอบสวนข้อเท็จจริงในกระบวนการพิพากษาที่เกิดขึ้นนี้

ในที่สุด พวกที่ได้รับมอบหมายอำนาจให้ทำหน้าที่สอบสวนก็ยืนยันตามคำพิพากษาของพระคาดินัล โคลอนน่า และได้ขยายการตัดสามัคคีธรรมออกไปอีก คือ ไม่เพียงแต่ตัดความสามัคคีธรรมกับฮัสส์เท่านั้น แต่ยังสามารถตัดสามัคคีธรรมกับเพื่อน ๆ และสาวกของท่านทุกคนอีกด้วย

ฮัสส์จึงได้ยื่นทำการอุทธรณ์การพิพากษาที่ไม่เป็นธรรมนี้ต่อการประชุมสภาคริสตจักรสมัยหน้าแต่ไม่ประสบความสำเร็จ และทั้ง ๆ ที่มีการออกคำสั่งที่รุนแรงอย่างนี้และยังถูกไล่ออกจากคริสจักรของท่านในกรุงปารีส ท่านฮัสส์ก็ยังคงกลับไปเมืองฮัสซิงเนทซ์ ซึ่งที่นั่นท่านก็ยังคงประกาศความจริงต่อไปทั้งบนธรรมาสน์ และด้วยข้อเขียนจากปลายปากกาของท่าน

ในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ.1414 ก็มีการจัดการประชุมสภาทั่วไปขึ้นที่เมืองคอนสแตนซ์ ในประเทศเยอรมัน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะตัดสินเกี่ยวกับการโต้แย้งที่เกิดขึ้นในเวลานั้นระหว่างบุคคล 3 คนซึ่งได้แย่งชิงบัลลังก์สันตะปาปาไปกัน บุคคลเหล่านี้ได้แก่ จอห์น ซึ่งได้รับการเสนอชื่อและสนับสนุนโดยชาวอิตาลี กรีกอริ ผู้ได้รับการสนับสนุนจากชาวฝรั่งเศส และเบนดิกท์ ผู้ได้รับการสนับสนุนจากชาวสเปน การประชุมสภานี้ได้ดำเนินติดต่อกันไปนานถึง 4 ปีซึ่งในการประชุมสภานี้ได้มีการออกกฎหมายหลายฉบับอย่างรุนแรงที่สุด เพื่อจะบังคับพวกโปรเตสแตนต์ให้ย่อยยับไป การแย่งชิงบัลลังก์นี้ทำให้สันตะปาปาจอห์นถูกปลดจากตำแหน่ง และถูกบีบบังคับให้หลบหนีไป

จอห์น ฮัสส์ ถูกเรียกให้มาปรากฏตัวในสภาประชุมแห่งนี้ และเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น จักรพรรดิจึงได้ส่งไปคุ้มครองให้แก่ท่าน โดยมีข้อความเขียนไว้ว่า “ท่านทั้งหลายจะต้องอนุญาตให้ฮัสส์ผ่านไปหยุดพักอาศัย และเดินทางกลับได้อย่างอิสระโดยปราศจากการขัดขวางอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น” เมื่อฮัสส์ได้รับข่าวนี้แล้วท่านก็ได้บอกแก่คนที่นำข่าวมาว่า ท่านไม่ปรารถนาสิ่งใดมากไปกว่าการที่จะได้ชำระตัวต่อหน้าสาธารณชนให้พ้นจากข้อกล่าวหาว่าเป็นพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต และท่านถือว่าตนเองก็มีความสุขแล้วที่มีโอกาสถูกเรียกตัวให้ไปเข้าร่วมในการประชุมสภาครั้งนี้อย่างยุติธรรม

ในระหว่างการเดินทางของฮัสส์นั้นมีผู้คนเป็นอันมากได้ออกมาเข้าแถวและห้อมล้อมรออยู่ทั้งสองฟากถนนและทางเดินเพื่อคอยต้อนรับด้วยความเคารพนับถือที่มีอยู่ในตัวท่านเสมือนท่านเป็นผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่ในวันนั้นเลยทีเดียว ถึงขนาดที่ทำให้ฮัสส์ต้องอุทานออกมาว่า “ตอนแรกข้าพเจ้าคิดว่าตัวข้าพเจ้าเองคงเป็นคนนอกกฎหมายที่ไม่มีใครอยากจะทำสัมมาคมด้วยเสียอีก แต่ตลอดทางที่ข้าพเจ้าเดินผ่านมานั้นข้าพเจ้าได้เห็นแม้กระทั่งเพื่อนที่แ่ที่สุดของข้าพเจ้าก็ยังมาต้อนรับข้าพเจ้าทั้งในแคว้น โบฮีเมียและในประเทศเยอรมันด้วย”

ทั้ง ๆ

ที่มีคำสั่งจากจักรพรรดิว่าจะให้โบกุมครองแก่ท่านให้เดินทางเข้าออกเมืองคอนสแตนซ์ได้โดยสวัสดิภาพ แต่ก็ไม่มีการสนใจกับการรับรองของจักรพรรดินั้น ตามหลักปฏิบัติของที่ประชุมสถานี่มีอยู่ว่า

“ความเชื่อที่ถูกต้องจะไปด้วยกันกับพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกทางนั้นไม่ได้”

เมื่อพวกเขาทราบว่าท่านมาอยู่ในเมืองนั้นแล้วท่านก็ถูกจับกุมและถูกนำตัวไปคุมขังไว้ในตึกหลังหนึ่ง เพื่อนคนหนึ่งของท่านสังเกตเห็นความขัดแย้งในความเชื่อนี้จึงได้ยื่นคำร้องทุกข์เกี่ยวกับโบกุมครองของจักรพรรดิ แต่สันตะปาปากลับตอบออกมาว่า พระองค์ไม่ได้ประทานโบกุมครองใด ๆ ทั้งสิ้น

และเขาเองก็ไม่ต้องทำตามข้อผูกพันใด ๆ ของจักรพรรดิด้วย

ขณะที่ฮัสต์ถูกคุมขังอยู่นั้น ที่ประชุมสภาได้ทำหน้าที่เหมือนกับพวกผู้สอบสวนและลงโทษ

พวกเขาได้ประณามหลักคำสอนต่าง ๆ ของวิกคลิฟฟ์

และด้วยความอาฆาตแค้นที่ทำอะไรไม่ได้จึงสั่งให้ไปจุดศพของวิกคลิฟฟ์ขึ้นมาเผาจนเป็นเถ้าถ่านไป

ซึ่งก็ได้มีการปฏิบัติกรตามคำสั่งนี้อย่างเคร่งครัด

ขณะเดียวกันพวกขุนนางแห่งแคว้นโบฮีเมีย และโปแลนด์ได้ทุ่มเทความพยายามทุกอย่างเพื่อช่วยฮัสต์

แต่ก็ทำได้เพียงแค่ป้องกันไม่ให้มีการปิดบังการพิพากษาความผิดของท่าน

ซึ่งกระทำโดยพวกที่ได้รับความมอบอำนาจและแต่งตั้งให้มาพิจารณาคดีของท่าน

ในที่สุดท่านก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภา ซึ่งได้มีการอ่านบทความต่าง ๆ

ที่ใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินคดีต่อท่าน มีบทความต่าง ๆ ถึง 40

เรื่องซึ่งส่วนใหญ่แล้วคัดลอกออกมาจากข้อเขียนต่าง ๆ ของท่านนั่นเอง

ดร.จอห์น ฮัสต์ได้ให้คำตอบต่อข้อกล่าวหาทั้งหลายว่า

“ข้าพเจ้าได้เคยอุทธรณ์ต่อสันตะปาปาที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว แต่คดีข้าพเจ้าไม่คืบหน้าหน้าเลย

แล้วก็ยังตัดสินไม่ได้เสียที ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทำการอุทธรณ์ไปยังสันตะปาปาจอห์นที่ 23 ผู้สืบทอดตำแหน่งต่อมา

แต่แม้เวลาจะล่วงเลยไปถึง 2 ปีแล้วก็ตามข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้รับความยุติธรรมในการแก้คดีความของข้าพเจ้าเลย

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขออุทธรณ์ต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาสูงสุด”

เมื่อจอห์น ฮัสต์ได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบลง

พวกเขาก็คาดคั้นถามท่านว่าตัวท่านเองขอมื้อรับการอภัยโทษในความผิดบาปของท่านจากสันตะปาปาหรือไม่?

ฮัสต์ก็ตอบว่า “ไม่” แล้วพวกเขาก็ถามอีกว่า

การที่ท่านขออุทธรณ์ต่อพระเยซูคริสต์นั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้องหรือไม่? และสำหรับคำถามนี้ฮัสส์ได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อหน้าท่านทั้งหลายตามความเป็นจริงว่า

ไม่มีการอุทธรณ์อื่นใดจะยุติธรรมและเกิดผลมากไปกว่าการอุทธรณ์ที่ได้กระทำต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะกฎหมายโดยทั่วไปได้กำหนดไว้ว่าการอุทธรณ์นั้นจะเกิดขึ้นเนื่องจากความผิดพลาดและความผิดพลาดที่ได้กระทำโดยผู้พิพากษาในระดับที่ต่ำกว่าเพื่อผู้ที่คิดว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมนั้นจะได้ยื่นอุทธรณ์และร้องเรียนเพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้พิพากษาในระดับที่สูงกว่า

แล้วใครเล่าจะเป็นผู้พิพากษาที่สูงกว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้า?

ข้าพเจ้าขอถามท่านทั้งหลายว่าใครเล่าจะรู้จักคดีนี้ได้อย่างทะลุประโปรงและพิพากษาได้อย่างยุติธรรมมากกว่าหรือเทียบเท่ากับพระองค์ได้ในเมื่อไม่มีการล่องลอยอยู่ในพระองค์เลยและไม่มีผู้ใดสามารถจะล่องลอยพระองค์ได้ด้วย ก็แล้วใครจะสามารถช่วยเหลือและบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกข่มเหงที่น่าเวทนาได้ดีไปกว่าพระองค์อีกเล่า?”

ขณะที่จอห์น

ฮัสส์กำลังกล่าวและประกาศถ้อยคำเหล่านี้ด้วยท่าทีที่สงบและด้วยสีหน้าของคนที่ไม่เคร่งครัดในทางของพระเจ้าอยู่นั้นท่านก็ถูกเยาะเย้ยและถากถางและล้อเลียนโดยสภาทั้งหมด

พวกเขาถือว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่แสดงออกถึงความดีอันและจงใจที่จะก่อความไม่พอใจให้พวกเขาเกิดความโกรธแค้น

ดังนั้นคณะผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรซึ่งได้แต่งตั้งมาโดยสภานั้นเองจึงได้ทำการถอดชุดบาทหลวงของท่านออกเสีย และได้กระทำการดูหมิ่นเหยียดหยามท่านต่าง ๆ นานา

และยังได้สวมหมวกประจำตำแหน่งที่ทำจากกระดาศไวนบนิริยะของท่านด้วย

และบนหมวกกระดาศไวนบนิริยะมีรูปศิมาธาตนาวดไว้ด้วยพร้อมกับข้อความที่เขียนไว้ว่า

“หัวหน้าโจรของพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง” ทันทีที่ฮัสส์มองเห็นหมวกกระดาศไวนบนิริยะท่านก็กล่าวขึ้นมาว่า

“องค์พระเยซูคริสต์เจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงสวมมงกุฎหนามเพราะเห็นแก่ข้าพเจ้า

แล้วไหนข้าพเจ้าจะสวมมงกุฎขนาดเขาไวนบนิริยะเพราะเห็นแก่พระองค์ไม่ได้? มันจะดูน่าอัปยศสักแค่ไหนกัน?

ข้าพเจ้าขอสวมมงกุฎไวนบนิริยะด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง” เมื่อหมวกกระดาศไวนบนิริยะได้ถูกสวมลงบนนิริยะของฮัสส์แล้ว

ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรก็กล่าวว่า “บัดนี้พวกเราขอมอบวิญญานจิตของเจ้าไว้กับพญามาร”

ทันใดนั้นเองดร.จอห์น ฮัสส์ก็กล่าวว่า “แต่ สำหรับข้าพเจ้า”

พลางตาของท่านก็เขยิบพุ่งดูฟ้าสวรรค์พร้อมกับกล่าวต่อไปอีกว่า

“ขอมอบวิญญานจิตที่พระองค์ทรงได้ไว้แล้วไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โอ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า เจ้าข้า!”

เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นลงแล้วท่านก็ถูกนำตัวออกไปจากศาล
และที่ประชุมสภาก็ได้ลงมติกันว่าจะนำท่านไปเผาไฟโทษฐานเป็นพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง
เว้นเสียแต่ว่าท่านจะยอมถอนตัวออกมาจากความเชื่อนั้น
ท่านได้ถูกนำตัวไปขังไว้ในคุกที่น่าสะอิดสะเอียน โดยในตอนกลางวันท่านจะถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนที่หนักอึ้ง
จนท่านแทบจะไม่สามารถขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้เลย
และในเวลากลางคืนมือของท่านจะถูกตรึงไว้กับห่วงที่ยึดติดกับกำแพงคุคนั้น

ท่านต้องตกอยู่ในสภาพนี้หลายวัน
ซึ่งในระหว่างนั้นก็มิขุนนางแห่งแคว้นโบฮีเมียหลายคนได้พยายามเข้าขัดขวางเพื่อจะช่วยเหลือท่านให้รอดพ้นจ
ากชะตากรรมนี้
พวกเขาได้ยื่นคำร้องให้ปล่อยท่าน โดยมีขุนนางหลายคนซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดของแคว้นโบฮีเมียได้ยื่นคำร้องนี้ไปยัง
ที่ประชุมสภาทอลิก
แม้กระนั้นก็ตามฮัสส์มีศัตรูมากมายอยู่ในศาลนั้นจนไม่มีใครให้ความสนใจกับการร้องทุกข์นี้เลย
พวกนักปฏิรูปมักจะถูกบังคับให้ยอมรับคำพิพากษาของศาลเฉพาะกิจที่ไร้ความเมตตาแห่งนี้

หลังจากที่มีการยื่นคำร้องนั้นไม่นาน จักรพรรดิก็ได้ส่งผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร 4 คนและท่านลอร์ดอีก 2
คนเข้าไปในห้องขังเพื่อจะพูดเจรจาทูลอ้อนให้ฮัสส์ยอมปฏิเสศความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทางนั้น
แต่ท่านได้ทูลขอพระเจ้าด้วยน้ำตาโดยขอให้พระเจ้าทรงเป็นพยานว่า
ท่านไม่รู้สักเลยว่าท่านได้เทศนาหรือเขียนสิ่งใดที่ได้ขัดแย้งกับความจริงของพระเจ้า
หรือขัดแย้งกับความเชื่อของคริสตจักรดั้งเดิมของท่านเลย

ในวันที่ 4 กรกฎาคม ท่านก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าในที่ประชุมสภาเป็นครั้งสุดท้าย
หลังจากที่มีการสอบสวนกันอย่างยาวนาน ท่านก็ถูกสั่งให้ยอมกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณว่าจะทิ้งความเชื่อนี้เสีย
ซึ่งท่านได้ปฏิเสธไม่ยอมทำตามโดยไม่มีการลังเลใด ๆ ทั้งสิ้น
ที่ประชุมสภาจึงได้ดำหนิตัดสินท่านที่เอาแต่ดีใจและไม่ยอมกลับตัวกลับใจเสียใหม่
จึงได้มีการตัดสินชี้ขาดให้ถอดท่านออกจากการเป็นบาทหลวง ให้เผาหนังสือต่าง ๆ
ของท่านต่อหน้าสาธารณะชนทั่วไป และให้มอบตัวท่านไว้กับอำนาจฝ่ายโลก

ท่านได้รับการพิพากษาโดยไม่แสดงอารมณ์ออกมาให้เห็นแม้แต่น้อย
เมื่อการพิพากษาลิ้นสุดลงแล้วท่านก็คุกเข่าลงและเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์พร้อมกับเปล่งเสียงด้วยจิตใจที่เปี่ยม

ด้วยความเมตตากรุณาเหมือนอย่างวีรชนที่เคยพิชิตในสมัยโบราณนั้น โดยกล่าวว่า “โอ้ ข้าแต่
พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอให้พระเมตตาอันไม่จำกัดของพระองค์ได้ทรงโปรดภัยต่อความอยุติธรรมของพวกศัตรูเหล่านี้ด้วยเถิด
พระองค์ทรงทราบดีถึงความไม่ยุติธรรมในข้อกล่าวหาต่าง ๆ ที่มีต่อข้าพระองค์นี้
ข้าพระองค์ได้ถูกเขาขัดแย้งความผิดต่าง ๆ จนดูแลอะทะอะไปหมด
ข้าพระองค์ได้ถูกกดขี่ข่มเหงและปรักปรำโดยพวกพยานอย่างไม่มีมูลความจริงเลยแม้แต่น้อย
และโดยการพิพากษาจอมปลอมนี้ แม้กระนั้นก็ตาม โอ้ พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอให้พระเมตตาของพระองค์
ซึ่งไม่มีสิ่งใดสามารถจะบรรยายได้จึงเปี่ยมล้นอยู่ในพระองค์
เพื่อว่าพระองค์จะไม่แก้แค้นพวกเขาที่กระทำผิดต่อข้าพระองค์”

สีหน้าท่าทางของจอห์น ฮัสส์ก็ปรากฏความชื่นชมยินดีขึ้นอย่างสงบ ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นว่าจิตวิญญาณ
ของท่านกำลังเข้าใกล้อาณาจักรแห่งความสุขนิรันดร์เข้าไปทุกทีแล้ว และเมื่อผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร
ได้เร่งรีบให้ท่านปฏิเสธความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มออกทางนั้น ท่านก็หันหน้าไปยังประชาชนและกล่าวว่า

“บรรดาท่านลอร์ดและผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรเหล่านี้ได้ให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้าว่า
ข้าพเจ้าควรจะสารภาพต่อหน้าท่านทั้งหลายถึงความผิดทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำลงไป
ถ้าเรื่องนี้เป็นกรณีเสื่อมเสียชื่อเสียงหรือถูกตำหนิติเตียนจากมนุษย์ท่านนั้น
พวกเขาที่อาจจะชักจูงให้ข้าพเจ้ากระทำได้อย่างง่ายดาย
แต่บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังอยู่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า
และถ้าเป็นการทำให้พระองค์ไม่พอพระทัยแล้วละก็
ข้าพเจ้าย่อมไม่สามารถจะกระทำตามสิ่งที่พวกเขาเรียกร้องได้ เพราะข้าพเจ้าทราบดีว่า
ข้าพเจ้าเองไม่เคยสั่งสอนสิ่งหนึ่งสิ่งใดเหมือนอย่างที่ได้ปรักปรำข้าพเจ้าอย่างไม่เป็นความจริงนั้น
แต่ข้าพเจ้าได้เทศนา ได้สั่งสอน
ได้เขียนและได้กีดขัดแย้งกับหลักความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มออกทางและความอสังคีตธรรมเสมอ”

จากนั้นพวกผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรก็ได้มอบตัวท่านให้กับจักรพรรดิ
และจักรพรรดิได้ส่งตัวท่านให้แก่ท่านตุ๊กแห่งเมืองบาวาเรีย หนังสือต่าง ๆ
ของท่านได้ถูกเผาที่ประตูใหญ่ของเขตศาสนจักรแห่งนั้น และในวันที่ 16 กรกฎาคม
ท่านก็ถูกนำตัวไปยังเขตรอบนอกของซานเมืองคอนสแตนซ์เพื่อจะเผาไฟทั้งเป็นที่นั้น

เมื่อมาถึงแดนประหารแล้ว ท่านก็ถูกเขาลงแล้วร้องเพลงสวดหลายตอน และได้ฟังมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์อย่างแน่วแน่พลางกล่าวว่า “ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ขอฝากวิญญาณจิตของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้แล้ว โอ้ พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อและประเสริฐที่สุด”

ไม้พิน ได้ถูกกอบกู้ขึ้นมาจนถึงระดับคอของท่านทีเดียว ขณะนั้นเองท่านรู้สึกแสบแสบหนาวเรียวยากจะแสดงอำนาจว่าเขาสามารถจะเกลี้ยกล่อมให้ฮัสส์ละทิ้งความเชื่อได้ จึงได้ใช้วาจาหวานลือมอยู่หลายประการ แต่ฮัสส์ได้กล่าวโต้ตอบเขาว่า “ไม่เลย ที่ท่านกล่าวมานั้น ข้าพเจ้าไม่เคยเทศนาหลักคำสอนที่แสดงออกถึงความชั่วร้ายเลย สิ่งที่ข้าพเจ้าได้สั่งสอนออกไปด้วยริมฝีปากของข้าพเจ้านั้น มาบัดนี้ข้าพเจ้าขอประทับตราด้วยเลือดของข้าพเจ้าเอง” แล้วท่านก็หันไปกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ที่ทำการประหารชีวิตว่า “เวลานี้ท่านกำลังจะจุดไฟเผาห่าน (ฮัสส์ตั้งใจจะเน้นคำว่า “ห่าน” โดยการพูดคำว่าห่านออกมาเป็นภาษาโบฮีเมีย)” แต่ภายในอีก 1 ศตวรรษต่อจากนี้ไปท่านจะพบกับหงส์ซึ่งท่าน ไม่สามารถจะย่างหรือดัมได้เลย” ถ้าฮัสส์กำลังพยากรณ์อยู่ละก็ ท่านคงจะหมายถึง มาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่งฉายแสงแห่งความเชื่ออย่างสุกสกาวเมื่อประมาณ 100 ปีให้หลัง และเป็นผู้ที่แลกหงส์กับแขนทั้งสองข้างของท่าน

ทันทีที่ท่อนไม้แห่งเหล่านั้นติดไฟแล้ว วิรชนผู้ยอมพลีชีพท่านนี้ก็ร้องเพลงสรรเสริญบทหนึ่งด้วยน้ำเสียงที่ชื่นชมยินดีจนเสียงของท่านดังกว่าเสียงไฟที่เผาไม้แห้งและเสียงอื้ออึงของฝูงชนเหล่านั้น แต่ในที่สุดเสียงของท่านก็ถูกขัดขวางด้วยเปลวไฟอันร้อนแรงซึ่งในไม่ช้าก็ได้เผาผลาญจนชีวิตของท่านจบสิ้นลงตรงนั่นเอง

คนเหล่านั้นยังได้พยายามรวบรวมถ้ากระดูกจากร่างของท่านอย่างชะมัดเข้มข้นแล้วนำไปโปรยลงในแม่น้ำไรน์เพื่อไม่ให้ชิ้นส่วนของท่านสุภาพบุรุษผู้นี้หลงเหลืออยู่บนแผ่นดินโลกเลย แม้กระนั้นก็ตามการกระทำเช่นนี้ก็ยังไม่สามารถจะลบเลือนความทรงจำเกี่ยวกับดร.จอห์น ฮัสส์ให้ออกไปจากใจของบรรดาคริสตชนได้ไม่ว่าจะกำจัดด้วยไฟ น้ำ หรือด้วยการทรมานชนิดอื่นก็ตาม

เหตุการณ์เกี่ยวกับการทนทุกข์ทรมาน และการพลีชีพของเจโรมแห่งกรุงปรีาก
ซึ่งถูกเผาที่เมืองคอนสแตนซ์ ในประเทศเยอรมัน โทษฐานที่ถือรักษาหลักคำสอนของวิคคลิฟฟ์

วีรบุรุษในความเชื่อท่านนี้ถือกำเนิดที่กรุงปรัาก (เมืองหลวงของประเทศเช็กโกสโลวาเกีย)

และได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งกรุงปรัาก

ท่านเป็นผู้มีชื่อเสียงในด้านศิลปะการพูดและเป็นยังผู้ที่มีความรู้รอบในเรื่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี

เมื่อท่านสำเร็จการศึกษาแล้วท่านก็ได้เดินทางท่องเที่ยวไปในพื้นที่ส่วนใหญ่ของทวีปยุโรป

และได้เยี่ยมชมสถานศึกษาและวิทยาลัยพระคัมภีร์หลายแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยแห่งกรุงปารีส

ไฮเดินเบิร์ก โคโลญ และออกซ์ฟอร์ด ท่านได้ศึกษางานเขียนต่าง ๆ

ของวิกคลิฟฟ์ที่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดนี้เอง

และเพราะเหตุที่ท่านเป็นคนที่มีความสามารถในการเรียนรู้เป็นพิเศษ

ท่านจึงสามารถศึกษาภาษาอังกฤษจนเกิดความชำนาญได้อย่างรวดเร็ว

และได้แปลข้อเขียนและบทความหลายเรื่องออกมาเป็นภาษาของท่านเองด้วย

เมื่อเจโรมกลับไปถึงกรุงปรัากแล้ว ท่านได้ประกาศว่าท่านยอมรับหลักความเชื่อต่าง ๆ ของวิกคลิฟฟ์

อย่างเปิดเผย และท่านยังได้พบว่าหลักความเชื่อเหล่านั้นเจริญรุ่งเรืองมากในแคว้นโบฮีเมีย

ซึ่งมีสาเหตุจากความเชื่อ ความมานะบากบั่น และความร้อนรนของจอห์น ฮัสส์

ท่านจึงได้ยอมเป็นผู้ช่วยของฮัสส์ในการทำงานเพื่อปฏิรูปความเชื่อนั้น

ในวันที่ 4 เดือนเมษายน ค.ศ.1415 เจโรมได้เดินทางไปยังเมืองคอนสแตนซ์

ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาช่วงระยะเวลาประมาณ 3 เดือนก่อนที่จอห์น ฮัสส์จะพลีชีพสำหรับความเชื่อของตนเอง

เจโรมได้หลบหนีเข้าไปในเมืองอย่างลับ ๆ

และได้ปรึกษากับพวกผู้นำบางคนในกลุ่มของท่านเพื่อหาหนทางที่จะช่วยเหลือจอห์น

ฮัสส์ให้พ้นจากชะตากรรมอันเลวร้ายในครั้งนี้

แต่ท่านก็ถูกเกลี้ยกล่อมได้อย่างง่ายดายคยาว่าท่านคงจะไม่สามารถช่วยเหลืออะไรเพื่อนของท่านได้เลย

เมื่อท่านรู้ว่าข่าวเรื่องที่ท่านได้เข้ามาในเมืองคอนสแตนซ์นั้นได้แพร่สะพัดออกไปแล้ว

และได้รู้ตัวว่าที่ประชุมสภาปรารธนาจะจับตัวท่าน ท่านจึงหลบออกไปจากเมืองอย่างระมัดระวัง

และได้เดินทางไปยังเมืองไอเบอร์ลิง ซึ่งเป็นเมืองที่จักรพรรดิได้ประทับอยู่

ตั้งอยู่ห่างจากเมืองคอนสแตนซ์ออกไปประมาณ 1.6 กิโลเมตร

ขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในเมืองนี้ท่านได้เขียนจดหมายไปถึงจักรพรรดิ

และระบุว่าตัวท่านเองพร้อมที่จะไปปรากฏตัวต่อหน้าที่ประชุมสภา

ก็ต่อเมื่อท่านได้รับใบคุ้มครองจากองค์จักรพรรดิแล้วเท่านั้น
อย่างไรก็ตามท่านได้ถูกปฏิเสธในเรื่องนี้ท่านจึงร้องเรียนไปยังที่ประชุมสภา
แต่ได้รับการตอบสนองด้วยคำตอบที่ไม่พึงปรารถนาเช่นเดียวกัน

หลังจากนั้น ท่านได้ทำเอกสารแล้วนำไปแจกจ่ายและติดตามที่สาธารณะทุกแห่งในเมืองคอนสแตนซ์
โดยเฉพาะอย่างยิ่งบนประตูทั้งหลายที่บ้านของพระคาดีนัล
ในเอกสารเหล่านี้ท่านได้ประกาศว่าท่านยอมที่จะไปปรากฏตัวที่เมืองคอนสแตนซ์เพื่อปกป้องคุณธรรมและหลัก
คำสอนของท่าน ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ทั้ง 2 อย่างนี้ได้ถูกบิดเบือนไปจากความเป็นจริงอย่างมาก
ท่านยังได้ประกาศว่าถ้ามีการพิสูจน์ได้ว่า ท่านมีความเชื่อที่ผิด ๆ อย่างหนึ่งอย่างใดแล้วล่ะก็
ท่านก็จะถอนตัวออกมาเสียจากความเชื่อนั้น
โดยท่านปรารถนาเพียงแต่ขอให้ที่ประชุมสภารับรองความปลอดภัยของท่าน โดยใช้ความเชื่อของพวกเขาเป็นห
ลักประกัน

เมื่อไม่ได้รับคำตอบจากเอกสารและใบประกาศเหล่านี้ท่านจึงออกเดินทางไปยังเมืองโบฮีเมีย
และด้วยความรอบคอบจึงได้นำใบรับรองที่เซ็นชื่อโดยขุนนางโบฮีเมียหลายคนซึ่งอยู่ที่เมืองคอนสแตนซ์ในเวลา
นั้นไปด้วย
เพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่าท่านได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางตามกำลังของท่านแล้วที่จะเข้ารับการไต่สวนจากที่ป
ระชุมสภา

อย่างไรก็ตาม
ท่านได้ถูกจับกุมในระหว่างการเดินทางที่เมืองเฮร์ซอว์โดยเจ้าหน้าที่ของท่านคืคแห่งเมืองซัลท์สแบช
ท่านคืคและพวกเจ้าหน้าที่หวังว่าในเรื่องนี้พวกเขาจะได้รับคำแนะนำจากที่ประชุมสภาทันทีว่าจะให้ดำเนินการ
อย่างไรต่อไป

ท่านคืคแห่งเมืองซัลท์สแบชจึงได้เขียนจดหมายถึงที่ประชุมสภานั้นเพื่อแจ้งให้พวกเขาทราบว่าท่านคืคเองได้ทำ
อะไรลงไปบ้าง และได้ขอคำชี้แนะว่าจะให้ท่านทำอะไรกับเจโรม
หลังจากที่ที่ประชุมสภาได้ชี้แจงถึงบทบัญญัติตามกฎหมายที่ท่านคืคจะต้องกระทำ
แล้วพวกเขาก็ได้ขอให้ท่านคืคส่งตัวนักโทษดังกล่าวมาที่เมืองคอนสแตนซ์
ดังนั้นเจโรมจึงถูกส่งตัวไปยังหอคอยในเมืองคอนสแตนซ์ และถูกมัดติดกับท่อนไม้ที่ใช้รองศิระ
เท้าของท่านก็ถูกยึดติดไว้กับข้อไม้ ท่านถูกขังไว้จนกระทั่งฮัสส์เพื่อนของท่านได้พลีชีพเพราะความเชื่อนั้น

หลังจากนั้นท่านก็ถูกนำตัวออกมาจากคุก
และถูกข่มขู่ว่าท่านจะต้องถูกทรมานและถึงแก่ความตายถ้ายังขึ้นคือดังต่อไปอีก
เจโรมก็ตกใจกลัวกับการเตรียมเครื่องทรมานนั้น
และด้วยความอ่อนกำลังในขณะนั้นท่านจึงได้ให้คำสัตย์ปฏิญาณว่าจะทิ้งหลักความเชื่อต่าง ๆ ของท่านเสีย
และได้ยอมรับว่าสมควรแล้วที่ฮัสส์จะประสบกับชะตากรรมเช่นนั้น
และยังยอมรับว่าทั้งท่านและฮัสส์เป็นพวกที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกทาง
ผลที่เกิดขึ้นตามมาคือโซ่ตรวนของท่านได้ถูกปลดออก และการปฏิบัติอย่างหยาบช้านั้นก็ถูกพักไว้ก่อน

อย่างไรก็ตามพวกศัตรูของท่านยังสงสัยในเรื่องความจริงใจของท่านในการสารภาพนั้น
จึงได้กำหนดให้ท่านต้องทิ้งความเชื่อนั้นในอีกรูปแบบหนึ่ง
ท่านได้ปฏิเสธที่จะตอบคำถามนี้ยกเว้นจะเป็นการตอบอย่างเปิดเผยต่อหน้าคนทั่วไป ดังนั้นท่านจึงถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าที่ประชุมสภา
ในขณะนั้นเองท่ามกลางความประหลาดใจของพวกที่กำลังสอบสวนท่าน
และเป็นการที่น่าชื่นชมยินดีสำหรับความจริงนั้น
เพราะท่านได้ประกาศยืนยันในความเชื่อเดิมของท่านและได้เรียกร้องขออนุญาตที่จะแก้คดีของท่านด้วยตนเอง
แต่เมื่อได้รับการปฏิเสธท่านจึงระบายความโกรธต่อการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมนี้ออกมาว่า

“นี่ช่างเป็นการปฏิบัติที่ป่าเถื่อนจริง ๆ ข้าพเจ้าเคยถูกกักขังอยู่ในคุกต่าง ๆ หลายต่อหลายแห่ง
ไม่มีความทุกข์เวทนาอย่างใดและไม่มีความขัดสนอย่างใดที่ข้าพเจ้าไม่ได้ประสบในคุกเหล่านั้น
สำหรับพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้น ท่านทั้งหลายยอมให้ข้าพเจ้าหาข้าพเจ้าได้อย่างเต็มที่ แต่ในทางตรงกันข้าม
สำหรับข้าพเจ้าท่านทั้งหลายกลับปฏิเสธไม่ยอมให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสที่จะแก้คดีเลยแม้แต่นิดเดียว
ท่านทั้งหลายได้ประกาศว่าข้าพเจ้าเป็นพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกทางโดยไม่ทราบหลักความเชื่อของข้าพเจ้าเลย
และก่อนที่ท่านทั้งหลายจะทราบที่ข้าพเจ้ามีความเชื่อแบบใดท่านทั้งหลายก็ได้ประกาศว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับคว
ามเชื่อของท่านเสียแล้ว ท่านทั้งหลายเป็นที่ประชุมสภาทั่วไป
ท่ามกลางท่านทั้งหลายนั้นเป็นศูนย์กลางของชาวโลกที่สามารถใช้ตัดสินในเรื่องความจริงต่าง ๆ
เรื่องเกี่ยวกับสติปัญญาและความบริสุทธิ์ แต่ท่านทั้งหลายก็ยังคงเป็นมนุษย์ที่อยู่ในเนื้อหนัง
และเนื้อหนังนั้นก็มักจะถูกล่อลวงให้หลงไปได้โดยสภาพที่ปรากฏให้เห็นแต่เพียงภายนอกเท่านั้น
เมื่อการใช้คุณธรรมของท่านยังเน้นในเรื่องสติปัญญามากเท่าไร
ท่านยังต้องระวังที่จะไม่ให้ตัวท่านหันเหไปในความโง่เขลามากยิ่งขึ้นเท่านั้น

หลักความเชื่อที่ข้าพเจ้ากำลังแก้ออกกล่าวหาอยู่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่หลักความเชื่อของข้าพเจ้าเอง แต่เป็นความเชื่อสำหรับมนุษย์ทั้งปวง เป็นหลักความเชื่อของพวกคริสเตียน และเป็นความเชื่อที่จะส่งผลกระทบต่อสิทธิต่าง ๆ ของคนรุ่นหลังด้วย และคติความเชื่อของข้าพเจ้าก็ถือเป็นอุทธาหรณ์ในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี”

ถัดจากเหตุการณ์นี้ไปอีก 3 วัน การพิจารณาคดีของท่านจึงได้เริ่มขึ้น และได้มีการสอบสวนพยานหลายคนเพื่อมาสนับสนุนข้อกล่าวหาที่ว่า

ผู้ถูกกล่าวหา ก็ได้เตรียมตัวสำหรับการแก้คดีของท่านเอง ท่านเปิดเผยว่าท่านได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมมากมายหลายประการ ซึ่งแทบจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลยจริง ๆ

เมื่อเรามาคิดทบทวนดูว่าท่านได้ถูกกักขังไว้อย่างแน่นหนาในคุกที่น่าขยะแขยงหลายแห่งมานานถึง 340 วัน โดยไม่ได้เห็นแสงเดือนแสงตะวันเลย และเกือบจะถึงแก่ความตายเพราะขาดสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ในการดำรงชีวิต แต่ท่ามกลางสภาวะที่ทุกข์ทรมานจนถึงที่สุดนี้

เรากลับเห็นว่าจิตวิญญาณของเจ โรมกลับพุ่งสูงขึ้นเหนือความยากลำบากเหล่านี้ ซึ่งถ้าหากเป็นผู้อื่นที่มีจิตใจและความเชื่อที่เข้มแข็งน้อยกว่านี้ละก็ ผู้นั้นคงจะตรอมตรมอยู่กับความทุกข์ทรมานจนตายไปเสียแล้ว

มีหลายคนในที่ประชุมแห่งนี้ได้ขจัดวางไม่ยอมให้ท่านมีโอกาสดที่จะพูดเลย

เพราะเขากลัวคำพูดอันชาญฉลาดของท่านที่ท่านจะพูดเกี่ยวกับการเชื่อในความจริงนั้น ซึ่งจะมีผลต่อจิตใจของคนเหล่านั้นมาก

อย่างไรก็ตามในที่สุดมติของเสียงส่วนใหญ่ในที่ประชุมก็ยอมให้ท่านมีเสรีภาพที่จะแก้คดีของตนเองได้ ท่านได้เริ่มต้นพูดด้วยเสียงอันดัง

และได้พูดต่อไปด้วยอาการที่สุขุมเยือกเย็นและใช้ศิลปะในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว

จนกระทั่งจิตใจที่คือดิ่งและแข็งกระด้างของคนเหล่านั้นอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

และดูเหมือนว่าจิตใจของคนที่มีความเชื่ออันงมงายก็เริ่มจะสั่นคลอนถึงแสงสว่างแห่งความสำนึกอยู่บ้าง

เจ โรมได้แยกให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างหลักฐานบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงกับหลักฐานที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความอาฆาตมาดร้ายและการใส่ร้ายป้ายสี

ท่านได้เริ่มอ้างเหตุผลจากประวัติศาสตร์โดยกล่าวถึงวีรบุรุษมากมายที่ทรงคุณงามความดี แต่ได้ถูกกล่าวหา ถูกประณาม และถูกลงโทษฐานที่เป็นพวกคนชั่ว แต่ต่อมาคนรุ่นหลังได้หาพยานหลักฐานมาพิสูจน์กันแล้ว กลับกลายเป็นผู้ที่สมควรที่จะได้รับเกียรติยศและบำเหน็จรางวัล

ท่านได้กล่าวถึงกิจวัตรประจำวันในชีวิต และในการประพุดิจของท่านเองต่อหน้าที่ประชุมนั้น ท่านเคยสังเกตเห็นว่าวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและบริสุทธิ์ที่สุดนั้นยอมเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า เขาเหล่านั้นมักจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างจากความคิดเห็นของคนธรรมดาสามัญทั่วไป และมีแนวความคิดที่เน้นหลักความจริงอย่างเด่นชัดโดยไม่ปิดบังหรือซ่อนเร้นหลักความจริงนั้น เจโรมได้แสดงอาการดูหมิ่นเหยียดหยามบรรดาศักดิ์รฐของท่านได้อย่างยอดเยี่ยม ซึ่งเป็นศัตรูที่พยายามจะชักนำท่านให้หลงจากทางแห่งความจริงและความดีงาม

เจโรมได้สรรเสริญฮัสต์อย่างสูงส่ง และประกาศว่าตัวท่านเองก็พร้อมที่จะพลีชีพตามฮัสต์ไปแล้ว จากนั้นท่านก็พูดปกป้องหลักคำสอนของวิคคิลิฟที่ชาวอังกฤษผู้มีชื่อเสียงในฝ่ายจิตวิญญาณ และได้สรุปโดยการตั้งข้อสังเกตให้ใคร่ครวญว่าท่านไม่เคยมีความตั้งใจที่จะดำเนินการใด ๆ เพื่อต่อต้านรัฐบาลภายใต้คริสตจักรของพระเจ้าเลย

ท่านร้องเรียนว่าท่านต่อต้านการปฏิบัติของพวกบาทหลวงในทางที่ผิดต่างหาก และท่านยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า ธรรมเนียมและระเบียบวิธีปฏิบัติของพวกบาทหลวงนั้นเป็นการกระทำที่ไม่แสดงความเคารพต่อพระเจ้าอย่างน่าอายที่สุดเมื่อคริสตจักรของพระเจ้าซึ่งเมื่อก่อนเคยมีไว้เพื่อจุดประสงค์ในเรื่องการสำแดงถึงความรัก และความปรารถนาดี ซึ่งขณะนั้นก็กลับดำเนินการอย่างไม่สมควรเพื่อตอบสนองความเยอหยิ่งของตาด้วยการจัดงานเลี้ยงต่าง ๆ การสวมเครื่องแต่งกายที่หรูหราในการทำพิธีต่าง ๆ และสิ่งอื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความอภัยสในการเสแสร้งว่าตัวเองว่ามีความเชื่ออย่างดี

การพิจารณาคดีได้จบสิ้นลง โดยเจโรมถูกพิพากษาอย่างเดียวกันกับการพิพากษาที่เกิดขึ้นแก่ฮัสต์ และได้ถูกมอบไว้กับอำนาจฝ่ายโลก

แต่ในฐานะที่ท่านเป็นเพียงสามัญชนจึงไม่ต้องทำพิธีเพื่อถอดออกจากตำแหน่ง อย่างไรก็ตามพวกเขาได้เตรียมหมวกแก้วที่ทำด้วยกระดาษระบายสีแดงเป็นรูปฝีมารซาตาน เมื่อเขาได้สวมลงบนศีรษะของท่านแล้ว ท่านก็กล่าวว่า “พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานต่อความตายเพื่อข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนชั่วที่นำเวทนาที่สุดนั้น

พระองค์ได้สวมมงกุฎนามบนศีรษะของพระองค์
และข้าพเจ้าก็จะสวมหมวกเก็บใบนี้เพราะเห็นแก่พระองค์เช่นกัน”

พวกเขาได้ทิ้งระยะเวลาให้เนิ่นนานออกไปอีก 2 วันด้วยความหวังว่าท่านจะยอมละทิ้งความเชื่อเดิมของท่านเสีย
ซึ่งในระหว่างเวลานี้พระคาถินัลฟลอเร็นซ์ได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะชักนำให้ท่านมาอยู่ฝ่ายเดียวกันกับ
ท่านให้ได้ แต่ความพยายามทุกอย่างนั้นต่างก็ไร้ผลโดยสิ้นเชิง
เจโรมได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคงแล้วว่า จะประทับตราหลักคำสอนที่เที่ยงแท้ด้วยเลือดของท่านเอง

เมื่อกำหนดวันประหารได้มาถึง

ในระหว่างที่ท่านกำลังเดินไปยังแดนประหารนั้นเองท่านได้ร้องเพลงบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าหลายบทเพลง
และเมื่อเดินมาถึงจุดประหารที่ฮัสส์ตุกทรมานจนถึงแก่ความตายนั้น ท่านก็คุกเข่าลงอธิษฐานด้วยใจร้อนรน
ท่านได้กอดเสาไม้ที่ปักไว้บนพื้นด้วยความชื่นชมยินดีเป็นที่สุด

ขณะที่เพชรฆาตจะลงมือจุดไฟนั้นเอง เขาได้เดินไปข้างหลังท่านเพื่อจะจุดไฟที่กองไม้ นั้น ท่านก็กล่าวขึ้นว่า
“มาจุดไฟข้างหน้าต่อสายตาข้าพเจ้านี้เถิด ถ้าข้าพเจ้ากลัวไฟข้าพเจ้าก็คงจะไม่มาที่นี่หรอก
เพราะข้าพเจ้าเองก็เคยมีโอกาสที่จะหลบหนีหลายครั้งแล้ว” เมื่อเปลวไฟลุกกลมล้อมรอบท่านไว้ทุกด้านแล้ว
ท่านก็ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าเพลงหนึ่ง ถ้อยคำสุดท้ายที่ได้ยินท่านพูดออกมาก็คือ
“ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณในเปลวไฟนี้ไว้กับองค์พระคริสต์เจ้า”

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในประเทศเนเธอร์แลนด์

ประมาณปี ค.ศ.1543 ถึง 1544 มรสุมที่เกิดจากการข่มเหงได้โหมกระหน่ำอย่างรุนแรงในแคว้นแฟรนเคอร์
จักรพรรดิชาร์ลส์ที่ 5 แห่งประเทศเยอรมันซึ่งทรงเป็นกษัตริย์ปกครองประเทศสเปนด้วย
ทรงเป็นผู้ครอบครองเมืองต่าง ๆ เหล่านี้

ได้กระทำการอย่างขมขื่นเพื่อจะถอนรากถอนโคนลัทธินิกายที่ออกนอกกลุ่มนิกายนี้ให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดิน
ดินของพระองค์

ความพยายามของพระองค์เป็นต้นเหตุแห่งการนองเลือดที่นำไปสู่การข่มเหงอย่างเป็นระบบมากยิ่งขึ้นจากท่านผู้
กแอลวา และจากศาลสอบสวนและลงโทษในสมัยของฟิลิปที่ 2 ซึ่งเป็นราชบุตรของพระองค์

และเป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระองค์

คนที่มีเชื่อแบบปฏิรูปมากมายหลายคนได้ถูกพิพากษาจำคุก หรือถูกเนรเทศตลอดชีวิต

แต่คนจำนวนมากต้องยอมพลีชีพโดยการถูกแขวนคอ ถูกถ่วงน้ำตาย ถูกเผา
ถูกดิงกระดุกข้อต่อให้หลุดออกจากกัน หรือถูกเผาทั้งเป็น

มีชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งชื่อ ร็อนนินในทางของพระเจ้า ชื่อจอห์น เดอร์ บอสเคน
ถูกจับกุมที่เมืองแอนท์เวิร์ปเพราะเหตุความเชื่อของท่าน
ท่านต้องตกอยู่ในสภาพที่ถูกเยาะเย้ยในระหว่างการพิจารณาคดี
ซึ่งเมื่อท่านกล้าที่จะประกาศตัวอย่างเปิดเผยว่าท่านเป็น โปรเตสแตนต์คนหนึ่ง
ท่านจึงได้ถูกพิพากษาลงโทษอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็ยังคงมีความเกรงกลัวที่จะประหารชีวิตบอสเคนต่อหน้าสาธารณชนทั่วไป
เนื่องจากท่านเป็นที่มึนใจเอื้อเฟื้อแผ่อย่างกว้างขวาง
และเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างเคร่งครัดในทางของพระเจ้าจึงเป็นแบบที่ดีของคนทั่วไป
ท่านเป็นที่ชื่นชมและได้รับความเคารพจากประชาชน
เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจที่จะประหารชีวิตท่านอย่างลับ ๆ
ดังนั้นจึงสั่งให้นำตัวท่านไปถ่วงน้ำให้จมน้ำตายในคูน้ำนั้นนั่นเอง

ในปี ค.ศ.1568 มีบุคคล 3 คนชื่อ สก็อตแลนด์, ฮุส และคูแมนส์ได้ถูกจับกุมที่เมืองแอนท์เวิร์ป
ข้อความในจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งไปถึงพี่น้องโปรเตสแตนต์บางคนซึ่งเขียนขึ้นในระหว่างที่ถูกกักขังอยู่นั้น
พวกเขาได้บรรยายความรู้สึกของตัวเองออกมาดังนี้
“เนื่องจากนี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพที่จะให้เราได้รับความทุกข์ทรมานเพราะพระนามของพระ
องค์ ดังนั้นเราจึงยอมรับเอาด้วยความอดทน ถึงแม้ว่าเนื้อหนังอยากจะขัดขืนต่อฝ่ายจิตวิญญาณก็ตาม
แต่ความจริงทั้งหลายของข่าวประเสริฐนั้นจะหนุนใจเรา และพระคริสต์จะทรงทำให้หัวของงูฟก้ำ
เราได้รับการปลอบประโลมใจเพราะเรามีความเชื่อเรา เราไม่กลัวความเจ็บปวดเพราะเรามีความหวังใจ
เรายกโทษให้แก่พวกศัตรูของเราเพราะเรามีความรัก
ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าเคียดแค้นวุ่นวายใจเพราะเรื่องของเราเลย
เรามีความสุขใจโดยพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้า
และมีความชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่พระเจ้าทรงดำริว่าเราสมควรจะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะเห็นแก่พระคริส
ตัส เราไม่ปรารถนาที่จะได้รับการปล่อยตัว แต่ปรารถนาที่จะมีความกล้าหาญในการอดทนต่อความยากลำบาก
เราไม่ทูลขอเสรีภาพ แต่เราทูลขอฤทธิ์อำนาจที่จะมีความมานะบากบั่นต่อไปอย่างไม่ถอย
เราไม่หวังว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ แต่หวังว่าจะได้สวมมงกุฎแห่งชัยชนะบนศีรษะของเรา”

สก็อบแลนท์ เป็นคนแรกที่ถูกนำตัวไปพิจารณาคดี

ท่านได้ยื่นกรานที่จะยื่นหยัดอยู่ในความเชื่อของตนเองต่อไป ท่านจึงถูกพิพากษาให้ประหารชีวิตเสีย

เมื่อท่านได้เดินกลับไปยังห้องขังของตนเองแล้ว

ท่านได้ขอร้องผู้คุมให้เขาไม่อนุญาตให้ผู้มีตำแหน่งตามลำดับชั้นคนไหนคนใดเข้ามาเยี่ยมท่าน โดยกล่าวว่า

“พวกเขาไม่มีประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเลย มีแต่จะรบกวนข้าพเจ้าให้เกิดความรำคาญเป็นอันมาก

ข้าพเจ้าวางใจว่าความรอดของข้าพเจ้าก็ประทับตราไว้แล้วในสวรรค์

และโลหิตของพระคริสต์ซึ่งข้าพเจ้าไว้วางใจอย่างมั่นคงนั้น ได้ชำระความบาปทั้งหลายของข้าพเจ้าออกไปแล้ว

บัดนี้ข้าพเจ้าจะทิ้งผ้าคลุมที่ทำด้วยดินเหนียวนี้เพื่อจะได้สวมเสื้อคลุมที่มีสง่าราศีอันนิรันดร์

ข้าพเจ้าขอเป็นผู้พลีชีพคนสุดท้ายที่พลีชีพให้แก่พวกทรราชโรมันคาทอลิกนี้

เพื่อว่าคริสตจักรของพระคริสต์จะได้อยู่อย่างสงบสุขบนแผ่นดินโลกเสียที

ซึ่งคริสตจักรจะอยู่อย่างสงบสุขหลังจากเวลานี้อย่างแน่นอน”

ในวันประหารนั้นท่านได้กล่าวเพื่อนนักโทษของท่านอย่างน่าเวทนา

เมื่อท่านถูกมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้นแล้วท่านก็ร้องเพลงสดุดีบทที่ 40

และได้กล่าวคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้านี้เป็นคำอธิษฐานที่ยอดเยี่ยมและมีความสูงส่งที่สุด

แต่ก็เป็นคำอธิษฐานง่าย ๆ ที่อธิษฐานกัน โดยคนเป็นล้าน ๆ

ซึ่งได้ใช้กันมาตั้งแต่ครั้งแรกที่พระอาจารย์ผู้สันโดศได้ทรงเปล่งเสียงกล่าวคำอธิษฐานนี้บนภูเขาในแคว้นกาลิลี

การใช้คำอธิษฐานนี้จะไม่มีครั้งใดเน้นย้ำอย่างไพเราะมากไปกว่าเมื่อต้องทูลทูลรายกับลมหายใจที่ใกล้จะตายท่า

มกลางเสียงไฟที่กำลังไหม้กองไม้แห่งจนลุกโพลงนั้น เมื่อท่านได้มอบวิญญูณจิตของท่านไว้แก่พระเจ้าแล้ว

ในไม่ช้าท่านก็ตายอย่างน่าสยดสยองในเปลวไฟนั้น

หลังจากนั้นไม่นาน สก็อบแลนท์ก็ตายในคุกนั่นเอง ภายหลังจากที่สูญเสียชีวิตแล้วคุณแมนส์จึงได้เขียนจดหมายไปถึงเพื่อน

ๆ ของตนเองกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าขาดเพื่อน ๆ ที่เคยร่วมทำการกับข้าพเจ้าแล้ว

สก็อบแลนท์ถูกนำตัวไปพลีชีพและสก็อบแลนท์ตายแล้ว แม้กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่ได้อยู่เพียงลำพัง

แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้าด้วย พระองค์จะทรงเป็นโล่ของข้าพเจ้า

และทรงเป็นบำเหน็จที่ยิ่งใหญ่อย่างเหลือล้นของข้าพเจ้า” เมื่อคุณแมนส์ถูกนำตัวไปพิจารณาคดี

ท่านได้ยอมรับว่าตัวเองมีความเชื่อแบบปฏิรูปอย่างไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย

และได้ตอบข้อหาที่นำมากล่าวหาท่านด้วยความหนักแน่นอย่างลูกผู้ชาย

ท่านได้พิสูจน์หลักคำสอนของท่านด้วยการใช้หลักฐานจากข่าวประเสริฐนั้น ผู้พิพากษาได้กล่าวขึ้นว่า “แต่

เจ้าเต็มใจที่จะตายเพื่อความเชื่อที่เจ้ามีอยู่หรือไม่?” คุณแมนส์ได้ตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่เต็มใจที่จะตายเพื่อความจริงเท่านั้น

ข้าพเจ้ายังเต็มใจที่จะได้รับความทรमानจนถึงที่สุดด้วยวิธีที่โหดร้ายทารุณ
ซึ่งได้ประดิดประดอยขึ้นมานั้นเพราะข้าพเจ้าเห็นแก่ข่าวประเสริฐขององค์พระผู้เป็นเจ้า
หลังจากการทรमानเหล่านี้แล้ว

จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็จะได้รับการต้อนรับจากพระเจ้าเองท่ามกลางกลางสง่าราศีในรัศมีนั้น”
ภายหลังจากที่ท่านถูกพิพากษาแล้วท่านก็เดินไปยังแดนประหารด้วยความชื่นชมยินดี
และได้ตายปลดปล่อยจิตวิญญาณของท่านออกมาอย่างบริสุทธิ์
ซึ่งเป็นผลจากความเชื่อที่รู้และเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งนั้น

บาลทาซาร์ เจอรัลด์ ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองของแคว้นแฟรนช์ คอมพ์เท่ แห่งประเทศเบอร์กันดี
เขาเป็นชาวโรมันคาทอลิกที่ใจแคบ และได้ตัดสินใจที่จะลอบสังหารเจ้าชายวิลเลียมแห่งเมืองแนสซอ
ซึ่งเป็นเจ้าชายแห่งแคว้นออร์เรนจ์นั้น
เมื่อเขาได้เตรียมปืนไว้แล้วเขาก็จับตามองมองเจ้าชายขณะที่พระองค์เสด็จผ่านห้องโถงในพระราชวังของพระองค์
ก็เพื่อจะไปเสวยอาหารค่ำ เขาจึงแสดงตัวเพื่อขอคู่มือเดินทาง แต่
เจ้าหญิงแห่งแคว้นออร์เรนจ์ทรงสังเกตเห็นว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติในน้ำเสียงและอาการปฏิกิริยาของเขาจึงทรงถาม
ว่าเขาเป็นใคร และได้ตรัสว่าเธอไม่ชอบสีหน้าท่าทางของเขาเลย เจ้าชายทรงตอบว่า
“ก็เป็นคนที่ต้องการจะขอคู่มือเดินทางนะสิ ซึ่งเขาก็จะได้เห็นหนังสือเดินทางนั้นในไม่ช้า”
“ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกจนกระทั่งหลังอาหารค่ำได้ผ่านพ้นไปแล้ว
ขณะที่เจ้าชายกับเจ้าหญิงกำลังเสด็จกลับ โดยเดินทางผ่านห้องโถงเล็กอยู่นั้น
ผู้ลอบสังหารได้แอบซ่อนตัวอยู่หลังเสาต้นหนึ่ง และได้ยิงปืนเข้าใส่เจ้าชายทำให้พระองค์ได้รับบาดเจ็บสาหัส
เมื่อเจ้าชายได้รับบาดเจ็บแล้วพระองค์ก็มีกำลังเพียงที่จะกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอพระองค์ทรงโปรดเมตตาจิตวิญญาณของข้าพระองค์และประชาชนที่น่าสงสารคนนี้ด้วยเถิด”
ทันใดนั้นพระองค์ก็สิ้นลมหายใจขณะที่มีอายุ 51 พรรษา
การสิ้นพระชนม์ของเจ้าชายองค์นี้ได้ก่อให้เกิดความโศกเศร้าอย่างกว้างขวางไปทั่วเมืองต่าง ๆ ที่รวมตัวกันอยู่นี้
พิธีฝังพระศพของพระองค์ก็เป็นพิธีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีผู้พบเห็นในกลุ่มประเทศแผ่นดินต่ำนี้ (ได้แก่
เนเธอร์แลนด์ ,เบลเยียม , ลักเซมเบิร์ก)
และการร้องไห้คร่ำครวญจากการได้สูญเสียพระองค์ไปนั้นก็ไม่ได้เป็นการเสแสร้งแกล้งทำแต่ประการใดเพราะ
พระองค์ได้ทิ้งคุณงามความดีไว้เบื้องหลัง
ซึ่งเป็นคุณงามความดีที่คนในราชตระกูลอันสูงส่งควรจะแสวงหาอยู่เสมอ แต่อันิจา
ไม่ค่อยจะมีกษัตริย์องค์ใดที่สืบราชสมบัติในลำดับต่อมาที่มีคุณงามความดีเหมือนอย่าง
“พระราชบิดาแห่งพสกนิกรของพระองค์”

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้นลิซัวเนีย

การข่มเหงในแคว้นลิซัวเนียได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ.1648

และได้ดำเนินต่อไปด้วยความรุนแรงอย่างยิ่งโดยพวกคอสแซค (ชาวยุโรปตะวันออกที่มีความชำนาญในการใช้ม้า) และพวกทาร์ทาร์ (พวกตาดซึ่งเป็นชาวมองโกลกับชาวตุรกี)

พวกคอสแซคนั้นโหดร้ายทารุณมากจนแม้กระทั่งพวกทาร์ทาร์ยังต้องทักทานไว้

และหันกลับมาช่วยชีวิตพวกเหยื่อสังหารที่ถูกหมายปองชีวิตนั้นให้พ้นเงื้อมมือของพวกคอสแซค

เมื่อพวกคริสเตียนรับทราบว่ามีกรวดล้างขึ้นในแคว้นลิซัวเนียซึ่งไม่สามารถจะป้องกันตนเองได้

พวกคริสเตียนจึงได้ยกกองทัพมาเข้ามาสมทบในการกวาดล้างด้วย

และได้นำความหายนะไปสู่ทุกหนทุกแห่งที่พวกเขาเข้าไป ทุกสิ่งพังพินาศหมดสิ้น

แผ่นดินก็รกร้างว่างเปล่าใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ คริสตจักรทั้งหลายถูกทำลาย หมู่บ้านต่าง ๆ ถูกเผา เมืองต่าง ๆ ถูกทำลายอย่างราบคาบ ปราสาททั้งหลายได้ถูกรื้อให้พังลงมา ประชาชนถูกฆาตกรรม

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้รับใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐก็ถูกเลือกออกมาเป็นเป้าหมายที่ถูกเกลียดชังและถูกข่มเหงมากเป็นพิเศษ

สรุปเหตุการณ์เกี่ยวกับการถูกข่มเหงที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนในประเทศอิตาลีหรือเอธิโอเปีย

ประมาณตอนปลายของศตวรรษที่ 15 มีมิชชันนารีชาวโปรตุเกสบางคนได้เดินทางทางทะเลไปยังประเทศอิตาลี และได้เริ่มเผยแพร่หลักคำสอนต่าง ๆ ของนิกายโรมันคาทอลิกท่ามกลางชาวอิตาลี ซึ่งได้ประกาศตัวเป็นคริสเตียนก่อนที่มิชชันนารีเหล่านี้จะเดินทางมาถึง

พวกบาทหลวงได้สร้างอิทธิพลในพระราชสำนักจนกระทั่งจักรพรรดิทรงเห็นชอบที่จะให้ยกเลิกพิธีต่าง ๆ

ที่ได้ตั้งไว้แล้วในคริสตจักรอิตาลี และให้ยอมรับพิธีต่าง ๆ ที่มาจากกรุงโรม หลังจากนั้นอีกไม่นาน

พระองค์ก็เห็นชอบที่จะยอมรับสังฆราชที่มาจากสันตะปาปา และทรงยอมรับอำนาจสูงสุดของเขาด้วย

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงใหม่นี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากการต่อต้าน ขุนนางที่มีอำนาจมากที่สุดหลายคน

และประชาชนส่วนใหญ่ที่ได้ประกาศตัวเป็นคริสเตียนแบบดั้งเดิมตามที่มีการวางรากฐานไว้แล้วอย่างมั่นคงในประเทศอิตาลีก็ได้จับอาวุธขึ้นต่อสู้กับจักรพรรดิ เมื่อเป็นเช่นนี้สำนักแห่งกรุงโรม

และพวกทูตจึงได้ใช้อุบายทำให้จักรพรรดิทั้งหมดเกิดความโกลาหลอลหม่านไปทั่ว

และได้เริ่มเกิดสงครามขึ้นซึ่งได้ดำเนินติดต่อกันไปหลายรัชกาลของจักรพรรดิองค์ต่าง ๆ

และไม่สามารถจะยุติลงเป็นเวลานานกว่าหนึ่ง ศตวรรษ
ตลอดระยะเวลาที่พวกโรมันคาทอลิกก็เข้มแข็งขึ้น โดยได้รับกำลังเสริมจากพระราชสำนัก
ซึ่งโดยการรวมกันเช่นนี้ทำให้พวกคริสเตียนดั้งเดิมในประเทศออสเตรียได้ถูกข่มเหงอย่างรุนแรง
และมีคนเป็นอันมากได้ถูกฆ่าตายอย่างสยดสยอง

เหตุการณ์บางอย่างเกี่ยวกับการข่มเหงที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่น

กลุ่มมิชชันนารีชาวโปรตุเกสเป็นพวกแรกที่นำความเชื่อแบบคริสเตียนเข้าไปในประเทศญี่ปุ่น
พวกเขาได้ไปถึงเกาะญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1552
และความอดสาหัสพยายามของพวกเขาก็ปรากฏผลสำเร็จในระดับหนึ่ง
ซึ่งเกินกว่าที่พวกเขาคาดหมายไว้ล่วงหน้าเสียอีก
การทำงานอย่างหนักของพวกเขาก็ได้ประสบความสำเร็จต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงปี ค.ศ. 1616
ซึ่งพวกเขาได้ถูกกล่าวหาว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการสมคบกับผู้อื่นเพื่อลอบวางแผนการที่จะโค่นล้มรัฐบาล
และถอดจักรพรรดิลงจากราชบัลลังก์
ถึงแม้ว่าจะมีหลายคนที่เกิดความอิจฉาพวกเขาเป็นอันมากในพระราชสำนักนั้น
แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้ถูกรังแกเลย จนในปี ค.ศ. 1622 การข่มเหง
อย่างน่ากลัวจึงได้เกิดขึ้นกับพวกคริสเตียนทั้งชาวพื้นเมืองและชาวต่างชาติ กล่าวกันว่าในระหว่างช่วงเวลา 4
ปีแรกนั้นมีคริสเตียนไม่น้อยกว่า 20,000 คน ได้ถูกสังหารหมู่ คริสตจักรทั้งหลายได้ถูกปิด
และใครก็ตามที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนก็จะถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต

ในที่สุดพวกคริสเตียนก็ล่าถอยไปยังเมืองซึเนียบารบนเกาะซิมิโอะ
ซึ่งพวกเขาก็ตัดสินใจที่จะป้องกันตนเองจนถึงที่สุด
พวกเขาก็ยังไม่วายที่จะถูกตามล่าโดยกองทัพญี่ปุ่นซึ่งได้ยกทัพมาล้อมเมืองนั้นไว้
ถึงแม้ว่าพวกคริสเตียนจะด้อยกว่ากองทัพญี่ปุ่นมากในเรื่องความมีระเบียบวินัย อาวุธยุทธโศปกรณ์ต่าง ๆ
และทรัพยากรทั้งหลาย แต่พวกเขาก็ได้ป้องกันตนเองด้วยความกล้าหาญอย่างที่สุด
และด้านทานการโจมตีได้ทุกครั้งเป็นเวลานานถึง 3 เดือน อย่างไรก็ตามด้วยสาเหตุจากการขาดแคลนอาหาร
และความอ่อนล้าของนักรบทั้งหลาย พวกเขาจึงถูกบีบบังคับให้ต้องยอมจำนนต่อกองทัพญี่ปุ่นอันเกรียงไกร
แต่ถึงแม้จะยอมจำนนแล้วก็ตาม เหลลยทุกเพศทุกวัยก็ยังถูกเข่นฆ่าโดยฝ่ายที่ชนะอย่างไร้ความปราณี
ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหลังจากที่มีพวกคริสเตียนปรากฏอยู่เป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ
แล้วพวกเขาก็ถูกกวาดล้างไปจากแผ่นดินของโชกุนแม่ทัพญี่ปุ่น โดยสิ้นเชิง

จวบจนระยะเวลาผ่านไปอีกหลายปีจึงมีคริสเตียนรุ่นใหม่เกิดขึ้นในภายหลัง

สรุปเหตุการณ์เกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหงที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนในประเทศตุรกี

โมฮัมหมัด ซึ่งเป็นผู้ที่สร้างทำตัวเป็นศาสดาพยากรณ์เพื่อหลอกลวงชาวโลกนั้น ในช่วงตอนต้น ๆ ของชีวิตเขาได้สร้างทำเป็นให้ความเคารพต่อพวกคริสเตียน แต่ทันทีที่เขาได้สถาปนาอำนาจของตนเองอย่างมั่นคงแล้ว เขาก็แสดงธาตุแท้ของตัวเองออกมาว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจที่กระหายอยากจะทำลายเลือดของพวกคริสเตียน เขาได้พิสูจน์ธาตุแท้ที่ว่านี้โดยการข่มเหงคริสเตียนตลอดระยะเวลาที่เขาใช้ชีวิตอยู่ และได้สั่งให้พวกสาวกทั้งหลายของเขาดำเนินการข่มเหงพวกคริสเตียนต่อไปเรื่อย ๆ ชาวเติร์ก (ชนชาติตุรกี) ได้สืบทอดศาสนาต่อจากโมฮัมหมัดคนนี้นั่นเอง และพวกเขาก็ยังถือรักษาติดต่อกันเรื่อยมา โมฮัมหมัดกับลูกหลานของเขาได้ยกกองทัพไปปราบปรามจนได้ชัยชนะต่ออาราเบีย, ปาเลสไตน์, ฟินีเซีย, ซีเรีย, อียิปต์ และเปอร์เซียโดยใช้เวลาเพียง 30 ปีเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามอีกไม่นานพวกเขาก็เกิดความแตกแยกขึ้นในพวกเขาเอง เจ้าชายทั้งหลายของพวกซาราเซ็น (ชาวอาหรับ) ซึ่งได้รับตำแหน่งสุลต่านจึงได้ครอบครองซีเรีย, อียิปต์ และแอฟริกาต่อไปเป็นเวลานานประมาณ 400 ปี

เมื่อกษัตริย์ซาราเซ็นแห่งเปอร์เซียได้เริ่มทำสงครามกับสุลต่านชาวซาราเซ็นแห่งบาบิโลนนั่น สุลต่านแห่งบาบิโลนองค์นี้ได้ไปขอความช่วยเหลือจากพวกเติร์ก ไม่นานนักพวกเติร์กเหล่านี้ก็ได้หยิบอาวุธหันกลับไปสู้พวกเจ้านายของตนเอง และในไม่ช้าพวกเขาก็ได้ชัยชนะต่อพวกซาราเซ็นด้วยความปรีชาสามารถและความกล้าหาญของออตโทแมนุส (ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของพวกที่สืบเชื้อสายลงมาเป็นราชตระกูลที่ได้ครอบครองบัลลังก์ของชาวตุรกีในปัจจุบัน) หลังจากนั้นพวกเขาก็ได้สถาปนาจักรวรรดิออตโทแมนขึ้นมา

หลังจากที่เมืองคอนสแตนติโนเปิ้ล ได้เป็นเมืองคริสเตียนของจักรพรรดิมานานหลายยุคหลายสมัยแล้ว ในปี ค.ศ.1453 เมืองนี้ก็ได้อีกล้อมไว้โดยพวกเติร์กภายใต้การของโมฮัมหมัดที่ 2 ซึ่งกองทัพของเขาประกอบด้วยทหาร 300,000 คน และหลังจากการปิดล้อมที่นองเลือดเป็นเวลานาน 6 สัปดาห์เมืองนี้ก็ตกอยู่ในมือของพวกเติร์ก ซึ่งได้ยึดครองไว้เป็นของพวกเขาคนจนถึงทุกวันนี้ ทันทีที่พวกเขาได้ครอบครองเมืองนี้พวกเขาก็เริ่มใช้การกระทำที่โหดร้ายป่าเถื่อนต่อชาวเมืองอย่างไม่ยอมลดความรุนแรงลงเลย พวกเขาได้ฆ่าพวกชาวเมืองด้วยวิธีที่เหี้ยมโหดทุกอย่าง

บางคนถูกขังทั้งเป็น โดยมัดติดกับแท่งเหล็กที่หมุนอยู่บนเปลวไฟ คนอื่น ๆ ถูกปล่อยให้อดอาหารจนตาย
บางคนถูกถลกหนังทั้งเป็น มีหลายคนที่ถูกปล่อยให้ขาดออกเป็นท่อน ๆ ส่วนคนอื่น ๆ
นั้นก็จับผูกเชือกติดกับม้าเพื่อดึงแยกร่างให้ขาดออกเป็นชิ้น ๆ

ประมาณปี ค.ศ.1521 โขโลแมนที่ 1 ได้ยึดเมืองโรดส์ด้วยกองเรือ 450 ลำและกองทหาร 300,000 คน
ในขณะนั้นเมืองโรดส์ได้รับการคุ้มครองโดยเหล่าอัศวินแห่งกรุงเยรูซาเล็ม
วีรบุรุษเหล่านี้ได้ต้านทานพวกที่ไม่มีมีความเชื่อจนกระทั่งตีกรามบ้านช่องต่าง ๆ
ได้ถูกโจมตีจนพังทลายลงมาจนราบคาบเสมอกับพื้นดิน อาหารและสิ่งจำเป็นของพวกเขาทั้งหมดลง
และกระสุนของพวกเขาถูกใช้จนหมดสิ้น เมื่อพวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือใด ๆ
จากพวกเจ้าชายคริสเตียนพวกเขาจึงยอมจำนน

ด้วยความฮึกเหิมอย่างบ้าคลั่งจากชัยชนะครั้งนี้
โขโลแมนจึงยกทัพไปทางทิศตะวันตกมุ่งหน้าไปยังกรุงเวียนนา โดยได้ฆ่าคนเป็นอันมากในระหว่างทางเพียงเพื่
ตอบสนองความพึงพอใจของตนเองเท่านั้นและยังพยายามทำทุกสิ่งเพื่อให้บรรลุความหวังลม ๆ แล้ง ๆ
ของตนเองว่าตัวเองจะสามารถจะปราบทวีปยุโรปลงได้อย่างราบคาบ
และสามารถถอนรากถอนโคนพวกคริสเตียนให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินโลกได้

เมื่อโขโลแมนที่ 1 ได้กางเต็นท์ของเขาหน้ากำแพงกรุงเวียนนาแล้ว เขาก็ส่งนักโทษคริสเตียน 3
คนเข้าไปในเมืองเพื่อไปเขย่าขวัญชาวเมืองด้วยการให้ไปรายงานให้พวกชาวเมืองทราบถึงความแข็งแกร่งของก
องทัพที่ยกมานี้ เพียง 3
วันก่อนที่พวกเติร์กจะยกทัพมาถึงกรุงเวียนนานั้นชาวเมืองได้แสดงความชื่นชมยินดีกับกองทัพชาวเยอรมันเพรา
ะ ท่านเอิร์ลพาลาไทน์เฟรดเดอริก
ได้รับมอบหมายให้มาป้องกันกรุงเวียนนาจึงได้ยกทัพเข้าเมืองมาพร้อมกับทหารผ่านศึก 14,000
คนที่ได้เลือกสรรไว้แล้ว

โขโลมอนได้ส่งใบประกาศไปสั่งให้เมืองนั้นยอมจำนนเสีย แต่เมื่อได้รับการทำทนายจากพวกเยอรมัน
จึงได้เริ่มโอบล้อมกรุงเวียนนาไว้ และเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าศาสนาของโมฮัมเหม็ดได้ให้สัญญาว่า
ทหารทุกคนที่ตายในการสู้รบไม่ว่าจะมีความผิอะไรก็ตามจะได้เข้าสู่เมืองบรมสุขเกษมทันที
เมื่อเป็นเช่นนี้ตามปกติพวกเขาจึงสู้รบอย่างบ้าคลั่งและบ้าบิ่นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น
พวกเขาได้ระดมยิงขนานใหญ่ และได้ใช้ ความพยายามหลายครั้งที่จะเข้ายึดเมืองโดยการโจมตีอย่างรุนแรง

แต่ความกล้าหาญอย่างไม่ย่อท้อของพวกเขาเยอรมันนั้นก็เหนือกว่าพวกศัตรู
โซโลแมนเองก็โกรธจัดจากการที่ความก้าวหน้าของเขาได้ถูกขัดขวาง อย่างคาดไม่ถึงนี้
เขาจึงตัดสินใจที่จะใช้อำนาจทุกอย่างเพื่อจะดำเนินการตามแผนการของเขา
และเพื่อที่จะให้บรรลุตามเป้าหมายดังกล่าวเขาได้เอาปืนใหญ่มาตั้งไว้หน้าประตูพระราชวังของกษัตริย์องค์นั้น
และได้ระดมยิงอย่างรุนแรงจนในไม่ช้าก็ครอแยกเป็นช่องใหญ่
พวกเติร์กจึงอาศัยวันที่คละคลุ้งไปทั่วนั้นกำบังกาย และยกพวกบุกทะลุเข้าไปในเมือง
ทหารในเมืองนั้นก็เริ่มยอมจำนนเพราะความพ่ายแพ้กำลังจะมาถึงอยู่แล้ว
แต่พวกนายทหารที่มีจิตใจน่าชื่นชมนั้นได้พากันหนุุนใจให้ส่งเสียงตะโกนอย่างดั่งขึ้นในเมือง
ให้ดูราวกับว่ามีกองทัพใหม่หลายกองเพิ่งจะยกทัพมาถึงกรุงเวียนนา
พวกทหารของกรุงเวียนนาเองก็ได้รับแรงบันดาลใจให้เกิดความกล้าหาญขึ้นมาอีก
ขณะที่พวกเติร์กนั้นกลับวิ่งหนีด้วยความตกใจสุดขีด

โซโลแมนยังรู้สึกสิ้นหวังจากการต่อต้านนั้น
จึงตัดสินใจใช้ความพยายามที่จะโจมตีกรุงเวียนนาอย่างรุนแรงด้วยการฝังระเบิดที่ประตูโครินธ์
พวกเขาประสบความสำเร็จในการคืบหน้าเข้าไปถึงรากฐานของหอรบ
แต่พวกเขาได้ถูกชาวเมืองที่มีความระมัดระวังพบเห็นเข้า
ชาวเมืองที่ทำงานอย่างน่าอัศจรรย์ใจนี้ได้ฝังระเบิดเพื่อทำลายทุ่นระเบิดของฝ่ายตรงข้าม
และได้เตรียมโรยดินระเบิดไว้เป็นทางจนถึงหลุมหลบภัยของฝ่ายข้าศึก
จากนั้นก็จุดไฟขึ้นทำให้ระเบิดทหารข้าศึกตายไป 8,000 คน และด้วยวิธีนี้จึงทำให้ความพยายามต่าง ๆ
ของฝ่ายข้าศึกผู้รุกรานไม่ประสบผลสำเร็จ
เมื่อความพยายามทุกครั้งถูกขัดขวางจึงทำให้ความฮึกเหิมของหัวหน้าชาวตุรกีคนนี้เสื่อมลงจนแปรสภาพไปเป็น
ความบ้าคลั่ง เขาได้สั่งให้พวกทหารของเขาเป็นกำแพงเมืองขึ้นไป
ซึ่งโดยความพยายามเช่นนี้พวกเขาได้ถูกฆ่าตายไปหลายพันคน
พวกทหารยังตายไปมากเท่าไรพวกเขาก็ยังมีแนวโน้มที่จะพ่ายแพ้มากเท่านั้น
ในที่สุดความกล้าหาญของกองทัพของเขาก็อ่อนล้าไปเอง
และเพราะความเกรงกลัวในความห้าวหาญของบรรดาผู้ต่อต้านชาวยุโรปเหล่านี้
พวกทหารจึงเริ่มปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของโซโลแมน

นอกจากโรคระบาดที่เกิดขึ้นในค่ายทหารแล้วก็ยังทหารจำนวนมากที่ล้มตายเพราะขาดแคลนอาหารเนื่องจาก
พวกเยอรมันที่มีความรอบคอบนั้นได้พบวิธีที่จะตัดเส้นทางเสบียงของฝ่ายข้าศึก

และมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ร้อยเอกโรเจนคอร์ฟเฟียสซึ่งเป็นนายทหารที่กล้าหาญและมีจิตใจกว้างขวางโอบอ้อมอารีของฝ่ายกรุงเวียนนาได้บุกได้ตอบกลับไปอย่างกระตือรือร้นและสามารถฆ่าพวกเติร์กตายไปกว่า 5,000 คน ท่านได้ทราบข่าวจากภายในกำแพงเมืองว่าทหารพวกนี้ได้ยกทัพห่างออกไปจากค่ายมากจึงได้ยกทัพตามไปฆ่าเสีย

ในที่สุดเมื่อโซโลมอนต้องประสบกับความล้มเหลวในความพยายามทุกครั้งที่ผ่านมาแล้ว เขาก็ถอดใจหมดกำลังใจ หลังจากที่ได้สูญเสียทหารไปมากกว่า 80,000 คนแล้ว เขาก็เลิกสัมภาระกิจของเขา

และได้ส่งสัมภาระของเขาล่วงหน้าไปก่อน

จากนั้นจึงยกทัพมุ่งหน้ากลับบ้านเกิดเมืองนอนของตนไปอย่างบอบช้ำ

ด้วยเหตุนี้ทวีปยุโรปจึงได้เป็นอิสระพ้นจากความน่ากลัวของนิกายโมฮัมหมัด (พระมะหะหมัด)

ที่ได้สืบคลานเข้ามาใกล้ขึ้น

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในแคว้นกาลาเบรีย

ประมาณศตวรรษที่ 14 มีพวกวอลเดินส์จากเมืองพรากีล่า

และเมืองคอปินีจำนวนมากได้อพยพไปยังแคว้นกาลาเบรียและตั้งรกรากอยู่บนที่ดินซึ่งรกร้างว่างเปล่าโดยได้รับอนุญาตจากพวกขุนนางในดินแดนนั้น และด้วยความอุตสาหพยายามในการทำไร่ไถนา

ในไม่ช้าพวกวอลเดินส์ก็สามารถพลิกพื้นแผ่นดินที่เมื่อก่อนเคยเป็นป่าเสื่อมโทรมที่แห้งแล้งหลายแห่งให้กลับกลายเป็นพื้นดินที่อุดมสมบูรณ์และเขียวขจีได้อย่างไม่น่าเชื่อ

บรรดาขุนนางในแคว้นกาลาเบรียต่างก็รู้สึกพอใจกับผู้ที่มาเช่าอาศัยพวกใหม่นี้เป็นอย่างมากเพราะเห็นว่าคนพวกนี้มีความซื่อสัตย์ สงบเงียบและขยันขันแข็ง

แต่พวกบาทหลวงในประเทศนั้นกลับเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยาและในไม่ช้าก็มักจะหาเรื่องต่าง ๆ

มาร้องเรียนพวกวอลเดินส์ไปในทางที่เสียหาย

แต่สำหรับการร้องเรียนเหล่านี้บรรดาขุนนางชาวกาลาเบรียก็ได้ทำให้พวกบาทหลวงสงบปากสงบคำลงโดยการตอบกลับไปว่า คนพวกนี้ไม่เป็นพิษเป็นภัยเลยจริง ๆ และไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ

ต่อศาสนจักรโรมันคาทอลิก แต่ได้ถวายสืบลดให้แก่พวกบาทหลวงด้วยความชื่นชมยินดี

ซึ่งทำให้การเงินของพวกบาทหลวงเพิ่มขึ้นเป็นอันมากจากการที่พวกเขาได้เข้ามาอยู่ในแคว้นนี้

ดังนั้นคนพวกนี้น่าจะเป็นคนสุดท้ายที่จะมีใครหาเรื่องร้องเรียนด้วย

เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ผ่านไปราบรื่นด้วยความอดกลั้นเป็นเวลา 2-3 ปี
ซึ่งในช่วงระยะเวลาดังกล่าวพวกวอลเต็นส์ก็ได้รวมตัวกันเป็นเมือง 2
เมืองซึ่งเป็นบ้านพี่เมืองน้องกัน โดยได้มีการผนวกหลายหมู่บ้านเข้ามาอยู่ในเขตปกครองของพวกเขาด้วย
ในที่สุดพวกเขาก็ได้ติดต่อไปยังเมืองเจนีวาเพื่อเชิญนักเทศน์ 2 คนให้มาเทศนาประจำที่เมืองทั้ง 2
แห่งนี้เมืองละคน เรื่องนี้ก็เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป และข่าวดังกล่าวได้ถูกส่งไปยังสันตะปาปาไพอัสที่ 4
ซึ่งได้ตัดสินใจที่จะกำจัดพวกเขาให้หมดไปจากแคว้นกาลาเบรียอย่างไม่ลังเล

และเพื่อที่จะบรรลุตามเป้าหมายดังกล่าว สันตะปาปาไพอัสที่ 4 จึงได้ส่งพระคาดินัลอเล็กซานดรีโน
ซึ่งเป็นบุคคลที่อารมณ์ร้าย และเป็นคนที่มีความใจแคบอย่างร้ายกาจพร้อมด้วยบาทหลวงอีก 2 คน ไปยังแคว้น
กาลาเบรีย ซึ่งคนทั้ง 3 จะต้องทำหน้าที่เป็นคณะผู้สอบสวนและลงโทษที่แคว้นนั้น
พวกผู้มีสิทธิอำนาจเหล่านี้ได้เดินทางมาที่เมืองเซ็นต์ซีสต์ซึ่งเป็นเมืองแห่งหนึ่งที่พวกวอลเต็นส์ได้ช่วยกันสร้างขึ้
น เมื่อพวกเขาได้เรียกชาวเมืองมาชุมนุมกันแล้วก็ได้ประกาศแก่บรรดาชาวเมืองว่า
ชาวเมืองจะไม่ได้รับอันตรายเลยถ้าเขาทั้งหลายนั้นยอมรับพวกนักเทศน์ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสันตะปาปา
แต่ถ้าเขาทั้งหลายบังอาจปฏิเสธนักเทศน์เหล่านั้นพวกเขาจะต้องสูญเสียทั้งทรัพย์สินและชีวิตของตัวเองด้วย
และเพื่อเป็นการพิสูจน์สิ่งเหล่านี้ก็จะจัดให้มีการประกอบพิธีมิสซาขึ้นอย่างเปิดเผยต่อหน้าสาธารณะชนทั่วไป
ในตอนบ่ายของวันนั้นเอง ซึ่งชาวเมืองจะต้องเข้าร่วมในพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญนี้

แต่แทนที่ชาวเมืองเซ็นต์ซีสต์จะเชื่อฟังคำสั่ง โดยการเข้าร่วมในพิธีมิสซา
พวกเขากลับหนีเข้าไปในป่าพร้อมกับครอบครัวของเขา เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ทำให้พระคาดินัลและผู้ช่วยทั้ง 2
ของเขารู้สึกผิดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาจึงเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองลา การ์เด้
ซึ่งเป็นอีกเมืองหนึ่งที่เป็นของพวกวอลเต็นส์ และเพื่อจะหลีกเลี่ยงจากความผิดหวังเหมือนอย่างครั้งที่ผ่านมา
พวกเขาจึงได้สั่งให้ปิดประตูเมืองทุกแห่ง และให้พวกทหารเฝ้าทางต่าง ๆ ที่นำไปสู่ประตูเมืองเหล่านั้น
พวกเขาได้ยื่นข้อเสนอต่าง ๆ
อย่างเดียวกันแก่ชาวเมืองเหล่านั้นเสริมด้วยอุบายที่แยบยลอย่างหนึ่งเพื่อสนับสนุนข้อเสนอต่าง ๆ
ของพวกเขาโดยที่พระคาดินัลได้ล่อลวงด้วยการเน้นย้ำให้พวกเขาแน่ใจว่า
แม้แต่ชาวเมืองเซ็นต์ซีสต์ก็ยังยอมรับข้อเสนอเหล่านี้ทันทีและเห็นชอบที่จะให้สันตะปาปาเป็นผู้แต่งตั้งพวกเขา
เป็นนักเทศน์ประจำเมืองของเขาด้วย
การหลอกลวงครั้งนี้ก็ประสบความสำเร็จเพราะประชาชนที่ไร้เดียงสาของเมืองลา การ์เด้
คิดว่าสิ่งที่พระคาดินัลได้บอกแก่พวกเขานั้นเป็นความจริง
จึงได้กล่าวว่าพวกเขาจะทำตามแบบอย่างของพวกพี่น้องที่เมืองเซ็นต์ซีสต์

เมื่อพระคาดินัลได้รับประโยชน์จากการพูดโกหกแล้ว จึงได้ขอคำสั่งทหาร 2

กองร้อยให้ยกทัพไปสังหารหมู่พวกชาวเมืองเซนต์ซีสต์

กองทหารเหล่านั้นได้บุกเข้าไปในป่าภายใต้คำสั่งอย่างเคร่งครัดให้ตามล่าและสังหารพวกวอลเดินส์ชาวเมืองเซนต์ซีสต์ทุกคนที่พบเห็นและไม่ให้ไว้ชีวิตไม่ว่าจะเป็นเพศใดหรืออายุขนาดไหนก็ตาม

พวกวอลเดินส์ซึ่งถูกจู่โจมอย่างรวดเร็วโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว

คนเป็นอันมากจึงต้องตกเป็นเหยื่อสังหารของพวกทหารอย่างป่าเถื่อนที่สุด

อย่างไรก็ตามเมื่อตั้งหลักได้หลักได้แล้วพวกวอลเดินส์ก็ตัดสินใจที่จะเอาชีวิตของเขาเข้าแลกด้วยราคาที่แพงที่สุดเท่าที่จะทำได้จึงได้เกิดมีการต่อสู้ขึ้นหลายต่อหลายครั้ง

พวกวอลเดินส์ที่มีอาวุธเพียงครั้งเดียวนั้นได้แสดงให้เห็นแบบอย่างของความกล้าหาญในการต่อสู้

กองทหารได้ถูกโจมตีจนบาดเจ็บทั้ง 2 ด้านจึงถูกฆ่าตายเป็นอันมาก

ในที่สุดกองทหารส่วนใหญ่นั้นก็ถูกฆ่าตายในการประจัญหน้ากันครั้งต่าง ๆ ทหารที่เหลือออก

นั้นก็ถูกผลักดันให้ล่าถอยไป

เหตุการณ์นี้ก็ทำให้พระคาดินัลโกรธแค้นยิ่งนักจึงได้เขียนจดหมายไปขอคำสั่งทหารจากผู้แทนพระองค์ที่ปกครองเมืองเนเปิ้ลเพื่อมาเสริมกองทัพให้เข้มแข็งขึ้น

โดยเหตุนี้ผู้แทนพระองค์จึงได้ประกาศไปทั่วดินแดนต่าง ๆ ในเขตเมืองเนเปิ้ลว่า คนนอกกฎหมาย คนที่หนีทหาร และคนที่ต้องห้ามในรูปแบบอื่น ๆ

ทุกคนจะได้รับการอภัยโทษจากความผิดของพวกเขาอย่างไม่มีข้อจำกัด

โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องเข้าร่วมกับการรณรงค์เพื่อทำสงครามกับชาวเมืองเซนต์ซีสต์

และจะต้องจับอาวุธต่อสู้ไปจนกว่าชาวเมืองเหล่านั้นจะถูกฆ่าตายหมด

เพราะฉะนั้นจึงมีหลายคนที่เคยสิ้นหวังกับชะตากรรมของตนเองได้มารวมตัวกัน

และถูกจัดไว้เป็นพวกกองร้อยขนาดเบาที่ไม่ต้องการการฝึกปรือมากนัก

คนพวกนี้ได้ถูกส่งให้เข้าไปเคลียร์พื้นที่ในป่าและให้สังหารทุกคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปที่พวกเขาพบเห็นในป่า

แม้แต่ตัวผู้แทนพระองค์เองก็ยังได้เข้าร่วมกับพระคาดินัลโดยมีตำแหน่งเป็นผู้นำกองทหารประจำการกองหนึ่ง

คนทั้งสองได้ร่วมมือกันและประสานงานกันในการต่อสู้เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายอันนองเลือดตามที่พวกเขาได้

ตั้งไว้เวลานั้น ทหารเอาพวกวอลเดินส์บางคนที่ถูกจับได้ไปมัดห้อยไว้กับต้นไม้

จากนั้นก็ไปตัดกิ่งไม้มาสมอยู่ข้างล่างแล้วจุดไฟเผาเสีย
บางคนก็ถูกฆ่าทิ้งออกแล้วทิ้งซากศพไว้ในลักษณะนั้นเพื่อเป็นอาหารของสัตว์ป่าและนกที่ล่าสัตว์อื่นเป็นอาหาร
มีหลายคนที่ถูกยิงในระยะไกล
แต่พวกวอลเดินส์ส่วนใหญ่ถูกตามล่าเหมือนอย่างกับกีฬาในฤดูล่าสัตว์เลยทีเดียว
มีบ้างที่บางคนได้หลบหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ
แต่การขาดแคลนอาหารก็คร่าชีวิตพวกเขาให้ตายอยู่ในถ้ำนั่นเอง
การไล่ล่าอย่างป่าเถื่อนได้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งบรรดาชาวเมืองที่น่าสงสารเหล่านี้ถูกฆ่าตายจนหมดสิ้น

เมื่อชาวเมืองเซนต์ซิสต์ได้ถูกกำจัดหมดสิ้นไปแล้ว
พระคาดินัลกับผู้แทนพระองค์ก็หันไปให้ความสนใจชาวเมืองลา การ์เด
คนเจ้าเล่ห์พวกนี้ได้ยื่นข้อเสนอว่าถ้าชาวเมืองยอมรับความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกแล้วละก็พวกเขา ครอบครัว
และลูก ๆ ก็จะได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่
แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมรับความเมตตานั้นก็จะมีการใช้กำลังอย่างรุนแรงที่สุด
และผลที่ตามมาก็คือ ความตายอย่างโหดเหี้ยมทารุณ แต่ทั้ง ๆ
ที่มีคำมั่นสัญญาในความปลอดภัยสำหรับชีวิตและทรัพย์สินอยู่ด้านหนึ่ง
และมีการกล่าวหาว่ามาตามคร่าชีวิตไว้ในอีกด้านหนึ่ง
พวกวอลเดินส์ก็ยังขงพร้อมใจกันปฏิเสธที่จะทิ้งความเชื่อของพวกเขา หรือยอมรับความเชื่อที่ผิด ๆ
ของพวกโรมันคาทอลิก พระคาดินัลและผู้แทนพระองค์รู้สึกเดือดดาลกับการปฏิเสธอย่างไม่ใยดีเช่นนี้
จึงได้สั่งให้นำตัวชาวเมือง 30 คน ไปเข้าเครื่องดิงกระดูกข้อต่อให้หลุดออกจากกันเพื่อเป็นการขู่ให้คนอื่น ๆ
เกิดความหวาดกลัว

คนเหล่านั้นที่ได้ถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดิงกระดูกข้อต่อให้หลุดออกจากกันก็ถูกทรมานด้วยความรุนแรงจนกระทั่ง
มีหลายคนตายเนื่องจากการทรมานที่อัมหิตเหล่านี้
ในบรรดาพวกวอลเดินส์ที่ถูกทรมานจนตายเหล่านี้ก็มีผู้พลีชีพอยู่คนหนึ่งชื่อ
ซาร์ลินได้ถูกทรมานอย่างเหี้ยมโหดจนถึงขนาดที่ท้องแตกและลำไส้ทะลักออกมาภายนอก
เขาจึงสิ้นใจตายด้วยความเจ็บปวดอย่างทรมานที่สุด

อย่างไรก็ตามการใช้ความโหดร้ายป่าเถื่อนอย่างรุนแรงก็ไม่อาจทำให้พวกคาทอลิกเหล่านี้ได้รับคำตอบตามที่พ
กเขามุ่งหมายไว้ เพราะคนเหล่านั้นที่รอดชีวิตจากการถูกทรมานในเครื่องดิงกระดูกข้อต่อให้หลุดจากกัน

รวมทั้งคนพวกที่ยังไม่ได้ถูกทรمانนั้นต่างก็ยังมีความมั่นคงในความเชื่อของเขาเท่าเดิมอย่างเสมอต้นเสมอปลาย และได้ประกาศด้วยความกล้าหาญว่าไม่มีการทรمانใด ๆ ที่จะสามารถทำให้พวกเขาทิ้งพระเจ้าของเขา หรือยอมหมอบกราบต่อรูปเคารพได้

ความตั้งใจอย่างแน่วแน่ของพวกกวอลเดินส์ก็มีผลกระทบต่อพระคาดินัลที่เต็มไปด้วยมิชชันนารีและไม่ยอมอะลุ้มอลวย เขาได้สั่งให้นำพวกที่มีความเชื่ออย่างมั่นคงหลายคนมาปลี้องเสื้อผ้าออก และให้เขียนพวกเขาด้วยไม้เรียวที่ทำด้วยเหล็กจนถึงแก่ความตาย บางคนก็ถูกฟันด้วยมีดขนาดใหญ่จนร่างขาดออกเป็นชิ้น ๆ ส่วนคนอื่น ๆ นั้นก็ถูกจับตัวโยนลงมาจากยอดหอคอยที่สูงมาก และมีคนเป็นอันมากที่ถูกนำตัวไปฉาบด้วยยางชันซึ่งเป็นเชื้อเพลิงอย่างดีและถูกเผาทั้งเป็น คนที่หิยามเกรียมเหล่านี้ได้เอาแบบอย่างการทรمانดังกล่าวมาจากจักรพรรดิของพวกลัทธินอกคอกและนำมาใช้กับพวกกวอลเดินส์ด้วย

บาทหลวงคนหนึ่งที่มีนิสัยร้ายป่าเถื่อนและเป็นผู้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้พระคาดินัลคนนี้อยู่เสมอมาได้ขอร้องพระคาดินัลให้ตัวเองได้มีโอกาสหลังเลียดของคนที่น่าเวทนาเหล่านี้ด้วยมือของตนเองบ้าง เมื่อเขาได้รับอนุญาตจากพระคาดินัลตามคำขอร้องนั้นแล้ว บาทหลวงที่ป่าเถื่อนคนนี้ก็คว้ามีดอันแหลมคมขนาดใหญ่ด้ามหนึ่งออกมาเชือดคอหอยทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก ๆ 80 คนโดยไม่มีอาการที่จะสำนึกผิดเลยแม้แต่น้อย เขาเป็นคุณคนที่มีอาชีพฆ่าสัตว์ที่ได้เชือดคอแพะแกะมานับไม่ถ้วนอย่างเลือดเย็น แล้วซากศพทุกศพก็ถูกสั่งให้นำไปตัดออกเป็น 4 ท่อนและให้เอาแต่ละท่อนนั้นไปเสียบไว้กับปลายไม้ แล้วนำไปเสียบประจานไว้ในพื้นที่ต่าง ๆ ภายในรัศมี 48 กิโลเมตรรอบ ๆ ราชอาณาจักรแห่งนั้น

บุคคลสำคัญของเมืองลา การ์เด่ 4 คนถูกแขวนคอตาย และนักเทศน์ถูกจับโยนลงมาจากยอดหอคอยคริสตจักรของท่านเอง ร่างของท่านกระแทกพื้นจนแหลกแหลวไม่มีชิ้นดี แต่ยังไม่ถึงแก่ชีวิต ขณะนั้นเองผู้แทนพระองค์ก็ได้เดินผ่านมาพอดีและได้พูดขึ้นว่า “สุนัขตัวนี้ยังมีชีวิตรอดอยู่อีกหรือ? มาเอาตัวมัน ไปโยนให้หมูกินซิ” แม้ว่าคำสั่งดังกล่าวจะดูโหดร้ายป่าเถื่อนก็ตามแต่ก็ได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ผู้หญิงที่ถือว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ 60

คนก็ยังถูกนำตัวไปเข้าเครื่องดิงกระดูกข้อต่ออย่างรุนแรงจนเส้นเชือกเหล่านั้นตัดลึกเข้าไปในแขนและขาจนเกือบถึงกระดูกทีเดียว เมื่อพวกผู้หญิงเหล่านี้ถูกนำตัวกลับเข้าไปขังไว้ในคุกอีก บาดแผลฉกรรจ์ของพวกเขาเธอก็กลายเป็นเนื้อร้ายและเริ่มเน่าเฟะซึ่งเป็นเหตุให้พวกเธอเสียชีวิตในลักษณะที่ทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสอย่างยิ่ง

คนจำนวนมากได้ถูกฆ่าตายด้วยวิธีการหลายอย่าง คนที่ชั่วร้ายทารุณเหล่านี้ต่างก็มีความอิจฉาริษยา และใช้อำนาจตามอำเภอใจของตนเองจนกระทั่งหากมีชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่งคนใดที่มีความเมตตากรุณา มากกว่าคนอื่น ๆ และทนไม่ไหวจนถึงขนาดที่ไปขอร้องแทนพวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป คนผู้นั้นก็จะถูกจับกุมและถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาโทษฐานที่เป็นผู้สนับสนุนพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกลทางเหล่านั้นทันที

อย่างไรก็ตาม ผู้แทนพระองค์มีเหตุจำเป็นต้องเดินทางกลับไปยังเมืองเนเปิ้ล

และพระคาดินัลคนนี้ได้ถูกเรียกตัวกลับไปยังกรุงโรม

ขุนนางชั้นมาร์ควิสแห่งเมืองบูเทนจึงได้รับมอบหมายให้มาทำงานที่คนทั้งสองได้เริ่มมาแล้วนั้นให้สำเร็จ ซึ่งผลสุดท้ายเขาก็สามารถทำได้สำเร็จจริง ๆ โดยการปฏิบัติด้วยความรุนแรงอย่างป่าเถื่อนที่สุด จนกระทั่งคนที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปนั้น ไม่มีหลงเหลืออยู่ในแคว้นกาลาเบรียเลยแม้แต่คนเดียว

ประชาชนที่ไม่มีพิษ ไม่มีภัย และไม่เคยทำร้ายใครจำนวนมากมายเหล่านี้ได้ถูกยึดทรัพย์สมบัติไป ที่ดินของเขาก็ถูกฉ้อโกงไป พวกเขาถูกขับไล่ออกจากบ้านของเขาเอง และในที่สุดก็ถูกฆาตกรรมด้วยวิธีการต่าง ๆ นานาเพียงเพราะเหตุที่พวกเขาไม่ยอมสละความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในมโนธรรมของตนเอง เพื่อรับเอาความเชื่อที่มงายของพวกอื่น ๆ และยอมรับหลักคำสอนต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาเกลียดชังรวมทั้งไม่ยอมฟังอาจารย์และนักบวชทั้งหลายที่พวกเขาไม่มีความเชื่อถือหรือศรัทธาเลย พวกเขาจึงต้องประสบกับชะตากรรมดังที่กล่าวมาแล้วทั้งสิ้น

ทรราชมี 3 ประเภท ได้แก่ ทรราชที่จับคนมาเป็นทาส ทรราชที่ริบเอาทรัพย์สมบัติของผู้อื่นมาเป็นของตน และทรราชที่วางกำหนดกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่บีบคั้นจิตใจ ทรราช 2

ประเภทแรกสามารถเรียกได้ว่าเป็นทรราชฝ่ายโลกซึ่งเป็นการกระทำตามอำเภอใจของผู้ครอบครองที่มีอำนาจสูงสุดตลอดทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมานั่นเอง

เขาเป็นผู้ที่ชมชอบในการทรมาณผู้อื่นให้เกิดความเจ็บปวดและริบเอาทรัพย์สินของผู้เคราะห์ร้ายที่อยู่ใต้อำนาจ

าเป็นของคนเสีย ทรราชประเภทที่ 3

ซึ่งเป็นทรราชที่ชอบวางกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่บีบคั้นจิตใจคนนั้นสามารถเรียกได้ว่า

เป็นทรราชทางด้านความรู้สึกผิดชอบชั่วดี

และนี่เป็นทรราชประเภทที่เลวร้ายที่สุดเพราะเป็นทรราชที่รวมเอาลักษณะของทรราชอีก 2

ประเภทมาไว้ด้วยกันเพราะเหตุที่คนเหล่านี้รวมทั้งบาทหลวงของศาสนจักร โรมันคาทอลิกไม่ได้เพียงแต่ทรมาณ

ร่างกายและยึดทรัพย์สินของคนที่พวกเขาข่มเหงเท่านั้น แต่ยังได้เอาชีวิต ทรมาณจิตใจ

และถ้าเป็นไปได้ก็ถึงขนาดที่ใช้อำนาจอันมิชอบในการล่อลวงจิตวิญญาณของเหยื่อที่น่าเวทนาให้ถึงความพินาศ
ลยทีเดียว

เหตุการณ์เกี่ยวกับการข่มเหงในหุบเขาไฟค์มอนท์ตรงบริเวณเชิงเขาแอลป์

ผลที่เกิดขึ้นจากการที่พวกวอลเดินส์ต้องพบกับการข่มเหงอย่างต่อเนื่องในประเทศฝรั่งเศสนั้นทำให้พวกเขาหนีไป
ปลี้ภัยยังส่วนต่าง ๆ ของโลก นอกจากส่วนอื่น ๆ

ที่พวกนี้ได้หลบไปปลี้ภัยนั้นมีพวกวอลเดินส์จำนวนมากมายหลายคนที่ได้หลบไปปลี้ภัยในหุบเขาไฟค์มอนท์ตรง
บริเวณเชิงเขาแอลป์

ซึ่งพวกวอลเดินส์เหล่านี้ได้ทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและเจริญเติบโตขึ้นอย่างมากมาเป็นช่วงระยะเวลาานที่เดียว

ทั้ง ๆ ที่การประพฤติของพวกเขาไม่เป็นพิษเป็นภัย

ใช้ว่าจุ่มนวลและไม่ก้าวร้าวให้ใครต้องรู้สึกขุ่นข้องหมองใจ

นอกจากนี้พวกเขายังยอมถวายหนึ่งในสิบจากสิ่งของที่พวกเขาหามาได้ให้แก่พวกบาทหลวงของศาสนจักร โรมัน
คาทอลิก แต่คนเหล่านั้นก็ยังไม่พอใจและได้หาทางที่จะคอยรังควานพวกเขา

ดังนั้นจึงได้ทำเรื่องร้องเรียน ไปยังหัวหน้าผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองคูริน โดยแจ้งให้ทราบว่า

พวกวอลเดินส์แห่งหุบเขาไฟค์มอนท์เป็นกลุ่มคนที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกทาง

พวกบาทหลวงได้อ้างเหตุผลดังต่อไปนี้ คือ

1. พวกเขาไม่ได้เชื่อในหลักคำสอนต่าง ๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม
2. พวกเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาหรืออธิษฐานสำหรับคนที่ตายไปแล้ว
3. พวกเขาไม่ได้เข้าร่วมพิธีมิสซา
4. พวกเขาไม่ยอมสารภาพบาปและยอมรับการอภัยโทษบาปจากบาทหลวง

5. พวกเขาไม่เชื่อในเรื่องไฟชำระ

และไม่ถวายเงินเพื่อช่วยให้จิตวิญญาณของเพื่อนที่ตายไปแล้วนั้นได้รับการปลดปล่อยออกจากไฟชำระ

ด้วยข้อหาเหล่านี้หัวหน้าผู้ปกครองคูแลศาสนจักรจึงได้ออกคำสั่งให้เริ่มทำการข่มเหงพวกวอลเดินส์
ดังนั้นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการข่มเหงและมีคนเป็นอันมากต้องพลีชีพให้กับความคลั่งแค้นของอย่างมมายของพ
วณิกบวชและบาทหลวง

ที่เมืองคูริน

คนหนึ่งที่มีความเชื่อแบบปฏิรูปได้ถูกกระชากใส่ออกมาแล้วนำไปใส่ไว้ในอ่างซึ่งตั้งไว้เบื้องหน้าผู้เคราะห์ร้ายค
นนั่นเองและปล่อยให้เขามองคูใส่ของตัวเองจนขาดใจตายไปในสภาพนี้

ที่เมืองรีเวล ชายคนหนึ่งชื่อ แคททีลิน จีราร์ด ได้ถูกจับมัดติดกับไม้ที่ปักไว้บนพื้น ท่านได้ขอร้องให้
เพชรฆาตไปหยิบหินก้อนหนึ่งมาให้ท่าน

แต่เพชรฆาตคนนั้นได้ปฏิเสธเพราะคิดว่าท่านหมายถึงที่จะเอาหินก้อนนั้นขว้างใส่ใครบางคน

จีราร์ดจึงได้ยืนยันให้เขาแน่ใจว่าท่านไม่มีความตั้งใจที่จะทำเช่นนั้นเลย เพชรฆาตจึงยอมตามความประสงค์

จีราร์ดได้มองหินก้อนนั้นอย่างเอาจริงเอาจัง และได้กล่าวออกมาว่า

“เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์สามารถจะกินและย่อยหินแข็งก้อนนี้ได้

เมื่อนั้นแหละความเชื่อที่กำลังจะทำให้ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นี้ก็จะถึงกาลอวสาน

แต่จะไม่ถึงกาลอวสานไปก่อนหน้านี้อย่างไร”

จากนั้นท่านก็โยนหินลงบนพื้นและยอมถูกเผาไฟด้วยความชื่นชมยินดี

มีคนอีกเป็นอันมากที่ได้รับการปฏิบัติอย่างต่ำช้าหรือถูกฆ่าตายด้วยวิธีการต่าง ๆ

นานาจนกระทั่งพวกวอลเดินส์รู้สึกเอือมระอากับความทรمانที่พวกเขาได้รับนั้นจึงได้รวมใจกันจับอาวุธขึ้นป้อ
งกันตนเองโดยการรวมตัวกันเป็นกองกำลังประจำการกลุ่มต่าง ๆ

หัวหน้าผู้ปกครองคูแลศาสนจักรรู้สึกโกรธแค้นกับการเตรียมการเช่นนี้

จึงได้ส่งกองทหารจำนวนมากมายหลายกองเข้าไปต่อสู้กับพวกเขา แต่ในการต่อสู้ครั้งย่อย ๆ

ที่มีการปะทะกันอย่างประปรายนั้นพวกวอลเดินส์จะได้ชัยชนะเป็นส่วนใหญ่

ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งเกิดจากการที่พวกเขามีความชำนาญในภูมิประเทศและคุ้นเคยกับเส้นทางต่าง ๆ

ในหุบเขาไฟค์มอนด์มากกว่าพวกศัตรู

และสาเหตุอีกส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะพวกเขาหมดทางเลือกแล้วนอกจากการต่อสู้อย่างดุเดือดที่สุดเพราะถ้าพวกเขา

าถูกจับตัวได้ พวกเขาจะไม่ได้อยู่ในฐานะเชลยศึก

แต่จะต้องถูกทรมานจนตายในฐานะของคนที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกลทางเลยทีเดีย

ในครั้งนั้นฟิลิปที่ 7 ซึ่งเป็นท่านผู้คแห่งเมืองชาวอยและเป็นท่านลอร์ดชั้นสูงสุดแห่งเมืองไพค์มอนท์
ในที่สุดพระองค์ก็ตัดสินใจที่จะใช้อำนาจของพระองค์เข้าขัดขวางและยุติสงครามที่นองเลือดเหล่านี้
ซึ่งเป็นสิ่งที่สั่นคลอนนโยบายความมั่นคงภายในแห่งอาณาจักรของพระองค์

แม้ว่าพระองค์ไม่ต้องการที่จะทำให้สันตะปาปารู้สึกขุ่นเคืองใจและไม่ต้องการที่จะเผชิญหน้ากับหัวหน้าผู้ปกครอง
องดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองตุริน

แต่อย่างไรก็ตามพระองค์ได้ส่งสารไปให้แก่คนทั้งสองเนื่องจากพระองค์ไม่อาจจะทนนิ่งดูตายเห็นกองทัพประห
ลาดฟันฟันไปทั่วแผ่นดินที่อยู่ในความปกครองของพระองค์ได้อีกต่อไป

ซึ่งกองทหารเหล่านี้กลับนำทัพโดยพวกพระชั้นสูงแทนที่จะเป็นการนำทัพโดยบรรดานายทหารทั้งหลาย

และบัญชาการโดยผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแทนที่จะบัญชาการโดยแม่ทัพนายกองทั้งหลาย

พระองค์จะไม่ยอมให้พสกนิกรในบ้านเมืองของพระองค์ลดลงในขณะที่แม่แต่ตัวพระองค์เองก็ไม่ได้รับเกียรติใ
ห้เป็นที่ปรึกษาใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

เมื่อพวกเขาทลวงได้ทราบถึงการตัดสินใจของท่านผู้คแล้ว

พวกเขาก็พยายามที่จะโน้มน้าวจิตใจของพระองค์ให้มีอคติต่อพวกวอลเดินส์

ท่านผู้คได้แจ้งให้พวกเขาทลวงได้ทราบว่าถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่คุ้นเคยกับหลักคำสอนในความเชื่อของคน
เหล่านี้ แต่พระองค์ก็มักจะพบอยู่เสมอว่าพวกเขาเป็นคนที่รักสงบ สัตย์ซื่อและเชื่อฟัง

ดังนั้นจึงพระองค์จึงตัดสินใจว่าพวกเขาไม่ควรจะถูกข่มเหงอีกต่อไป

พวกเขาทลวงก็พยายามย้าให้ท่านผู้คแน่ใจว่าพระองค์เข้าใจพวกวอลเดินส์ผิดไปจากความเป็นจริง

เพราะคนพวกนี้เป็นกลุ่มคนชั่ว ดิศาจ เป็นคนโศโครก เป็นคนหมิ่นประมาท เป็นคนคบชู้

เป็นคนที่สมสู่กับญาติพี่น้องในวงศ์ญาติของตนเอง และยังทำความผิดที่น่าเกลียดชังอีกมากมาย

แม้แต่รูปร่างลักษณะของพวกเขาก็แปลกประหลาดพิกลพิการอีกด้วยเพราะเด็กทารกของทีคลอดออกมานั้นมีค
หอยสีดำคล้ำ มีฟัน 4 แถว และมีขนปกคลุมอยู่ทั่วร่างตั้งแต่เกิด

แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาทลวงจะยืนยันสิ่งเหล่านี้ในลักษณะที่เคร่งขรึมและเอาจริงเอาจังที่สุดก็ตาม

ท่านผู้คก็ยังไม่ยอมรับความคิดเห็นที่พวกเขาพยายามจะขยี้เยียดให้เชื่อนั้น

และเพื่อที่จะทราบความจริงอย่างแน่ชัด พระองค์จึงส่งสุภาพบุรุษที่มีความรู้ดีและมีเหตุผล 12

คนเข้าไปในหุบเขาไพค์มอนด์เพื่อไปศึกษาลักษณะนิสัยที่แท้จริงของคนเหล่านี้

หลังจากที่สุภาพบุรุษเหล่านี้ได้เดินทางไปทั่วเมืองต่าง ๆ และหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา และได้สนทนากับพวกวอลเดินส์ทุกระดับชั้นแล้ว สุภาพบุรุษเหล่านี้ก็เดินทางกลับไปกลับหาท่านดุก และได้รายงานเรื่องราวเกี่ยวกับพวกวอลเดินส์อย่างน่าชื่นชมที่สุด โดยได้ยืนยันต่อหน้าพวกบาทหลวงว่าคนพวกนี้ไม่เป็นพิษเป็นภัย ไม่พูดจาก้าวร้าวให้ใครต้องขุ่นเคืองใจ มีความจงรักภักดี มีท่าทีที่เป็นมิตร ขยันขันแข็ง และเคร่งครัดในทางของพระเจ้า คนพวกนี้เกลียดชังความผิดบาปต่าง ๆ ที่พวกเขาได้ถูกกล่าวหา นั่น แต่ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหลงกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดในความผิดเหล่านั้นเนื่องจากความไร้ศีลธรรมหรือความอ่อนแอของตนเอง บุคคลผู้นั้นก็จะถูกลงโทษในลักษณะที่รุนแรงที่สุดตามกฎหมายของพวกเขา

สุภาพบุรุษคนหนึ่งได้กล่าวต่อไปว่า “และเพื่อที่จะช่วยให้ได้ทำแน่ใจในสิ่งที่พวกเราได้พูดไปแล้วนี้ เราจึงได้นำคนสำคัญในพวกวอลเดินส์ 12 คนมาเพื่อที่จะขอภัยโทษในนามของคนอื่น ๆ ทั้งหมดโทษฐานที่จับอาวุธขึ้นต่อสู้ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพระองค์เสียก่อน ถึงแม้ว่าจะเป็นกรกระทำเพื่อป้องกันตนเองและเพื่อรักษาชีวิตของตนเองให้พ้นจากมือของพวกศัตรูที่ไร้ความเมตตาก็ตาม นอกจากนี้เรายังได้นำผู้หญิงหลายคนพร้อมกับเด็ก ๆ ที่มีวัยต่างกันมาด้วยเพื่อให้จะได้มีโอกาสที่จะใช้ดุลยพินิจพิจารณาด้วยตัวของพระองค์เอง” ท่านดุกได้ยอมรับคำขอภัยโทษจากผู้แทนทั้ง 12 คน และภายหลังยังได้ส่งพวกเขากลับไปด้วยพระทัยที่เปี่ยมล้นด้วยความเมตตา จากนั้นพระองค์ก็สั่งให้บาทหลวงออกไปจากราชสำนักทันที และได้ออกคำสั่งอย่างเคร่งครัดให้หยุดการข่มเหงพวกวอลเดินส์ทั่วแผ่นดินภายใต้การปกครองของพระองค์

ในระหว่างการปกครองของเจ้าชายที่ทรงเปี่ยมด้วยคุณธรรมพระองค์นี้พวกวอลเดินส์ก็ได้อิมเมกับความสงบร่มเย็นจากการปลื้มตัวไปอยู่ร่วมกันตามลำพังที่หุบเขาไพค์มอนท์นั้น แต่เมื่อเจ้าชายซึ่งเป็นท่านดุกองค์นี้ได้เสียชีวิตลง บรรยากาศแห่งความสุขนี้ก็แปรเปลี่ยนไปเนื่องจากผู้สืบทอดตำแหน่งของพระองค์นั้นเป็นโรมันคาทอลิกที่มีจิตใจคับแคบ ในช่วงระยะเวลาไล่เลี่ยกันนั่นเอง พวกวอลเดินส์คนสำคัญบางคนได้วางโครงการว่าจะให้นักเทศน์ของพวกเขาเทศนาต่อหน้าสาธารณะชน โดยทั่วไป เพื่อจะให้ทุกคนรับรู้ถึงความบริสุทธิ์ในหลักคำสอนต่าง ๆ ของพวกเขาเพราะตั้งแต่ต้นมาจนถึงบัดนี้นั้นพวกเขาได้จัดการเทศนาในส่วนตัวเป็นการเฉพาะเท่านั้น และเป็นการเทศนาแก่ที่ประชุมซึ่งประกอบด้วยกลุ่มบุคคลที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป ซึ่งพวกเขาก็รู้จักกันดีอยู่แล้ว

เมื่อขำนี้ทราบถึงหูของท่านผู้คนใหม่

ท่านก็กริ้วโกรธเป็นยิ่งนักจึงได้ส่งกองทหารเป็นจำนวนมากเข้าไปในหุบเขาเหล่านั้น โดยท่านได้สาบานว่า ถ้าคนพวกนี้ไม่ยอมคล้อยตามความเชื่อแบบ โรมันคาทอลิก ท่านก็จะถลกหนังคนพวกนี้ทั้งเป็นเลยทีเดียว แต่หลังจากที่ผู้บัญชาการกองทหารของท่านได้แอบเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินของพวกวอลเดินส์เขาก็ได้ส่งสารไปแจ้งให้แก่ท่านผู้ศรัทธาว่า

ความคิดที่จะปราบปรามพวกวอลเดินส์โดยใช้กำลังทหารเพียงเล็กน้อยนั้นเป็นความคิดที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง เพราะคนพวกนี้คุ้นเคยกับภูมิประเทศดีกว่าทุกคนที่อยู่ฝ่ายเดียวกับท่านผู้ศรัทธา พวกเขาได้วางกำลังคุ้มกันทางผ่านทุกเส้นทางไว้อย่างแน่นหนา พวกเขามีอาวุธพร้อมมือกันทุกคน และตั้งใจที่จะป้องกันตนเองอย่างเต็มที่

ท่านผู้ศรัทธาก็ตกใจกับรายงานที่ว่านี้จึงได้สั่งให้ยกทัพกลับมา และตั้งใจที่จะดำเนินการด้วยกลอุบาย เพราะฉะนั้นท่านจึงเสนอรางวัลให้แก่ทุกคนที่สามารถจับตัวคนหนึ่งในพวกวอลเดินส์ที่ถูกพบเห็นว่าเดินเตร่ออกมาจากเขตรักษาความปลอดภัยของพวกเขาเอง คนพวกนี้ได้ถูกนำตัวไปถลกหนังทั้งเป็น หรือถูกนำตัวไปเผาไฟเสีย

ทันทีที่สันตะปาปาพอลที่ 2 ซึ่งเป็นคนใจแคบอย่างร้ายกาจได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์สืบทอดตำแหน่งสันตะปาปา เขาก็ได้รับเร้าให้รัฐสภาแห่งเมืองตุรินทำการข่มเหงพวกวอลเดินส์โทษฐานเป็นพวกที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอทางอย่างน่ากลัวที่สุด รัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบในเรื่องนี้ทันที

และทันใดนั้นเองก็มีพวกวอลเดินส์หลายคนถูกจับ และถูกนำตัวไปเผาตามคำสั่งของพวกรัฐสภา ในหมู่บ้านโทษที่ถูกประหารชีวิตนี้ก็มี

บาร์โธโลมิว เฮ็คเทอร์ซึ่งเป็นคนขายหนังสือและเครื่องเขียนร่วมอยู่ด้วย

เขาได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแบบ โรมันคาทอลิก

แต่มีเอกสารบางอย่างที่เขียนโดยนักเทศน์ของพวกปฏิรูปได้ตกอยู่ในมือของเขา

และเขาได้ศึกษาจนเกิดความเชื่อถ้อยในหลักความจริงที่บันทึกไว้ในเอกสารเหล่านั้น

และทราบถึงข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม

รัฐสภาแห่งเมืองตุริน ได้จัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ในการประชุมครั้งนี้ได้มีมติเห็นชอบที่จะให้ส่งคณะผู้แทนไปยังหุบเขาไพค์มอนท์ พร้อมด้วยแถลงการณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ถ้าพวกวอลเดินส์ยอมกลับไปสู่อ้อมอกของศาสนจักรแห่งกรุงโรมและยอมรับความเชื่อแบบ โรมันคาทอลิก พวกเขาก็จะได้มีความสุขอยู่กับบ้าน ทรัพย์สินสมบัติบนที่ดินของตนเอง และได้ดำเนินชีวิตพร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวของเขาโดยไม่ถูกรังควานเลยแม้แต่น้อย
2. เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการเชื่อฟังของพวกเขา พวกเขาจะต้องส่งบุคคลสำคัญของพวกเขาทั้ง 12 คนรวมทั้งพวกผู้รับใช้ และครูทั้งหมด ไปยังเมืองตุรินเพื่อจะถูกพิจารณาคำเนิการตามความเหมาะสม
3. ทั้งสันตะปาปา กษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส และท่านผู้คแห่งเมืองซาวอย ได้เห็นชอบและเป็นผู้ให้อำนาจรัฐสภาแห่งเมืองตุรินในการดำเนินการต่าง ๆ ในครั้งนี้
4. ถ้าพวกวอลเดินส์แห่งเมืองโพล์มอนท์ปฏิเสธข้อเสนอล่านี้ ผลตอบแทนที่พวกเขาจะได้รับก็คือการ ข่มเหงและความตาย

พวกวอลเดินส์ได้ตอบโต้ต่อมาตรการต่าง ๆ

ที่ไม่ชอบธรรมเหล่านี้ด้วยการให้คำตอบที่ขอดเยียมกลับไปตามลำดับเช่นเดียวกันว่าดังนี้

1. ไม่มีการพิจารณาในเรื่องใด ๆ ที่จะสามารถทำให้พวกเขาละทิ้งความเชื่อของตนเองได้
2. พวกเขาไม่ยอมมอบเพื่อน ๆ ที่ดีที่สุด และเป็นທີ່เคารพมากที่สุดของพวกเขาให้อยู่ในความควบคุมและอยู่ในดุลยพินิจของศัตรูที่ร้ายกาจที่สุด
3. พวกเขาเห็นความสำคัญของการเป็นที่ชอบพระทัยของพระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย ผู้ทรงครอบครองอยู่ในสวรรค์นั้นมากกว่าที่จะทำตัวให้เป็นที่ชอบใจของผู้มีอำนาจฝ่ายโลกคนใดคนหนึ่ง
4. จิตวิญญาณของเขาก็มีค่ามากกว่าร่างกายของเขาเอง

ก็คงจะคาดหมายกันได้ว่าคำตอบที่ตรงเป่าและเต็มไปด้วยพลังเหล่านี้ย่อมทำให้รัฐสภาแห่งเมืองตุรินเกิดความโกรธแค้นเป็นอย่างยิ่ง

ผลที่ตามมาคือทำให้คนเหล่านี้ยิ่งเพิ่มความกระตือรือร้นในการแอบจับตัวพวกวอลเดินส์ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขามากขึ้น ซึ่งคนพวกนี้จะถูกทรมานจนถึงแก่ความตายอย่างโหดเหี้ยมที่สุด ซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบด้วยกัน ในบรรดาคนที่ถูกจับตัวมาเหล่านี้ก็ปรากฏว่าเป็นชาวร้ายที่เดียวที่พวกเขาสามารถจับตัวเจฟเฟอร์ี วาร์นาเกิ้ล ซึ่งเป็นผู้รับใช้แห่งเมืองแองรีอกเน่ได้

พวกเขาได้กล่าวหาว่าท่านเป็นคนที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอทางจึงได้ช่วยกันจับท่าน โยนเข้าไปในกองไฟ

หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาสามารถขอกำลั้ทหารจำนวนมากได้จากกษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศส เพื่อมาร่วมกันกวาดล้างพวกปฏิรูปให้หมดสิ้นจากหุบเขาไพล์มอนท์ แต่ในขณะที่กองทัพเหล่านี้กำลังจะเคลื่อนทัพออกไปนั่นเอง บรรดาเจ้าชายทั้งหลายซึ่งเป็นพวกโปรเตสแตนต์แห่งประเทศเยอรมันได้เข้าทำการขัดขวาง และขู่ว่าจะส่งกำลั้ทหารเข้าช่วยเหลือพวกวอลเด็นส์ เมื่อเป็นเช่นนี้กษัตริย์แห่งประเทศฝรั่งเศสก็ไม่ปรารถนาจะเข้าทำสงคราม จึงบัญชาให้ถอนกำลั้ทหารเหล่านั้นกลับมาเสียและได้ส่งสารไปแจ้งให้รัฐสภาทราบว่าพระองค์ไม่สามารถจะปล่อยให้พวกทหารเข้าไปปฏิบัติการณ์ในหุบเขาไพล์มอนท์ เรื่องนี้ทำให้สมาชิกที่กระหายเลือดในรัฐสภารู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง และเนื่องจากขาดกำลั้สนับสนุนดังนั้นการข่มเหงจึงค่อย ๆ ยุติลงที่สุดในที่สุด

หลังจากที่มีชีวิตอย่างสงบสุขอยู่นานเพียง 2-3 ปีเท่านั้น พวกเขาก็ถูกรบกวนอีก ซึ่งเริ่มจากการที่ทูตของสันตะปาปาได้เดินทางมาหาท่านคื้คแห่งเมืองชาวอยที่เมืองคูรินเพื่อมาทำธุระบางประการ กับท่านคื้คนั้น และได้แจ้งให้ท่านคื้ซึ่งเป็นเจ้าชายองค์นี้ทราบว่าเขารู้สึกประหลาดใจที่พระองค์ไม่ได้ถอนรากถอนโคนพวกวอลเด็นส์ให้หมดไปจากหุบเขาไพล์มอนท์ หรือไม่ได้บังคับให้พวกเขาหันกลับไปหาศาสนาจักรแห่งกรุงโรม และการที่พระองค์ปล่อยให้ละเลยเช่นนี้ทำให้เกิดความสงสัยในตัวพระองค์ขึ้นมา เขายังได้บอกอีกว่าเขาคิดไปจริง ๆ ว่าพระองค์เป็นผู้สนับสนุนพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกทางพวกนั้น ดังนั้นเขาจำเป็นต้องรายงานเรื่องนี้ไปยังสันตะปาปา ท่านคื้จึงตื่นตัวจากการถูกมองเช่นนี้ และเกรงว่าจะถูกรายงานไปยังสันตะปาปาด้วยความเข้าใจผิดจึงตกลงใจที่จะขจัดข้อสงสัยเหล่านี้ และเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงความร้อนรนของพระองค์เอง พระองค์จึงทรงตัดสินใจที่จะเลิกเหนี่ยวรั้งการกระทำที่โหดร้ายกับพวกวอลเด็นส์ ซึ่งไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนเหล่านี้

ดังนั้นพระองค์จึงรีบออกคำสั่งด่วน โดยการสั่งให้ทุกคนเข้าร่วมพิธีมิสซาเป็นประจำ มิฉะนั้นจะมีโทษถึงตาย สำหรับเรื่องนี้นั้นพวกวอลเด็นส์ได้ปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติตามอย่างเด็ดขาด เมื่อเป็นเช่นนี้พระองค์จึงยกกองทัพจำนวนมากเข้าไปในหุบเขาไพล์มอนท์ และได้เริ่มทำการข่มเหงอย่างรุนแรงที่สุด มีคนเป็นอันมากถูกแขวนคอ ถูกถ่วงให้จมน้ำ ถูกฆ่าทิ้ง ถูกมัดติดกับต้นไม้และแทงด้วยสามง่ามจนทะลุ ถูกโยนลงมาจากหน้าผาที่สูงชัน ถูกเผา ถูกแทง ถูกค้ำกระดูกข้อต่อให้แยกจากกันจนถึงแก่ความตาย

ถูกสุนัขรุมกัด และถูกตริ๊งกางเขน โดยให้ศีรษะกลับลงมาข้างล่าง
ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาจะกระทำการอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อสามารถจับผู้รับใช้หรือครูได้
คนเหล่านี้จะถูกนำตัวไปทรมานอย่างรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีกเพราะพวกเขาเห็นว่า
เป็นกลุ่มที่เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะชักนำให้เปลี่ยนแปลงความเชื่อเสีย

ถ้าดูเหมือนว่าคนหนึ่งคนใดที่ถูกจับได้นั้นเกิดสั่นคลอนในความเชื่อของตนเอง
พวกเขาก็จะไม่ประหารชีวิตคนเหล่านี้
แต่จะส่งคนเหล่านี้ไปเป็นทาสฝีพายในเรือรบเพื่อให้คนพวกนี้กลับใจใหม่เมื่อต้องเผชิญกับความยากลำบากสาร
พัศรูปแบบ

ในการยกทัพบาครั้งนี้มีผู้ติดตามท่านคืคมา 3 คน ซึ่งเป็นผู้ที่เหี้ยมโหดมากได้แก่ 1. โธมัส
อินคอมเมิ้ลซึ่งเป็นผู้ที่ทิ้งความเชื่อดั้งเดิมนั้นเสีย เขาได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้มีความเชื่อแบบปฏิรูป
แต่ได้ละทิ้งความเชื่อของตนเองหันไปรับเอาความเชื่อผิดของพวกโรมันคาทอลิกและได้บวชเป็นบาทหลวงด้วย
เขาเป็นคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ศีลธรรมและขาดความรับผิดชอบ ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจในการทำความผิดใด ๆ
ทั้งสิ้น และมีใจจดจ่ออยู่กับการปล้นสดมภ์พวกวอลเด็นส์เหล่านั้น 2. คอร์บิส
เป็นผู้ชายที่มีลักษณะนิสัยโหดเหี้ยมและอำมหิตมาก เขามีหน้าที่ทำการสอบสวนนักโทษ 3.
หัวหน้าบาทหลวงฝ่ายรักษาความยุติธรรม เขาเป็นละโมภโลกมาก
และกระหายที่จะประหารชีวิตพวกวอลเด็นส์ในทุกโอกาสเพราะเขาได้เงินสมนาคุณจากการประหารชีวิตในแต่ละ
ครั้งด้วย

คนชั่วช้าทั้ง 3 คนนี้ไร้ความเมตตาจนถึงที่สุด
ทุกหนทุกแห่งที่พวกเขาผ่านไปย่อมมีเลือดของคนบริสุทธิ์ไหลนองออกมาให้เห็นอย่างแน่นอน
แต่นอกจากความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนที่กระทำโดยท่านคืคและคนทั้งสาม รวมทั้งกองทัพในการยกทัพครั้งต่าง ๆ
นั้นแล้วก็ยังมีความโหดร้ายป่าเถื่อนที่เกิดขึ้นมากมายจากพวกโรมันคาทอลิกในท้องถิ่นนั่นเอง

ชาวโรมันคาทอลิกที่อาศัยอยู่ในหุบเขาแซนท์มาร์ตินได้พยายามทำทุกวิถีทางที่จะข่มเหงและทรมานพวก
วอลเด็นส์ที่อาศัยอยู่ในอาณาบริเวณใกล้เคียงนั้น คนเหล่านี้ได้ทำลายคริสตจักรหลายแห่งของพวกวอลเด็นส์
ได้อาที่ดินของพวกเขาไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ได้จับผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกเขาโยนไปในกองไฟ
และได้ขับไล่พวกเขาเข้าไปอยู่ในป่าโดยที่พวกเขาไม่มีอาหารอื่นใดที่จะประทังชีวิตนอกจากผลไม้ป่า
และเปลือกไม้หรือรากไม้เท่านั้น

มีพวกอันธพาลที่เป็น โรมันคาทอลิกกลุ่มหนึ่งสามารถจับผู้รับใช้ของพวกเขาได้ขณะที่ท่านกำลังจะเทศนา คนเหล่านั้นก็ตัดสินใจที่จะคุมตัวท่านไปยังที่ที่เหมาะสม ๆ สักแห่งหนึ่งเพื่อจะเผาท่านเสีย แต่เมื่อบรรดาสมาชิกที่อยู่ภายในเขตคริสตจักรของผู้รับใช้ท่านนี้ทราบเรื่องเข้า ผู้ชายจึงลุกขึ้นจับอาวุธและยกกำลังติดตามอันธพาลกลุ่มนี้ไปอย่างกระชั้นชิด โดยหวังว่าจะสามารถช่วยชีวิตผู้รับใช้ของพวกเขาให้ได้ แต่ทันทีที่อันธพาลกลุ่มนี้เห็นแต่ไกลว่ามีคนกลุ่มหนึ่งไล่ตามมา พวกเขา ก็แทงผู้รับใช้ที่นำสงสารท่านนี้เสียแล้วรีบล่าถอยไปอย่างรวดเร็ว โดยปล่อยให้ท่านนอนจมกองเลือดอยู่ตรงนั้นเอง พี่น้องสมาชิกคริสเตียนที่ยกพวกตามมาช่วยนั้นต่างก็งุนงงทำอะไร ไม่ถูกอยู่ชั่วคราว จากนั้นก็พยายามปฐมพยาบาล ห้ามเลือดและทำทุกวิถีทางที่พวกเขาสามารถจะทำได้เพื่อช่วยชีวิตผู้รับใช้ท่านนี้ แต่ความพยายามทุกอย่างก็ดูเหมือนจะเปล่าประโยชน์เสียแล้ว เนื่องจากอาวุธอันคมกริบนั้น ได้แทงถูกอวัยวะสำคัญหลายแห่ง ดังนั้นผู้รับใช้ท่านนี้จึงจึงได้เสียชีวิตเพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหวขณะที่ถูกนำตัวกลับบ้านนั่นเอง

พวกบาทหลวงแห่งเมืองพิกเนอริออลมีความปรารถนาอย่างร้ายแรงกล้าที่จะจับตัวผู้รับใช้แห่งเมืองแซนเจอร์แมน ที่ในหุบเขาไฟต์มอนท์มาอยู่ในกำมือของพวกเขาตนจึงได้ไปจ้างพวกอันธพาลกลุ่มหนึ่งให้ไปจับตัวท่านมา ผู้นำของคนกลุ่มนี้เป็นคนทรยศซึ่งเคยเป็นคนใช้ของผู้รับใช้ท่านนี้มาก่อน เพราะฉะนั้นคนนำทางผู้นี้จึงรู้จักทางลัดที่นำไปสู่บ้านของผู้รับใช้ท่านนี้โดยไม่ให้ใครล่วงรู้และเข้าช่วยเหลือได้เลย เขาได้เดินมาเคาะประตูและเมื่อถูกถามว่าใครมาหา เขาก็บอกรหัสชื่อของตนออกไป ผู้รับใช้ท่านนี้คิดว่าคงจะไม่มีอันตรายจากคนที่เขาเคยให้ความอุปถัมภ์ช่วยเหลือมาแล้วอย่างมากมายจึงได้เปิดประตูทันที แต่เมื่อเห็นว่ามีพวกอันธพาลมาด้วยท่านก็รีบหนีเอาชีวิตรอดซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่พวกอันธพาลพากันวิ่งกรูเข้ามาจับตัวท่านไว้ได้ พวกเขาได้ฆาตกรรมครอบครัวของท่านเสีย หลังจากนั้นพวกเขาได้คุมตัวผู้รับใช้ท่านนี้เดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองพิกเนอริออลโดยระหว่างการเดินทางนั้นเอง พวกเขาได้ใช้ปลายหอก หลาวและดาบ ฯลฯ แทงเพื่อกระตุ้นให้ท่านเดินเร็ว ๆ ท่านได้ถูกขังไว้ในคุกเป็นเวลานาน จากนั้นก็ถูกนำตัวไปมัดติดกับไม้ที่ปักอยู่บนพื้นเพื่อเผาไฟเสีย

ผู้หญิง 2 คนที่ได้รับคำสั่งให้นำไม้ฟืนมากองสุ่มไว้รอบ ๆ หลักประหารนั้นเคยเป็นพวกออลเต็นส์แต่ได้ทิ้งความเชื่อเดิมเพื่อรักษาชีวิตของตนเองไว้ พวกเขาได้วางไม้ฟืนลงที่พื้นก่อนที่จะตะคอกออกมาว่า “เฮ้ย! ไอ้เจ้าคนชั่วที่บังอาจคิดออกนอกกลุ่มนอกลทาง เอ้า! นี้ฟืนของแกเพื่อตอบแทนต่อหลักคำสอนอันตรายที่เจ้าได้สอนพวกเรามา”

ผู้หญิงทั้งสองคนได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ซ้ำ ๆ กันถึง 2 ครั้ง แต่ท่านได้ตอบกลับไปด้วยอาการสงบว่า
“ข้าพเจ้าได้เคยสอนพวกท่านมาแล้วอย่างดี แต่เป็นตัวท่านเองต่างหากที่ไปเรียนรู้สิ่งที่ไม่ดีมา”

จากนั้นไฟก็ถูกจุดขึ้นที่ไม้พินเหล่านั้น

และท่านได้ถูกเผาผลาญอย่างรวดเร็วขณะที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าตราบเท่าที่เสียงของท่านยังมี
อยู่นั่นเอง

กองทัพพวกอันทพาลซึ่งเป็นกองกำลังของพวกบาทหลวงก็ยังทำการ โจมตีทั่วเมืองเซนต์

เจอร์เมนต่อไปโดยได้มาตรการและปล้นสดมภ์ชาวเมืองมากมาย

พวกปฏิรูปในเมืองลูเซอร์เน่และเมืองแอนร็อกเน่ จึงได้ส่งกองกำลังไปช่วยพี่น้องของพวกเขา

กองกำลังเหล่านี้ได้บุกเข้าโจมตีพวกอันทพาลแตกพ่ายไปหลายครั้งทำให้พวกบาทหลวงตื่นตกใจเป็นอย่างยิ่งจน
ได้หลบออกไปจาก โบสถ์ของตนในเมืองพิกเนอริออลไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง

จนกว่าพวกเขาจะสามารถจัดหาทหารประจำการมาทำศึกและคุ้มครองตนเองได้

เมื่อท่านตุ๊คนแห่งเมืองชาวอย หันมาคิดว่าตนเองไม่ประสบความสำเร็จเหมือนที่เคยคาดหมายไว้

พระองค์จึงทรงหาวิธีเพิ่มกำลังทหารของพระองค์โดยการรวมเอากลุ่มอันทพาลซึ่งเป็นกองกำลังของพวกบาทหลวง
และนักโทษที่มีความผิดร้ายแรงเข้ามารวมไว้ในกองทัพด้วย

และได้ทรงบัญชาว่าจะมีการปลดปล่อยนักโทษทั่วประเทศออกจากในคุกทุกแห่ง

แต่มีเงื่อนไขอยู่ว่าผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวจะต้องจับอาวุธและช่วยเหลือในการกำจัดพวก

วอลเด็นส์ให้หมดไปอย่างสิ้นซาก

ทันทีที่พวกวอลเด็นส์ทราบข่าวเกี่ยวกับการดำเนินการเหล่านั้น

พวกเขาก็รีบเก็บข้าวของของตนเท่าที่จะสามารถเก็บเอาไปได้

และอพยพออกไปจากหุบเขาเหล่านั้น โดยได้ถอยร่นเข้าไปหลบซ่อนอยู่ตาม โขดหิน และในถ้ำต่าง ๆ

ท่ามกลางภูเขาแอลป์ที่สูงขึ้นไปอีก

เมื่อกองทัพยกไปถึงที่หมายแล้วพวกทหารก็เริ่มปล้นสดมภ์พร้อมทั้งเผาเมืองต่าง ๆ

และหมู่บ้านทุกแห่งที่พวกเขายกทัพผ่านไป

แต่กองทัพเหล่านั้นไม่สามารถจะบุกผ่านเข้าไปทางช่องเขาแอลป์ได้เพราะพวกวอลเด็นส์พยายามต้านทานไว้ด้วย
ความกล้าหาญและด้วยอาศัยกลศึกอันแยบยล

แต่ถ้ามีพวกวอลเดินส์คนใดคนหนึ่งบังเอิญตกอยู่ในเงื้อมมือของทหารในกองทัพเหล่านี้ก็เป็นอันแน่นอนทีเดียว
ที่คนผู้นั้นจะต้องถูทหารฆาตกรอย่างป่าเถื่อนที่สุด มีทหารคนหนึ่งสามารถจับกุมพวกวอลเดินส์มาได้คนหนึ่ง
ทหารคนนี้ก็กดหัวขาของชายผู้นั้นจนขาดออกมา แล้วจึงกล่าวว่า
“ข้าจะเอาอวัยวะชิ้นนี้ของคนชั่วที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางคนนี่เข้าไปในเมืองกับข้าด้วย
แล้วจะเก็บรักษาไว้เป็นของที่ระลึกที่หายาก อย่างหนึ่งทีเดียว”
จากนั้นเขาก็จัดการแทงชายผู้นั้นก่อนที่จะโยนร่างลงไปใต้น้ำ

ทหารกองหนึ่งค้นไปค้นมาก็บังเอิญไปพบชายชราอายุกว่า 100
ปีที่น้ำหนักถือนคนหนึ่งแอบซ่อนตัวอยู่กับหลานสาวอายุ 18 ปีในถ้ำ
คนเหล่านั้นได้รู้แผนแทงชายชราที่น่าสงสารคนนี้อย่างเหี้ยมโหดผิดมนุษย์
แล้วยังพยายามข่มขืนกระทำชำเราหญิงสาวคนนั้นอีก เธอถึงกับผงะถอยหลังและวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต
แต่คนเหล่านั้นก็ยังคงวิ่งไล่ตามเธอไปอย่างไม่ลดละ เธอจนตรอกและหมดหนทางจริง ๆ
จึงได้กระโดดหน้าผาและตายอย่างน่าอนาถใจ

พวกวอลเดินส์จึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าถ้าสามารถทำได้
พวกเขา ก็จะพยายามขับไล่ผู้บุกรุกเหล่านี้ออกไปให้หมด
ดังนั้นพวกเขาจึงไปเข้าร่วมกับกองกำลังของพวกโปรเตสแตนต์ในประเทศเยอรมันและร่วมกับพวกปฏิรูปจาก
เมืองคอปพีและเมืองพราลีล่า พวกเหล่านี้ได้แยกกันจัดกองทัพกำลังทหารของตนเองขึ้นมา
เมื่อมีกองกำลังเข้ามาเสริมเช่นนี้พวกวอลเดินส์จึงตัดสินใจที่จะยกพวกออกไปจากเทือกภูเขาแอลป์
เพราะถ้าขึ้นอยู่ต่อไปพวกเขาจะต้องตายแน่ ๆ เนื่องจากฤดูหนาวกำลังใกล้เข้ามาแล้ว
และเพื่อผลักดันกองทัพของท่านตุคิให้ถอนกำลังออกไปจากหุบเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของพวกค
น

ท่านตุคิแห่งเมืองชาวอยเองทรงเริ่มเบื่อหน่ายกับสงครามครั้งนี้
เพราะทำให้พระองค์รู้สึกเหน็ดเหนื่อยและมีพระทัยวิตกกังวลยิ่งนัก
และทำให้ต้องสูญเสียชีวิตผู้คนไปเป็นอันมากและสูญเสียทรัพย์สินเงินทองไปเป็นจำนวนมากมายมหาศาลทีเดียว
ว
และยังเป็นการศึกที่น่าเบื่อหน่ายและนองเลือดเกินกว่าที่พระองค์ได้คาดหมายไว้และต้องเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าที่
พระองค์ได้คิดไว้ตั้งแต่แรกเสียอีก
เพราะในตอนแรกนั้นพระองค์คิดว่าการยึดทรัพย์สินของพวกวอลเดินส์น่าจะสามารถนำมาชดเชยกับค่าใช้จ่ายที่

สูญเสียกับการขาดราที่ครั้งนี้ได้ แต่พระองค์คิดผิดถนัด เพราะทั้งทูตของสันตะปาปา
ทั้งพวกผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรทั้งหลาย ทั้งพวกบาทหลวง และทั้งนักบวชอื่น ๆ
ที่เข้าร่วมในกองทัพและเป็นผู้ก่อให้เกิดการสงครามครั้งนี้ต่างก็งับเอาทรัพย์สินส่วนใหญ่ไปเป็นของตนเองค
วยเหตุผลที่ก่อกำขึ้นมาเองสารพัดอย่าง
ด้วยเหตุผลเหล่านี้และด้วยเหตุจากการถึงแก่อนิจกรรมของภริยาของท่านผู้ซึ่งท่านพึงจะได้รับข่าวร้ายดังกล่าวเมื่อไ
มนานนี้เอง และเพราะทรงเกรงว่าพวก
วอลเดินส์ที่เข้าร่วมทำสนธิสัญญากับคริสเตียนกลุ่มอื่นนั้นจะมีกำลังมากเกินไปที่พระองค์จะจัดการได้
ดังนั้นพระองค์จึงตัดสินใจเสด็จกลับเมืองตุรินพร้อมกับกองทัพของพระองค์ และตัดสินใจ
ที่จะทำสัญญาสงบศึกกับพวกวอลเดินส์

การตัดสินใจของท่านผู้ซึ่งจะดำเนินการในทางปฏิบัติเช่นกลับขัดต่อความรู้สึกและความปรารถนาของพวกค
ณะบาทหลวงซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์และเป็นผู้ที่ใส่ใจกับการแก้แค้นพวกวอลเดินส์เป็นอย่างยิ่ง
แต่ท่านผู้ซึ่งได้เสียชีวิตลงหลังจากที่กลับไปยังเมืองตุรินได้ไม่นานก่อนที่จะมีการรับรองสาระสำคัญในสัญญาสงบ
ศึกให้มีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ
แต่ขณะที่พระองค์กำลังนอนรอความตายอยู่นั้นเองพระองค์ได้กำหับบุตรชายของพระองค์อย่างเคร่งครัดให้ปฏิบัติ
ติดตามสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งปณิธานไว้แล้ว
และขอให้กระทำให้เป็นที่น่าพอใจต่อพวกวอลเดินส์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ชาร์ลส เอ็มมานูเอล ซึ่งเป็นบุตรชายของท่านผู้ซึ่งได้ครอบครองเมืองซาวอย
ต่อจากบิดาจึงได้ให้การรับรองสนธิสัญญาสงบศึกกับพวกวอลเดินส์อย่างเต็มที่ตามคำสั่งเสียของบิดา
แม้ว่าคณะบาทหลวงจะพยายามทุกวิถีทางที่จะชักนำท่านให้ทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามก็ตาม

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงทั้งหลายในเมืองเวนิซ

ขณะที่เมืองดินแดนแห่งเมืองเวนิซยังคงปลอดภัยจากการข่มเหงจากคณะผู้สอบสวนและลงโทษอยู่นั้นก็มีชาว
โปรเตสแตนต์จำนวนมากมาตั้งรกรากอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างมั่นคง
และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นหันมาเชื่อถือในหลักความเชื่อที่บริสุทธิ์จากการเป็นพยาน
ของโปรเตสแตนต์พวกนี้และจากการที่พวกเขาใช้คำพูดที่อ่อนหวานนุ่มนวลและไม่ก้าวร้าวให้ใครต้องรู้สึกขุ่น
เคืองใจ

เมื่อสันตะปาปาได้รับการแจ้งให้ทราบว่าความเชื่อในกายโปรแตสแตนต์ที่ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอีก ดังนั้นในปี ค.ศ. 1542

สันตะปาปาจึงส่งคณะผู้สอบสวนและลงโทษเข้าไปในเมืองเวนิซเพื่อทำการไต่สวนในเรื่องดังกล่าวและให้มีอำนาจในการจับกุมบุคคลที่ไม่พึงปรารถนาได้ด้วย เช่นนั้นแหละการข่มเหงอย่างรุนแรงจึงเริ่มต้นขึ้นทันที และมีบุคคลที่น่าเคารพนับถือหลายคนต้องพลีชีพเนื่องจากการรับใช้พระเจ้าด้วยความบริสุทธิ์และเชื่อมั่นเกลียดชังบ่วงแ้วของการบวชารูปเคารพ

วิธีในการที่พวกเขาจะเอาชีวิตพวกโปรแตสแตนต์นั้นก็มียุทธวิธีมากมายหลายวิธี แต่มีอยู่วิธีหนึ่งที่ได้มีการคิดค้นขึ้นมาใช้ในโอกาสนี้เป็นครั้งแรก ซึ่งเราจะขออธิบายให้ทราบวิธีดังกล่าวดังต่อไปนี้ ทันทีก่อนที่คำพิพากษาได้ประกาศออกไปแล้ว ตัวของนักโทษจะถูกมัดด้วยโซ่ที่ร้อยติดอยู่กับหินใหญ่ก้อนหนึ่ง จากนั้นเขาจะถูกจับให้นอนหงายลงบนไม้กระดานแผ่นหนึ่ง และจะถูกพายออกไปในทะเลระหว่างเรือ 2 ลำเป็นระยะทางพอสมควร และเมื่อเรือ 2 ลำนั้นแยกออกจากกัน น้ำหนักของหินขนาดใหญ่ก้อนนั้นก็จะถ่วงให้นักโทษจมน้ำตายอย่างรวดเร็วจนถึงที่สุด

ถ้าผู้ใดบังอาจกล้ามาปฏิเสธสิทธิอำนาจของคณะผู้สอบสวนและลงโทษที่เมืองเวนิซ พวกเขาจะถูกส่งตัวไปยังกรุงโรม ซึ่ง ณ ที่นั่นเองพวกเขาจะถูกกักขังไว้ในคุกที่ชื้นแฉะและจงใจจะให้เขาถูกขังอยู่ในนั้น โดยไม่มีโอกาสได้ฟังการพิจารณาคดีจนเนื้อหนังของเขาเน่าเปื่อย และต้องตายอย่างน่าเวทนาในคุกนั่นเอง

ชาวเมืองเวนิซคนหนึ่งชื่อ แอน โธนี่ ริเช็ตติ ได้ถูกจับกุมโทษฐานที่เป็นโปรแตสแตนต์จึงได้ถูกพิพากษาให้นำตัวไปถ่วงน้ำในลักษณะที่เราได้อธิบายไปแล้วข้างต้น สองสามวันก่อนวันกำหนดเวลาประหารชีวิตจะมาถึงบุตรชายของท่านก็มาเยี่ยมท่าน และได้ขอร้องให้ท่านทิ้งความเชื่อเพื่อรักษาชีวิตและเพื่อตัวเขาเองจะไม่ต้องกลายเป็นคนกำพร้าพ่อ ผู้เป็นบิดาได้ตอบกลับไปว่า “คริสเตียนที่คตินั้นจะต้องไม่ยึดติดกับทรัพย์สมบัติและลูกหลาน หรือแม้แต่ชีวิตของตนเองเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้ไถ่ของเขา เพราะฉะนั้นเราจึงตัดสินใจเด็ดขาดแล้วที่จะเสียสละทุกสิ่งในโลกชั่วคราวที่เป็นเสมือนทางผ่านไบนีเพราะเห็นแก่ความรอดในโลกที่จะดำรงอยู่สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์”

บรรดาเจ้านายทั้งหลายในเมืองเวนิซก็ได้ส่งสารให้ท่านทราบว่
หากตัวท่านเองยอมรับเอาความเชื่อแบบโรมันคาทอลิก พวกเขาไม่เพียงแต่จะไว้ชีวิตของท่านเท่านั้น
แต่จะยอมคืนที่ดินจำนวนมหาศาลที่ท่านได้จำนองไว้โดยที่ท่านไม่ต้องเสียเงินค่าไถ่เลยแม้แต่น้อย
อย่างไรก็ตาม ท่านได้ปฏิเสธข้อเสนอนั้นอย่างไม่มีเยื่อใยและได้ส่งข้อความกลับไปยังขุนนางเหล่านี้ว่า
ตัวท่านเองเห็นคุณค่าของจิตวิญญาณของตัวเองสูงเกินกว่าที่พิจารณาถึงเรื่องอื่นใดทั้งหมด
เมื่อท่านได้รับการแจ้งให้ทราบว่าเพื่อนนักโทษของท่านที่มีชื่อว่า ฟรานซิส เซก้า ได้ทิ้งความเชื่อเสียแล้ว
ท่านก็ตอบว่า “ถ้าเขาได้ละทิ้งพระเจ้า ข้าพเจ้าก็รู้สึกสมเพชเขาเป็นอย่างยิ่ง แต่โดยส่วนตัวของข้าพเจ้าแล้ว
ข้าพเจ้าจะขอกระทำตามหน้าที่ของข้าพเจ้าต่อไปอย่างมั่นคง”
เมื่อพวกเขาเห็นว่าความพยายามทุกอย่างที่จะชักจูงท่านให้ละทิ้งความเชื่อไร้ผลโดยสิ้นเชิง
ดังนั้นท่านจึงถูกประหารชีวิตตามคำพิพากษาโดยที่ท่านยอมรับความตายนี้ด้วยความชื่นชมยินดีและได้อธิษฐาน
มอบวิญญาณจิตของท่านไว้กับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพด้วยความรื้อนรน

ส่วนเรื่องที่พวกเขาบอกแก่ท่านว่า ฟรานซิส เซก้า ได้ละทิ้งความเชื่อแล้วนั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีมูลความจริงเลย
เขาไม่เคยเสนอตัวว่าจะยอมทิ้งหลักความเชื่อที่แท้จริง
แต่ในทางตรงกันข้ามเขากลับยึดมั่นในหลักความเชื่อของตนเองไว้อย่างเหนียวแน่นจนได้ถูกประหารชีวิตเพียง
2-3 วันหลังจากการพลีชีพของริเช็ตตีในลักษณะเดียวกันนั่นเอง

ฟรานซิส สปิโนรา ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษโปรเตสแตนต์ที่มีความรู้ดี
ได้ถูกจับกุมตามคำสั่งของคณะผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าศาลพิพากษาและพิจารณาคดี
พวกเขาได้นำบทความเรื่องหนึ่งที่เขียนเกี่ยวกับงานเลี้ยงอาหารค่ำขององค์พระผู้เป็นเจ้ามายื่นส่งให้แก่ท่าน
และได้ถามท่านว่าท่านรู้จักผู้แต่งบทความเรื่องดังกล่าวหรือไม่? ซึ่งท่านได้ตอบว่า
“ข้าพเจ้าขอสารภาพด้วยตัวของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเอง
และข้าพเจ้าขอถือโอกาสที่จะยืนยันอย่างแข็งขันว่า
ทุกบรรทัดล้วนแต่เป็นสิทธิอำนาจที่ได้มาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์และสอดคล้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้ง
สิ้น” และเนื่องจากการรับสารภาพดังกล่าวนี้เองท่าน
พวกเขาจึงถือว่าท่านเป็นนักโทษที่จะต้องได้รับการคุมกัอย่างแน่นหนาในคุกใต้ดินเป็นเวลาหลายวันที่เดียว

เมื่อสปิโนราถูกนำตัวมาสอบสวนอีกเป็นครั้งที่สอง
คราวนี้ท่านได้ดำเนินผู้แทนของสันตะปาปาและคณะผู้สอบสวนและลงโทษว่าเป็นคนป่าเถื่อนที่ปราศจากความ
มตตา

และยังได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเชื่อที่มลายและการบูชารูปเคารพที่ปฏิบัติกันอยู่ในศาสนจักรของโรมัน นคาทอลิกได้อย่างกระจ่างแจ้งจนเมื่อพวกเขาไม่สามารถจะโต้แย้งกับเหตุผลของท่าน ได้จึงได้นำตัวท่านกลับเข้าไปคุมขังไว้ในคุกใต้ดินอีก เพื่อจะบีบบังคับให้ท่านไคร้ครวญและยอมกลับใจจากสิ่งที่ท่านได้พูดไปแล้วนั้น

ในการสอบสวนท่านเป็นครั้งที่สามนั้น พวกเขาได้ถามท่านว่าท่านจะยอมละทิ้งความผิดของท่านหรือไม่? ท่านได้ตอบต่อคำถามดังกล่าวว่าหลักคำสอนที่ท่านถือรักษาอยู่นี้ไม่ใช่หลักคำสอนผิด ๆ เลย แต่เป็นหลักคำสอนที่บริสุทธิ์เทียบเท่ากับหลักคำสอนที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าและบรรดาอัครสาวกของพระองค์เคยสอนไว้ และได้สืบทอดลงมาจนถึงเราทั้งหลายโดยผ่านทางพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น ในที่สุดคณะผู้สอบสวนและลงโทษจึงได้พิพากษาให้นำตัวท่านไปถ่วงน้ำเสีย ซึ่งการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นนั้นก็ได้รับการดำเนินการในลักษณะที่เราได้อธิบายไปแล้ว

สปีโนร่าได้เข้าสู่ความตายด้วยความสงบเยือกเย็นและชื่นชมยินดีอย่างที่สุด และดูเหมือนว่าท่านปรารถนาที่จะให้การพิจารณาคดีและการประหารชีวิตอย่างไม่ยุติธรรมนี้จบ ๆ ลงไปเสียที ท่านได้ประกาศว่าการมีชีวิตอยู่ยืดยาวต่อไปก็รังแต่จะเป็นการหวังเหนี่ยวความสุขที่แท้จริง ซึ่งสามารถคาดหมายได้ในโลกที่จะมาถึงนี้ให้เนิ่นนานออกไปเท่านั้น

เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่น่าสนใจหลายคนที่ได้พลีชีพในส่วนต่าง ๆ ของประเทศอิตาลีเพราะเหตุจากความเชื่อของพวกเขา

จอห์น มอลลิอัส เกิดที่กรุงโรม บิดามารดาของท่านก็เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในกรุงโรมนั่นเอง เมื่อท่านอายุได้ 12 ปีบิดามารดาของท่านได้ส่งตัวท่านไปประจำอยู่ในสำนักสงฆ์ที่เมืองเกรย์ เฟอร์ียส์ ซึ่งท่านได้ศึกษาเล่าเรียนและเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในด้านศิลปะ วิทยาศาสตร์ และภาษาศาสตร์จนกระทั่งเมื่อท่านอายุเพียง 18 ปีเท่านั้นก็ได้ถูกจัดให้มีตำแหน่งตามลำดับในคณะบาทหลวงแล้ว

จากนั้นมอลลิอัสก็ถูกส่งตัวไปที่เมืองเฟอร์รารา หลังจากที่ท่านได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องอีก 6 ปีท่านก็ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้สอนพระคัมภีร์ในมหาวิทยาลัยของเมืองนั้น แต่ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ท่านไม่มีความสุขเลย เพราะท่านต้องใช้ความสามารถอย่างมากในบิดเบือนความจริงของข่าวประเสริฐ และกลบเกลื่อนความผิดของศาสนจักรแห่งกรุงโรม หลังจากที่ท่านอาศัยอยู่ที่เมืองเฟอร์ราราชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ท่านก็ย้ายไปที่มหาวิทยาลัยแห่งเมืองโบโนเนีย ซึ่งท่านได้เป็นศาสตราจารย์ที่นี่
เมื่อท่านได้อ่านบทความบางเรื่อง^๑ที่เขียนโดยผู้รับใช้ทั้งหลายที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป
ท่านก็สัมผัสถึงความผิดต่าง ๆ ของนิกายโรมันคาทอลิกได้อย่างชัดเจน
และในไม่ช้าท่านก็กลายเป็นโปรเตสแตนต์ที่มีใจร้อนรนเป็นอย่างยิ่ง

บัดนี้ท่านตั้งใจที่จะอธิบาย จดหมายของอาจารย์เปาโลที่เขียนไปถึงกรุงโรม (พระธรรมโรม)
ตามความหมายที่แท้จริงของข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้นในการเทศนาของท่านตามปกติ
กลุ่มคนที่เข้าฟังคำเทศนาของท่านอย่างต่อเนื่องต่างก็รู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก
แต่เมื่อคณะบาทหลวงทราบถึงแก่นแท้ในหลักคำสอนของท่าน พวกเขาก็แจ้งเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปยังกรุงโรม
สันตะปาปาจึงส่งนักบวชชื่อ คอรัเนลิอุส
ไปยังเมืองโบโนเนียเพื่อไปอธิบายจดหมายฉบับเดียวกันนั้นตามหลักความเชื่อของศาสนจักรแห่งกรุงโรมแข่งกับ
มอลลิอุส
อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้าประชาชนก็เห็นความแตกต่างระหว่างนักเทศน์ทั้งสองคน
กล่าวคือคนฟังคำเทศนาของมอลลิอุสเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
ในขณะที่คอรัเนลิอุสกลับต้องเทศนาให้แก่อีที่ว่างเปล่าฟังในที่สุด

คอรัเนลิอุสได้เขียนรายงานเกี่ยวกับความล้มเหลวของตนเองไปยังสันตะปาปา
สันตะปาปาจึงออกคำสั่งให้จับกุมมอลลิอุสทันที
มอลลิอุสได้ถูกจับกุมตามคำสั่งดังกล่าวและถูกคุมขังไว้อย่างแน่นหนา
ผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรแห่งเมืองโบโนเนียได้ส่งสารไปกำชับท่านว่าท่านจะต้องหันกลับจากความเชื่อนั้น
เสีย มิฉะนั้นท่านจะถูกเผาด้วยไฟ มอลลิอุสจึงยื่นอุทธรณ์ไปยังกรุงโรม
ด้วยเหตุนี้ท่านจึงถูกส่งตัวไปที่กรุงโรมเพื่อจะรับการพิจารณาคดีที่นั่น

ที่กรุงโรม มอลลิอุสได้ขอให้มีการพิจารณาคดีของท่านกล่าวกลางสาธารณชนอย่างเปิดเผย
แต่สันตะปาปาได้ปฏิเสธคำขอร้องของท่าน โดยสิ้นเชิง
และได้บัญชาให้ท่านแสดงความคิดเห็นของท่านออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร
ซึ่งท่านก็ได้เขียนแสดงความคิดเห็นและหลักความเชื่อของท่านออกมาตามหัวข้อดังนี้

ความบาปดั้งเดิมที่สืบทอดต่อ ๆ กันมาตั้งแต่อาดัม
อิสรภาพในการตัดสินใจที่จะกระทำอะไรก็ได้

การที่ศาสนจักรแห่งกรุงโรมจะกระทำผิดไม่ได้เลย

การที่สันตะปาปาจะกระทำผิดไม่ได้เลย

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

ไฟชำระ

หลักคำสอนว่าชนมปังกับเหล้าองุ่นในพิธีมหาสนิทถูกเสกให้เป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์

พิธีมิสซา

การสารภาพบาปที่หูของบาทหลวง

การอธิษฐานเผื่อคนที่ตายไปแล้ว

ชนมปังศักดิ์สิทธิ์

การอธิษฐานเพื่อกรรมิกชน

การจาริกเพื่อแสวงหาดินแดนศักดิ์สิทธิ์

การชะโลมคนที่ใกล้จะตายซึ่งกระทำโดยบาทหลวง

การนมัสการโดยใช้ภาษาแปลก ๆ

ฯลฯ

มอลลิอัสได้ยืนยันความคิดเห็นของท่านตามหัวข้อเหล่านี้โดยการใช้หลักฐานอ้างอิงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์

ในที่สุดสันตะปาปาก็ปล่อยท่านไปด้วยเหตุผลทางการเมืองและการปกครองบางประการ

แต่ต่อมาอีกไม่นานนักก็ได้บัญชาให้จับตัวท่านอีกและให้นำตัวไปประหารชีวิต มอลลิอัสถูกแขวนคอก่อน

แล้วก็ให้นำร่างของท่านไปเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านเมื่อปี ค.ศ. 1553

อีก 1 ปีต่อมา ฟรานซิส แกมบา ชาวเมืองลอมบาร์ดซึ่งเป็นผู้ที่กลับใจเสียใหม่จากการเป็นพยานของพวกเขา

โปรแตสแตนต์ก็ได้ถูกจับกุม

จากนั้นก็ถูกพิพากษาประหารชีวิตโดยคำสั่งของวุฒิสมาชิกแห่งเมืองมิลานของประเทศอิตาลี

ที่แดนประหารนั่นเอง นักบวชผู้หนึ่งได้ยื่นไม้กางเขนให้แก่ฟรานซิส ฟรานซิสจึงกล่าวแก่นักบวชผู้นั้นว่า

“จิตใจของข้าพเจ้าเปี่ยมล้นด้วยความดีขององค์พระเยซูคริสต์จนข้าพเจ้าเองไม่ต้องการแท่งไม้ที่ไร้สาระแ

ท่งนั้นเพื่อจะช่วยให้ข้าพเจ้าระลึกถึงพระองค์” ด้วยการแสดงออกและด้วยคำพูดเช่นนี้

สิ้นของท่านจึงถูกเจาะจนทะลุ จากนั้นท่านก็ถูกเผาเสียด้วยไฟ

ปี ค.ศ. 1555 อัลเจอร์อัส ซึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งเมืองปาดัว

และเป็นผู้มีความรอบรู้จากการศึกษาเล่าเรียนมาเป็นอย่างดี

เมื่อเขาได้รับความเชื่อแบบปฏิรูปก็พยายามกระทำทุกอย่างที่เขาสามารถจะทำได้เพื่อช่วยให้ผู้อื่นกลับใจเสียใหม่

พฤติกรรมของอัลเจริอัสก็เป็นเหตุให้ตัวเองต้องถูกกล่าวหาต่อสันตะปาปาว่าเขามีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ดังนั้นเขาจึงถูกจับกุมและถูกนำตัวไปขังไว้ในคุกที่เมืองเวนิซ

แต่เมื่อสันตะปาปาทราบข่าวว่า อัลเจริอัส เป็นผู้มีความรอบรู้อย่างยิ่ง และมีความสามารถส่วนตัวอย่างยอดเยี่ยม ท่านจึงคิดว่า ถ้าท่านสามารถเกลี้ยกล่อมให้เขาละทิ้งหลักการของพวกโปรเตสแตนต์ได้ ความรู้และความสามารถของเขาก็จะเป็นประโยชน์ต่อศาสนจักรแห่งกรุงโรมเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้วสันตะปาปาจึงบัญชาให้ส่งตัวอัลเจริอัสมายังกรุงโรม และพยายามที่จะชักจูงเขาให้มาอยู่ฝ่ายตนเองให้ได้โดยการให้คำมั่นสัญญาว่าจะให้สิ่งต่าง ๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นฝ่ายโลกทั้งสิ้น แต่เมื่อสันตะปาปาพบว่าความพยายามแต่ละอย่างของท่านไร้ผลโดยสิ้นเชิง ท่านจึงสั่งให้นำเขาไปเผาเสีย คำสั่งดังกล่าวก็ได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ปี ค.ศ. 1560 สันตะปาปาไพอัสที่ 4

ได้บัญชาให้มีการข่มเหงพวกโปรเตสแตนต์ทุกคนอย่างรุนแรงในทุกเมืองตลอดทั่วราชอาณาจักรของประเทศอิตาลี ในเวลานั้นมีคนจำนวนมาก ทุกเพศ ทุกวัย และทุกสถานภาพได้พลีชีพไปอย่างน่าสะพึงกลัว ความทารุณโหดร้ายที่ปฏิบัติกันในครั้งนี้ก็รุนแรงมากจนกระทั่งมีชาวโรมันคาทอลิกที่มีการศึกษาดีและมีใจเมตตาคนหนึ่งได้เขียนเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความทรมาณอย่างแสนสาหัสของพวกโปรเตสแตนต์ไปยังขุนนางชั้นสูงผู้หนึ่งว่า

“ท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า เจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่อาจจะทนเก็บความรู้สึกและอารมณ์ของข้าพเจ้าได้เลยในเรื่องเกี่ยวกับการข่มเหงที่กำลังดำเนินอยู่ในเวลานี้

ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้ายเกินความจำเป็น

ลักษณะของการประหารชีวิตก็ถึงกับทำให้ข้าพเจ้าต้องตกใจกลัวจนตัวสั่นไปหมด

เพราะดูเหมือนว่าการฆ่าวัวควายหรือแพะแกะมากกว่าจะเป็นการประหารชีวิตมนุษย์

ข้าพเจ้าจะขอเล่าภาพเหตุการณ์ให้เจ้านายฟังสักเรื่องหนึ่ง

ซึ่งข้าพเจ้าเป็นประจักษ์พยานที่เห็นเหตุการณ์เหล่านี้ด้วยตาของข้าพเจ้าเอง มีโปรเตสแตนต์ 70

คนเบียดเสียดอย่างแออัดกันอยู่ในคุกใต้ดินที่สกปรกโสโครกด้วยกัน

เพชรฆาตได้เดินเข้าไปท่ามกลางนักโทษเหล่านั้น แล้วเขาก็เลือกนักโทษคนหนึ่งออกมาผูกตา

แล้วนำตัวออกไปยังที่โล่งหน้าเรือนจำนั่นเอง และได้ทำการเชือดคอหอยของนักโทษผู้นั้นอย่างเลือดเย็นที่สุด จากนั้นเพชรฆาตก็เดินกลับเข้าไปในคุกได้คืนนั้นอีกโดยปราศจากอาการสะทสะท้านใด ๆ ทั้งสิ้น ขณะที่มือยังคงถือมีดอยู่อย่าง กระจายเลือด เพชรฆาตก็เลือกนักโทษอีกผู้หนึ่งมาผูกตา แล้วนำออกไปฆ่าในลักษณะเดียวกัน

เพชรฆาตได้ลงมือกระทำการที่ป่าเถื่อนเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกจนนักโทษกลุ่มนั้นถูกฆ่าตายจนหมดสิ้น ข้าพเจ้าขอมอบเรื่องนี้ให้อยู่ในดุลยพินิจของใต้เท้าที่จะพิจารณาความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ น้ำตาของข้าพเจ้ากำลังหยดลงบนกระดาษที่ข้าพเจ้าใช้เขียนเล่าเหตุการณ์อันเลวร้ายที่เกิดขึ้นนี้ อีกสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวถึงก็คือ เรื่องเกี่ยวกับความกล้าหาญอดทนของพวกเขาในการเผชิญกับความตาย ดูเหมือนว่าคนเหล่านี้ย่อมรับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง โดยได้อธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยความร้อนรน และเผชิญชะตากรรมของเขาด้วยความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไม่อาจจะบรรยายภาพเหล่านี้โดยระบอบอารมณ์ไม่ให้อู้สึกหวั่นกลัวจนตัวสั่นได้เลยในเมื่อข้าพเจ้าเห็นเพชรฆาตคาบมีดที่เปื้อนเลือดเต็มไปหมดไว้ด้วยฟันของเขา ช่างเป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวอะไรเช่นนั้น แม้แต่ตัวของเพชรฆาตเองก็ยังเปียกชุ่มไปด้วยเลือด เพชรฆาตผู้นี้ได้กระทำหน้าที่ของตนเองอย่างป่าเถื่อนโดยไม่สนใจใยดีต่อสิ่งใดทั้งสิ้น”

ชายหนุ่มชาวอังกฤษคนหนึ่งมีเหตุต้องมาอาศัยอยู่ในกรุงโรม วันหนึ่งขณะที่เขากำลังเดินผ่านคริสตจักรแห่งหนึ่งในกรุงโรมนั่นเอง ขบวนแห่ขนมปังศักดิ์สิทธิ์ก็เริ่มแห่ออกมาจากคริสตจักรแห่งนั้นพอดี โดยมีผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักรคนหนึ่งเป็นผู้ถือขนมปังศักดิ์สิทธิ์ เมื่อชายหนุ่มเห็นเข้า เขาก็แย่งขนมปังนั้นไปจากมือของผู้ปกครองดูแลคนนั้น แล้วโยนลงที่พื้นและกระแทบด้วยเท้าทั้งสองข้างพลางร้องต่อคนกลุ่มนั้นว่า “เจ้าพวกคนบวชรูปเคารพผู้น่าเกลียดชังทั้งหลาย พวกเจ้าได้ละทิ้งพระเจ้าเที่ยงแท้เพื่อมาเทิดทูนบูชาขนมปังชิ้นเล็ก ๆ เพียงชิ้นเดียวเท่านั้น” การกระทำเช่นนี้ทำให้ประชาชนรู้สึกเดือดดาลจนอยากจะฉีกเนื้อของเขาออกมาเป็นชิ้น ๆ ตรงนั่นเอง แต่พวกเขาทลวงได้โน้มน้าวให้พวกเขาอมปล่อยให้สันตะปาปาเป็นผู้ตัดสินคดีความเอง

เมื่อเรื่องดังกล่าวทราบถึงหูของสันตะปาปา เขาก็โกรธจัดจนได้สั่งให้นำตัวนักโทษไปเผาทันที แต่มีพระคานินัสผู้หนึ่งได้ทัดทานสันตะปาปาไว้จากการตัดสินใจอย่างเร่งด่วนเช่นนี้ โดยพูดทัดทานไว้ว่าน่าจะเป็นการดีกว่าที่จะที่จะลงโทษเขาอย่างช้า ๆ เพื่อจะทรมานและสอบสวนเขาความีใครอยู่เบื้องหลังที่คอยยุยงให้เขากระทำการอันอุกอาจเช่นนี้

สันตะปาปาเองก็เห็นชอบกับข้อเสนอดังกล่าว ชาวอังกฤษคนนี่จึงถูกรับอย่างรุนแรงที่สุด
และคำพูดเพียงประโยคเดียวที่พวกเขาสามารถยื่นออกมาจากเขาได้ก็คือ
“นี่เป็นน้ำพระทัยพระเจ้าที่จะให้ข้าพเจ้ากระทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำไปแล้ว”

เมื่อเป็นเช่นนี้สันตะปาปาจึงพิพากษาลงโทษเขา ดังนี้

1. เขาจะต้องเปลือยกายจนถึงเอวและจะถูกเพชฌฆาตนำตัวไปแห่ประจานตามถนนสายต่าง ๆ ในกรุงโรม
2. เขาจะต้องสวมภาพพญามารไว้บนศีรษะ
3. หลังของเขาจะถูกวาดและระบายเป็นรูปเปลวไฟ
4. มือข้างขวาของเขาจะถูกตัดทิ้ง
5. หลังจากที่เสร็จสิ้นการแห่ประจานแล้ว เขาก็จะถูกเผาด้วยไฟ

ทันทีที่เขาได้ยินการประกาศถึงคำพิพากษาที่เขาจะได้รับนั้น

เขาก็อธิษฐานอ้อนวอนพระเจ้าขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังและความกล้าหาญอดทนที่จะสามารถผ่าน
พ้นเหตุการณ์เหล่านี้ไปได้ ขณะที่เขาถูกแห่ไปตามถนนสายต่าง ๆ นั้นเอง

ประชาชนก็หัวเราะเยาะเข้าและกระทำการดูหมิ่นเหยียดหยามเขาเป็นอันมาก

เขาจึงได้ตอบกลับไปด้วยการดำเนินความเชื่อที่มั่งคั่งของนิกายโรมันคาทอลิก

แต่มีพระคานีนัลคนหนึ่งร่วมในขบวนแห่นั้น ได้ยื่นเข้าโดยบังเอิญจึงได้สั่งให้เอาของขจัดใส่ปากและผูกปากของ
เขาเสียเพื่อไม่ให้เขาสามารถพูดอะไรได้อีก

เมื่อเขาถูกแห่ประจานมาถึงประตูคริสตจักรตรงจุดที่เขาได้แย่งขนมปังศักดิ์สิทธิ์มากระที่บนนั้น

เพชฌฆาตที่มีหน้าที่ในการแขวนคอก็ตัดมือข้างขวาของเขาออกมาเสียบประจานไว้บนเสาไม้

จากนั้นเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในการทรมาน 2

คนก็ใช้คบเพลิงลนและจีตร่างกายของเขาตลอดเส้นทางของการแห่ประจานที่เหลืออยู่นั้น

เมื่อแห่มมาถึงหลักประหารเขาได้ก้มลงจูบโชน้ำที่เส้นที่จะใช้มัดเขากับเสาไม้ที่ปักอยู่บนพื้น ขณะนั้นเองมีนักบวชคนหนึ่งยื่นรูปเคารพของนักบุญผู้หนึ่งให้แก่เขา เขาก็ปิดทึบเสีย แล้วเขาก็ถูกมัดด้วยโซ่ติดกับเสาไม้ที่ปักอยู่บนพื้นนั้น ไฟได้ถูกจุดขึ้นที่ไม้พิน และแล้วเขาก็ถูกเผาผลาญจนกลายเป็นเถ้าถ่านอยู่ตรงนั้นเอง

หลังจากการประหารชีวิตที่ได้กล่าวถึงข้างต้นนี้ผ่านพ้นไปไม่นานนัก ก็มีชายชราที่หน้าเคารพนับถือผู้หนึ่ง ซึ่งได้ถูกจำจองในฐานะของนักโทษของศาลสอบสวนและลงโทษมาช้านานแล้วก็ได้ถูกพิพากษาประหารชีวิตด้วยการเผาไฟ ในวันประหารนั้นเอง

เมื่อท่านถูกมัดติดกับเสาไม้ที่ปักอยู่บนพื้นแล้วก็มีบาทหลวงผู้หนึ่งยื่นไม้กางเขนให้แก่ท่าน ซึ่งท่านได้กล่าวต่อกรกระทำนี้ว่า “ถ้าท่านไม่เอารูปเคารพนั้นออกไปเสียจากสายตาข้าพเจ้า ก็เท่ากับว่าท่านได้บีบบังคับให้ข้าพเจ้าต้องถ่มน้ำลายรดเจ้าสิ่งนั้นเสียแล้ว”

บาทหลวงผู้นี้ได้กล่าวว่าคุณท่านจากคำพูดดังกล่าวอย่างรุนแรง

แต่ท่านก็ยังคงพูดเตือนสติให้บาทหลวงผู้นี้ระลึกถึงพระบัญญัติสิบประการข้อที่ 1 และ 2

และขอให้เขาละเว้นจากการบูชารูปเคารพตามที่พระเจ้าเองได้ทรงบัญชาไว้แล้ว

ท่านจึงถูกเอาของขัดใส่ปากและผูกปากเสียเพื่อไม่ให้พูดสิ่งใดได้อีก จากนั้นไฟก็ถูกจุดขึ้นที่กองพินเหล่านั้น ท่านจึงได้พลีชีพท่ามกลางเปลวไฟนั้นเอง

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงในดินแดนของขุนนางชั้นมาร์ควิสแห่งเมืองซาลูเชส

ในปี ค.ศ. 1561 ดินแดนขุนนางชั้นมาร์ควิสแห่งเมืองซาลูเชส ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเหล่าหุบเขาไพค์มอนท์ มีพวกโปรเตสแตนต์อาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่

เมื่อขุนนางมาร์ควิสซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินในแถบนั้นทั้งหมดได้ถูกสันตะปาปายุ้งให้ทำการข่มเหงพวกโปรเตสแตนต์ในบริเวณนั้น ท่านมาร์ควิสจึงเริ่มต้นการข่มเหงด้วยการเนรเทศบรรดาผู้รับใช้ทั้งหลาย

และถ้ามีผู้รับใช้คนใดคนหนึ่งปฏิเสธที่จะทิ้งลูกแกะของท่าน

ก็ย่อมเป็นการแน่นอนทีเดียวที่ท่านจะต้องถูกจับไปขังไว้ในคุกและถูกทรมานอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตาม

ท่านมาร์ควิสก็ยังไม่กระทำเลยเถิดถึงขั้นประหารชีวิตผู้หนึ่งผู้ใดเลย

ต่อมาอีกไม่นานนัก ดินแดนในเขตครอบครองของท่านมาร์ควิสได้ตกเป็นของท่านตุ๊คแห่งเมืองซาลูเชส

ซึ่งได้ส่งจดหมายเวียนไปทั่วเมืองและหมู่บ้านทุกแห่งโดยเนื้อความในจดหมายฉบับนั้น

ท่านตุ๊คคาดหวังเป็นอย่างยิ่งว่าประชาชนทุกคนจะไปเข้าร่วมในพิธีมิสซาโดยพร้อมเพรียงกัน

เมื่อชาวเมืองซาอุเซสได้รับจดหมายฉบับนี้แล้วพวกเขาก็ส่งจดหมายตอบฉบับหนึ่งกลับไปยังท่านผู้คแห่งเมืองซา
วอย

หลังจากที่ท่านผู้คได้อ่านจดหมายตอบฉบับดังกล่าวแล้ว
ท่านก็ไม่ได้รบกวนพวกโปรเตสแตนต์เป็นชั่วระยะเวลาหนึ่ง
แต่ในที่สุดท่านผู้คได้ส่งสารไปประกาศให้พวกเขาทราบโดยทั่วกันว่า
พวกเขาจะต้องมาเข้าร่วมและถือรักษาพิธีมิสซาตามธรรมเนียมของนิกายโรมันคาทอลิก
มิฉะนั้นก็ให้ออกไปเสียจากดินแดนในเขตครอบครองของท่านผู้คภายใน 15 วัน
เมื่อพวกโปรเตสแตนต์ได้รับบัญชาอย่างไม่คาดหมายนี้พวกเขาก็ส่งตัวแทนผู้หนึ่งไปหาท่านผู้คเพื่อเจรจาขอให้
ท่านยกเลิกคำสั่งดังกล่าว หรืออย่างน้อยก็ให้ลดความรุนแรงลงบ้าง
แต่การคัดค้านของพวกเขาก็เปล่าประโยชน์โดยสิ้นเชิง
ท่านผู้คได้ขอให้พวกเขาเข้าใจไว้ด้วยว่าคำสั่งดังกล่าวถือเป็นคำสั่งที่เด็ดขาดแล้ว

คนที่อ่อนแอก็ยอมเข้าร่วมในพิธีมิสซาเพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกเนรเทศและเพื่อจะสามารถรักษาทรัพย์สินและที่
ดินของเขาไว้ได้ ส่วนคนอื่น ๆ ก็ยอมย้ายออกไปพร้อมด้วยทรัพย์สินทุกอย่างที่สามารถขนไปยังดินแดนอื่น
ๆ ได้
และมีหลายคนที่ประวิงเวลาอยู่เนิ่นนานจนกระทั่งพวกเขาต้องทิ้งข้าวของมีค่าแล้วรีบเดินทางออกจากดินแดนใน
นเขตครอบครองนั้นอย่างรีบร้อน
แต่คนเหล่านั้นที่อยู่รั้งท้ายเพราะยังอาศัยอาวรณ์กับทรัพย์สินสมบัติและบ้านเรือนของตนก็ได้ถูกจับกุม
ถูกปล้นเอาทรัพย์สินสิ่งของไป และถูกฆ่าตายเสีย

เรื่องราวเกี่ยวกับการข่มเหงต่าง ๆ ในหุบเขาไฟด์มอนท์ในศตวรรษที่ 17

สันตะปาปาคลีเมนต์ที่ 8 ได้ส่งพวกมิชชันนารีเข้าไปในเหล่าหุบเขาไฟด์มอนท์ด้วยความตั้งใจที่จะชักจูงพวก
โปรเตสแตนต์ให้ละทิ้งความเชื่อของตนเสีย
มิชชันนารีเหล่านี้ได้สร้างโบสถ์ขึ้นในบริเวณพื้นที่หลายส่วนของเหล่าหุบเขาไฟด์มอนท์
ไม่นานนักโบสถ์เหล่านี้ก็ได้สร้างปัญหายุ่งยากให้แก่พวกที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป
เพราะโบสถ์เหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงป้อมปราการที่ใช้ควบคุมพวกเขาเท่านั้น
แต่ยังเป็นทีลี้ภัยสำหรับทุกคนที่หลบหนีจากการที่ได้ทำอันตรายแก่พวกเขาไม่มากนักน้อยแล้วก็เข้าไปหลบซ่อนใน
โบสถ์เหล่านี้

ความโห้งและการกดขี่ข่มเหงที่ได้รับจากมิชชันนารีเหล่านี้ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาไปประท้วงและยื่นข้อเรียกร้องไปยังท่านผู้ว่าการเมืองชาวอียิปต์ เพื่อขอความช่วยเหลือจากอัครราชทูต แต่แทนที่พวกเขาจะได้รับการบรรเทาทุกข์ใด ๆ ท่านผู้ว่าการกลับออกคำสั่งโดยที่พระองค์ได้ประกาศว่า พยานเพียงคนเดียวในศาลก็เพียงพอแล้วที่จะฟ้องร้องพวกโปรเตสแตนต์คนใดคนหนึ่งได้ และใครก็ตามที่สามารถเป็นพยานได้ว่ามิโปรเตสแตนต์คนหนึ่งได้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นความผิดอะไรก็ตาม พยานคนนั้นก็จะได้รับรางวัลเป็นเงิน 100 คราวน์

ผลที่เกิดขึ้นตามมาก็คงจะคาดหมายกันได้อยู่แล้วว่า

การออกคำสั่งดังกล่าวเป็เหตุให้มีพวกโปรเตสแตนต์จำนวนมากมาขอร้องขอความช่วยเหลือจากพยานเท็จและความลึกลับของศาลเหล่านั้น

เพราะมิชชันนารีคาทอลิกที่ชั่วร้ายหลายคนก็กล้าสบถสาบานทุกอย่างเพื่อปกป้องพวกโปรเตสแตนต์เพราะเห็นแก่อามิสสินจ้างที่จะได้เป็นรางวัล

แล้วก็รีบไปสารภาพบาปกับบาทหลวงเพื่อขอการยกโทษบาปผิดจากการให้คำสัตย์สาบานอย่างพล่อย ๆ นั้น

และถ้ามิชชันนารีคาทอลิกคนใดที่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมากกว่าคนอื่น ๆ

และมาดำเนินคดีกับคนอื่นเหล่านี้สำหรับความผิดที่พวกเขาทำขึ้นอย่างไม่ละอายนั้น

คนกลุ่มนี้เองนั้นแหละจะถูกแจ้งความและลงโทษในข้อหาหมิ่นพฤติกรรมสนับสนุนพวกที่มีความเชื่อที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง

พวกมิชชันนารีคาทอลิกได้กระทำทุกวิถีทางที่พวกเขาสามารถจะทำได้เพื่อให้หนังสือของพวกโปรเตสแตนต์ตกมาอยู่ในกำมือของพวกเขาเพื่อจะได้นำไปเผาทำลายเสีย

แต่ในและเมื่อพวกโปรเตสแตนต์พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะปกปิดและซ่อนหนังสือของเขาไว้อย่างมิดชิด

มิชชันนารีคาทอลิกเหล่านี้จึงเขียนจดหมายไปยังท่านผู้ว่าการเมืองชาวอียิปต์

เมื่อท่านผู้ว่าการเห็นว่าคนเหล่านั้นไม่ยอมมอบพระคัมภีร์ หนังสือเกี่ยวกับการอธิษฐาน

และตำรับตำราเกี่ยวกับหลักความเชื่อให้แก่กลุ่มมิชชันนารี

ดังนั้นท่านผู้ว่าการจึงส่งทหารจำนวนหนึ่งเข้าไปล้อมกรอบพวกเขาไว้

ทหารผู้ดีในคราบของผู้ร้ายเหล่านี้ได้กระทำการที่ชั่วร้ายในบ้านเรือนของพวกโปรเตสแตนต์เป็นอันมาก

และยังได้ทำลายเสบียงอาหารของเขาทั้งหมดจนทำให้หลายครอบครัวต้องสิ้นเนื้อประดาตัวจนถึงกับล้มจมไปหมด

และเพื่อจะสนับสนุนให้พวกโปรเตสแตนต์ยอมทิ้งความเชื่อดั้งเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ท่านผู้คห้แห่งเมืองชาวอวยจึงได้ออกประกาศฉบับหนึ่ง ซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้ในใบประกาศฉบับนี้ว่า “เพื่อที่จะหนุนใจพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางให้ยอมหันกลับมาเป็นคาทอลิก พวกเราจึงมีความประสงค์ และมีความยินดีที่จะประกาศให้ทราบกัน โดยทั่วกัน ณ ที่นี้ว่า ทุกคนที่รับเอาความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกอันบริสุทธิ์นี้ จะได้รับประโยชน์จากการยกเว้นภาษีทั้งหมดทุกอย่างเป็นช่วงระยะเวลาาน 5 ปี โดยเริ่มจากวันที่พวกเขาตั้งใจใหม่นั้น” นอกจากนี้ท่านผู้คห้ยังได้ตั้งศาลชนิดหนึ่งขึ้นมาอีกด้วย เรียกว่า สภากวาดล้างพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางให้หมดสิ้นไป ศาลประเภทนี้มีหน้าที่สืบสวนเกี่ยวกับสิทธิพิเศษต่าง ๆ ที่บรรดาคริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่ทั้งหลายเคยได้รับมาตั้งแต่สมัยโบราณ และสืบสวนเกี่ยวกับกฎหมายต่าง ๆ ที่ออกมาเป็นครั้งคราวในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อพวกโปรเตสแตนต์ เพื่อจะได้ออกกฎหมายยกเลิกสิทธิพิเศษต่างๆ และยกเลิกกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อพวกโปรเตสแตนต์เหล่านี้เสีย

หลังจากนั้นท่านผู้คห้ก็ได้ออกคำสั่งอีกหลายครั้งอย่างต่อเนื่อง โดยห้ามไม่ให้พวกโปรเตสแตนต์ทำหน้าที่เป็นครูในโรงเรียน หรืออาจารย์พิเศษที่สอนเป็นการส่วนตัว ห้ามไม่ให้ป็นครูสอนศิลปะวิชาการ หรือภาษาใด ๆ ทั้งสิ้น ห้ามไม่ให้มีตำแหน่งใด ๆ ที่จะได้รับผลประโยชน์ ความเชื่อถือ หรือเกียรติยศใด ๆ และในที่สุดก็ได้ออกคำสั่งให้พวกเขาต้องเข้าร่วมพิธีมิสซา คำสั่งในครั้งสุดท้ายนี้ก็เป็นสัญญาณที่ชี้ให้เห็นว่าการข่มเหงกำลังจะเริ่มขึ้นอย่างแน่นอน ซึ่งก็ได้มีการข่มเหงเกิดขึ้นตามมาในไม่ช้า

บุคคลในกลุ่มแรกคนหนึ่งที่ตั้งใจดูความสนใจของพวกโรมันคาทอลิก ก็คือ ซีเบสเตียน บาเซน ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์ที่มีใจร้อนรน ท่านได้ถูกพวกมิชชันนารีคาทอลิกจับตัว ถูกขังไว้ และถูกทรมานนานถึง 15 เดือน จากนั้นก็ถูกโยนเข้าไปในกองไฟ

แต่ก่อนที่การข่มเหงจะเริ่มตั้นขึ้นนั้น พวกมิชชันนารีคาทอลิกได้จ้างพวกลักพาตัวให้ไปขโมยเด็ก ๆ ของพวกโปรเตสแตนต์มา เพื่อคนพวกนี้จะได้อบรมเลี้ยงดูเด็ก ๆ ที่ถูกลักพาตัวมาได้ นั้นให้เติบโตขึ้นมาเป็นโรมันคาทอลิกโดย ตอนแรกพวกเขาก็แอบทำการนี้กันอย่างลับ ๆ แต่ต่อมาพวกเขาก็ใช้กำลังแย่งชิงเอาเด็กไปอย่างหน้าด้าน ๆ และถ้าพ่อแม่ที่นำเวทนาเหล่านี้เข้ามาขัดขวางก็ถูกฆาตกรรมทันที

เพื่อส่งเสริมให้การข่มเหงกระทำกันให้มากยิ่งขึ้นไปอีก

ท่านผู้ค้ำแห่งเมืองชาวอวยจึงได้เรียกให้มีการประชุมทั่วไปซึ่งประกอบด้วยพวกขุนนางกับชนชั้นสูงที่เป็นโรมันคาทอลิก

และได้มีมติให้มีการออกคำสั่งให้ปราบปรามพวกปฏิรูปอย่างเอาจริงเอาจัง โดยได้มีการอ้างเหตุผลหลายประการในการกวาดล้างพวกปฏิรูปในครั้งนี้ เหตุผลต่าง ๆ ที่พวกเขาพยายามเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาก็คือ

1. เพื่อพิทักษ์รักษาสิทธิอำนาจของสันตะปาปา
2. เพื่อให้การดำเนินงานของศาสนจักรอยู่ภายใต้การปกครองเพียงรูปแบบเดียว
3. เพื่อก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันท่ามกลางหมู่คณะ
4. เพื่อถวายเป็นเกียรติแก่บรรดานักบุญทั้งหลาย และเป็นการถือรักษาพิธีต่างๆ ของศาสนจักรแห่งกรุงโรม”

คำสั่งต่าง ๆ ก็ตามมาด้วยการออกพระราชบัญญัติที่เหี้ยมโหดที่สุดอีกฉบับหนึ่งโดย แอนดรู แกสทาลโด ซึ่งเป็นด็อกเตอร์ทางด้านกฎหมายบ้านเมืองเมื่อวันที่ 25 มกราคม ค.ศ.1655 และด้วยความเห็นชอบของท่านผู้ค้ำคำสั่งดังกล่าวได้ประกาศให้ทราบโดยทั่วกันว่า ให้หัวหน้าครอบครัวทุกคนพร้อมด้วยสมาชิกของครอบครัวที่มีความเชื่อแบบปฏิรูป ไม่ว่าจะมียศฐาบรรดาศักดิ์ระดับใด หรือมีสถานภาพใดก็ตามโดยไม่มีข้อยกเว้น โดยเป็นผู้ที่อาศัยอยู่และเป็นครอบครัวที่ดินในเขตเมืองลูเซอร์เน่ เมืองแซนท์จีโอแวนนิ เมืองไบเบียนา เมือง

แกมพิกลีอง เมืองแซนท์เซ็คคอนโด เมืองลูเซอร์เน่ททา เมืองลา ทอร์เร่ เมืองฟิโนล์ และเมืองบริเซแรสสิโอ จะต้องย้ายออกไปจากสถานที่ดังกล่าวภายใน 3 วันหลังจากวันประกาศ และให้ย้ายเข้าไปตั้งหลักแหล่งในสถานที่และเขตจำกัด ซึ่งท่านผู้ค้ำอนุญาตให้อยู่ได้ตามชอบพระทัยพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เมืองบ็อบบิโอ เมืองแองรีอกน่า เมืองวิลริโอ เมืองโรราท่า และในเขตโบเน่ททิประชาชนทุกคนจะต้องปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อยกเว้น มิฉะนั้นจะมีโทษถึงตาย ทั้งบ้านเรือนและทรัพย์สินก็จะถูกยึดด้วย เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะยอมเปลี่ยนความเชื่อมาเป็นโรมันคาทอลิกภายในเวลาที่กำหนดให้

การออกคำสั่งอย่างกระหน่ำหนักนี้ได้ส่งผลกระทบต่อคนเหล่านั้นทุกคนอย่างรุนแรง

และฤดูหนาวที่กำลังพัฒนาอย่างรุนแรงจนเห็นได้ชัดนี้ก็คงจะเพิ่มความทุกข์ทรมานให้แก่พวกเขามากยิ่งขึ้น แต่ทั้ง ๆ

ที่เป็นเช่นนี้พวก โรมันคาทอลิกเหล่านั้นก็ยังขับไล่พวกเขาให้ออกไปจากที่พักอาศัยของเขาตามเวลาที่กำหนดไว้

แล้ว โดยไม่มีแม้แต่เครื่องนุ่งห่มที่จะปกคลุมร่างกายพวกเขาได้อย่างเพียงพอ
มีคนจำนวนมากที่ต้องตายอย่างน่าอนาถบนเทือกเขาเหล่านั้นเนื่องจากอากาศที่หนาวเย็นจนจับจ๊วหัวใจ
หรือไม่ก็เนื่องจากขาดแคลนอาหาร
ส่วนคนเหล่านั้นที่ยังคงค้างอยู่ภายหลังจากการประกาศคำสั่งนี้ไปแล้วก็ถูกฆาตกรรมโดยชาวบ้านที่เป็นโรมัน
นคาทอลิกหรือถูกยิงโดยพวกทหาร

เราสามารถจะมองเห็นถึงความเหี้ยมโหดเหล่านี้ได้จากการบรรยายสภาพที่เกิดขึ้นในจดหมายที่เขียนขึ้น โดยชาว
โปรเตสแตนต์คนหนึ่งซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุและได้หนีพ้นจากการถูกล้างผลาญชีวิตในครั้งนี้
เขาได้เขียนเอาไว้ในเนื้อหาของจดหมายฉบับดังกล่าวไว้ว่า
“เมื่อกองทหารเหล่านั้นตั้งหลักได้แล้วก็ยิ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ
เพราะมีชาวบ้านที่เป็นโรมันคาทอลิกในละแวกนั้นได้เข้ามาร่วมสมทบด้วยเป็นอันมาก
เนื่องจากเมื่อคนพวกนี้ทราบที่เรากลายเป็นเหยื่อที่เคราะห์ร้ายสำหรับนักกรบที่ทั้งปล้นและฆ่าเหล่านั้นพวกเขากรี
บเข้ามาสมทบกับกองทัพ
และเมื่อกำหนดเวลามาถึงพวกเขาก็ได้โถมเข้าใส่พวกเราด้วยความโกรธแค้นอย่างบ้าคลั่ง
นอกเหนือจากท่านผู้ค้ำแห่งกองทัพของเมืองชาวยิว
และพวกชาวบ้านที่เป็นโรมันคาทอลิกแล้วยังมีกองหนุนของชาวฝรั่งเศสอีกหลายกองพัน
กองร้อยบางกองร้อยซึ่งขึ้นตรงต่อกองทัพน้อยของชาวไอริช และมีกลุ่มของพวกนอกกฎหมาย
พวกขนของเถื่อน และพวกนักโทษอีกหลายกลุ่มซึ่งเป็นพวกที่ได้รับความมันส์สัญญาจากบาทหลวงและผู้มีอำนาจว่า
จะได้รับนิรโทษกรรมและได้รับการปลดปล่อยให้มีอิสรภาพในโลกนี้
และยิ่งไปกว่านั้นยังจะได้รับการอภัยโทษบาปในโลกที่จะมาถึงอีกด้วย สิ่งต่าง ๆ
เหล่านี้จะเป็นผลตอบแทนที่พวกเขาจะได้รับจากการที่ช่วยกำจัดพวก
โปรเตสแตนต์ให้หมดไปจากบริเวณหุบเขาไพค์มอนท์

“ฝูงชนพร้อมอาวุธซึ่งได้รับการสนับสนุนจากพวกผู้ปกครองดูแลเขตศาสนจักร และพวกบาทหลวงทั้งหลาย
ก็ได้กระหน้าโจมตีพวกโปรเตสแตนต์อย่างดุเดือดที่สุด
ซึ่งในเวลานั้นมีแต่ความหวาดกลัวและสิ้นหวังท่ามกลางพวกโปรเตสแตนต์นั้น
เลือดกระเซ็นเปรอะเปื้อนไปทั่วพื้นบ้านทุกหลัง ซากศพเกลื่อนไปทั่วท้องถนนสายต่าง ๆ
เสียงร้องไห้คร่ำครวญทำให้ผู้ที่ได้ยินต้องตื่นตระหนกไปทั่วทุกสารทิศ
มีบางคนก็ลุกขึ้นจับอาวุธขึ้นป้องกันตนเอง และเข้ารบกับกองทหารเหล่านั้นเป็นจุด ๆ
แต่มีคนเป็นจำนวนมากหนีไปยังภูเขาร่วมกับครอบครัวของตน

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง พวกผู้รุกรานได้ทรมานผู้หญิงและเด็ก ๆ 150

คนหลังจากที่พวกผู้ชายได้หลบหนีก่อนหน้านี้ไปแล้ว

พวกผู้ชายเหล่านั้นคงหวังว่าคนเหล่านี้คงจะไม่ทำร้ายผู้หญิงและเด็ก แต่พวกเขาคิดผิดไปถนัด

เพราะพวกผู้รุกรานได้ตัดศีรษะบรรดาผู้หญิงเหล่านั้น และทูปหัวของเด็กจนมันสมองแตกกระจาย

ในเมืองวิลริโอและและบ็อบบิโอ คนส่วนใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 15

ปีขึ้นไปที่ได้ปฏิเสธไม่ยอมไปเข้าร่วมในพิธีมิสซาก็ถูกคนเหล่านั้นจับตรึงบนไม้กางเขนโดยห้อยศีรษะลงมาด้านล่าง

สำหรับเยาวชนและเด็ก ๆ ส่วนใหญ่ที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปีก็ถูกรัดคอตายอย่างน่าอนาถ

ซาร่าราทีโนล เค็ส วิกเน็ส หญิงชราอายุ 60 ปีได้ถูกทหารจับกุม

คนเหล่านั้นได้สั่งให้นางอธิษฐานต่อนักบุญบางท่าน เมื่อนางได้ปฏิเสธ พวกเขา ก็ ฟันเคียวเข้าที่ท้องของนาง

แล้วเกี่ยวจนท้องของนางแหะออก

จากนั้นก็ตัดศีรษะนางเสีย

มาร์ธา คอนสแตนติน

หญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตาดีคนหนึ่งได้ถูกทหารหลายคนในกองทัพกระทำอย่างชั่วช้าลามกและโหดร้ายทารุณยิ่ง

นัก พวกเขาได้ข่มขืนเธอก่อน จากนั้นก็ฆ่าเธอด้วยการตัดเต้านมของเธอทั้ง 2 ข้าง

แล้วเอาไปทอดในกระทะก่อนที่จะยกเป็นสำหรับอาหารไปตั้งไว้เบื้องหน้าเพื่อนทหารด้วยกัน

เพื่อนทหารเหล่านั้นก็กินเข้าไปโดยไม่ทราบว่าเป็นอะไร?

เมื่อพวกเขากินเข้าไปหมดแล้วจึงมีคนบอกว่ามันทำมาจากอะไร?

ผลที่เกิดขึ้นตามมาจากความตึกคองและความพิเรนทร์ของทหารกลุ่มนั้นก็ได้ออกให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันขน

านใหญ่ ทั้งสองฝ่ายชักดาบออกมาทำหั่นกันจนดูชุลมุนวุ่นวายไปหมด

มีคนเป็นอันมากถูกฆ่าตายจากการทะเลาะวิวาทกันเองในครั้งนี้ แต่ฝ่ายที่ตายมากกว่าคือ

พวกที่ได้ลงมือสังหารหมู่พวกผู้หญิงอย่างน่าสะพึงกลัวและพวกที่ได้ร่วมกันวางแผนกลั่นแกล้งเพื่อนทหารด้วย

กันอย่างที่มนุษย์ธรรมดาสามัญไม่พึงกระทำนั้น

ทหารกลุ่มหนึ่งสามารถจับผู้ชายชาวเมืองทราสตินีเออร์ได้คนหนึ่งจึงใช้ปลายดาบแทงทะลุใบหูของเขาทั้งสองข้าง

และแทงทะลุเท้าของเขาทั้งสองข้างด้วย

จากนั้นพวกเขาก็ใช้คีมที่ได้นำไปเผาไฟจนร้อนแดงมาถอนเล็บออกจากริมมือและนิ้วเท้าของเขา

แล้วก็เอาเขาไปผูกติดกับหางลาตัวหนึ่ง ซึ่งมันได้ลากเขาไปตามถนนสายต่าง ๆ
สุดท้ายพวกเขาได้ใช้เชือกมัดรอบศีรษะของเขาแล้วเอาไม้ใส่เข้าไปในเชือก
แล้วพวกเขาก็ช่วยกันขันชะเนาะอย่างรุนแรงเพื่อจะบีบศีรษะให้หลุดออกจากร่างเสียเลย

ปีเตอร์ ไชม่อน ชาวโปรเตสแตนต์ที่มีอายุล่วงเข้าสู่วัย 80 ปีแล้ว ได้ถูกจับมัดคอกับสันเท้าทั้งสองข้าง
แล้วโยนลงมาจากหน้าผาอันสูงชัน
แต่ขณะที่ร่างของเขากำลังล่องล่นลงไปในน้ำ ต้นไม้ที่งอกออกมาจากกลางน้ำผาได้เกี่ยวเชือกที่มัดตัวเขาไว้
เขาจึงห้อยอยู่กลางน้ำผานั้นเอง เขาต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในสภาพนั้นเป็นเวลาหลายวัน
และในที่สุดก็เสียชีวิตด้วยความอดอยากอย่างน่าเวทนายิ่งนัก

ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ อาร์มาน ได้ถูกแยกแขนขาออกจากร่าง แล้วนำแขนและขาเหล่านั้นไปแขวนไว้ที่รั้วต้นไม้

หญิงชรา 2 คนถูกฟันจนแผลเหวอะหวะและถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่บนหิมะในทุ่งจนขาดใจตายไปเอง

หญิงชรามากแล้วและมีรูปร่างพิกลพิการก็ยังไม่มีการละเว้น นางได้ถูกตัดจมูกและแขนทั้ง 2
ข้างออกและถูกปล่อยไว้ให้เลือดไหลออกจนตายในสภาพนั้น

มีพวกผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก ๆ หลายคนถูกเหวี่ยงลงมาจากโศดหินร่างกระแทกพื้นจนแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี
ในบรรดาคคนเหล่านี้มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ แมกคาเดิน เบอร์ทีโน ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์แห่งเมืองลา ทอร์เร
ได้ถูกถอดเสื้อผ้าออก

ถูกมัดให้ศีรษะอยู่ระหว่างขาทั้งสองข้างของตัวเองและถูกจับโยนลงมาจากหน้าผาที่สูงชันแห่งหนึ่ง

แมรี เรย์มอนต์จากเมืองเดียวกันนั้น ได้ถูกแกะเนื้อออกจากกระดูกจนขาดใจตาย

แมกคาเดิน ไฟลือทแห่งเมืองวิลลาโร ได้ถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ ในถ้ำที่เมืองแคสทิลัส แอนน์ ชาร์

โบนิเออร์ ได้ถูกปลายไม้ข้างหนึ่งแทงทะลุร่างของเธอ ส่วนปลายอีกข้างหนึ่งนั้นปักไว้บนพื้น
และถูกปล่อยไว้ในสภาพนั้นให้ตายไปอย่างน่าอนาถ

จาค็อบ เพอริน

ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลเขตคริสตจักรแห่งเมืองวิลลาโรพร้อมด้วยเดวิดน้องชายของเขาได้ถูกถลกหนังทั้งเป็น

จิโอแวนนิ แอนเดรีย มิเซียลล์ ซึ่งเป็นชาวเมืองลา ทอร์เร่ ถูกจับพร้อมกับลูก ๆ ของเขาอีก 4 คน ลูก 3 คนถูกหั่นออกเป็นชิ้น ๆ ต่อหน้าต่อตาเขา เมื่อลูกเหล่านั้นตายไปแล้ว พวกทหารก็หันมาถามเขาว่าเขาจะยอมประกาศที่จะทิ้งความเชื่อเดิมหรือไม่ ซึ่งเขาได้ปฏิเสธอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ทหารคนหนึ่งจึงจับขาทั้ง 2 ข้างของลูกคนสุดท้ายแล้วยกขึ้นมาทั้งตัวและได้ถามคำถามเดียวกันนี้ต่อพ่อของเด็ก เขาได้ตอบเช่นเดิม

ซึ่งขณะนั้นคนอำมหิตคิมนุสผู้นี้จึงได้ฟาดศีรษะของเด็กนั้นจนสมองแตกกระจายไปทั่ว อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาเดียวกันพ่อของเด็กได้กระโดดลอยห่างจากพวกเขาและรีบวิ่งหนี พวกทหารยิงปืนใส่เขาแต่ยิงไม่ถูก เขาจึงวิ่งหนีอย่างรวดเร็วเข้าไปอาศัยหลบซ่อนตัวในภูเขาแอลป์

จิโอแวนนิ ฟิลาโนซ็อง

ได้ปฏิเสธที่จะกล่าวคำสัตย์สาบานว่าจะทิ้งความเชื่อเดิมจึงถูกมัดขาข้างหนึ่งไว้กับหางของล่อ และถูกลากไปตามถนนสายต่าง ๆ

ในเมืองลูเซอร์เน่ท่ามกลางเสียงตะโกนโห่ร้องแสดงความสะใจจากฝูงชนที่ไร้ความเมตตาปราณี และยังได้เอาหินขว้างปาใส่เขาอีกพลางร้องตะโกนออกมาว่า

“เขาถูกพญามารสิงร่างอยู่จนแม้กระทั่งการขว้างด้วยหินหรือการถูกลากไปตามถนนสายต่าง ๆ ก็ยังไม่สามารถฆ่าเขาให้ตายได้ เพราะพญามารนั่นเองที่ทำให้เขามีชีวิตอยู่ได้”

จากนั้นพวกเขาก็นำชายผู้นี้ไปที่ริมแม่น้ำและได้ตัดศีรษะของเขา

แล้วทิ้งศีรษะกับศพของเขาไว้ที่ริมแม่น้ำโดยไม่มีกรกลบฝังแต่อย่างใด

ปีเตอร์ ฟอนไทเน่ มีลูกสาวอายุ 10 ขวบชื่อ แคมาลีน ซึ่งหน้าตาสวยสดงดงามมาก

แต่ก็ยังไม่วายต้องถูกข่มขืนและถูกฆาตกรรมโดยพวกทหาร

พวกเขายังได้ขังเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งมีอายุไล่เลี่ยกันให้ตายทั้งเป็นที่เมือง วิลลา โนวา

เมื่อหญิงที่น่าสงสารผู้หนึ่งได้ทราบข่าวว่าพวกทหารกำลังยกพวกมุ่งหน้ามายังบ้านของนาง นางจึงรีบหนีไปซึ่งมีทารกน้อยนอนอยู่ข้างโนแล้วเร่งเดินทางมุ่งหน้าไปยังป่าที่บอบอย่างรีบร้อน อย่างไรก็ตามพวกทหารก็ยังมองเห็นเข้าจนได้จึงไล่ตามนางไป

นางจำใจต้องทำให้ตัวเบาลงโดยการวางเปลและทารกน้อยนั้นลงบนพื้น
เมื่อพวกทหารมาถึงก็ได้ฆาตกรรมเด็กทารกทันที
และได้ออกติดตามมารดาของทารกนั้นต่อไปจนมาพบนางหลบอยู่ในถ้ำจึงได้ข่มขืนนางก่อน
แล้วจึงใช้ดาบฟันนางจนร่างแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

จาโคโบ มิซลิโน ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองคริสตจักรแห่งเมืองบ็อบบิโอ พร้อมด้วยพวกโปรเตสแตนต์คนอื่น ๆ
อีกหลายคนได้ถูกแขวนไว้ด้วยตะขอหลายอันซึ่งเกี่ยวแน่นอยู่ที่ห้อง
และถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่ในสภาพนั้นจนขาดใจตายไปด้วยความทรมานอย่างแสนสาหัส

จิโอเวนนิ รอสแทกนีออล ซึ่งเป็นชาวโปรเตสแตนต์ที่ได้รับความเคารพนับถือมาก ท่านมีอายุ 80
กว่าปีก็ยังถูกตัดจมูกและใบหูทั้ง 2 ข้าง
และถูกแฉะเนื้อออกไปจากร่างกายที่ละชิ้นจนท่านเลือดไหลออกมามากจนถึงแก่ความตายในที่สุด

จาค็อบ ไบโรเน่ ซึ่งเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนในเมืองโรราท่า
ด้วยโทษฐานที่ได้ปฏิเสธไม่ยอมเปลี่ยนความเชื่อของตนจึงถูกถอดเสื้อผ้าออกจากร่างกายเปลือยเปล่า
และถูกคิมเหล็กร้อนแดงกระชากดึงเล็บมือและเล็บเท้าหลุดออกมา ส่วนมือก็ถูกปลายแหลมของมีดเจาะจนทะลุ
จากนั้นท่านก็ถูกมัดด้วยเชือกรอบเอวของท่าน และถูกนำตัวเดินไปตามถนนสายต่าง ๆ
โดยมีทหารขนานบ่าข่างท่านไปข้างละคน ทุกครั้งที่มีการเลี้ยวเข้าไปในถนนและตามตรอกซอกซอยต่าง ๆ
นั้นทหารที่อยู่ทางขวามือของท่านก็จะใช้มีดกรีดเนื้อของเขาเป็นแผลลึกยาว
ส่วนทหารที่อยู่ทางซ้ายมือของท่านก็ตีท่านด้วยกระบองสั้น ทหารทั้ง 2 คนได้พูดขึ้นพร้อมกันว่า
“แกจะไปเข้าร่วมพิธีมิสซาไหม? แกจะไปเข้าร่วมพิธีมิสซาไหม?” ท่านก็ยังคงตอบปฏิเสธต่อคำถามเหล่านี้
ในที่สุดท่านก็ถูกนำตัวมาถึงสะพาน พวกทหารได้ตัดศีรษะของท่านที่เสาของราวสะพานนั้น
และได้โยนศีรษะกับศพของท่านลงไปในแม่น้ำ

พอล การ์เนียร์

ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์ซึ่งเป็นที่รักของคนเป็นอันมากเพราะท่านเป็นผู้ที่เคร่งครัดในทางของพระเจ้าอย่างยิ่ง
ท่านได้ถูกควักลูกตาออกทั้ง 2 ข้าง จากนั้นก็ถูกถลกหนังทั้งเป็น และถูกตัดแยกออกเป็น 4 ส่วน
แต่ละส่วนได้ถูกนำไปวางไว้ตามบ้านสำคัญ ๆ ทั้ง 4 แห่งในเมืองลูเซิร์น
ท่านได้ยอมรับการทรมานเหล่านี้ทุกอย่างด้วยความอดทนเป็นเลิศ

ปากของท่านได้สรรเสริญพระเจ้าตราบเท่าที่ท่านยังสามารถเอ่ยวาจาได้
ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความกล้าหาญอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนี้เกิดขึ้นจากการไว้วางใจในพระเจ้าอย่างแท้จริง

ดาเนียล คาร์บอน ชาวเมือง โรแก็พเพียต้าได้ถูกกลุ่มทหารจับกุม
ทหารเหล่านี้ได้ตัดศีรษะเขาแล้วเอาควักเอาสมองไปทอดกิน

หญิงชราตาบอด 2 คนจากคริสตจักรเซนต์จีโอเวนนีได้ถูกนำตัวไปเผาทั้งเป็น

หญิงหม้ายชาวเมืองลาร์ ทอร์เร่และลูกสาวของนางได้ถูกต้อนให้เดินลงไปแม่น้ำ
แล้วถูกขว้างด้วยหินจนตายอยู่ในแม่น้ำนั่นเอง

ชายผู้หนึ่งชื่อ พอล ไกลด์ พยายามจะวิ่งหนีจากพวกทหารจึงถูกยิงที่คอ พวกทหารได้เจาะจมูกของเขา
แต่ค้างของเขากลับได้แทงเขาและเอาซากศพของเขาโยนให้พวกสุนัขกัดกินเสีย

กองทหารของชาวไอริชบางกลุ่มจับนักโทษชาวเมืองการ์ซิกเลียน่า ได้ 11 คน
พวกทหารได้เร่งไฟในเตาหลอมให้ร้อนแรงยิ่งขึ้น
และได้บังคับให้พวกเขาผลักกันและกันเข้าไปในเตาหลอมนั้นจนกระทั่งมาถึงคนสุดท้าย
พวกเขาก็ผลักเขาเข้าไปในเตาไฟด้วยตนเอง

ไมเคิล โคนีท เป็นชายอายุประมาณ 90 ปีถูกเผาจนตาย

แบ็พทิสต้า อีอริ ซึ่งเป็นชายแก่อีกคนหนึ่งถูกแทงจนตาย

บาร์โธโลมิว แฟรสเซ่ ถูกเจาะสันเท้าทั้ง 2 ข้างจนทะลุแล้วเอาเชือก 2 เส้นมาร้อยที่รูทั้ง 2 ข้างนั้น
เขาได้ถูกเชือกลากไปในสภาพนั้นจนมาถึงบริเวณคุก
ซึ่งอีกไม่นานนักเขาก็เสียชีวิตในคุกนั่นเองเนื่องจากบาดแผลได้ลุกลามจนกลายเป็นเนื้อร้าย

บุตรชายคนหนึ่งและบุตรสาวคนหนึ่งของที่ปรึกษาแห่งเมืองจีโอเวนนีได้ถูกทิ้งให้กลิ้งลงมาจากเนินเขาที่สูงชัน
ด้วยกัน สุดท้ายก็กลิ้งตกลงไปในหลุมลึกที่ก้นเหวและจบชีวิตลงที่นั่นเอง

ซีพเรียนา แบสเตีย เมื่อถูกถามว่าเขาจะสละความเชื่อของเขา และเปลี่ยนเป็นโรมันคาทอลิกหรือไม่ เขาก็ตอบว่า “ข้าพเจ้าขอสละชีวิตหรือยอมเปลี่ยนเป็นสุนัขเสียยังดีกว่า” บาทหลวงคนหนึ่งจึงได้ตอบต่อคำพูดนั้นว่า “สำหรับการพูดเช่นนั้นเจ้าจะได้สละชีวิต และจะถูกโยนให้พวกสุนัข”
เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ลากชายผู้นี้ไปที่คุก และขังเขาไว้จนกระทั่งเขาต้องตายเพราะความหิวโหยอย่างน่าเวทนา หลังจากนั้นพวกเขาก็โยนซากศพของเขาไว้ในถนนหน้าคุกนั่นเอง และซากศพของเขาได้ถูกพวกสุนัขเข้ามากัดกินอย่างน่าสมเพช

มาร์กาเร็ท ซาเร็ทต้า ได้ถูกขว้างด้วยหินจนตาย แล้วถูกจับโยนลงไปในแม่น้ำ

แอนโทนี บาร์ดีน่า ถูกจามศิริษะจนแยกออกเป็น 2 ซีก

โจเซฟ ฟ็อนท์ ถูกฟันกลางลำตัวจนขาดออกเป็นแผลเหวอะหวะ

ดาเนียล มาเรียกกับสมาชิกทุกคนในครอบครัวของเขาต่างก็ป่วยเป็นไข้กันหมดทุกคน ขณะนั้นพวกอันธพาลคาทอลิกหลายคนได้ฟังประตูเข้าไปในบ้านของเขา และได้ล้อเลียนด้วยการประกาศแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านว่า กลุ่มของพวกตนเป็นนายแพทย์ที่เชี่ยวชาญในการรักษาโรคและจะช่วยทำการบำบัดรักษาให้พวกเขาสบายขึ้นอย่างทันตาเห็นทีเดียว จากนั้นคนกลุ่มนี้ก็ได้ลงมือตามที่พวกเขาได้ประกาศไว้ด้วยการทูปศิริษะของทุกคนในครอบครัวนั้นจนตายหมด

เด็กทารกน้อย 3 คนซึ่งเป็นลูกของชาวโปรเตสแตนต์ที่ชื่อ ปีเตอร์ ไฟน์ ได้ถูกถ่มด้วยหิมะจนหายใจไม่ออกและขาดใจตายไปอย่างน่าอนาถ

สุภาพสตรีสายสวยได้ถูกจับเปลื้องผ้าออกจนหมดและถูกแทงด้วยไม้ทะลุร่างจนตาย

ลูซี่ ซึ่งเป็นภรรยาของปีเตอร์ เบสชัน นางได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในหุบเขาไฟด์มอนท์ เนื่องจากนางมีครรภ์แก่มากแล้วจึงตัดสินใจที่จะหลบหนีจากสภาพอันน่าหวาดกลัวที่ล้อมรอบนางอยู่ทุกหนทุกแห่ง ดังนั้นนางจึงพาลูก 2 คนที่ยังเยาว์วัยไปด้วยโดยจูงมือไว้ข้างละคน

และได้เริ่มเดินทางมุ่งหน้าไปยังภูเขาเอลป์ แต่ในวันที่ 3 ของการเดินทางได้คลอดลูกออกมาคนหนึ่ง ซึ่งทารกน้อยคนนี้ได้เสียชีวิตเนื่องจากสภาพอากาศที่หนาวเย็น มีคนไปพบเหตุการณ์นี้เข้าขณะที่ถูก ๆ อีก 2 คนได้นอนตายอยู่ข้าง ๆ แม่ ซึ่งกำลังจะสิ้นใจตายไปข้าง ๆ คนที่พบเห็นเหตุการณ์นี้เอง นางจึงเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ข้างต้นนี้ให้ฟัง จากนั้นก็สิ้นใจตายอยู่ตรงนั้นเอง

ฟรานซิส กร็อส บุตรชายของนักเทศน์คนหนึ่งได้ถูกหั่นเนื้อออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ อย่างช้า ๆ

แล้วเอาไปใส่ไว้ในจานที่วางอยู่เบื้องหน้าของเขา บุตร 2

คนของเขาก็ถูกหั่นเนื้อเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยต่อหน้าต่อตาเขาเช่นกัน

ขณะที่ภรรยาของเขาเองก็ถูกมัดติดกับเสาเพื่อบังคับให้นางดูการกระทำที่โหดเหี้ยมอำมหิตที่พวกเขาได้กระทำต่อสามีและลูก ๆ ของนางอย่างไร้ความปราณี

เมื่อคนใจบาปที่ชมชอบกับการทรมานผู้อื่นเหล่านี้เริ่มรู้สึกเบื่อกับการกระทำที่ชั่วร้ายป่าเถื่อนของตนเองแล้วพวกเขา ก็ตัดศีรษะสามีและภรรยา แล้วก็เอาเนื้อของทั้งครอบครัวไปให้พวกสุนัขกินเป็นอาหาร

ซียอร์ โธมัส มาร์เกอร์ ซึ่งมีเชื้อสายชาวฝรั่งเศสได้หลบหนีเข้าไปในถ้ำ

แต่เมื่อถูกพบตัวแล้วพวกทหารก็ปิดปากถ้ำไว้ เขาจึงต้องตายอย่างน่าอนาถเพราะขาดแคลนอาหาร

จูดิธ เรเวลินกับเด็ก ๆ อีก 7 คนถูกฆาตกรรมอย่างเหี้ยมเกรียมบนเตียงนอนนั้นเอง

จาค็อบ โรเซโน้ ถูกสั่งให้อธิษฐานต่อพวกนักบุญ

เมื่อเขาปฏิเสธพวกทหารก็รมตีเขาอย่างรุนแรงด้วยกระบองสั้นเพื่อจะบังคับให้เขายอมปฏิบัติตาม

แต่เขาก็ยังมีความศรัทธาอย่างมั่นคง พวกทหารจึงยิงเขาและมีลูกกระสุนฝังอยู่ในร่างกายของเขาหลายลูก

ขณะที่เขากำลังทรมานอยู่ในช่วงเวลาแห่งความเปิ่นความตายอยู่นั้นพวกทหารได้ตะโกนใส่หน้าเขาว่า

“แกจะยอมอธิษฐานต่อพวกนักบุญไหม?” เขาได้ตอบคำถามนี้อย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ไม่ ไม่ ไม่”

ขณะนั้นทหารคนหนึ่งถือดาบใหญ่อยู่ในมือได้ตัดศีรษะของเขาขาดออกเป็นอันสิ้นสุดความทรมานของเขา

แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะได้รับบำเหน็จเป็นอันมากในโลกหน้าจากการพลีชีพที่ยิ่งใหญ่ของเขาในครั้งนี้

ทหารคนหนึ่งได้พยายามข่มขืนหญิงสาวที่มีชื่อว่า ซูซานน่า แก็คควิน เธอได้ต่อสู้ขัดขืนอย่างสุดกำลัง

และขณะที่ต่อสู้ดิ้นรนอยู่นั้นเธอได้ผลักทหารผู้นั้นตกจากหน้าผาที่สูงชันลงไปกระแทกพื้นจนร่างแหลกเหลวเป็น

ชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่เบื้องล่างนั่นเอง

แต่แทนที่เพื่อนทหารของเขาจะชื่นชมกับความดีงามของหญิงสาวที่พยายามปกป้องพรหมจารีัยของตนเอง พวกเขากลับถือดาบวิ่งกรูกันเข้ามาฟันร่างเธอจนขาดออกเป็นชิ้น ๆ

จิโอเวนนิ พัลลัส ชาวนาที่ยากไร้ในเมืองลาร์ ทอร์เร่ ได้ถูกพวกทหารจับตัวโทษฐานเป็นชาว โปรเตสแตนต์ ท่านมาร์ควิสแห่งเมืองเพียนซาทำสั่งให้นำตัวไปประหารชีวิตในสถานที่ใกล้ ๆ กับสำนักชี เมื่อถูกนำตัวมาถึงตะแลงแกงแวนคอนัน มีนักบวชหลายคน ได้มาชักจูงให้เขาทิ้งความเชื่อของตนเองเสีย แต่เขาได้บอกแก่คนพวกนั้นว่าเขาจะไม่อาจจะยอมรับการบูชารูปเคารพได้เลย

และยังกล่าวว่าเขามีความชื่นชมยินดีที่พระเจ้าทรงเห็นว่า

เขาสมควรที่จะได้รับความทุกข์ทรมานเพราะพระนามของพระคริสต์

จากนั้นพวกเขาก็พยายามเกลี้ยกล่อมโดยชี้แจงให้เขาเห็นว่าภรรยากับลูก ๆ

ของเขาซึ่งต้องพึ่งน้ำพักน้ำแรงของเขาก็จะได้รับความทุกข์ยากหลังจากที่เขาตายไปแล้ว เขาได้ตอบคำถามนี้ว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ภรรยากับลูก ๆ รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองพิจารณาใคร่ครวญถึงจิตวิญญาณมากกว่าร่างกาย และพิจารณาใคร่ครวญถึงโลกภายในมากกว่าโลกปัจจุบันนี้

สำหรับคนที่ข้าพเจ้าจะต้องทิ้งพวกเขาให้อยู่ในความทุกข์ยากนั้น พระเจ้าทรงมีพระเมตตา

และทรงจัดเตรียมสิ่งต่าง ๆ

ให้แก่พวกเขาตราบใดที่พวกเขาสมควรที่จะได้รับการพิทักษ์รักษาและการคุ้มครองจากพระองค์”

เมื่อพวกนักบวชเห็นว่าชายที่น่าสงสารผู้นี้ไม่ยอมอ่อนข้อให้เลยแม้แต่น้อย

พวกเขาจึงสั่งให้เพชฌฆาตทำหน้าที่ของเขา

ภายหลังศพของเขาได้ถูกปลดลงมาจากตะแลงแกงและถูกหิ้วยกลงไปในแม่น้ำ

พอล คลีเมนต์ซึ่งเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งของคริสตจักรแห่งเมืองรอสซาน่า

ได้ถูกพวกนักบวชในโบสถ์คาทอลิกที่ตั้งอยู่ในละแวกเดียวกันนั้นจับกุม

และถูกนำตัวไปยังตลาดกลางของเมืองนั้น ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวก

โปรเตสแตนต์บางคนเพิ่งจะถูกประหารชีวิตไปเมื่อไม่นานมานี้

พวกทหารได้นำซากศพเหล่านั้นมาให้เขาดูเพื่อว่าภาพที่น่าสยดสยองที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าจะก่อให้เกิดความรู้สึ

กหวาดกลัวขึ้นในใจของเขา แต่เมื่อเขามองเห็นซากศพเหล่านั้น เขาก็กล่าวด้วยอาการสงบว่า

“พวกท่านอาจจะฆ่าร่างกายได้ แต่ท่านไม่สามารถจะทำร้ายจิตวิญญาณของผู้เชื่อที่แท้จริงได้

สำหรับซากศพอันน่ากลัวที่พวกท่านได้แสดงให้เห็นให้ข้าพเจ้าดูนี้ พวกท่านก็แน่ใจได้เลยว่า

พระเจ้าจะทรงแก้แค้นบรรดาฆาตกรที่ได้ฆ่าคนที่น่าสงสารพวกนี้

และจะทรงพิพากษาลงโทษพวกเขาสำหรับเลือดของคนบริสุทธิ์ที่พวกเขาได้กระทำให้ไหลออก”

พวกนักบวชต่างก็พากันโมโหกับคำตอบเช่นนี้จึงได้ให้นำตัวเขาไปแขวนคอทันที ขณะที่เขากำลังถูกแขวนอยู่นั้นพวกทหารได้หาความสำราญด้วยการถอยออกมายืนในระยะไกลแล้วใช้ปืนยิงร่างของเขาต่างเป้าอย่างสนุกสนาน

ดาเนียล แรมเบ้าท์แห่งเมืองวิลาริโอ ซึ่งเป็นบิดาของครอบครัวที่มีสมาชิกเป็นจำนวนมาก ได้ถูกจับและถูกคุมขังพร้อมกับคนอื่น ๆ อีกหลายคนในคุกเมืองพายซาน่า มีบาทหลวงหลายคนได้มาเยี่ยมท่านและขอร้องท่านอย่างไม่ลดละด้วยความพยายามที่จะชักจูงให้ท่านยอมเปลี่ยนเป็นคาทอลิกแต่ท่านได้ปฏิเสธอย่างแข็งขัน เมื่อบาทหลวงเหล่านั้นเห็นว่าท่านได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ จึงสร้างทำเป็นสงสารครอบครัวของท่านซึ่งมีสมาชิกเป็นจำนวนมากนั้น และได้บอกท่านว่า ถ้าท่านยอมเห็นด้วยกับสาระสำคัญต่อไปนี้ ท่านก็จะยังมีชีวิตอยู่ต่อไป สาระสำคัญที่พวกเขานำมาเสนอต่อท่านก็คือ

1. การที่พระคริสต์เสด็จมาสถิตอยู่ในขนมปังนั้นอย่างแท้จริง
2. หลักคำสอนที่ว่าขนมปังและน้ำองุ่นถูกเสกให้กลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์
3. เรื่องไฟชำระ
4. สันตะปาปาไม่สามารถทำความผิดใด ๆ ได้เลย
5. การกล่าวพิรیمิสซาสำหรับคนที่ตายไปแล้วนั้นสามารถจะปลดปล่อยจิตวิญญาณทั้งหลายออกจากไฟชำระได้
6. การอธิษฐานต่อนักบุญทั้งหลายจะทำให้ได้รับการอภิโทษจากความผิดบาป

แรมเบ้าท์ได้ตอบต่อข้อเสนอเหล่านี้ว่า ไม่ว่าจะเป็ความเชื่อ ความเข้าใจหรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตัวเองต่างก็ไม่ยอมให้ท่านเห็นชอบกับข้อหนึ่งข้อใดในสาระสำคัญเหล่านี้ ท่านได้กล่าวว่า “เพราะว่า

ในข้อที่ 1. การที่จะเชื่อว่าพระคริสต์เสด็จมาสถิตอยู่ในขนมปังอย่างแท้จริงนั้นเป็นทั้งการหมิ่นประมาท และเป็นทั้งการบูชารูปเคารพด้วย

ในข้อที่ 2. การที่จะเชื่อในถ้อยคำอันศักดิ์สิทธิ์ว่าสามารถเปลี่ยนขนมปังและน้ำองุ่นไปเป็นพระกายและพระโลหิตอย่างเดียวกันกับพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ขณะที่ทรงถูกตรึงบนกางเขน และภายหลังได้เสด็จลอยขึ้นสู่สวรรค์นั้นก็เป็เรื่องเหลวไหลเกินกว่าที่เด็ก ๆ จะยอมเชื่อด้วยซ้ำไป

ไม่มีสิ่งใดหรือนอกจากความเชื่ออย่างมกมายเหมือนคนตาบอดเท่านั้นที่จะสามารถทำให้พวกโรมันคาทอลิกไว้
วางใจในสิ่งที่เหลวไหลไร้สาระเช่นนี้

ในข้อที่ 3. หลักคำสอนในเรื่องไฟชำระก็มีความขัดแย้งกันเอง และเหลวไหลยิ่งกว่าเทพนิยาย

ในข้อที่ 4. การที่สันตะปาปาไม่สามารถทำความเข้าใจได้นั้นก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

สันตะปาปาได้กล่าวอ้างอย่างเย่อหยิ่งว่าตัวเองเป็นผู้ที่ประเสริฐสูงสุด

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่โดยความเป็นจริงแล้วเป็นลักษณะของพระเจ้าเท่านั้น

เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมที่สุด

ในข้อที่ 5. การกล่าวในพิธีมิสซาสำหรับคนที่ตายไปแล้วนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ

และมีไว้เพื่อให้สอดคล้องกับนิยายเรื่องไฟชำระ

เพราะบั้นปลายชีวิตของทุกคนย่อมถูกกำหนดไว้เ็นที่สุดเมื่อจิตวิญญาณออกจากร่างกายแล้ว

และข้อที่ 6. การอธิษฐานต่อพวกนักบุญเพื่อจะได้รับการอภัยโทษจากความผิดบาปนั้นเป็นการบูชาผิดที่

เพราะแม้แต่พวกนักบุญหรือพวกกรรมิกชนเหล่านี้เองก็ยังต้องการให้พระคริสต์ทรงเป็นผู้ทูลขอแทนพวกเขา

เพราะฉะนั้นด้วยเหตุที่พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอภัยโทษความผิดทั้งหลายของเราได้

เราจึงต้องทูลขอต่อพระองค์ผู้เดียวเพื่อจะได้รับการอภัยโทษนั้น”

พวกบาทหลวงต่างก็พากันเดือดดาลกับคำตอบเหล่านี้จึงตั้งใจที่จะสันคลอนความเค็ดเคียวของท่าน โดยใช้วิธีการ

ที่โหดเหี้ยมทารุณที่สุดเท่าที่จะคาดคิดได้ พวกเขาสั่งให้ตัดข้อมือของท่านทั้งทุกวันวันละข้อจนกระทั่ง

ทั้งนิ้วมือของท่านถูกตัดขาดหมดทุกนิ้วไม่มีเหลือแม้แต่ข้อเดียว

จากนั้นพวกเขาก็เปลี่ยนไปตัดนิ้วเท้าในลักษณะเดียวกัน

หลังจากนั้นพวกเขาก็ตัดมือข้างหนึ่งสลับกับเท้าข้างหนึ่งทุกวัน

แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่าท่านยอมทนต่อความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสด้วยความกล้าหาญที่ไม่อาจทำลายลงได้

และได้รักษาความเชื่อของตนเองไว้ด้วยการตัดสินใจอย่างเค็ดเคียวมั่นคง

พวกเขาจึงแทงท่านตรงหัวใจแล้วเอาศพของท่าน โยนให้พวกสุนัขกินเสีย

ปีเตอร์ ทาบรีโอล่าซึ่งเป็นสุภาพบุรุษชาวโปรตุเกสเด่นๆที่มีชื่อเสียงมาก เขาถูกทหารกองหนึ่งจับตัวได้ และเมื่อเขาปฏิเสธไม่ยอมทิ้งความเชื่อของตน พวกทหารได้แขวนลุงคืนระเบิดดุนเล็ก ๆ หลายดุนไว้รอบตัวเขา จากนั้นก็จู่จนวนลุงคืนระเบิดเหล่านั้นระเบิดเขาจนแหลกเป็นจุลไป

แม้แต่แอน โทนี่ซึ่งเป็นบุตรชายของแซมมวล คาเทียริส เขาเป็นชายหนุ่มที่เป็นใบ้และไม่เคยแสดงอาการก้าวร้าวต่อใครเลย ก็ยังถูกทหารกลุ่มหนึ่งสับร่างออกเป็นชิ้น ๆ ไม่นานต่อมอาหารอันธพาลกลุ่มนี้ได้บุกเข้าไปในบ้านของปีเตอร์ โมนิเรียตและได้ตัดขาทุกคนที่อยู่ในครอบครัวนี้ แล้วปล่อยให้พวกเขาเลือดไหลจนตายเนื่องจากช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกันไม่ได้

เมื่อคาเนียล เบนีชถูกจับกุม จมูกของเขาได้ถูกเจาะจนขาดออกเป็นช่อง หูของเขาทั้ง 2 ข้างถูกตัดทิ้ง จากนั้นก็ถูกนำตัวไปแยกร่างจนขาดออกเป็น 4 ส่วน แล้วแต่ละส่วนก็ถูกนำไปแยกแขวนไว้บนต้นไม้ 4 ต้น

แมรี โมนิโน ได้ถูกกระทำอย่างทารุณจนกระทั่งกระดูกกรามหักทั้ง 2 ข้าง แล้วจากนั้นก็ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่ในสภาพนี้จนตายอย่างน่าอนาถเพราะความหิวโหยเนื่องจากเขาไม่สามารถจะกินอะไรได้เลย

แมรี เฟลาซิอง หญิงหม้ายรูปงามคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวเมืองวิลาริโอ นางได้ถูกจับกุมโดยกองทหารชาวไอริชหน่วยหนึ่ง ทหารเหล่านี้ได้ทุบตีนางอย่างเหี้ยมโหด หลังจากนั้นก็ข่มขืนและลากนางไปจนถึงสะพานสูงที่ทอดข้ามแม่น้ำแห่งหนึ่ง คนเหล่านั้นได้พากันเปลื้องผ้านางออกในลักษณะที่อุจาดตาที่สุด พวกเขาช่วยกันจับนางมัดขาทั้ง 2 ข้างไว้ด้วยกันแล้วผูกเชือกแขวนไว้กับราวสะพาน โดยให้ศีรษะห้อยลงไปเหนือแม่น้ำ จากนั้นพวกเขาก็รีบวิ่งไปแยกย้ายกันลงเรือหลายลำแล้วพายออกไปใกล้สะพานแห่งนั้น แล้วก็ใช้ปืนระดมยิงนางจนขาดใจตายอยู่เหนือแม่น้ำนั่นเอง

แมรี นิกิริโนกับบุตรสาวซึ่งเป็นคนปัญญาอ่อนที่น่าสงสารก็ประสบชะตากรรมไม่แตกต่างจากพี่น้องคริสเตียนคนอื่น ๆ ทั้ง 2 คนถูกฟันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในปีนั้น ซากศพของพวกเขาได้ถูกทิ้งให้พวกสัตว์ป่ากินเป็นอาหาร

ซูซานน่า คาลวิโอ ได้วิ่งหนีทหารกลุ่มหนึ่งเข้าไปหลบซ่อนตัวอยู่ในยุงฉาง พวกทหารก็ยังคงตามไปจุดไฟที่ฟางข้าวและเผาเธอตายอย่างทรมาณอยู่ในยุงฉางนั้น

เด็กชายคาเนียล เบอ์ทีโน ได้ถูกจับไปเผาด้วยไฟ

คาเนียล มิเชียลิโน ถูกกระซากลั่นจนหลุดออกมาและถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่ในสภาพนั้นจนขาดใจตายไปเอง

แอนดริโอ เบอ์ทีโน ชายชราที่แก่มากแล้วและยังเดินกะเผลกอีกด้วย ได้ถูกรุมฟันแทงอย่างสยดสยองที่สุด สุดท้ายก็ถูกฟันจนท้องแหะออก และถูกปลายนกของขวานค้ำยาวเกี่ยวไว้ของเขาออกมาเหวี่ยงเล่น

สุภาพสตรีชาวโปรแตสแตนท์ซึ่งมีชื่อว่า คอนสแตนเทีย เบลลิ่ง ได้ถูกจับเพราะเหตุความเชื่อของตนเอง และได้ถูกบาทหลวงคนหนึ่งถามว่านางจะยอมปฏิเสศพญามาร และยอมเข้าร่วมพิธีมิสซาไหม?

นางได้ตอบคำถามนี้ว่า “ข้าพเจ้าได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้อยู่ในความเชื่อซึ่งสอนให้ปฏิเสศพญามารเสมอมา แต่ถ้าข้าพเจ้ายอมทำตามความประสงค์ของท่านและไปเข้าร่วมพิธีมิสซานั้น

ข้าพเจ้าก็แน่ใจว่าข้าพเจ้าจะได้พบกับมันที่นั่นในรูปแบบต่าง ๆ”

บาทหลวงคนนั้นโกรธจัดกับคำตอบที่อหังการเช่นนี้ จึงได้สั่งให้นางถอนคำพูดเสีย

มิฉะนั้นนางจะได้รับความทุกข์ทรมาณอย่างแสนสาหัส อย่างไรก็ตามนางได้ตอบด้วยความกล้าหาญว่า นางไม่แสร้งแสดงความทุกข์ทรมาณใด ๆ ที่เขาจะหยิบยื่นให้

และแม้ว่านางจะได้รับความทรมาณสารพัดอย่างที่เขายพยายามคิดค้นกันขึ้นมา

นางก็จะรักษาความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตนเองไว้ให้ปราศจากมลทินและรักษาความเชื่อของตนเองไว้ไม่ให้ถูกกล่าวร้ายได้ บาทหลวงคนนั้นจึงสั่งให้ทหารเฝ้าเนื้อตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายนางหลายส่วน

นางยอมรับความเจ็บปวดด้วยความอดทนอย่างยอดเยี่ยมที่สุด นางเพียงแต่กล่าวกับบาทหลวงคนนั้นว่า

“ท่านจะต้องได้รับความทุกข์ทรมาณอย่างน่ากลัวและเนิ่นนานในนรกเพื่อแลกกับกับความเจ็บปวดเล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงชั่วคราวที่ข้าพเจ้ากำลังทนอยู่นี้” บาทหลวงคนนั้นรู้สึกเดือดดาลกับคำพูดดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง

และอยากจะหยุดลิ้นของนางเสียจึงได้สั่งให้ทหารปีนยาวเข้าแถวแล้วยิงปืนใส่นาง

นางจึงสิ้นลมหายใจโดยได้ประทับหมายสำคัญแห่งการรักษาความเชื่อของนางไว้จนถึงที่สุดด้วยด้วยชีวิตและเลือดเนื้อของนางเอง

หญิงสาวชื่อ จูดิธ แมนคอน

ปฏิเสธที่จะเปลี่ยนความเชื่อของตนเองและหันมารับเอาความเชื่อแบบแบบคาทอลิกจึงได้ถูกจับมัดไว้กับเสาที่ปี

กอบุบนพื้น

ฝูงชน ได้พากันขว้างปาก้อนไม้ใส่เธอตามธรรมเนียม โบราณที่ป่าเถื่อนซึ่งได้เคยปฏิบัติกันในวันอังคารก่อนที่จะถึงวันพุธเช้าซึ่งถือเป็นวันเริ่มต้นของเทศกาลถือศีลอดและปลีทิวเวทของพวกคาทอลิกเป็นเวลานาน 40

วันก่อนที่จะถึงวันอีสเตอร์ การปฏิบัติตามธรรมเนียม

นิยมที่ป่าเถื่อนอย่างไร้ความเมตตาเช่นนี้ก็ทำให้แขนขาของนางถูกกระแทกและฟาดฟันในลักษณะที่น่าสยดสยองอย่างยิ่ง ในที่สุด

ท่ามกลางกระบองที่รุมตีกระหน่ำนางอยู่นั้นก็มีกระบองอันหนึ่งตีเข้าที่ศีรษะของนางอย่างแรงจนสมองแตกกระจาย

ดาวิด แพกเลีย และพอล เจนเร่พร้อมด้วยลูกชายคนละหนึ่งคน ได้พยายามที่จะหลบหนีไปยังภูเขาเอลป์ แต่ได้ถูกพวกทหารไล่ตาม และติดตามมาทันพวกเขาที่ทุ่งราบอันกว้างใหญ่

พวกทหารได้ไล่ต้อนพวกเขาด้วยความสนุกสนาน โดยการไล่ต้อนพวกเขาเพื่อบังคับให้วิ่งหนีไปรอบ ๆ จนกระทั่งพวกเขาล้มลงด้วยความเหน็ดเหนื่อย เมื่อพวกทหารเห็นว่าจิตใจของพวกเขาหดหู่ท้อแท้ และไม่สามารถจะเล่นเกมสัอันป่าเถื่อน โดยการวิ่งหนีได้อีกต่อไป

พวกทหารจึงรุมฟันพวกเขาจนยับเยินไปทั้งร่างและทิ้งศพที่แหลกเหลวให้กองอยู่ตรงนั้นเอง

ไมเคิล กรีฟ เป็นคนหนุ่มมาจากเมืองบ็อบบิโอได้ถูกจับในเมืองลา ทอร์เร และถูกนำตัวไปที่สะพาน

เขาได้ถูกจับโยนลงไปในแม่น้ำ อย่างไรก็ตามเนื่องจากเขาเป็นผู้ที่ชำนาญในการว่ายน้ำ

เขาจึงรีบว่ายน้ำตามกระแสน้ำโดยคิดอยู่ในใจว่าเขาคงจะหนีรอดไปได้ แต่พวกทหารและฝูงชนได้วิ่งตามเขามาทั้ง 2 ฟันของแม่น้ำ

และเอาหินขว้างใส่เขาตลอดเวลาจนกระทั่งหินก้อนหนึ่งได้ลอยมาถูกตรงขมับของเขาอย่างแรงเขาถึงกับผละจมลงและสำลักน้ำตาย

ดาวิด อาร์มานด์ ถูกสั่งให้ก้มศีรษะลงไปวางบนดอกไม้ที่ใช้สำหรับการประหารชีวิต

ขณะนั้นเองทหารคนหนึ่งได้เงื้อค้อนขนาดใหญ่ชูขึ้นจนสุดแขน

แล้วก็ทุบลงไปตรงศีรษะของเขาจนมันสมองแตกกระจาย

ดาวิด บาร์โดน่า ถูกจับกุมที่เมืองวิลาริโอ และได้ถูกนำตัวไปยังเมืองลา ทอร์เร

เมื่อเขาปฏิเสธที่จะละทิ้งความเชื่อของตนเอง เขาก็ถูกทรมานด้วยการมัดไม้ขีดไฟกำมะถันไว้ระหว่างนิ้วมือ

และนิ้วเท้าของเขาทุกนิ้ว แล้วก็จุดไฟให้ไฟเผานิ้วมือและนิ้วเท้าของเขา

หลังจากนั้นก็ทรมาณเขาต่อโดยการ ใช้คีมที่เผาจนร้อนแดงดึงเนื้อหนังของเขาหลุดออกมาจนเขาขาดใจตายด้วยการทรมาณอย่างรุนแรงนั่นเอง

จิโอเวนนิ บาโรลิน่า กับภรรยาได้ถูกจับโยนลงไปในบึงน้ำนิ่งแห่งหนึ่ง และถูกบังคับให้มุดลงไปใต้น้ำโดยการแทงด้วยสามง่ามและการเอาหินขว้าง ในที่สุดทั้งสองคนก็สำลักน้ำตายอยู่ในบึงนั้น

ทหารจำนวนหนึ่งได้บุกเข้าไปในบ้านของโจเซฟ การ์นีอีโร่ และก่อนที่คนเหล่านี้จะบุกเข้าไปพวกเขาได้ยิงปืนเข้าไปทางหน้าต่างเพื่อเตือนว่าพวกเขากำลังจะบุกเข้าไปแล้ว กระสุนปืนยาวลูกหนึ่งได้เจาะเข้าไปในทรวงอกข้างหนึ่งของนางการ์นีอีโร่ขณะที่นางกำลังให้นมลูกด้วยเต้านมอีกข้างหนึ่ง เมื่อนางทราบเจตนาของพวกเขานางก็พร่ำวิงวอนอย่างน่าเวทนาเพื่อขอให้พวกเขาไว้ชีวิตทารกน้อย พวกเขาได้ให้คำมั่นสัญญาและได้จัดการส่งตัวทารกไปยังแม่นมของพวกโรมันคาทอลิกทันที จากนั้นพวกเขาก็จับผู้เป็นสามีแขวนคอกับประตูบ้านของเขาเอง และเมื่อพวกเขายิงผู้เป็นภรรยาที่ศีรษะแล้วพวกเขาก็ทิ้งร่างของนางไว้บนอนจมกองเลือดและทิ้งศพของสามีให้ห้อยอยู่ที่ประตูตะแลงแกงนั่นเอง

อิสยาห์ แมนดอลเป็นชายชราชาวโปรแตสแตนท์ที่เคร่งครัดในทางของพระเจ้า ในช่วงชีวิตที่ตกต่ำท่านได้หลบหนีจากพวกผู้ข่มเหงที่ไร้ความเมตตา โดยเข้าไปหลบอยู่ในรอยแตกของหินใหญ่ก้อนหนึ่งซึ่งที่นี่เองท่านต้องทนทรมาณต่อความยากลำบากอย่างน่าเวทนาที่สุด เพราะในท่ามกลางฤดูหนาวนั้นท่านต้องนอนบนหินที่หนาวเย็น โดยไม่มีสิ่งใดรองรับ และไม่มีอะไรปกคลุมเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายเลย อาหารของท่านคือรากไม้ต่าง ๆ ที่ท่านขุดได้ใกล้ ๆ กับที่พักอันแสนทรมาณของท่าน และวิธีเดียวเท่านั้นที่ท่านจะสามารถหาน้ำดื่มได้ก็คือ การอมหิมะไว้ในปากจนกว่ามันจะละลายกลายเป็นน้ำ อย่างไรก็ตาม มีทหารบางคนได้ตามหาท่านจนพบที่นี่เอง หลังจากที่ได้ทูลติท่านอย่างไร้ความปราณีแล้ว พวกทหารก็ได้ไล่ดื้อท่านไปยังเมืองลูเซอร์เน่โดยการ ใช้ปลายแหลมของดาบรุมแทงเพื่อกระตุ้นให้ท่านรีบเดินตลอดเวลา แต่ด้วยความอ่อนเพลียเป็นอันมากจากลักษณะการดำเนินชีวิตที่เร้นแค้นดังได้กล่าวมาแล้ว และจิตใจของท่านก็อ่อนระโหยโรยแรงเนื่องจากการทูลติที่ท่านได้รับนั้นท่านจึงล้มลงที่ถนน พวกทหารได้ตรงเข้ามาทูลติท่านอีกเพื่อบังคับให้ท่านเดินทางต่อไป ขณะที่ท่านคุกเข่าอยู่นั้นท่านได้อ้อนวอนให้พวกทหารช่วยท่านให้หลุดพ้นจากความทรมาณนี้โดยการฆ่าท่านให้ตายไปเสียที ในที่สุดพวกทหารก็พากันเห็นชอบที่จะทำเช่นนั้น

ทหารคนหนึ่งจึงยิงทะลุศีรษะของท่านพลางกล่าวว่า “นี่แน่ะ เจ้าคนที่กล้าออกนอกกลุ่มนอกลทาง
จงรับสิ่งที่เจ้าขอเถิด”

นางแมรี เรเวิลซึ่งเป็นหญิงชาวโปรเตสแตนต์ที่นำเคาน์ตั้นคนหนึ่งได้ถูกยิงที่หลังขณะกำลังเดินไป
ตามถนนทำให้นางล้มลงที่พื้น แต่เมื่อมีกำลังฟื้นคืนมาบ้างแล้วนางก็พุงตัวขึ้นคุกเข่า และชูมือทั้ง 2
ข้างไปยังฟ้าสวรรค์ พนางอธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพอย่างร้อนรนที่สุด
ขณะนั้นเองทหารจำนวนมากซึ่งอยู่ใกล้ ๆ
นั้นได้ระดมยิงใส่นางขึ้นพร้อมกันทำให้สิ้นสุดความทรมาณของนาง ไปทันที

พวกผู้ชาย

ผู้หญิงและเด็กจำนวนหนึ่งได้หลบหนีไปอยู่ในถ้ำใหญ่แห่งหนึ่งเพื่อจะหลบซ่อนตัวให้พ้นจากอันตราย
พวกเขาได้อาศัยหลบซ่อนตัวอย่างปลอดภัยเป็นเวลาหลายสัปดาห์

พวกเขาได้ร่วมกันตั้งกฎว่าเมื่อถึงคราวจำเป็นผู้ชาย 2 คนจะต้องออกไปหาอาหาร
มีอยู่วันหนึ่งพวกเขาได้ถูกพบเห็นเข้าซึ่งทำให้ถ้ำแห่งนั้นถูกค้นพบ

หลังจากนั้นไม่นานกองทหารของพวกโรมันคาทอลิกก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าถ้ำนั้น
ทหารเหล่านี้หลายคนเป็นเพื่อนบ้าน และเป็นเพื่อนที่รู้จักมักคุ้นกับคนที่อยู่ในถ้ำ
และยิ่งไปกว่านั้นมีทหารบางคนเป็นญาติของคนที่อยู่ในถ้ำนั้นด้วย
เพราะเหตุนี้พวกโปรเตสแตนต์เหล่านั้นจึงกล้าออกจากถ้ำ

และได้วิงวอนขอร้องพวกเขาให้เห็นแก่ความสัมพันธ์ที่เคยมีอภัยสหายไมตรีอันดีต่อกัน

รวมทั้งเห็นแก่ความสัมพันธ์ทางสายเลือด และความเป็นเพื่อนบ้านใกล้ชิดกันที่เคยสนิทสนมกันมา
ขอให้พวกทหารอย่าเข่นฆ่าพวกเขาเลย

แต่ความเชื่ออันงมงายกลับมีอิทธิพลเหนือความรู้สึกลึกซึ้งที่คิดตามธรรมชาติและเหนือความรักที่พึงมีให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พวกโรมันคาทอลิกที่ตามืดมัวเพราะความใจแคบเหล่านั้นได้บอกพวกเขาว่า
พวกตนไม่สามารถจะแสดงความเมตตาใด ๆ ต่อพวกที่มีความคิดออกนอกกลุ่มนอกลทางได้
จึงขอให้พวกเขาทุกคนเตรียมตัวตายเสียเถิด

เมื่อพวกโปรเตสแตนต์เหล่านั้นได้ยื่นคำตอบดังกล่าวและตระหนักถึงทิวิมานะอันชั่วช้าของฝ่ายศัตรูจึงพากันก้ม
หน้าหมอบลงพร้อมกับชูมือและจิตใจของเขาสู่สวรรค์

พวกเขาได้อธิษฐานอย่างเอาใจจริงเอจ้งและร้อนรน และได้ก้มหน้าลงจนเกือบถึงพื้นเพื่อรอคอยชะตากรรมของตนเองด้วยจิตใจที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง

ในไม่ช้าพวกโรมันคาทอลิกเหล่านี้ก็ตัดสินใจฟันพวกเขาจนแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยและทิ้งร่างที่แหลกเหลวและแขนขาที่ขาดวินอยู่ภายในถ้ำนั่นเอง

ขณะที่ จีโอแวนนี ซัลวาเกียท เดินผ่านศาสนจักรโรมันคาทอลิกแห่งหนึ่ง เขาไม่ได้ถอดหมวกออกจึงถูกกลุ่มสมาชิกบางคนของศาสนจักรแห่งนั้นเดินตามและได้พากันกลุ่มรุมทำร้ายและฆ่าเขาเสีย

จาค็อบ บาร์เรลกับภรรยา

ได้ถูกท่านเอิร์ลแห่งเมืองเซนต์เชคอนโดซึ่งเป็นนายทหารคนหนึ่งในกองทัพของท่านคู๊คแห่งเมืองชาวอัยจับกุมไป และถูกนำตัวไปขังไว้เป็นนักโทษ ท่านเอิร์ลได้มอบคนทั้งสองไว้ในเงื้อมมือของกองทหารทั้งหมด ทหารเหล่านั้นจึงได้ตัดด้านมกรรยาของเขา และตัดจมูกของเขาออกเสีย จากนั้นก็ยิงกระสุนทะลุศีรษะของพวกเขา

แอนโรนี่ ก็โก้

ผู้ซึ่งเป็นโปรเตสแตนต์ที่มีจิตใจอ่อนไหวได้เดินทางไปยังเมืองเพอร์ธีโร่ด้วยความเชื่อของคุณและยอมรับเอาลัทธิความเชื่อตามแบบโรมันคาทอลิก เขาได้เล่าความตั้งใจของเขาให้บาทหลวงบางคนฟัง บาทหลวงเหล่านั้นได้แสดงความชื่นชมเขาเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาได้ร่วมกันกำหนดเวลาที่เขาจะประกาศความเชื่อต่อหน้าสาธารณชนทั้งหลาย แต่ในระหว่างเวลานั้นเองแอนโรนี่กลับฟื้นฟูความเชื่อและสำนึกถึงการทรยศของตนเอง ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีได้ทรมานจิตใจเขาทั้งกลางวันและกลางคืนจนเขาตัดสินใจไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ แต่จะซ่อนหาทางที่จะหลบหนีไปเสีย เขาสามารถเล็ดลอดออกไปได้ เมื่อคนเหล่านั้นทราบว่าเขาหายตัวไปก็รีบติดตามไปจนจับตัวเขาได้ในที่สุด ในระหว่างที่พวกเขาเดินทางกลับมานั้นเองพวกเขาได้พยายามกระทำทุกวิถีทางที่จะชักชวนเขาให้กลับไปมีความคิดที่จะละทิ้งความเชื่ออีกครั้ง แต่เมื่อเห็นว่าความพยายามของพวกเขาไม่สัมฤทธิ์ผลพวกเขาก็พากันทุบตีเขาอย่างรุนแรง ดไปตามถนนนั่นเอง เมื่อเดินมาถึงหน้าผาที่สูงชันแอนโรนี่ก็ฉวยโอกาสกระโดดลงไปที่หน้าผานั้นและร่างก็ถูกกระแทกจนแหลกเหลวเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่เบื้องล่างนั่นเอง

สุภาพบุรุษ โปรเตสแตนต์สูงศักดิ์ผู้มั่งคั่งคนหนึ่งในเมืองบ็อบบิโอรูสึกุ่บเนื่องกับบาทหลวงที่ใช้วาจาคูหมิ่นเหยียดหยามในยามค่ำคืนวันหนึ่งจึงได้โต้ตอบกลับไปอย่างรุนแรงและยังได้กล่าวว่สันตะปาปาเป็นผู้ทรยศต่อพร

ะคริสต์ พิธีมิสซาเป็นการบูชารูปเคารพ ฟ้าชำระเป็นเรื่องราวที่น่าหัวเราะเยาะเย้ย
และการยกบาปโดยบาทหลวงก็เป็นเรื่องหลอกลวงทั้งสิ้น
บาทหลวงคนนี้อาจจะแก้แค้นจึงได้ว่าจ้างอัณฑพาลเหลือเดน 5
คนซึ่งได้บุกเข้าไปในบ้านของสุภาพบุรุษคนนั้นในคืนนั่นเอง
พวกเขาได้รู้กันเข้าไปจับกุมเขาด้วยความรุนแรง
ชายผู้สูงศักดิ์ก็ตกใจกลัวเป็นอย่างยิ่งจึงได้คุกเข่าลงร้องขอให้พวกเขาเมตตาต่อเขาด้วย
แต่พวกอัณฑพาลเหลือเดนกลับลงมือสังหารเขาโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย